

ДЖОН КЛАРКСЪН ГАНГСТЕРСКИ РАП

Превод от английски: Валерий Русинов, 1999

chitanka.info

*На Елън,
която ми припомни в критичен момент, че е омъжена
за писател.*

Благодаря на детектив Майкъл Грийни, без чиято помощ тази книга нямаше никога да бъде написана. Също и на Кати, и всички други ченгета, които споделиха с мен опита си и ми отделиха от времето си. Благодаря на Абдул Карим. Благодаря на Норм Зигел за неоченимата му техническа помощ. Благодаря и на Анди — за всичко, което направи за мен!

1.

Коледни светлини през април.

Доста нелепо за сезона, реши Лойд Шоу. Миниатюрните, многоцветни лампички обрамчваха витрината на стар квартален бар. Над прозореца се виждаше яркочервен неонов надпис, гласящ „Мястото на Ърл“. Под неона, черни кадифени завеси закриваха плътно гледката към бара.

Шоу се опита да отвори предната врата. Бутна. Беше заключено. Да, помисли си той. Това трябва да е мястото.

Почука решително на вратата. Тя се откряна само колкото да се покаже навъсено лице на белокож чернокож.

— Лойд Шоу, приятел на Джейк.

Навъсеното лице се скри и вратата се отвори.

Шоу пристъпи в бар, който не приличаше на нищо, което бе виждал досега. Главата му се чукна в коледно украшение, провиснало от тавана. Видя китка, изрязани от картон детелини^[1], залепени на стената, увиснал над бара плакат „ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!“ и знаменца с „ЧРД“, сърчица за Свети Валентин, сърмени лентички и светещи гирлянди, опънати, провиснали над масите или окачени по стените.

Но въпреки всичко си беше бар. Шоу вдиша миризмата на цигарен дим, уиски и бира и се заслуша в добрата стара музика на „Мотаун“^[2].

Докато се озърташе, мъчейки се да открие Джейк Бенет, Шоу се замисли за всичките тези празници и поводи за веселба, ознаменувани с безразборната смесица от украси. Всичко друго, но не и сватбени тържества, помисли си той. Тук брачните обети бяха табу.

Най-сетне забеляза Джейк Бенет, седнал в далечния край на дълъг дървен барплот. Шоу учтиво си запробива път през тълпата, забелязвайки, че като единствен белокож в бара накара няколко глави да се извърнат към него.

Джейк го видя, преди да се е добрал до него, и прогърмя:

— Шоу! Довлечи си задника тук, момче!

Шоу пристъпи и се озова в мечешката му прегръдка. Нищо чудно, тъй като Джейк Бенет наподобяваше среден на ръст, плешив черен мечок.

— Не очаквах, че ще дойдеш бе, човек.

— Ами иначе трябваше да се опитам да хвана жена си за задника. Но си казах, че трябва да направя нещо по така.

— За Джейн ли ми говориш?

— Мамка му, човече, нали все още формално сме женени...

— Джейн...

— Да бе. Знам. Много лошо, нали? Беше ми взела ума. Накрая си казах, стига с тия глупости. Но да му се не види, не можах да заспя. Напоследък много нощи не спя. Та си рекох, к'во, по дяволите, я се вдигни до Бруклин да му удариш едно за рождения ден на Големия Джейк.

— И ето те тук, дявол го взел.

— Е, тук съм. Но къде точно съм, Джейк?

— Флетбуш.

— Шибаният Флетбуш. Чие място е това? Не ще да е обикновен бар, Джейк.

— Не е. Това е „Мястото на Ърл“. Отваря го само когат' му е кеф. Предимно за частни купони. Дявол го взел, толкова се радвам, че дойде, Шоу!

— Частни купони значи. Като твоя рожден ден.

— Точно.

— Благодаря ти, Джейк, радвам се, че съм тук. На колко стана бе, човек? Знам те от толкоз време, та като че ли всичко наоколо се е появило след теб.

— На доста. По-стар съм и от теб, Шоу. Как дойде дотук?

— С колата.

— Мамка му, сега да внимаваш като се прибираш, човече. Да не се натрякаш толкоз, че да не можеш да караш.

Шоу знаеше, че какъвто и грубиян да беше Джейк Бенет, наистина щеше да се безпокои, ако приятелят му не бе в състояние да кара.

— Нямам толкоз ищах за сериозна пиячка.

— Даа, ще видим. Ама ти к'во се оглеждаш, да ти го начукам?

— Всички тия жени, дето си поканил тук, Джейк. Мили боже, човече, как си успял да доведеш толкова секси мацета посред ноц за рождения си ден?

Джейк го изгледа накриво.

— Абе ти с кого говориш?

Шоу изрева:

— С Големия Джейк Бенет! Сто и четиридесет килограма кеф, всички на купона!

— Адски си прав. К'во пиеш? — Джейк извика на бармана: — Еди, сипи нещо за пиене на моя приятел.

Барманът се наведе към Шоу да му чуе поръчката сред купонджийската врява.

— „Джак Даниълс“, със сода.

Барманът кимна, награби чаша с лед и започна да пълни. Шоу погледна приятеля си Джейк, наместен върху стола си на бара, който сякаш се бе сраснал с масивния му задник, отпуснат, ухилен, отпиващ голямо „Джони Уокър“ с черен етикет от дебела, старомодна чаша с широко дъно. Шоу забеляза, че макар да му се отваряше много работа, барманът не оставяше чашата на Джейк празна.

Разреденото със сода питие на Шоу кацна пред него. Отпи първата глътка от леденото уиски, облегна се на бара и загледа плътния поток от приятели и близки, които се точеха да поздравят Джейк с честит рожден ден.

Джейк отвръщаше с усмивка и кимане, стискаше ръце и приемаше целувки, след което гостът отстъпваше място на следващия.

Шоу си остана на бара до Джейк, предимно защото не познаваше никой друг в заведението. Гостите на купона се държаха учтиво с него, защото стоеше до Джейк.

Шоу гледаше да не се натрапва на поздравяващите, но не можа да не забележи, че една от приятелките на Джейк му обърна малко по-специално внимание. За него нямаше никакъв проблем да отвърне на любопитния ѝ поглед и това определено не предизвика у нея каквото и да било неудобство.

Беше достатъчно висока, за да погледне високия метър и осемдесет и пет сантиметра Шоу очи в очи, и достатъчно зряла, за да го направи без свян. Носеше черна, силно вталена рокля, с дълбоко деколте, разкриващо гладка кожа с цвета на кафе с мляко.

Шоу особено се наслади на гледката, когато тя се наведе да целуне Джейк по бузата. А после се пресегна да стисне ръката на Шоу.

— Аз съм Денис.

— Лойд. Лойд Шоу.

— Приятно ми е да се запознаем.

Денис се усмихна, разкривайки десен преден зъб, облечен в злато. Усмивката ѝ накара Шоу да съжали, че не е целунала и него по бузата. Топлият поглед на Денис се плъзна по Шоу, след което тя се извърна и изчезна сред веселящата се тълпа. Поне за миг той се почувства не толкова чужд.

Джейк погледна зяпналия след Денис Шоу, докато тя се отдалечаваше с полюшваща се походка, и каза:

— Мозъкът ти е фрашкан със сперма, човече.

— Може пък да имам нужда от черна жена, Джейки.

— Що?

— Имам чувството, че те по̀ разбират какво му трябва на един мъж. Мъж като мен.

— Ти си луд бе, човек.

Шоу отново се облегна на бара и отпи дълга глътка от голямата си чаша ледено уиски.

— Предполагам.

Студеното уиски затопли корема му и той праметна ръка върху широките рамене на Джейк.

— Ти си едно голямо, щастливо шибано момче, което има рожден ден, нали така?

Джейк се засмя с голяма, щастлива усмивка на рожденик и накара Шоу също да се засмее.

Шоу огледа задименото помещение на бара и видът на развеселените гости на Джейк напълни душата му. Всички жени бяха облечени подходящо за случая, както впрочем и мъжете. Джинси не се мяркаха, с изключение на собствения му черен чифт. И макар повечето хора да бяха роднини и близки приятели на Джейк, нямаха вид на типични роднини и приятели. Джейк не събираше около себе си особняци. Бяха подбрани хора, които разбират от купонясване до ранни зори. Порода, специално създадена за бар като „Мястото на Ърл“. Всеки от тях щеше да бъде допуснат, само като почука на заключената входна врата.

Шоу мигом съжали, че им е толкова чужд.

— Огледай се, може пък да намериш нещо, Шоу. Твое е, стига да не го искам аз.

— О, Джейки, би било страхотно... едно младо, горещо, с гладка кожа, страстно черно момиче, сгушено до мен блажено, в някое малко тихо бунгало на Флетбуш.

— Какво блаженство, викаш?

— Блаженство „след като си ме начукал“.

— След като се е посмяла на твоя...

— Ей-ей, никакви расови предразсъдъци, моля те.

— Пък и в този бар невинни жени няма, Шоу. Поне аз не познавам такава.

— Остави ги ти невинните. Достатъчно е да е младо. Младо и хитро. Някъде на двадесет. Да речем, двадесет и няколко. Все тая ми е. Може тридесет. Като Денис.

— О, момче, пак ли с това.

— Ти какво мислиш?

— Де да знам. Може пък и да стане. Видях как ти се усмихна — мило и приятелски. Що не попиташ мъжа й, онзи там, може да няма нищо против.

Щедрият смях на Джейк избоботи отново. Шоу се усмихна, но този път беззвучно.

— Тъжен живот, Джейк. Не е смешно да измъчваш един мъж, на който и без друго не му е лесно.

— Ако толкова го искаш, Шоу, седи си тук кротко и си пий питието със стария Джейк. Аз ще го уредя. Може задникът й да не е толкоз стегнат и да не е с гладка еди к'во си, но ще уредим работата.

— Да бе, с някоя нещастна, провиснала, дърта, сбръчкана жена, с дебел задник, която си престанал да чукаш преди десет години.

— И к'во от това?

Този път и двамата се разсмяха. Но смехът на Шоу бързо заглъхна. Той се пресегна, надигна чашата си от бара и я пресуши. Ледът беше разводнил питието дотолкова, че я нямаше тръпката, но въпреки това го допи.

— Майната му — промърмори той, пресегна се, стисна месестото рамо на Джейк и добави: — Доскоро, голямо момче. И честит рожден ден.

— К'во ти стана бе, човек? Тъкмо започваме.

— Не знам. Нямам сили да кисна тук, да се гъбаркам с теб цяла нощ и да чакам да стане някое чудо. Не ми обръщай внимание. Дебелият ти задник, ще остане тук дълго време, искам да се насладиш на всяка минута...

— Чак докато зората пукне, братко.

— Йес, сър, длъжен сте да посрещнете първия ден на новата си рождена година добре напоркан и ухаещ на парфюм, писанка, дим и пиячка.

— Това ми звучи добре.

— Напоследък не го правим толкова често, нали?

— Нямахме още да сме на тоя свят, ако го правехме.

— Точно така. Духни свещта братко и желанието ти ще се сбъдне. Доскоро.

— Добре ли си?

— Да бе, нищо ми няма.

— Знаеш ли точно къде си?

— Мда, и знам как да стигна до дома. Весело прекарване.

— К'во става с онази работа, Шоу?

По дяволите, помисли си Шоу. Защо Стария Джейк реши да го атакува тъкмо с този въпрос, и то изневиделица, точно когато бе понечил да си тръгне.

— Бих казал, че е почти на привършване — отвърна Шоу. — Мирише силно, какво друго да ти кажа?

— Виси, значи.

— О, от една година. Не се безпокой, братко. Пази се, Джейк. Обичам те. Честит рожден ден, човече.

— Благодаря, че дойде да се видим. — Джейк понечи да се надигне от стола си. — Хайде, ще те заведе до колата.

Шоу го бутна назад. Знаеше, че предложението е повече жест от страна на Джейк и не смяташе за редно да го откъсва от купона.

— Седни. Отпусни се. Забавлявай се.

Джейк отново седна и награби чашата си със скоч. Стиснаха си ръцете, без да си кажат нищо повече и тъгата сграбчи сърцата им. Шоу задържа ръката си в лапата на Джейк малко повече от необходимото, след което се освободи от хватката му и се запъти към изхода. Лесно

си проби път сред веселата тълпа. Никой не го спря, нито го подкани да остане.

Сам си отвори предната врата и излезе от тъмната улица.

Остана за миг неподвижно, за да може прохладният нощен въздух да прочисти малко главата му, заслушан в приглушения басов ритъм, звучащ откъм бара. Глух смях се процеди през затворената врата. Денис? Сигурно се смее на нещо, което ѝ е казал мъжът ѝ? Шоу чу как ключалката изщрака зад гърба му.

А сега какво, запита се той. Довлякох си задника тук посред нощ. За какво?

Погледна си часовника. Почти три след полунощ. По дяволите, помисли си той. Прибирам се у дома.

Представи си как се пъха в леглото при Джейн. Не изпитваше никаква охота да я събуди и отново да се сблъска със стоманената тишина, която ги разделяше.

Трябваше да си монтира отделно легло. В дъното на жилището. Тц, няма начин. Това само щеше да предизвика открита война. Тя щеше да пусне колелото на развода да се затъркаля, само и само да запази достойнството си. Не, каза си той, просто се прибиращ и толкова. Дръж се само откъм своята страна на спалнята, момче. Не му е времето сега да преговаряш за развод.

Беше паркирал на четири-пет преки от бара. След две карета започна да се оглежда за седемгодишния си, тъмнозелен мъркюри, мъчейки се да си спомни къде точно го бе оставил. Мина покрай двама чернокожи, застанали под уличната лампа. Като ги видя, се сети, че е белокож, разхождащ се в беден квартал на чернокожи в три часа след полунощ. Двамата мъже изгледаха Шоу. Шоу също ги погледна за не повече от пет секунди и прецени, че са бачкатори. Сигурно от тези, които се трепят от четири следобед до полунощ, и сега се прибират вкъщи, след късна вечеря или ранна закуска. Не бяха проблем.

Отново се замисли за Джейн и за самотата си, въпреки присъствието ѝ, и за неосъществените си мъжки пориви. Навъси се. А после се намръщи не на шега, когато слухът му долови басовия тътен, който не можеше да се сбърка с нищо друго, и който изглежда беше предназначен изцяло и преди всичко да сплашва.

Шоу се извърна и забеляза колата, тръгнала към него. Дори от разстояние едно градско каре можеше да чуе гръмката музика...

Гангстерски рап. С онзи характерен кънтящ и тътнещ бас и гневния, безсмислен речитатив.

Шоу поклати глава. Що за невъобразима идиотщина беше това, по дяволите? Да дъни така, зацикляйки по един и същ начин.

С приближаването на колата музиката загърмя толкова силно, басът забоботи толкова издълбоко, че Шоу направо усети как звуковите вълни завибрираха в гърдите му. Шибана тъпотия, помисли си той.

Колата мина покрай него и три тъмни лица го зяпнаха, провокирайки го да реагира по някакъв начин.

Доця му се да им изкрещи: „Ей, изключете това шибано парче!“. Не го направи, но думите прозвучаха в главата му. А когато го зяпнаха в лицето, Шоу не извърна поглед, нито сведе очи. Вдигна брадичка и непокорно се втренчи в заплашителните черни лица. А наум си каза: „Да ви го начукам, задници такива“. Посред нощ, сам, по улиците на Флетбуш.

[1] Детелината е емблемата на Ирландия. — Б.ред. ↑

[2] Мотаун — звукозаписна компания. — Б.ред. ↑

2.

На по-малко от два километра от района, в който Шоу крачеше, взирайки се гневно към отминаващата гърмяща кутия, шестима брадати чернокожи, надянали на главите си плетени шапки, стояха в подножието на тъмно стълбище в сграда „А“ на състоящия се от пет сгради жилищен комплекс, наречен апартаменти „Ню Лотс“, който се намираше на Рокауей авеню, в Браунсвил, Бруклин.

Всеки от шестимата мъже беше заел отделно стъпало. На най-високото стоеше бивш затворник на име Уолтър Харис, който бе сменил името си на Рахман Абдул Х по време на последното си пребиваване в затвора „Осининг“ в северната част на щата Ню Йорк. Приемането на исляма изискваше от него да промени името си и целия си живот.

Петимата мъже, застанали зад Рахман Абдул Х, също бяха мюсюлмани. Рахман знаеше мюсюлманските им имена, но ги възприемаше просто като „стрелци“. Когато Рахман си представяше всеки от тях поотделно, мислеше по-скоро за това как стреляха с оръжията си, отколкото за имената и лицата им. Ефрам стреляше непоколебимо, но винаги потрепваше при отката. Ахман, дребен мъж, прилагаше хватка с две ръце, за да компенсира ниския си ръст. Абдул, Махмуд, Сули... Рахман си представяше всеки от стрелците според начина, по който използваше пистолета си.

Точно тази априлска нощ, Рахман беше снабдил всеки от стрелците с различно оръжие. Тримата, застанали точно зад него, стискаха автоматични пистолети тек 9. Следващите двама държаха полуавтоматични глок 17, калибър 9 мм. Самият Рахман беше единственият достатъчно силен, за да стреля с една ръка, и беше стиснал в десницата си мощен магнум 50 „Дезърт Ийгъл“^[1]. Всички оръжия бяха заредени с нови пълнители. Всеки от мъжете разполагаше и с резервен.

Рахман се обърна, за да огледа още веднъж, за последно стрелците си, но тясното, неосветено стълбище беше твърде тъмно, за

да се види нещо, освен неразличимите им, слели се със сенките силуети. Най-сетне реши, че са готови, след като чу и последният от мъжете да зарежда патрон в цевта.

След като пистолетите прищракаха, Рахман ги поведе бавно нагоре по стълбите. Насочи се към четвъртия етаж, но докато той и стрелците му стигнат до площадката на втория, бученето на кръвта в ушите му попречи да чува добре прокрадващите се стъпки на онези зад него. Кръвта тътнеше в тъпанчетата му не само заради това, че се изкачваше нагоре по стълби. Последният затворнически лекар беше нарекъл това „хипертензия“.

— Какво е хипертензия? — го бе попитал Рахман.

— Свръхнапрежение или казано иначе — краткотрайно повишаване на кръвното налягане.

Поредните отровни думи на белия дявол, с които се опитваше да го омаломощи. Рахман бе пренебрегнал съветите на доктора, точно както беше пренебрегвал и мнението на всички други затворнически доктори, които го бяха преглеждали по време на пребиваванията му из цялата затворническа система на Ню Йорк — в „Синг-Синг“, „Атика“, „Райкърс“, и все така назад във времето, чак до Центъра за задържане на малолетни в Спофорд, в който бе попаднал на шестнадесет години.

Сега Рахман си спомни думата „хипертензия“. Повишено кръвно налягане. Нямахше нужда от доктор, за да му казват, че животът в един нюйоркски затвор причинява не просто напрежение, а свръхнапрежение. Това, което изпитваше сега в тъмнината, с петимата стрелци, следващи го плътно, с автоматични оръжия, притиснати до бедрата, с ръце на перилата, изкачващи се предпазливо по тъмното стълбище, готови да извършат това, което се канеха да извършат... надминаваше всякакво напрежение.

Рахман си представи някой от онези доктори да стои сега тук до него, знаейки какво предстои да става. Представи си как стомасите им ще се свият и зъбите им ще затракат от напрежение. Рахман също така си представи как някой от стрелците му се препъва в някое от шибаните невидими стъпала и пръстът му се свива на спусъка, и каза наум на въображаемия доктор: „Ще видиш ти едно напрежение, ако вземе, че стане. Не само напрежение, ами кръв ще се лее в «Ню Лотс».“.

Рахман изтласка всички тези мисли от ума си и се съсредоточи върху методичното изкачване на невидимите стъпала, бавно, внимателно, нагоре и нагоре, зървайки от време на време по малко светлина, процеждаща се през откренатите врати към коридорите на всеки пореден етаж.

Още няколко стъпки и Рахман се озова зад вратата към коридора на четвъртия етаж.

Внезапното му спиране накара стрелеца точно зад него да се блъсне в гърба му. За миг онзи си помисли, че се е ударил в самата врата. Сто и пет килограмовата фигура на Рахман не помръдна и на сантиметър.

— Внимавай — процеди той.

Колоната спря без повече гафове и застана в реда, който Рахман беше определил — първо той с неговия 50-калибров магнум. После трите тек 9. И най-отзад двата глока.

Вътре в коридора, на около шест метра от стълбището, един мъж на име Елис се шляеше до един от малкото работещи асансьори в целия комплекс от пет сгради. Елис принадлежеше към бандата пласьори на първокласен кокаин, сложила ръка на „Ню Лотс“ преди четири месеца. Бандата се наричаше „Сините тапи“ заради цвета на капачките на шишенцата им с кока. Тъкмо те бяха изпотрошили всички лампи в коридорите и по стълбищата на сградите. По-малко светлина означаваше повече ужас за онези, които трябваше да преминават по коридорите на „Ню Лотс“. Колкото по-уплашени бяха хората, толкова по-лесно беше за Сините тапи да контролират района. Освен това, тъмнината означаваше, че ченгетата няма да си пъхат много носовете из коридорите на „Ню Лотс“.

Елис беше избран за тази работа заради едрото му туловище. Дори да го застреляше някой, той беше толкова голям, че щеше да прегради вратата към апартамента с коката.

Рахман застана в тъмното и зачака търпеливо. Той знаеше, че Елис стои пред двата празни апартамента, използвани от Сините тапи. Единият бе за продажба на праха, другият — място за дрогиране.

Той също така знаеше как действат Сините тапи. Полицейският натиск и жестоката конкуренция бяха натикали по-голямата част от бизнеса с продажба на дрога на закрито. Просто беше по-безопасно и по-лесно да се продава вътре, вместо навън, на улицата. По улиците около петсградния комплекс дебнеха само агенти, които посочваха на клиентите пътя към главния вътрешен двор, известен като Ямата, където членове на бандата ги изпращаха на свой ред към едно от петте фойета на първите етажи. Оттам купувачът взимаше асансьора до указания му етаж, с парите в ръка. Вътре в „Ню Лотс“ никой не можеше да си бърка в джоба. Клиентът връчваше парите на Елис, който ги пускаше в една цепнатина във вратата на един от апартаментите. След което отвътре подаваха съответното количество прах.

Рахман знаеше всичко, което можеше да знае човек за Сините тапи и бизнеса им. Знаеше точно къде да постави други шестима от хората си, навън, така че да могат да покрият всички от вражеската банда, работещи в комплекса, в Ямата и във фойето.

Малко остава, каза си той, часът приближава. Задиша дълбоко и равномерно, надявайки се най-после кръвта да престане да пулсира в тъпанчетата му. За стотен път си представи разположението на двата апартамента. Апартаментът за продажбите от две стаи, немебелиран, ако се изключат двата стола и масата. В стаята зад предната врата — двама въоръжени Сини тапи, пазещи входа. В съседната стая се намираха тезгясите, долапите с торбички и може би някой дежурен, който да изтича за допълнително количество, ако се наложи.

Следваше пушалнята, съседната врата до тази на апартамента за продажби — тъмна стая, изпълнена с гадна, задушлива миризма. Единственото подобие на мебел вътре беше някакво разнебитено старо канапе, домъкнато тук от улицата, използвано от улични псета и бездомници, за да спят на него. Прозорците на този апартамент никога не се отваряха. Рахман сбърчи нос при мисълта за вонята, с която знаеше, че е наситено това място, задушаваща смесица от горящи пещчинки кока, кисела човешка пот и изпращания от тоалетната, която никой не си правеше труд да почисти. Не беше се опитвал да пресметне колко ли хора би могло да има вътре. Те не го интересуваха.

Една от обитателките, похабена жена със стъклен поглед, която пушеше без прекъсване почти от две денонощия, работеше в бърлогата

за дрога. Някога на млади години, преди да загуби девет килограма от теглото си и зъбите ѝ да се разклатят до един, кожата ѝ да добие тинест цвят, а косата ѝ да заприлича на мръсна кафеникавосива вълна, тя беше привлекателна млада жена. Дори в тази нощ тя някак си успяваше да докара усмивка на устните си, но не това беше главната атракция. Главната атракция беше разкопчаната ѝ блуза и липсата на сутиен под нея.

Беше свършила парите в един момент от пиршеството и продължи да финансира навика си, предлагайки орален секс за пет долара. Мушкаше се на колене между краката на всеки наркоман, който ѝ позволише и оставаше коленичила така, галейки бедрата му, усмихвайки му се и оголвайки гърдите си, за да може лесно да ги гали, докато тя леко обхващаше гениталиите му и нежно шепнеше полагащите се в такива случаи цветисти сексуални подкани, молейки го междувременно за нейните пет долара, описвайки какво точно ще му направи и колко гот ще му бъде, и колко го иска в устата си. Оставаше ги да сграбчат гърдите ѝ и да стискат връхчетата им, колкото и да я болеше. Всичко, което можеше да ги задължи. Искаше им само по пет, а някои от мъжете я избутваха настрана, след като злоупотребяха с нея толкова дълго, колкото тя или пък те самите можеха да издържат. Но други ѝ даваха пари. Кога по пет, кога по един долар. И щом изсмучеше достатъчно, за да събере поредните десет долара, тя ги превръщаше в прах и засмукваше лулата с кока с ужасяваща страст.

Рахман не знаеше за жената, обслужваща вертепа, но добре познаваше мизерията, в която кокаинът я бе хвърлил. И когато чу асансьорът да се отваря вътре в коридора, той знаеше, че почти е настъпил моментът да се сложи край на тази мизерия. За нея и за всички останали в „Ню Лотс“. Поне за тази нощ.

Джон Х пристъпи извън асансьора и се усмихна на Елис. Елис не му отвърна със същото. Никой не се усмихваше, когато виждаше Джон Х. Подобно на себеподобните си, той имаше брада, но в неговия случай брадата служеше да прикрива сипаничавата му кожа и да

намали неприятното впечатление от подчертано издадената му долна устна, показваща ред проядени зъби. Не стигаше това, но Джон Х бе по-едър от Елис, което означаваше много едър. Елис не харесваше типове с ръста и поведението на Джон Х и като нищо можеше да измъкне патлака си в секундата, в която видя Джон Х, но Джон Х влизаше и излизаше от „Ню Лотс“ твърде често, за да си купува прах, така че Елис бе свикнал. Елис просто протегна ръка за парите.

За лош късмет на Елис, този път нещата се оказаха по-различни.

Когато Джон Х излезе от асансьора, той сграбчи Елис за гърлото с огромната си лява ръка, и напъха дългоцевен револвер 38 калибър достатъчно дълбоко в зейналата му уста, за да го задави.

След като дулото на дългата цев опря дъното на гърлото на Елис, Джон Х завъртя охранителя и го опря в стената до асансьора. Елис инстинктивно сграбчи китката на Джон Х, но когато той понечи да дръпне спусъка, замръзна. Джон Х приближи широкото си, противно, сипаничаво лице с обратна захапка до това на Елис и само продължи да му кима, все едно че му казваше: „Така, така. Само не мърдай. Не мърдай и аз няма да натисна спусъка и да ти пръсна черепа“.

Рахман беше чул това, което очакваше — шума на спирация асансьор и Елис, давец се от дулото на пистолета, което беше налал.

Той бутна рязко вратата и бързо закрочи по сумрачния коридор, придвижвайки се бързо към външната стена на двата съседни апартамента. Другите го последваха, докато надигаше своя „Пустинен орел“, след което изстреля три гръмки заряда. Висококалибровите взривове оглушиха всички в коридора.

Елис се сепна при кънтящите изстрели, сякаш се зачуди защо, по дяволите, се стреля, след като в коридора се намираха само той и Джон Х.

Но Рахман не стреляше по хора. Не, той стреляше в стените. Три изстрела отвориха три дупки — една в иззиданата от блокчета сгурия стена, една във входната врата на апартамента за продажби и трета в стената на стаята за пушене.

Взривяващите се стени и врата произведоха желаното въздействие над хората вътре. Те изпопадаха, все едно че са ги улучили. Ако можеха да се заврат под повърхността на твърдия под,

щяха да го сторят. Един от Сините тапи, седнал до стъклена маса, който претегляше дозите прах и броеше пари, се свря под масата толкова бързо, че закачи ръба ѝ с челото си и стъклото му разпра рана от веждата до темето.

Единственото лице, което не залегна моментално, беше похабената жена в стаята за пушене. Тя замръзна в позата си на колене, покри ушите си с длани и запищя.

Скоро писъците ѝ заглъхнаха.

[1] „Пустинен орел“. — Б.пр. ↑

3.

Лойд Шоу може би щеше да предпочете писъците на наркоманката пред тътнещия рап, който го беше блъснал в ушите, докато колата минаваше покрай него. Сърдитото му изражение никак не се хареса на хората в колата. Шоу забеляза, че пътникът на задната седалка се наведе напред и каза нещо на шофьора. Колата подкара по-бързо към близкия завой, само на четири-пет метра пред Шоу, завъртя надясно и спря, блокирайки пътя му.

Шоу изруга. По-точно каза: „Шибано!“, а след това: „Става шибано, мамка му!“, усетил как го порази първият сблъсък със страха, плиснал се в гърдите му, все едно че някой беше излял кофа ледена вода върху него, проникващ навътре чак до червата му, предизвиквайки гадното чувство, че ще си повърне вътрешностите. Сърцето му заби лудо. Той безмилостно запуши устата на страха, потискайки всяка представа за уязвимост. Сам си наложи да направи още една крачка към колата. Спря се. Озърна се през рамо. Беше твърде далече от бара, за да може да побегне назад, а те бяха твърде близо, за да го изпуснат. Огледа се. На улицата нямаше никой. Нито една минаваща кола.

— Шибано!

Шоу усети, че дъхът му секва. Адреналинът му се покачи. Знаеше, че ще се почувства много силен за кратко, след което щеше да последва парализираща тялото слабост. Така или иначе, каквото и да имаше да се случва, нямаше да продължи дълго.

Той промърмори: „Мамицата му!“ и продължи да крачи напред.

Взря се в колата — шевролет, нашарен с хром, с допълнителни гарнитурни, капаци на каплите и ненужно големи тонколони долепени до задното стъкло. Успя да различи шофьор и двама пътници. Всичките черни. И всичките млади.

Сега, когато колата беше спряла точно пред него, музиката зазвуча още по-силно. Вокалистът се дереше, блъскаше го с гъгнивия

си бас, все едно че гърмяха срещу него. Шоу имаше чувството, че някой го удря по главата с големия телефонен указател на Бруклин.

Ето, започва се, каза си той. Двамата пътници отвориха вратите и изскочиха навън. Шофьорът остана на мястото си зад волана, но се надвеси напред да гледа със зловна усмивка.

Точно така, каза си Шоу. Хили се, смукач жалък. Много е смешно — един беличък, ей сега ще го смачкаме.

На отворени врати музиката загърмя още по-силно. Двамата млади чернокожи закрачиха към Шоу, препречвайки пътя му. На Шоу това му заприлича на някой от скечовете на Джордж и Лени — единият голям, другият дребен. Големият върши черната работа, дребосъкът дава нарежданията.

Шоу не пропусна да забележи как шевролетът видимо се надигна, когато големият излезе от него. Носеше обичайната махленска униформа — широк черен суичър с качулка, свлечен дънков гащеризон и незавързани боти „Тимбърланд“. Лицето му напомни на Шоу за някой от онези много тъпи борци тежка категория, със сплескан нос и празен поглед. Главата му беше бръсната отстрани. Къс застрашителен кичур къдрици, оплетени като гнездо тлъсти черни червеи се спускаха отпред на челото му.

Той килна глава назад, изглежда Шоу и каза:

— Какъв е шибаният ти проблем, кучи сине?

Шоу знаеше с кого от двамата щеше да си има работа, но първо погледна по-малкия, за да се увери, че не държи насочен към него патлак. След две секунди Шоу видя всичко, което му трябваше, ако не и повече. По-дребният стоеше зад партньора си, тънък и гаден, без нищо допълнително под ръка, с лице, което напомни на Шоу доберман. Всеки ръб на кокалестия му череп изпъкваше под кожата. Шоу погледна ръцете на дребосъка и установи, че са празни, но ръката на големия беше пъхната в предния широк джоб на суичъра. Беше се слял с оръжието. Шоу вече си представи това едро, тъпо хлапе, облечено в ужасни торбести дрехи, как измъква патлака сред оглушителна врява, натиска спусъка и го застрелва на тази непозната улица, наред Флетбуш, без никой да го види. Просто натиска спусъка, без въпроси, без излишни приказки, без никакво притеснение, безмозъчно причинявайки му светкавична болка и смъртоносни рани. Или

убивайки го на мига. А при тази гърмяща музика, която цепеше нощта, никой нямаше и да чуе изстрелите.

Самата представа за всичко това така разгневи Шоу — гневът вътре в него избуя отведнъж. Като някаква тъмна ръка, протягаща се нагоре по гръбначния стълб към тила му, отблъсквайки настрана всичко друго — благоразумие, страх, предпазливост, всичко. И той тръгна право срещу тежкия, заслепен от червената вълна на гнева.

Тежкият не забеляза гнева, който кипеше в него. Твърде много беше навикнал да всява ужас у хората, че да се тревожи за гнева им.

— Питам те нещо бе, педераст — каза той.

Но Шоу вече се приближаваше към него много бързо. Това го обърка. Бял, сам, посред нощ, и му налита. Няма начин. Това обърка тежкия и го накара да се поколебае.

По-дребният зад него изрева:

— Аре бе, Дред, фрасни го тоя смахнат педераст!

В мига, в който Дред понечи да измъкне пистолета си, Шоу вече беше твърде близо.

Пистолетът се показва от джоба на суичъра. Шоу вече беше замахнал с лявата си длан над бедрото му, открито, влагайки в удара сила колкото имаше, и заби дясната си длан в гърлото му.

Сблъсъкът разтресе ръката на Шоу от китката нагоре чак до рамото. Все едно че беше ударил млад дъб. Едрият хлапак съвсем леко се отмести назад, но ударът го поразил достатъчно, за да го парализирала място. Докато инстинктивно посягаше към гърлото си, без капка колебание между двата удара, Шоу направи следващия си и последен ход.

Замахна кръгово със затворен юмрук и нанесе удар овърхенд в ключицата му. В този удар той вложи всичката си сила, от петите нагоре, извивайки бедра, отпращайки я през рамото и ръката си, съсредоточавайки всичко в този единствен, брутален, смазващ овърхенд. Шоу разбираше, че не може да позволи сблъсъкът да прерасне в бой. Имаше единствен шанс, само един удар, с пълна сила, и здраво стиснатият му юмрук да се стовари в ключицата на едрия.

Чу изпукването и усети как дебелият кост хлътва под юмука му. Това бе едновременно сладко удовлетворително и болезнено.

Шоу чу кратък, задавен крясък и видя как едрият хлапак се свлича надолу. Болката го поразил толкова силно, така внезапно, че

крясъкът му замря. Едрият рухна на колене. Ако вдигнеш ръка, щеше само да накара скършените краища на ключицата да се отрийт едно в друго, затова не помръдна.

Но Шоу реагира светкавично, издърпвайки оръжието от отпуснатата ръка на нападателя си, тъкмо когато дребният замахна към него. Шоу помисли, че е замах с гола ръка, но ръката, приближаваща се към лицето му стискаше закривен нож за рязане на подови настилки. Едва успя да се извие назад, преди острието да перне лявата му буза.

Шоу бързо се изправи, стиснал пистолета в дясната си ръка. Без да се прицелва, той замахна в бекхенд с цевта на оръжието към носа на дребосъка, достатъчно силно, за да го счупи. Главата на дребния се отметна настрана, кръв швирна през ноздрите му и той рухна на лявото си бедро.

Сега шофьорът вече излезе от колата, с насочен револвер. Шоу дръпна плъзгача на патлака в ръката си, 9-милиметров полуавтоматик.

Шофьорът започна да стреля като обезумял, но беше твърде възбуден и настървен, за да може да улучи. Куршумите профучаха встрани. Шоу отвърна на огъня, но не стреля в шофьора. Стреля в черните тонколони на шевролета. Този идиотски шум гърмеше през цялото време, докато се бореше за живота си. Шофьорът се присви и побягна, а другите двама успяха по някакъв начин да се изправят на крака и да изчезнат. Но не и музиката. Тя продължаваше да ехти, довеждайки Шоу все по-близо до ръба на безумната ярост. Той изпрати нов куршум към дънещите тонколони, крещейки към колата между изстрелите.

— Спрете тази проклета, шибана музика!

Изпразни пистолета в тонколоните и шофьорското табло и музиката най-сетне секна.

Шоу остана така, неподвижен, втренчен в колата, дишайки с мъка. Минаха няколко секунди, може би повече, докато отново се върне в реалното време и пространство. Тъкмо се канеше да захвърли пистолета, издраскан стар браунинг в разнебитената кола, и да се затътри напред, за да си намери колата и да се разкара от този скапан квартал, когато първата полицейска кола изсвистя и закова зад него. Втората синьо-бяла се появи две секунди след първата, спирайки пред него.

Шоу остана неподвижен, замръзнал сред ослепителната светлина на четирите фара, и забрави да захвърли оръжието. Пусна го вдясно от себе си.

Неизвестно защо, докато пускаше оръжието отбеляза, че е скъпо и вероятно крадено. Странни мисли за човек, застанал с вдигнати ръце, докато четири настървени ченгета до един са насочили пистолетите си право в него. Той се зачуди кой ли ги беше викнал. Може би онези двама чернокожи под уличната лампа. Предположи, че е било добре от тяхна страна да го направят. Жалко, че ченгетата не бяха пристигнали малко по-рано. Сега Шоу си даде сметка, че макар да беше оцелял след схватката с онези тримата, ако направеше само едно внезапно движение, един от тези четиримата щеше да го довърши.

4.

След като изстреля оглушителните заряди със своя „Дезърт Ийгъл“, Рахман Абдул Х не можа да чуе истеричните писъци на дрогираната курва, нито пък тропането на тримата притичали след него стрелци. Всеки от тях напъха дулото на своя тек-9 в дупките, пробити от Рахман, и изстреля къси, разкъсващи тъпанчетата заряди в двата апартамента на Сините тапи. Куршумите затрещяха, заразкъсваха и рикошираха из тесните помещения. Огънят от дулата обгори стените. Кисел пушек изпълни стаичките. Деветмилиметровите патрони взривиха пространството вътре. Всичко живо в стаите зачака всеки момент да умре.

Но не умряха. Рахман се бе постарал да пробие отворите на 180 сантиметра височина. А стрелците се целеха хоризонтално или леко нагоре. Така че кошмарът избухна над главите на дилъри и купувачи.

Сините тапи и обезумелите наркомани, всички вкупом запищяха и се загърчиха по пода, очаквайки всеки момент да загинат под бушуващата над главите им пукотевица, присвити, приковани ниско долу. Огневият щурм сякаш продължи цяла вечност.

Най-сетне патроните свършиха. Но ужасът тепърва предстоеше.

Следващите ги двама мъже с пистолети глок пристъпиха до дупките в апартамента за продажби и започнаха методично да дърпат спусъците. Този път куршумите бяха по-нарядко, но всеки от деветмилиметровите заряди изтрещяваше оглушително в тясното помещение, принуждавайки Сините тапи вътре да покриват с длани ушите си, за да предпазят тъпанчетата си от спукване.

Най-накрая, тласнати от отчаян инстинкт за самосъхранение, двамата охранители започнаха да отвръщат на стрелбата. Лежаха по гръб, залегнали под огневата линия, и стреляха напосоки към гърмящата дупка, пробита във вратата пред тях.

Куршумите на Сините тапи заблъскаха в обшитата с метал врата. Рахман видя как един от стрелците му се присви и отстъпи назад. Той се втурна към вратата, изблъска стрелеца настрани, напъха цевта в

дупката и стреля. Голямото оръжие изтрещя и отскочи до горния ръб на дупката във вратата. Рахман изръмжа и продължи да стреля, целейки се този път надолу, защото онези вътре бяха дръзнали да отвърнат на стрелбата. Помъчи се да си представи позицията на стрелящите зад вратата, надявайки се куршумите му да ги улучат, да ги разкъсат и убият.

Рахман крещеше при всяко поредно дърпане на спусъка. Вътре двамата охранители изпълзяха извън огневата линия, докато големите куршуми магнум 50-ти калибър затрещяха по пода около тях и в стената зад тях, разкъсвайки пластмасовата облицовка „Шийтрок“^[1] и дървенията. Един от куршумите на Рахман улучи бедрото на единия от пазачите и откъсна къс месо с размерите на юмрук. Двата Сини тапи прекратиха стрелбата.

И тогава, също толкова внезапно, колкото беше започнал този адски щурм, също толкова внезапно и приключи. Изведнъж стана така, че не се чуваше нищо, освен воя на дрогираната курва и щракането на изпразнения „Дезърт Ийгъл“ на Рахман. Стрелците с пистолетите глок, вече отстъпили от стената, обърнаха се и закрачиха назад към стълбището. Стрелците с тек-9 бяха презаредили и останаха на място, насочили дулата на оръжията си към вратата на апартамента в случай, че някой се осмелеше да излезе и да стреля по тях.

Рахман отстъпи от дупката, през която беше стрелял, напъха нов пълнител в своя „Дезърт Ийгъл“ и махна с ръка на Джон Х да се маха. Джон измъкна дългоцевния си револвер от устата на Елис, когато Рахман опря нажеженото дуло на своя „Дезърт Ийгъл“ в гърдите му и приближи лицето си плътно до охранителя на Сините тапи. Докато Елис се взираше в него с широко отворени очи, той каза:

— Лягай по очи! Помоли се на Аллах да ти прости. Не вдигай поглед дълго време нагоре, иначе ще се върна и ще те убия.

Вътре в стаята за пушене някой най-сетне зашлеви силен шамар на продължаващата да вие курва. Челюстта ѝ рязко изпука и това сложи край на истеричните ѝ викове.

След няколко мига останалите бавно се надигнаха от пода, опипвайки се, примижвайки из силно задимените помещения, оглушали от пукотевицата, загубили всякаква способност да осъзнаят случилото се, освен това, че бяха все още живи.

Докато Рахман и хората с него слизаха тичешком по вътрешното стълбище, стрелците му, пазещи отвън, сякаш изникнали от мрака, се появиха до всеки от Сините тапи, шетащи около комплекса. Всеки от членовете на бандата усети дулото на пистолет, опрян в слепоочието му. И да носеха оръжие, нечий опитни ръце го напипаха и ловко го издърпаха. После всеки от Сините тапи чу едно и също послание, изсъскано в ухото му:

— Тази нощ стреляхме над главите ви. Следващия път стреляме в главите ви. Махайте се! „Ню Лотс“ принадлежи на МС-2.

Когато Рахман и хората му се озоваха в основата на стълбището, стрелците отвън вече се бяха струпали до задната врата на сграда А. Рахман и останалите изхвърчаха през вратата с все още димящи дула на оръжията си и вонящи на барут дрехи. Всички стрелци на МС-2 се събраха около дребен мъж, разтворил брезентова торба. Всеки от тях внимателно постави оръжието си и конфискуваните оръжия на Сините тапи в торбата. Рахман изгледа последното оперативно действие, увери се, че всички оръжия са поставени грижливо в багажника на разнебитения форд ЛТД, модел 1986 година, който по нищо не се различаваше от циганските таксита, с които беше тъпкано в Браунсвил. Едва тогава стрелците тихо се разпръснаха и се отдалечиха от мястото на действието. Всички, с изключение на Рахман. Той остана на място, докато и последният стрелец не изчезна от погледа му.

[1] Търговска марка облицовъчен материал. — Б.пр. ↑

5.

Лойд Шоу стоеше неподвижен на Тилдън авеню с вдигнати във въздуха ръце.

Осветяваха го фаровете на три полицейски коли. Шест ченгета ревяха:

— Лягай долу! Долу, долу, долу...

Шоу бавно се смъкна на колене, държейки ръцете си вдигнати. След като те продължиха да крещат „Лягай долу!“, той внимателно положи ръце на уличната настилка и се сниши на платното с широко разтворени крака и ръце.

Зърнестият асфалт под бузата му беше студен. По-добре, отколкото някой нажежен куршум да пръсне главата ми, помисли си Шоу. Знаеше много добре, че ченгета, извикани посред нощ в квартал на чернокожи, където е имало стрелба, ще гледат да са адски сигурни, че няма да пострадат. И ето ти го него — застанал пред онази надупчена кола, с пистолет в ръка. Шоу си помисли какво щеше да стане, ако бе имал късмета да е чернокож. Вече със сигурност щеше да е мъртъв.

Остана да лежи неподвижно върху влажния, мръсен асфалт на улицата. Нямаше никакво желание да дава повод на някое от ченгетата да го изрита или да дръпне спусъка.

Поне двама полицаи държаха оръжията си насочени към Шоу, докато други двама коленичиха от двете му страни и закопчаха ръцете му с белезници на гърба. После грубо го вдигнаха на крака, завлякоха го до една от патрулните коли и го натикаха на задната седалка.

Оставиха го сам в полицейската кола и се заеха да огледат района.

Шоу се облегна и се отпусна на страничната врата. Не можеше да се облегне удобно назад с извитите му и закопчани зад гърба ръце. Внимателно разкърши рамене, за да провери дали не са му скъсали сухожилие, или изкълчили някоя става, докато го влачеха по улицата.

— Задници — тихо изруга той.

А отвън ченгетата зацъкаха около разнебитения шевролет, за да се уверят, че в района няма нито свидетели, нито ранени, нито трупове.

След около десет минути едно от по-възрастните ченгета се приближи и приклепна до задното стъкло на патрулната кола. Той вдигна празния браунинг на един пръст за предпазителя на спусъка така, че Шоу да може да го види.

— Този патлак твой ли е?

Шоу потисна порива да отвърне: „А ти как мислиш шибан задник такъв?“, ала отговори:

— Не, не е мой.

— Чий е тогава?

— Двама типове скочиха от колата, втурнаха се към мен и единият го измъкна. Аз му го отнех.

Ченгето повдигна вежда.

— Ти си му го отнел?

— Да.

— А-ха. И как успя да го направиш?

— Много бързо.

— Нима?

Шоу стисна устни, за да не отвърне: „Да бе, да“, и великодушно позволи на ченгето да зададе следващия си въпрос.

— Това тяхната кола ли е?

— Да. В нея бяха трима. Двама плюс шофьора.

— И се втурнаха.

— Точно така. Когато взех патлака, шофьорът изскочи от колата и гръмна един куршум по мен.

— Защо?

— Щот' бях взел патлака на приятеля му, предполагам.

— Не, защо тия типове са се втурнали към теб?

Шоу се замисли за миг за отговора. Защото бях бял, сам, в квартал, където не ми е мястото? Защото не бяха от добрите момчета?

— Не ми хареса музиката им.

— Не ти е харесала музиката им?

— Използвам термина музика много условно. Не смятам, че рапът е точно музика. Музикален фон, може би, но не и музика.

— Ти к'ъв си бе, шибан критик ли, що ли?

Шоу не отговори.

— Разбирам. Значи, стрелял си по колата им?

— Не по колата. По тонколоните и пулта.

— Значи, зарад музиката?

— Беше самоотбрана.

— А-ха. От типовете с патлаците изобщо не ти е пукало. Това, което ти е пречело, е било музиката?

Шоу се подсмихна.

— Хм, добре де, и така да е, но да се стреля по коли не е разрешено. Ще трябва да те заведе в участъка.

Когато го вкараха в Седемдесет и седми участък, дежурният сержант погледна Шоу само веднъж, и то бегло. Това, което видя, беше бял мъж с добро телосложение, с кестенява коса, падаща до яката на синята му риза, тъмнокафяво кожено яке и черни джинси. Забеляза, че Шоу е по-едър от ченгетата, застанали плътно от двете му страни, но не му обърна повече внимание. Сведе поглед към дневника на бюрото и записа нещо.

Шоу от своя страна познаваше старши сержанта от доста време, но не му се стори уместно да му го напомня. Арестувалият го полицаи изчака дежурния сержант да си довърши писането и да му подаде формуляр за рапорт. После отведе Шоу до кабинката на служителя за иззети вещи и предаде портфейла, връзката ключове и джобните пари на Шоу. След това го отведе до едно празно бюро, седна и извади формуляр за арестуване от най-долното чекмедже.

Шоу също седна, попивайки с очи всичко наоколо. Ченгето намести една стара пишеща машина „Ай Би Ем Селектрик“, пхна в ролера формуляра за арест и затвори чекмеджето с ритник.

— Е, поне ще получиш компенсация — каза Шоу на ченгето.

— Какво?

— Нищо — отвърна Шоу.

Ченгето нагласи формуляра и започна да удря по клавишите.

Шоу огледа помещението и забеляза, че по нищо не се отличава от повечето, в които беше попадал. Голи циментови стени. Зелена боя. Евтино флуоресцентно осветление. Сиви метални бюра и безразборен сборотък от столове около тях. Така и не се стараеха да подбират мебелировката, помисли си той. Забеляза също, че специално в този участък цареше особено голяма бъркотия. Купища документи се валяха навсякъде — в папки, по бюрата, на купчини до бюрата, по

етажерките за полицейски бюлетини. Много хартия, много формуляри, върху един от които в момента се мъчеше дежурното ченге. Шоу се загледа как кълвеше с два пръста по машината и се зачуди кога ли НЙПУ^[1] ще благоволи да си компютризира напълно участъците. Толкова много безсмислени думи, нацвъкани в планини от формуляри, подредени в безмълвни фаланги по прашасали рафтове за досиета.

Шоу се извърна странично на стола и опря рамо на задната облегалка. Не можеше да седи удобно с опрян гръб. Реши, че го бяха държали достатъчно със скапаните белезници и тъкмо се канеше да каже на ченгето да му ги свали, когато служителят, отговарящ за иззетите вещи се появи и каза на полицаая:

— Имаме проблем, Джо.

Джо продължи да търси буквите по клавиатурата и измърмори:

— Какво?

— Ами ти си арестувал полицай — отвърна служителят.

— А?

— Личната му карта е в портфейла. Това е детектив първа степен Лойд Шоу.

Ченгето спря да чука по клавишите на пишещата машина. Вдигна очи и се втренчи в Шоу в продължение на около три секунди, след което попита:

— Детектив ли си?

— Да.

— Първа?

— Да.

— Къде ти е тогава шибаната значка и патлака?

— Не са у мен.

— А у кого са?

— У началника.

— Значи си от взвода с гумените патлаци.

Шоу кимна.

— И си излязъл на Тилдън авеню да стреляш по коли?

— Не по коли. Една кола. Една-едничка. Едно говняно шеви нова.

Ченгето направи гримаса.

— Ти ме разби бе, човек. — Изправи се и обяви: — Тоя не е за мен. — После каза на служителя: — Дръж го под око.

Служителят погледна към Шоу, за миг замълча. После попита:

— Що не си им казал, че си ченге?

— Не знам. В един момент ми се стори уместно да го спомена, но после нещата се развиха с такава скорост, че...

Служителят отново изгледа Шоу и каза:

— Ти наистина ли си Лойд Шоу?

— Да.

Служителят примигна два пъти, изломоти нещо за „големи говна“ и реши да седне.

След пет минути белезниците на Шоу бяха свалени и той беше отведен в един малък кабинет на втория етаж на участъка.

Детективът седна в тясното помещение и се помъчи да отгатне кой работеше тук. Най-вероятно колегата, записващ повикванията за задачи на детективския взвод на участъка. Налице беше старата зелена главна книга, използвана в такива случаи, положена върху бюрото. На отсрещната стена някой беше закачил с кабарчета карта на Бруклин, на която бяха очертани границите на отделните полицейски участъци. Сега щяха да зазвънят телефони из цял Бруклин, помисли си Шоу, както и в други райони на града.

Шоу се помъчи да състави наум списък на полицейските служители, които да бъдат вдигнати на крак в следващия час. Знаеше, че по това време командирът на участъка няма да е на служба, затова щяха да се обадят на районния командир да се оправя със случая. Районният командир щеше да позвъни на прекия началник на Шоу, капитан Ричард Парнъл, командир на Специалния следователски отдел, който ръководеше формирането на Шоу — Отдела за тежки престъпления.

Шоу си представи как шефът му се събужда в четири часа заранта от телефонния звън. Парнъл напомняше на Шоу булдог, както на външен вид, така и с поведението си — набит, упорит, грубоват полицай от ирландски произход, който имаше дълъг стаж, знаеше си работата и не понасяше глупаци. Не, каза си Шоу, старият Ричард никак няма да се зарадва на всичко това.

Парнъл на свой ред щеше да се обади на Асоциацията на детективите и да говори с главния секретар, който вероятно щеше да позвъни на районния секретар, който пък щеше да се обади на адвоката, прикрепен към делото за ограничена отговорност на Шоу,

Мортън Зигел. Районният командир щеше да се свърже и с вътрешния отдел, и с кабинета на главния прокурор на Бруклин. Тези две ведомства щяха да изпратят свои представители.

Шоу прецени, че щяха да се съберат между шест и десет души, за да решат какво да правят с него. Възможностите бяха или да го пуснат да се прибере вкъщи, или да го опандизят и да му предявят обвинение в опит за предумишлено убийство.

— Шибано положение — промърмори той.

Стаята, в която щяха да се съберат, за да се занимават с тази скапана история в пет часа заранта, щеше да се изпълни с недоволни подмятания и псувни.

Шоу се намести на стола, вдигна крака върху бюрото и отметна глава назад. Щеше да мине доста време, докато помощник районният прокурор и следователят по вътрешните дела дойдат да го разпитат. Нямаше какво да прави дотогава, освен да се помъчи да дремне малко.

Три часа по-късно капитан Джеймс Рейфорд седеше зад бюрото на командира на участъка и си записваше нещо в бележника. Кабинетът не беше много по-голям от този на втория етаж, в който се намираше Шоу.

Ако Рейфорд си беше навлякъл съдийска тога, вместо униформата на полицейски капитан, видът му спокойно щеше да съвпадне с представата за строг, безпристрастен граждански съдия по криминални дела. Всичко в него излъчваше сурова справедливост — ястребовите черти на лицето, изопнатата стойка, оредялата коса, зализана назад. Дори старанието, с което си водеше подробни бележки, напомняше на мъжете, насядали пред него, съдия.

Сметките на Шоу за броя на присъстващите се оказаха точни. Осем души се бяха натъпкали в тясното помещение, седнали или правостоящи, вперили поглед в районния командир, Джеймс Рейфорд. Но интересът на Рейфорд се съсредоточаваше само над трима души: командващия офицер на Шоу — булдога Ричард Парнъл, адвоката на Шоу, плешиво, наподобяващо на гном старче на име Мортън Зигел, и помощник главния прокурор, набит млад чернокож на име Филип Джонсън, чиито бяла риза и син костюм изглеждаха забележително

чисти и изгладени, сякаш поддържани в този вид единствено по волята на маниак на тема стерилност като Джонсън.

Рейфорд най-сетне вдигна очи от бележките си.

— Така-а... Упражнението ви е познато, господа. Моята задача е да реша какво да правим с детектив Шоу тази нощ. След тази нощ, Вътрешния отдел и Главна прокуратура могат да постъпят както намерят за добре, но следващият ход е мой. Разчитам на помощта ви, но не желая пререкания и изтощителни дебати. Всички сте прочели рапорта. Мисля, че капитан Парнъл е предоставил досието на детектив Шоу на ваше разположение. Вътрешния отдел и господин Джонсън са приключили с разпитите си. Господин Зигел, вие готов ли сте?

— Да, сър.

— Добре. Представителите на профсъюза вече изказаха мнението си, че на детектив Шоу трябва да му бъде отправена устна похвала и да бъде изпратен у дома си. Господин Джонсън, вие тук представяте главния прокурор, каква е вашата препоръка?

— Пледирам за обвинение в опит за убийство.

Глас от дъното на помещението се обади:

— Тоя сигурно се майтапи!

Джонсън извърна рязко глава по посока на гласа.

— Ако мислите, че се шегувам, грешите. Първо, това твърдение за ветерана с двадесетгодишен стаж, с когото не е имало никакви проблеми, е пълен блъф. Този човек вече е с ограничени пълномощия. За какво? За нападение над висшестоящ офицер.

— Извинете, господин Джонсън — учтиво го прекъсна Зигел. — С това дело се занимавам аз. Не е нападение. Всъщност, не е ясно кой е посегнал първи при възникналото пререкание.

Джонсън порови в документите си и се позова на доклада по инцидента.

— Във всеки случай е адски сигурно кой от двамата е приключил със счупена челюст и избити зъби. — Джонсън вдигна ръка, за да предотврати реакцията на Зигел. — Задръжте. Още не съм започнал дори. Ето от този рапорт е видно, че тазнощният инцидент със стрелба не е единственият, в който се е замесвал. Ще потърся подробности, но ето тук се казва, че е посещавал Психодиспансера в продължение на две седмици след онзи инцидент. Сега, три години по-късно, той

отново посещава Психодиспансера, и то по два пъти седмично в продължение на три месеца. Какво, по дяволите, значи всичко това?

Зигел се опита да вземе думата, но Джонсън продължи, като безпardonно го прекъсна:

— Сега този човек се появява на Тилдън авеню в три часа посред нощ, пиян, стреля с пистолет, и то въпреки че е с ограничени пълномощия. Би трябвало изобщо да не докосва оръжие, а той стреля по кола, която, доколкото ми е известно, е била пълна с цивилни лица. По дяволите, най-малко в този случай имаме незаконно притежаване на оръжие и повреждане на лично имущество. А щом в колата е имало хора, става въпрос за опит за убийство. Имаме работа с ченге извън контрол, капитан Рейфорд. Би трябвало да остане в ареста, докато му предявим обвинение. Оставете съдията да постанови гаранция, нека Изправителния отдел да постави този човек под арест, а моята служба да се консултира с Голямото жури и да прецени в какво точно да го обвиним.

Рейфорд се обърна към адвоката.

— Господин Зигел?

Зигел направи болезнена гримаса. Като че ли не можеше да си обясни как е възможно помощник-прокурорът да говори такива неща за Лойд Шоу. Зигел заговори два пъти по-тихо от Джонсън, но с не по-малко категоричен тон.

— Този човек? Да предадем този човек на Изправителния отдел? Този човек не е някой си обикновен престъпник. Лойд Шоу е деветнадесет, все още не двадесетгодишен ветеран на НЙПУ, господин Джонсън. Детектив първа степен. Господа, малко уважение, моля!

Зигел огледа помещението, сякаш искаше да прецени дали всички присъстващи отдават необходимото уважение на клиента му, преди да продължи.

— Къде е криминалното дело срещу този офицер? Господин Джонсън се позовава на един инцидент със стрелба преди три години. Три години! По време на оперативно дежурство. Какво общо има със случая? Консултациите с психотерапевт са задължителни след подобни инциденти. Проведено беше пълно и надлежно разследване. Обвинения липсват. Никакви неправомерни действия. След този случай, офицер Шоу беше награден с похвала, за бога! И сега всичко това се обръща против него? Това е нечувано! Да не говорим, че е

крайно несъстоятелно. Както и въпросът с посещенията му при психоаналитик в последно време. Отделът насърчава своите служители да посещават подобни институции. Та вие не знаете по каква причина детектив Шоу посещава Психодиспансера. Може би детектив Шоу си има семейни проблеми, смърт в семейството или е загубил някой близък колега офицер, възможно е да има какви ли не причини. Тъкмо този вид предубедено отношение от страна на помощник главния прокурор обезкуражава полицаите, които имат нужда от такава помощ, да я получат. Детектив Шоу трябва да получи похвала, а не обвинения. А и тази характеристика, че е бил пиан? На какво основание? Няма никакви данни за повишена доза алкохол в кръвта. Арестувалият го офицер не е споменал за такова нещо. Аз току-що разпитах лично детектив Шоу, и трябва да ви кажа, че човекът е съвсем трезвен, свеж като кисела краставица. Детектив Шоу е уважил рожден ден на свой колега полицай. Бил е там всичко на всичко половин час. И изведнъж започва да тича по улиците като пиан-залян гуляйджия? Така ли? Не, грешите, господине. Връщал се е при колата си и са го нападнали. Ако в тази работа е налице престъпление, то не детектив Шоу е този, който го е извършил. Няма никакво доказателство за престъпление. Пистолетът не е бил на детектив Шоу. Няма никакви следи от наранявания по улицата. Никаква кръв в колата. Никакви свидетели. Тук няма никакви основания за предварително производство. Разбира се, господин Джонсън, най-добросърдечно ви съветвам да се върнете в кабинета си и добре да си помислите какво обвинение ще предявите. Една по-съсредоточена, по-безпристрастна преценка ще ви убеди, че основания за такова не съществуват. Капитан Рейфорд, пуснете този човек да си върви. Той не е трябвало изобщо да бъде арестуван.

Джонсън светкавично реагира:

— Господин Зигел, вие в най-добрия случай сте неискрен. Наясно сте с причината за посещенията му в Психодиспансера. Независимо от съображенията, вие знаете не по-зле от мен, че започне ли един полицай да го прави, той в общи линии се сбогува с кариерата си. А един полицай, на когото повече не му пука за кариерата, е опасен, крайно опасен.

Друго. На мястото може и да не е имало жертви, но човекът е изстрелял осем куршума. Осем! Ако е искал само да разкара тези така

наречени „нападатели“, то един или два предупредителни изстрела във въздуха са щели да бъдат достатъчни, не мислите ли? Нашият човек е изпразнил деветмилиметров пълнител по колата. И вие смятате това за нормално поведение? Той твърди, че е бил нападнат от трима чернокожи, но по него няма никакви следи от наранявания. Никакви следи от борба. Откъде да съм сигурен, че този пистолет не е негов? Откъде да съм сигурен, че не е решил, че тези хлапаци вдигат твърде много шум посред нощ и че малко улична справедливост ще им дойде добре. Смятам, че в този случай си имаме работа с полицаи извън контрол и би трябвало да бъде задържан под арест.

Рейфорд вдигна ръка. Като се оставят настрана преувеличенията, Джонсън най-накрая беше поставил критичния въпрос.

— Добре, господа, благодаря ви.

Поведението на Рейфорд предотврати всякакви по-нататъшни коментари от страна на Зигел и Джонсън.

— Господин Зигел, склонен съм да се съглася с вас, че без наличието на свидетели и на жертви, не съществува голяма вероятност да се проведе криминално разследване. Разбира се, ако Вътрешния отдел намери собственика на онази кола и някоя жертва, господин Джонсън би могъл да заведе дело. Но от друга страна, господин Джонсън също има основание. Детектив Шоу според всякакви стандарти тази нощ е преминал границата. Повечето от тук присъстващите са запознати с инцидента със стрелбата на детектив Шоу преди няколко години.

— Осветлете и мен тогава — прекъсна го Джонсън.

Рейфорд махна с ръка.

— Няма време за това. Сега трябва да преценим дали този полицаи е достатъчно стабилен, за да му разрешим да излезе оттук. Той посещава Психодиспансера. И изглежда е действал малко налудничаво тази нощ, независимо от обстоятелствата. Капитан Парнъл, вие сте този от присъстващите, който го познава най-добре. Не искам да предавам един добър полицаи на Изправителния отдел, но и не мога да му позволя да излезе на свобода, ако е превъртял. Кажете, смятате ли, че детектив Шоу представлява заплаха за обществото?

Парнъл разтри издадената си напред челюст, сякаш се мъчеше да изтръгне непосилен отговор от самия себе си. Рейфорд го изгледа внимателно, преценявайки доколко думите на Парнъл ще целят да го

дистанцират от случая и доколко ще съдържат истината, която му беше известна за Шоу.

Парнъл започна двусмислено.

— Не съм с Шоу всеки ден, но го познавам от доста години. Възлагам му по-тежките случаи.

Парнъл се размърда на стола си. Даваше си сметка, че казаното от него щеше да бъде решаващият аргумент за Рейфорд.

— Факт е, че Шоу е адски добър детектив — продължи Парнъл. — Не бих казал, че е идеален за работа в екип, но си върши работата. Може да се каже, че е прекалено умен. Върши си нещата по свой начин, на свой акъл. Винаги. Но както казах, няма пропуск. Дали е превъртял, не мога да кажа. Откъде да знам? Знае ли някой как действат всички тези гадости, с които се сблъскваме, на всеки отделен човек? Ами доведете му психолог и питайте него. Но едно знам...

— Да? — изрази нетърпение Рейфорд.

— Знам, че човекът иска да си навърши двадесетте години стаж и да се маха оттук. Сам ми го каза. Има си някакво място в Северен Масачузетс. Място, където да се уедини. Не мисля, че заслужава да гние в килия, докато го обвинят. Бих му казал направо да се пръждосва от града. Да си отиде на онова място на спокойствие и да си почине, докато се стигне до процес, ако изобщо се наложи. Прекратете му временно правата. Кажете му, че ако се покаже из града преди процеса, пада в казана. Ако вземе, че превърти, и започне да стреля по нещо или по някого, по-добре го оставете да зачезне по горите.

Парнъл скръсти ръце и седна на стола си.

Рейфорд огледа присъстващите, за да види дали някой иска да каже нещо.

Джонсън усети какво ще е решението и обяви:

— Правете каквото искате. Аз откривам следствие.

— Много добре — отвърна Рейфорд. — Детектив Шоу ще бъде временно освободен от длъжност, предвид съдебно дирене и следствие заради снощните събития. Съветвам Вътрешния отдел да отпочне съдебна процедура колкото се може по-скоро. Капитан Парнъл, аз ще уведомя Шоу за решението, но искам вие да го придружите във оттук, да го заведете до дома му и да му кажете, че ако не напусне града, ще го задържа отново. И искам да му държите здраво юздите, докато не се

изнесе. Не го допускате близо до отдела си. Хората ви действат от Първи полицейски, нали?

— Да.

— Не трябва да отива там, дори да си опразни бюрото. Кажете му да се маха от града и да изчака процеса. Това е всичко, господо. Благодаря ви. Прибирайте се по домовете си и се опитайте да поспите, колкото можете.

[1] НЙПУ — Нюйоркско полицейско управление. — Б.пр. ↑

6.

Докато Парнъл и Рейфорд бавно се изкачваха към втория етаж на Седемдесет и пети участък, за да обявят решението си на Лойд Шоу, един телефон иззвъня в Садъл Брук, Ню Джърси, за да събщи новината на Арчи Рейнолдс.

Арчи спеше, изтегнат блажено в огромното легло, облечен само в пурпурни атлазени боксерки и стройното му тяло с цвят на кафе рязко контрастираше с белите чаршафи. Преди да заглъхне първият звън, Арчи вдигна слушалката от вилката.

— Какво има?

— Ар... човече, нас, нас... нас ни удариха.

Арчи знаеше, че заекващият глас принадлежи на един от тримата му управители — Реджи Шантавия.

— По-бавно говори, педераст. Къде?

— „Ню“... „Ню Лотс“.

— „Ню Лотс“?

— Д... д... да бе, човек.

— Кой? Ченгета?

— Нъх, нъх... не. Не бяха ченгета.

— Кой тогава? Какво взеха?

— Нъх... нъх... нищо. Екипът разкара праха и мангизите.

— К'во ми приказваш бе, да ти го начукам?

— Удариха вътре.

— Загинали?

Реджи отвърна:

— Не. Меън г... го шибнаха в крака. Отпран му е, но не е мъртъв.

— Тогава к'во си се шашнал такъв бе, човек?

— Т'ва не беше обикновено нещо, Арч. Те не се опитаха да застрелят никой, освен Меън, щот' предполагам той б... б... беше стрелял по тях. Изгърмяха си сичките говна вътре, можеха да ни

избият, да вземат всичко, но не го направиха. Като предупреждение, един вид.

— Предупреждение ли? К'во искаш да кажеш, ат-ти го начукам, с това предупреждение?

— Имаха хора и вътре, и отвън. Сплашиха ни. Казаха, че „Ню Лотс“ е техен и да се махаме на майната си, щот' другия път ще ни гръ... гръ... гръмнат мозъците.

— Чакай малко. Чакай малко. Кой са „те“?

— Не знам бе, човек. Няк'ви шибани инициали.

— Няк'ви к'во?

— Инициали. Нещо кат' Ем... Ем... Ем Ес Джий или М-2, не знам. Няк'ви такива глупости.

— И ни казват на нас да вървим на майната си?

— Да.

— С какво са ни ударили?

— Елис каза, че били тек-9 и глокове. Гов... гов... говняна камара патрони, човече!

— Това са оръжия на банди с дрога.

— Да, ама това не беше банда с дрога, Арчи. Не убиха никой. А бяха покрили всички ни, човече. Хората в Ямата. Упътвачите. Постовете на покрива. Можеха да избият всички, но не го направиха. Само казаха: „Да ви няма!“.

— Аха, окей, схванах — каза Арчи.

— Разбра ли? Кой са тия типове, да им го начукам?

— Ти би трябвало да знаеш това, педераст. Някой си изважда патлак и казва на мен и на моите хора да се разкараме. Ти би трябвало да знаеш.

— Да бе, човек, знам. З... з... знам това.

— Не, не знаеш, да ти го начукам аз! Това е белята. Сега вдигаш всички, които могат да ходят. Събираш ги в магазина. Гледай Малкия Марвин да е там. Той е помощникът по операцията, нали?

— Да.

— А ти трябва да си организаторът, нали? Така. Събери хора, фургони, всичките си шибани неща. Взимам душ, обличам се и тръгвам към вас, лайна такива.

Арчи тресна слушалката на вилката и се изтегна в леглото. Дълбока бръчка беляза иначе хубавото му, тъмнокожо лице. Той погали

тънките мустаци, украсяващи горната му устна, и козята си брадичка.

— Какво става пък сега, да им го начукам? — запита се той.

Замисли се за няколко секунди, след което скочи от леглото с едно рязко движение и бавно се запъти към банята. При никакви обстоятелства не престъпваше часа си за утринен тоалет, когато се изкъпваше, обръсваше, надяваше масивните златни верижки на китката и на врата си и се обличаше. Движенията му сега бяха безгрижни, докато обуваше грижливо изгладените панталони и закопчаваше стилната копринена риза. Но умът му прехвърляше няколко възможни сценария в усилието да си обясни какво точно се беше случило в „Ню Лотс“.

Когато вече се пъхаше зад волана на своя Сааб 9000 SE с подвижен покрив, беше престанал да преценява всички аспекти и се бе съсредоточил над два факта: неговите Сини тапи не бяха усетили приближаващата атака, нито бяха успели да я отблъснат. Който и да ги беше нападнал, му бе наредил да се маха от „Ню Лотс“. Първият факт го ядоса. Вторият го потопа в бавен, къкрещ, едва удържим гняв.

Гневът му къкреше и напираше да изригне, докато караше по шосе 80 на път за Ню Йорк.

Когато Арчи за първи път погледна пътната карта, за да прецени кой е най-подходящият път от Садъл Брук до Браунсвил, му се стори, че шосе 80 прилича на дълга, тлъста синя вена. Тлъстата синя вена, минаваща точно покрай жилищния му комплекс в Садъл Брук, продължаваше нагоре към моста Джордж Вашингтон, прекосяваше го и се вливаше в друга магистрална вена, която пулсираше през Бронкс, завиваше по моста Уайтстоун, продължаваше в Куинс покрай Ван Уик, завиваше бавно, в мързелив полукръг покрай парка Интербъро, за да навлезе в самото сърце на Бруклин, сред мизерията на Браунсвил.

Той подкара натам, като поглеждаше скоростомера на сааба, за да се увери, че поддържа между 88 и 96 км/ч. Нищо че по това време трафикът по пътя беше доста спокоен. Арчи Рейнолдс имаше достатъчно мозък в главата си, че да дава повод на някой зорък щатски полицаи да го накара да отбие.

Знаеше, че пътните полицаи на Ню Джърси не се нуждаеха от сериозна причина да го спрат. За тях един млад нафукан чернокож в нова кола беше достатъчен повод.

Шибаните кракъри^[1] само чакат да се разпищолят, да ми счупят къдравата главица и да ми щракнат белезниците, преди да се усетя, напомни си той.

Да, ама не! Само спокойно, каза си Арчи. Не искам нищо да ме спре да се добера до Браунсвил тази нощ, бейби. Не и тази нощ, бейби. Не и тази нощ.

[1] Подигравка за бедняк от бялата раса в Южните щати. — Б.пр.

↑

7.

Районният командир Джеймс Рейфорд влезе в малкия кабинет на втория етаж. Не седна, докато съобщаваше на Лойд Шоу, че го гонят от града. Рейфорд издекламира присъдата, а Парнъл стърчеше зад него. Шоу хвърли поглед към Ричард Парнъл, докато районният командир му говореше с официален служебен тон. Месестото лице на Парнъл не изразяваше никакви емоции.

Шоу се учуди на самия себе си, че изобщо му беше хрумвало да потърси нещо повече у прекия си началник. Съжалителен поглед. Гневно намръщване. Каквото и да е. Нещо, което да покаже, че на Парнъл поне малко му пука.

Словото на Рейфорд, адресирано към Шоу, завърши. Той се обърна към Парнъл и каза:

— Моля погрижете се детектив Шоу да напусне незабавно участъка.

Районният командир напусна кабинета, без да каже нито дума повече. Шоу така и не си направи труда да се надигне от стола.

— Хайде — подкани го Парнъл.

Докато слизаха към приземния етаж на участъка, Парнъл се почувства задължен да каже:

— Не е необходимо да ти обяснявам, че мислех за службата. Нищо лично, нали?

— Да.

— Не си и помисляй да се мотаеш наоколо. Кога можеш да заминеш?

Привидно нормалният въпрос на Парнъл обиди Шоу.

Това ли е най-доброто, което можа да ти дойде на ума, Дик? Кога ще се пръждосаш, по дяволите, каза си Шоу и отвори уста да му отговори, но усети как гневът и горчивината се надигат у него и замълча. Вместо това промърмори:

— Веднага.

— Какво? — не чу Парнъл.

— Още сега. Само ме откарай до колата ми във Флетбуш. Напускам още сега.

Парнъл долови интонация в гласа на Шоу, която изтълкува като „остави ме на мира“. Той хвърли кос поглед към Шоу и реши да си държи езика зад зъбите.

Сдържаността на Парнъл умилостиви Шоу дотолкова, че да изтърпи да го изведат от полицейския участък като последен престъпник. Той улови погледите на униформените полицаи, докато преминаваше през главното помещение на участъка. За миг си помисли дали да не се обърне към Парнъл и да му каже „Не, благодаря. Нямам нужда от шибаното ти возене. Ще си намеря колата сам и ще напусна тогава, когато аз реша, по дяволите!“, но тъкмо в този момент стигнаха приземния етаж и той забеляза големия Джейк Бенет, застанал наред с фойето. Широко усмихнатото снощи лице на рожденика сега беше посърнало и угрижено.

Когато Шоу забеляза израза на Джейк, забрави за Парнъл. По дяволите, те са отишли и са го измъкнали от „Мястото на Ърл“, помисли си Шоу, мамицата им, мамицата им...

Джейк стоеше там, свъсил вежди, свел глава, все едно че беше извършил нещо ужасно.

Шоу се обърна към Парнъл и му каза:

— Почакай ме за минута.

Парнъл дори не се опита да го възпре.

— Изобщо не ми го казвай, Джейк.

— По дяволите, Шоу! Съжалявам.

— Казах, не ми го казвай. Това няма нищо общо с теб.

— Трябваше да изляза да те заведа до колата.

— Глупости. Имало да става, това е всичко.

— Да, но не може да те...

— Забрави. Казах ти го още в бара, че всичко свърши.

Джейк поклати глава, мъчейки се да не коментира повече, неспособен да възприеме факта, че с кариерата на Шоу е свършено.

— Джейк, чуй ме, по дяволите, недей да стърчиш така и да ме съжаляваш. Искаш да направиш нещо? Добре, ще ти кажа какво да направиш.

— Какво? Кажу ми.

— Разбра ли какво стана?

— Да.

— Трима тъпаци. В шевролет. Вземи им номера от офицера, който ме арестува. Намери ги тези шибаняци и...

Шоу му описа външността на тримата нападатели, като не забрави да уточни, че единият от тях трябва да е със счупена ключица.

— Джейк, гледай да ги намериш преди следователите на прокуратурата и момчетата от Вътрешния отдел. Погрижи се онези пишльовци да не се появят на процеса с някоя идиотска версия.

Джейк изслуша внимателно думите на Шоу.

— Нямах проблем, човече. Смятай го за уредено.

Шоу знаеше, че ако нападателите му са все още в Бруклин, Джейк Бенет ще ги намери. Джейк беше работил доста време в бруклинския отдел на полицията като сержант. Знаеше как да издирва хора. Двамата си стиснаха ръцете и Шоу се запъти към изхода на участъка. Парнъл го последва на две крачки разстояние.

След като успя да поговори с Джейк, присъствието на Парнъл вече изобщо не го дразнеше. Изведнъж изобщо престана да го интересува какво се канеше да прави с него началството. И бездруго никога не беше обръщал особено внимание на началството. Момчетата, с които си в окопа, помисли си Шоу, това са хората, от които зависи дали ще се справиш, или не. Винаги е било така. Винаги ще е така. Майната им и на Парнъл и на Рейфорд, и на всички останали!

В този момент единственото, което му се искаше, бе да се добере най-сетне до колата си и да се пръждоса по-далеч оттук.

Парнъл го закара обратно до Флетбуш и бързо намери колата му.

През цялото пътуване нито един от двамата не обели дума. Когато Шоу излезе от колата на Парнъл, не му подаде ръка. Ясно беше, че след приключването на инцидента стояха на противоположни позиции.

Парнъл се почувства задължен да повтори заповедта да се махне от града, но този път Шоу дори не си направи труда да му каже „добре“. Само кимна. Бяха от двете страни на разделителната линия. Парнъл оставаше вътре, Шоу беше изхвърлен навън.

Шоу се качи в седемгодишния си мъркюри, затвори всички прозорци, включи компактдиск-плеъра и потегли на север. Спря

веднъж, за да зареди газ, да изпие чаша кафе на Мерит Паркуей и да позвъни на Джейн. Беше петнадесет минути след обичайния ѝ час на събуждане. Начинът, по който му отговаряше, остави у него впечатлението, че е адски сънена. Можеше просто да се пъхне в леглото и да откара още няколко часа дълбок сън без никакви проблеми, помисли си той. Лошо, много лошо.

Каза ѝ само, че е станал някакъв гаф в службата му и че се налага да се махне за няколко дни. Каза ѝ го с тон, който означаваше „изобщо не ме питай защо и за какво“.

Докато се връщаше при колата си, Шоу си представи как Джейн поставя слушалката обратно на телефона. Опита се да си представи и израза на лицето ѝ. Дали щеше да е загрижена? Дали изобщо щеше да се замисли? Дали изобщо ѝ пукаше?

Едва ли, каза си той, докато се качваше отново в своя мъркюри.

Шоу увеличи скоростта. Зазоряваше се и магистралата се виждаше ясно. Той вдигна на 120 км/ч. Реши, че изобщо не му пука за глобите за превишена скорост.

8.

Докато Арчи Рейнолдс караше своя Сааб 9000 SE по Интербъро Паркуей и пустите улички на Източен Ню Йорк и Браунсвил, нощта изсветля до мрачен ден.

Беше преминал през Садъл Брук, Ню Джърси, район осеян предимно с дървета и къщи, през Бронкс, доминиран от многоетажни жилищни сгради и през Куинс, смесица от двете. Сега навлезе в Браунсвил, в по-голямата част на който нямаше нищо друго, освен дълги редици боклуци и камари зидария, прекъсвани от постройки, полуразрушени и необитаеми, и опустошени от пожари. Къщите, апартаментите и търговските сгради, които бяха все още използвани, бяха до такава степен излющени и порутени, че приличаха на гротескни бордеи, в рязък контраст със сърцето на града.

Много мизерия имаше в Браунсвил, и най-вече мизерен бе животът. Гневни групички млади мъже, струпани сред боклуците и отломките, застанали пред входовете на пиянски бърлоги, павилиони за вестници или станции на метрото. Или шетащи банди, в търсене на неизвестно какво сред тази пълна пустош и разруха.

Веднага щом Арчи подкара по улиците на Браунсвил, той включи радиото на 106 и натисна бутона на мигачите три пъти. Скрита вратичка, вградена в шофьорската врата щракна и се отвори. Той погледна вътре, за да се увери, че зареденият таурус 40-ти калибър РТ 101 си е на мястото, лесен за измъкване. Пистолетът се побираше спокойно във вратата на колата, но пълнителят му събираше дванадесет патрона, които Арчи можеше да изстреля в лицето на всеки тъпак, комуто би могло да хрумне да тръгне с рамо напред към сааба откъм уличната лампа и да се опита да отнеме бляскавата кола на този човек от средната класа. В края на краищата, не всеки можеше да знае, че в колата се вози самият Арчи Ар.

Арчи зави в страничната уличка, минаваща покрай надземните релси на Канарси. Уличната лампа с висока интензивност, предназначена да осветява целия район, отдавна беше счупена и сега

единствената светлина, която се процеждаше наоколо, беше сивкавият предутринен светлик, под който всичко наоколо изглеждаше още по-мръсно и окаяно от обикновено.

Един от бандата на Арчи, мършав чернокож младеж от Ямайка, пушал дълги тънки плитки, носени от растафарианите^[1], стърчеше облегнат на вратата на автосервиза, намиращ се на уличката. Когато съгледа черния сааб да се задава, той почука два пъти по нагънатата като хармоника желязна врата и тя започна бавно да се издига нагоре, за да може Арчи да вкара колата.

В приземния етаж на сервиза се виждаха няколко разглобени за ремонт и дооборудване коли, в това число две, които бандата използваше за превоз на оръжие и дрога. Коли, които бяха разглобени и след това отново сглобени с тайници по пода, страничните панели, под задната седалка и вътре в багажника. Отварянето на тези скрити кухини изискваше поредица от сложни операции, подобни на тези в сааба на Арчи. Настройване на радиото на някоя тайна честота, превъртане на ключа в ключалките на вратите, превключване на мигачите.

В добавка към колите, из сервиза се шляеха шестнадесет членове на бандата, редовната сбирщина от сърдити млади чернокожи, избрали по-кратката кариера на пласъори на прах. Пълно беше със златни зъби и бижута, плитки, татуировки, тъмни очила, торбести дрехи „Пфат“, и бутилки малцово уиски, задължителното питие на уважаваща себе си банда, занимаваща се с кока. Но Сините тапи се отличаваха от други наркобанди по степента на своята порочност и жестокост. Почти всички, с изключение на двама от младите чернокожи, сбрани в сервиза, имаха поне едно убийство зад гърба си. Всяко от шестнадесетте лица имаше мрачен, намусен и агресивен вид, като че ли непрекъснато им се налагаше да си доказват един на друг колко са лоши.

Никой от тези убийци не изглеждаше особено щастлив, че се налага да бъде тук, в сервиза. Особено Малкия Марвин, който странеше в известна степен от останалите.

Реджи Шантавия стърчеше наред сервиза, облечен в обичайния си стил: черна плетена шапка с логото на „Нюйоркските дребосъци“, суичър, торбести панталони цвят как и черни кубинки. Реджи рядко се усмихваше и говореше малко, прикривайки по този начин

липсващия си преден зъб и свирепото си заекване. Реджи си беше спечелил прозвището Шантавия с това, че беше пребил седем души, двама от които предадоха богу дух за това, че си бяха позволили да му се подиграват за заекването му.

Вече никой в Браунсвил не се смееше на Реджи Шантавия.

Арчи излезе от своя сааб и Реджи Шантавия му връчи 22-калибров берета, модел 21 А, с къса цев, смъртоносно малко оръжие, тежащо малко повече от двеста грама. Всеки член на бандата би казал, че това оръжие е твърде дребно за един уважаващ себе си главорез, но опитът беше научил Арчи какво могат да направят малките куршуми, изстреляни в едно човешко тяло.

Той почти не погледна останалите мъже освен Малкия Марвин, който беше малък само в сравнение със своя по-голям брат, Големия Марвин. Излезе от сааба и даде знак на Малкия Марвин да се приближи към него, още преди да е затворил страничната врата на колата.

Беше излязъл много бързо, без да се погрижи да извади ключа от запалването, така че при отворената врата колата издаваше едно дразнещо, неспирно електронно „бинг-бинг“, за да му напомни да си прибере ключовете.

Малкия Марвин не побърза да се приближи и дразнещото „бинг-бинг-бинг“ зазвуча така пронизително и до такава степен вбеси Арчи, че той, без да се поколебае, застреля Малкия Марвин от разстояние метър и половина. Искаше му се да притисне дулото на малкия пистолет в главата му, но го застреля, зарязвайки това удоволствие, за да може най-сетне да затръшне вратата и да спре проклетото бинкане.

— На ти един „бинг“, педераст — промърмори Арчи и застреля Малкия Марвин.

Впоследствие думата „бинг“ стана сред Сините тапи синоним на думата „убивам“. Те често казваха: „Той избинга педераста“.

Тъй като Арчи стреля от разстояние, малкия 22-калибров куршум не улучи Малкия Марвин в средата на челото. Улучи го малко над дясното око, при което главата му се отплесна назад и той се завъртя около оста си. Изгуби равновесие почти моментално, защото куршумът се замята и заразкъсва плътта вътре в черепа, превръщайки мозъка му в безполезна, кървава каша, тежаща четири и половина килограма.

Краката на Малкия Марвин се заплетоха в къс, спазматичен танц, след което се подвиха под него. Всичките му нервни импулси заглъхнаха, с изключение само на няколко, поради което той продължи да рита и да се гърчи още известно време. След две секунди мозъкът на Малкия Марвин спря да функционира. Останалата част от тялото му се предаде на смъртта скоро след това.

Арчи се обърна към хората си, едва сега признал присъствието им, и каза:

— Вижте с'а, тоя педераст беше вече мъртъв, още преди да дойда тук. Аз само го отървах от мизерията, нали? Щот' някой педераст, дет' командва тук операция кат' наш'та, няма да види, че някой се кани да ви удари или може би няма да разбере когат' някой се прицелва от толкова близо, че изведнъж всички се оказвате под дулата на патлаците му, умираете, без да разберете даже. Всички загивате. Всички сте едни шибани ходещи мъртъвци. Някой идва и ви опира патлака в главите и вие не го виждате. Направили са го снощи. Могат да го направят тази нощ. Могат да го направят и следващата нощ. Всяка шибана педерастка нощ. Така че, педераста скапани, гле'йте да разберете кои са тия шибани копелета, а после си размърдайте задниците оттук и им пуснете по един куршум в главите, преди те да са пуснали във ваш'те.

Край на словото. След като беше обяснил на своята банда от убийци защо, Арчи нямаше нужда да им обяснява как.

[1] Растафарианизъм — войнствен религиозен култ, произхождащ от Ямайка, според който Африка е обетованата земя, в която всички негри ще се върнат някой ден. — Б.ред. ↑

9.

На по-малко от пет пресечки от мястото, където тялото на Малкия Марвин рухна върху циментовия под на автосервиза, Уилямс Белилката седеше до прозореца на своя апартамент студио в „Ню Лотс“, в сграда Г. Белилката, един от първите наематели в комплекса, пушеше сутрешната си пура „Уайт Оул“ и гледаше дима. Безопасността диктуваше да прекарва повечето време в апартамента си, както повечето възрастни жители в Браунсвил. Той беше превърнал уменията си да бъде незабележим в изкуство. Беше в сравнително добра форма за своите осемдесет и две години и движеше жилавата си, метър и седемдесет и пет сантиметрова фигура бавно и методично. Когато се налагаше да излезе от апартамента си, не правеше нищо, с което да привлече нечие внимание. За човек като Белилката, в Браунсвил беше много по-безопасно да не привлича ничие внимание. Малцина го забелязваха. Нямаше и какво толкова да му се забелязва, освен може би сплъстената му бяла коса.

Заранта след щурма на Рахман апартамента за продажба на кока на Сините тапи осигури на Белилката много повече неща за гледане от обичайното. Някаква промяна настъпваше в „Ню Лотс“, предизвестена от два петтонни камиона, натоварени с полуготови пана желязна ограда. Сериозна ограда, при това — от квадратни пръти, всеки от които дебел по два сантиметра и половина и висок три метра, свързани помежду си с дебели хоризонтални ленти.

Тежък строителен булдозер ръмжеше, копаеше и ринеше ровове между всяка от петте сгради на комплекса. На Ню Лотс авеню беше спрял циментовоз, чийто огромен барабан се въртеше, готов да изсипе бетон в дупките. Дори от своята позиция на четвъртия етаж старикът можеше да прецени, че става дума за сериозно начинание. По всичко личеше, че щом веднъж бригадите, струпани около комплекса, бетонираха онази желязна ограда в рововете, нищо няма да може да мине през нея, освен танк.

Той вече беше чул за пукотевицата в сграда А предната нощ. Сега планът му стана ясен. Значи управлението не само беше решило да прогони оттук Сините тапи, но и да не им дава достъп повече вътре.

Белилката седеше и наблюдаваше строителните операции в „Ню Лотс“. Кой, по дяволите, се беше захванал с това нещо? Реши, че набитият бял мъж, облечен в омачкан кафяв костюм и плетена ярмулка^[1], застанал до едър чернокож в кубинки, камуфлажни панталони, военно полево яке и шапка „Кине“, би трябвало да стои зад всичко това.

Белокож с бодигард, помисли си Беличкия.

Мамка му, колкото и да беше лошо в „Ню Лотс“, сега щеше да стане още по-лошо.

Леон Блум и Рахман Абдул Х стояха до главния вход към комплекса, където желязната ограда щеше да се превърне в новия главен портал към апартаменти „Ню Лотс“.

Въпреки ледения утринен априлски въздух, Блум дишаше тежко. Не само защото носеше двадесет и пет наднормени кила върху късите си набити крака, и не просто защото петдесетгодишният мъж беше в ужасна физическа форма. Блум дишаше тежко и от лицето му капеше пот, защото знаеше колко опасно е да стоиш пред входа на „Ню Лотс“ на заранта, след като Рахман бе предприел наказателния си щурм.

Страхът го правеше нетърпелив да свърши работата колкото се може по-бързо. Блум непрекъснато викаше на работниците наоколо да се раздвижат и да действат.

В промеждутъците между подвикванията, Блум тичаше наоколо да разпъжда тумбите хлапета, чието присъствие беше вездесъщо в района на „Ню Лотс“. Той не бе впечатлен от факта, че макар повечето деца да бяха на училищна възраст, много от тях не бяха на училище. Изобщо не слушаха шишката бял мъж, но заплашителните погледи на Рахман ги държаха на разстояние.

Блум ги блъскаше и крещеше. Рахман стоеше на едно място, държеше устата си затворена и само гледаше.

Преди всичко оглеждаше улицата. Дори когато Блум му досаждаше с нервните си въпроси, той не откъсваше поглед от улицата. По сградите не се мяркаха снайперисти, само двама от

обичайните гардове на Рахман, невъоръжени. Полицията не бе реагирала на стрелбата рано тази заран, защото никой от обитателите на „Ню Лотс“ не си беше направил труда да се обади.

Рахман също искаше оградата да стане готова колкото се може по-скоро, но знаеше, че ако непрекъснато подканя работниците, с нищо няма да им помогне.

Той се държеше на разстояние от Блум. Въпросите му го дразнеха. Както и неприятната миризма, която лъхаше от него. Стриктната вегетарианска диета на Рахман го правеше особено чувствителен към телесни миризми. Блум ядеше месо, тлъсто месо с мазен сос, пушеше поне по два пакета „Кемъл“ всеки ден, и пиеше, предимно джин, джин с черен етикет, смесен с евтин вермут, по три двойни питиета, които изгълтваше всеки ден с обяда си.

Блум не отговаряше на стереотипите на правоверния хасид. Нито с навиците си, нито с външния си вид. Имаше червена коса, лунички и проскубана рижа брада, рядко набола по кръглото му лице.

И разбира се, изобщо не го интересуваше желанието на Рахман да стои настрана от него.

— Значи ти направи това, което ми каза? — попита Блум за втори път тази заран.

— Да — отвърна Рахман.

— И всичко мина добре?

— Да.

— И твоите хора се измъкнаха невредими?

— Да, господин Блум.

— Има ли ранени?

— Може би. Те отвърнаха на стрелбата ни.

— Какво?

— Стреляха по нас.

— Как? Откъде?

— Вътре от апартамента.

— И вие им отвърнахте? Ти ми каза, че ще бъде само предупреждение и няма да има пострадали.

— Не може да не се защитиш, когато...

— О, това не е моя работа.

— Аз ви обясних методите ни, господин Блум.

— Добре, добре. Не искам повече да чувам за това. Да се надяваме, ако е рекъл господ, че няма да се случва повече.

— Ще се случи. Бъдете сигурен в това. Преди да се свърши, няма как да не се случи.

— Това място поне е разчистено, нали? Нали напуснаха?

— Ами...

— Напуснаха ли комплекса?

— Не, господин Блум. Не са. Само отровната си бърлога с праха. Само едно от местата им в сградата. Знаете, че ще е нужно повече от предупреждение.

— Добре, добре. Просто ги прогонете от всички апартаменти, които използват тук. Да не остава нито един.

— Знаете ли колко празни апартаменти използват?

— Колко ли? Откъде, по дяволите, да знам? Как мога да го разбера в тази тъмнина? Влизат, излизат, като плъхове по дупките в някой лабиринт. Видиш един ден някой нехранимайко, после го няма, на другия ден се натъкнеш на отрепка, която смуче дрога, или на улична курва, която си върши работата тук, вътре. Кой знае? Из тия коридори шетат повече хора, отколкото по Атлантик авеню. Трябва да ги разкарате всички.

— От утре ще започнем да изхвърляме незаконните обитатели и скитниците, но със Сините тапи няма да е толкова лесно. Вие трябва да ремонтирате празните жилища веднага, щом ги прочистим.

— Утре. Утре започваме. Ще доведе работници. Но щом веднъж ги изхвърлите, не трябва да ги допускате да се връщат обратно, господин Рахман, иначе те просто ще изпочупят облицовката и ще започнат да хвърлят дори прозорци по главите на бедните минувачи.

— Знам това, господин Блум.

— Две бригади идват утре и започват да облицоват празните апартаменти.

— И врати, и прозорци, нали?

— Както поръчахте, господин Рахман, така ще го направя. Имате ли хора да обикалят с бригадите?

— Екип от по трима за всяка бригада.

— Въоръжени, нали? — попита Блум.

— Един въоръжен и двама редови. Но те не са стрелци, господин Блум. Не са професионалисти.

— Вие казахте, че ще имате еди-какъв си контингент хора с оръжие.

— Хора с разрешителни, с редовите, господин Блум. Но запомнете, хората, притежаващи законно оръжие, не искат да се разделят с разрешителните си. Те няма да стрелят.

— Да, да, господин Рахман. Онези, които имат разрешителни за оръжие, не искат да стрелят с него. А онези, които нямат — стрелят.

— Всичко това вече го обсъдихме.

— И аз трябва да плащам допълнително за хора с оръжия, които не искат да ги използват.

— Има разлика — не искат да загубят разрешителните си.

— Да, да.

— Те си струват цената, господин Блум. Ще обезкуражат опъващите се и ще изплашат онези, които са готови да създават неприятности. За това нещо не ни трябва стрелци.

— Знам, знам. Не искам да слушам повече. Ваша работа. Започнете със самонастанилите се и разкарайте оттук наркоманите.

Този път Рахман само кимна, защото не искаше да го обсъжда повече, а и защото забеляза един петгодишен линкълн да завива от улицата вляво от него по Ню Лотс авеню. Колата изглежда беше пълна. Рахман отстъпи на две крачки встрани от Блум, за да я погледне по-добре. За кратко той беше убеден, че е драйв-бай^[2], но се поколеба, защото се движеше много бавно.

Рахман знаеше от опит, че шофьорът или е твърде възбуден или твърде изнервен, или готов да убива, за да продължава да се приближава толкова бавно. Но той не знаеше, че колата пъпли като мравка, тъй като водачът бе пушил марихуана и препил малцов алкохол още на ранното събиране на Сините тапи в автосервиза. Алкохолът и тревата го бяха гипсирали достатъчно, за да го притеснява фактът, че кара едва с 16 км/ч.

Едва след като Рахман забеляза цевта на първата пушка да се показва през задния прозорец, той бутна Блум вдясно от себе си и изрева на останалите да залегнат.

Повечето работници го чуха да вика, но малцина го разбраха.

Блум се плъосна на земята точно преди първият изстрел да изтреци и мощният заряд да профучи през желязната ограда и да се забие в тухлената фасада на сграда А. Самотният изстрел зашемети

всички и ги парализира. А после цялата зона около главния вход избухна в оглушителна канонада. Изстрелите на пушката се смесиха с пукането на деветмилиметровите пистолети и лая на автоматично оръжие. Десетки куршуми поразиха всичко наоколо — камиона с поялника, бетонния тротоар, оградата. Рахман едва успя да се сниши зад камиона. Толкова много куршуми обаче се забиха в машината, че генераторът, завинтен на каросерията му, се взриви и избухна в пламъци.

Рахман измъкна глока, който беше задържал от тазсутрешното нападение, опря оръжието на бронята на камиона и откри огън по линкълна.

Ала стрелбата от движение изобщо не спря. Рахман изпразни пет патрона по святкащите прозорци на колата без никакъв ефект. Той си даде сметка, че при цялото това трещене и гилзите, които изхвърчаха вътре в колата, Сините тапи вероятно изобщо не бяха разбрали, че някой е отвърнал на огъня им.

Рахман обаче чу, че някой от тях изпъшка и се задави.

Камионът с генератора за запояване изведнъж се килна напред, след като няколко куршума улучиха двете му предни гуми. Рахман задържа оръжието си на бронята, изръмжа и изпразни глока по посока на Сините тапи.

И ето че най-после стрелбата престана. Навярно нападателите бяха изчерпали боеприпасите си.

Линкълнът продължи нататък по Ню Лотс авеню със същата мудна скорост, с която се беше довял до комплекса. Шофьорът направи мързелив завой на следващата пресечка, все едно че караше старата си майка на църква.

Бяха изпълнили своя драйв-бай, за да покажат, че владеят улицата. Ако смелостта на Рахман изобщо бе постигнала нещо, то може би се изразяваше в това, че им попречи да спрат колата, да излязат и да изпразнят оръжието си от изправено положение.

За няколко мига след апокалиптичния хаос се възцари тишина. А след това като че ли всички оцелели започнаха да реват и да викат за помощ. Крещяха ранените, чуваха се команди и рев, които се смесваха в неразбираема какофония, внушаваща само болка, страх и паника.

Оказа се, че са улучени по-тежко двама от работниците. Един от тях, паднал по гръб, от чиито гърди шуртеше кръв, с килната настрани

глава, изглежда вече беше мъртъв. Другият пострадал псуваше и крещеше безсмислени, гневни закани. Сачми от пушечен заряд бяха поразили лицето, врата и горната част на рамото му. Отпрана кожа висеше от челюстта и врата му. Като че ли цялото му лице беше обезобразено. Мъжът жалеше най-вече за очите си.

Първата грижа на Рахман бяха гардовете му. Очакваше да са сред пострадалите, защото тъмносините им якета МС-2, окичени с табели „Охрана“ с големи, изпъкващи златни букви на черен фон, ги превръщаха в очевидни мишени.

Двамата охранители лежах на земята зад купчина желязна ограда, все още покрили главите си с ръце. Не издаваха никакъв звук. Отначало Рахман реши, че са мъртви, но кръв не видя. А после те се раздвижиха бавно, надигайки предпазливо глави. Рахман измърмори кратка молитва на благодарност към Аллах, да бъде волята му. Но в следващия момент молитвата му прерасна в дивашка ругатня, когато гръмки изстрели на сачмена пушка и смразяващият трясък на автоматични оръжия избухнаха от другата страна на комплекса.

Рахман се извърна и погледна през Ямата към задните сгради. Втора кола на Сините тапи се беше спряла пред работната площадка. Стрелци от предните и задните седалки засипаха куршуми по посока на работниците. Трети стрелец от другата страна на колата се беше измъкнал през прозореца достатъчно, за да може да седне в отвора му, поставил автоматична пушка върху покрива, най-невъзмутимо сипейки откоси към комплекса.

Рахман забеляза как един от работниците се беше изправил до каросерията на камиона и се опитваше да разбере какво става. Рахман се обърна и видя Блум да застава на колене и трескаво да се мъчи да измъкне клетъчен телефон от джоба на сакото си, който беше твърде малък, за да побере едновременно и телефона, и дебелия му ръка.

Беше очаквал, че Блум ще бъде прекалено изплашен, за да може да направи нещо повече, освен да се подмокри. Уважението му обаче нарасна, докато го гледаше как се изправя на крака, сипейки еврейски ругатни в усилието си да измъкне телефона, за да извика помощ.

Рахман напъха нов пълнител в глока и докато тичаше към полесражението, извика на Блум:

— Обади се първо на линейките, после на ченгетата.

Нападението откъм задната страна на комплекса беше по-ярко от фронталната атака. Отзад имаше повече работници, но за щастие, двата камиона и булдозерът им осигуряваха прикритие. Повечето мъже бяха успели да се скрият зад возилата. А после, също толкова внезапно, колкото беше започнала, и втората атака престана. Колата на Сините тапи се понесе с вой и изчезна за броени минути. Един работник беше улучен с куршум в рамото, който почти бе откъснал горната част на ръката му от ключицата. Като по чудо, други пострадали нямаше.

Стрелците на Сините тапи, разбира се, не бяха се целили грижливо. Те просто бяха насочили оръжията си по посока на комплекса и натискаха спусъците, докато ловните им пушки, пистолети и автоматични оръжия не престанаха да стрелят. Куршумите можеха да улучат когото и да е и каквото и да е: коли, стени, жени, деца, кучета, всички — причастни и непричастни на гнева им жертви.

Тъй като стрелците на Рахман бяха напуснали комплекса няколко часа преди това, тази заран в „Ню Лотс“ нямаше виновни. Този факт обаче изобщо не интересуваше Арчи Рейнолдс.

Той беше седнал на задната седалка на своя сааб, на половин каре от входа към апартаментите в „Ню Лотс“ откъм задната зона за паркиране, отпиваше кафе и гледаше как хората му минават в движение и стрелят. Беше видял как работниците изпадаха по земята толкова бързо, като че ли всички бяха улучени. Отчаяните им усилия да избегнат куршумите го бяха развеселили.

Освен наказателната мярка, Арчи имаше и друга причина да организира двете нападения драйв-бай. Целта му беше да предизвика достатъчно хаос и объркване, за да може да се измъкне от колата и да се шмугне невидим в тесния безистен, отвеждащ към Ямата. Оттам той беше преминал бегом деветте метра и бе влязъл в преддверието на сграда Г.

[1] Шапка на еврейски равин. — Б.пр. ↑

[2] Въоръжена атака от движещо се превозно средство. — Б.пр. ↑

10.

Когато Рахман Абдул Х се добра до сцената на втория драйв-бай, Арчи Рейнолдс вече се промъкваше край развалените асансьори във фойето на сграда Г, насочвайки се към вратата на стълбището. Когато отвори вратата го блъсна отвратителна воня, смесица от урина, изпражнения, както човешки, така и животински, котешка пикоч и киснатото. И смет. Смет, гниеца храна за плъхове и хлебарки. Апартаментите гъмжаха и от двата вида. Арчи чуваше пълзенето и дращенето им по циментовия под и стени, докато се изкачваше по стълбището.

Той задиша през устата и се затича с лека крачка нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж.

— Сега ще разберем какво става тук, мамка му — измърмори под нос.

На Белилката му беше нужно известно време, докато се дотътри до вратата си и откочи и отключи всички вериги, лостове и ключалки.

Той дръпна вратата да я отвори, след което бавно се върна обратно на стола си до прозореца, без да си прави труда да поздравява новодошлия. Вдигна угасналата си пура „Уайт Оул“ и отново заби поглед навън през прозореца, сякаш да демонстрира колко предано изпълнява службата си на наблюдател.

Арчи застана на прага и загледа Белилката, седнал до прозореца в старата си зелена плетена фланела с протрити лакти и изхабена брезентова риза под нея, закопчана до брадичката.

— Получи ли си този месец чековете, старче?

Белилката заговори кротко, разкривайки селяшкия си южняшки нрав.

— Имаш предвид държавните чекове?

„Държавни“ прозвуча от устата му като „дижъвни“.

— Да бе.

— Получих ги.

— И колко са?

— Сто тридесет и шест социална осигуровка, плюс сто шестдесет и шест по инвалидност.

— Мамка му, Белилка, ти си бил богат човек. Начи, зат'ва нямаш нужда от моите пари?

— Кой е казал, че нямам нужда? Как може да живее човек с триста долара на месец?

— Триста двадесет и шест долара, дърт педераст. Аха, значи зат'ва си занемарил работата.

— Не, аз никога не изоставям поста си.

— Тогаз как стана тъй, че тая шибана работа стана снощи и аз не разбрах нищо? Как стана тъй, че са почнали да слагат тая проклета ограда около моето място и аз не чух за това?

За пръв път Белилката отмести поглед от прозореца и се взря в Арчи.

— Няма как да види човек таквоз нещо, господин Арчи. Никой не знаеше нищо, докато не се появиха.

— Кой са?

— Доколкот' чух, някаква нова охранителна фирма, която комплексът е наел.

— Комплексът е наел охранителна фирма?

— Чух, че са мюсюлмани.

— Мюсюлмани ли? К'ви са тез шибани мюсюлмани? Ник'ви мюсюлмани не могат да дойдат тук ей така и да гърмят на поразия, както снощи. Кой са тия, мамицата им?

Белилката отново извърна лице към прозореца, сякаш взирането през него можеше да му даде отговор. Забеляза първото присвяткване на линейка, приближаваща по Рокауей авеню. В този миг запищяха сирените и на полицейски коли, което принуди стареца да заговори по-високо.

— Не знам. Може да са някоя корава тайфа. Погледни ей там и може би сам ще разбереш. Един як мъжага пробяга през двора точно след като ти влезе. Като че ли си търсеше белята, докат' всички други бягат от нея. Беше с няк'ви военни дрехи, полево яке и прочее, бойни ботуши и с една от ония шапчици, дето ги носят мюсюлманките. Държеше и патлак в ръката си.

— Това са глупости бе, човек.

Арчи се приближи до прозореца и се наведе, за да може да погледне навън. Тъгълът му предлагаше добра гледка към паркинга отзад. Успя да види, че поне един от мъжете беше прострелян. Другите работници го бяха наобиколили. Дори от прозореца на четвъртия етаж може да различи тъмната локва кръв.

Сред всички той разпозна Рахман по описанието на стареца. Проследи как провери колко души са простреляни и накара останалите да се отдръпнат от улицата, вдигнал цевта на своя глок, готов да стреля, ако Сините тапи решаха да се върнат за още едно представление.

Докато Арчи наблюдаваше Рахман, Белилката огледа прозорците на сградата от другата страна на Ямата. През тях надничаха много повече лица, отколкото беше забелязвал досега.

Арчи проследи погледа му и изрева към хората по прозорците от другата страна на Ямата:

— Махайте се, мамка ви! Ще дойда там и ще ви извадя очите с ритници.

Никой не го чу, но ако го бяха чули, всички моментално щяха да изчезнат от прозорците.

— Какво друго видя? — отстъпи назад и попита Арчи.

— Не много. Онази ограда там, дето я поставят, ще промени нещата.

— Ти от колко време живееш тук, Белилка?

— Откакто го отвориха това място.

— Колко наем плащаш?

— Сто и осемдесет на месец.

— И плащаш редовно?

— Да.

— Мамка му, ти сигурно си един от малкото балъци. Колко редовни наематели смяташ, че са останали все още тук?

— Може би половината от първоначалната бройка. Ако не смятаме нередовните, бездомниците и разни други, които идват и си отиват.

Арчи се извърна, захапа долната си устна и потъна в размисъл. Белилката не посмя да го прекъсне.

— Шибалниците, които са купили това място, едва ли ще дочакат да си приберат парите от гетото и да попълнят празните дупки. Но ще

опитат — процеди накрая Арчи.

Белилката кимна.

— И аз така смятам. Може би е време да си изберете някое по-безопасно място.

— Значи така смяташ, а? — извърна се Арчи.

— Де да знам — сви рамене Белилката. — Просто ми се струва, че може би ще е по-лесно за вас да избегнете тази бъркотия. Върнахте им го заради снощи. Показахте им, че не могат да ви бутат току-така. Може би ще е разумно да я подкарате по по-друг начин за известно време.

— Просто да си приберем партакешите и да изчезваме?

— Всичко, което казвам, е, че няма да е лесно да въртите бизнеса при всичките тия неприятности наоколо — отново сви рамене Белилката.

— Ти недей да се грижиш за моя бизнес. Аз ще намеря как да си въртя бизнеса, с неприятности или без неприятности. Къде да отида? Колко негри трябва да пречукам, за да намеря друго добро място като това?

Белилката беше достатъчно благоразумен, за да си позволи да му отговори и този път.

— Или да ги пречукаш заради мен?

Старецът не помръдна. Арчи пристъпи до прозореца и отново надникна навън. Изглежда, че се беше поуспокоил.

— Това ви е сбърканото на вас, тъпоглави дърти шибалници! Винаги сте готови да си сведете главиците и да се измъкнете. Запази си скапания съвет за себе си, старче, и гледай да разбереш кой, мамицата му, е в тази охранителна фирма. Колко са, къде, кога, какво и прочее.

— Слушам, сър.

— Не ме ебавай с това „сър“! — кресна Арчи. — Просто го направи, да ти го начукам.

Белилката съжали, че изобщо му беше казал да напусне „Ню Лотс“.

— Ти знаеш ли как съм започнал аз в тоя квартал бе? А, дъртак? Знаеш ли?

Старецът знаеше много добре как беше започнал, но продължи да седи мълчаливо до масата, навел глава.

— Оная пиклива пивница от другата страна на улицата, срещу „Ню Лотс“. Оня говнян ъгъл. Трябваше да купя шибаното място в този скапан квартал от братята Терел преди три години. Знаеш ли колко ми струваше?

— Не.

— Всичко, което имах, шибалник. Непрекъснато да те препъват, да си пробиваш път и да продаваш по всеки ъгъл на скапания Браунсвил, за да си прибереш мангизите. Да се оглеждаш през рамо, готов да гръмнеш всеки педераст, тръгнал след теб. И даже след като платих за ъгъла, двамата с Реджи Шантавия трябваше да пречукаме трима педераста, докато не ни оставеха да си държим проклетия ъгъл. Прибират ти мангизите, пикаят върху теб, опитват се да те пречукат, и накрая ми разправят, че не били те. Скапаняци!

Арчи се надвеси заплашително над Белилката. Гласът му се сниши до шепот, а лицето му се изкриви в гадна, злобна гримаса.

— Знаеш ли колко време ми отне, докато пречукам последния Терел?

— Не.

— Отне ми почти две години, преди да го спипам. Две години, старче!

— Разбирам.

— Разбираш? Надявам се, че наистина ме разбираш добре, Белилка, щот' ако се ебаваш с мен, ще те пречукам ей сега и ще си спестя куп време и неприятности.

— Не се ебавам с вас, господин Арчи.

— И адски правилно постъпваш.

Старецът се извърна към прозореца и продължи да се взира, наблюдавайки как пристигат полицията и линейките, с надеждата Арчи да оцени усилията му. Тайната му мисъл беше, че ако не се помръдва, не говори и не се обръща, бурята ще отмине, без да го засегне.

Арчи закрачи из малкото жилище и изглежда се успокои малко.

— Мож' да е време да напускам от тука, мож' да не е, но ти гарантирам едно нещо, Белилка — ще пречукам този як мюсюлмански педераст, за който ми говориш, преди да се махна. Да, сър Салам алейкум, да ме хванеш за оня, педераст с педераст! Освен това адски

трудно ще им бъде да платят тук на някои други хора, преди да замина нанякъде. Ако изобщо замина. Чу ли ме, дъртако?

— Чувам ви.

— Адски добре за теб, щом чуваш.

Старецът седеше на мястото си, стараейки се да не мърда. Усети как едра капка пот се стича по гърдите му под ризата и едва се удържа да не потръпне.

Прекрасно разбираше, че пролятата кръв отвън на улицата беше събудила демоните. Мълчанието му го изнервяше дори повече от декламациите и заплахите му.

Но след малко, също така внезапно, както бе избухнал, натрупаният гняв на Арчи се уталожил.

Той започна да се разхожда из стаята, оглеждайки внимателно малката квартира. Жилището беше чистичко и скромно мебелирано. Стори му се забавно, че толкова чист и спретнат апартамент като този може да съществува сред мръсотията и хаоса на „Ню Лотс“. Но Белилката знаеше, че в „Ню Лотс“ съществуват немалко апартаменти като неговия, някои обитавани от възрастни хора като него, други — от жени и деца. В някои дори живееха нормални семейства. Малки островчета на цивилизованост сред царящата наоколо деградация и престъпност. Изолирани апартаменти, надеждно заключени и предпазливо използвани от хората, които живееха в тях. Хора, които продължаваха да работят или получаваха заслужените си осигурителни чекове и се мъчеха да опазят живота на децата си в света на Браунсвил от внезапна гибел, опасности и отчаяние. Хора, които лесно можеха да бъдат поразени от някой от куршумите на стрелялите в движение главорези на Арчи.

— Казваш, че все още плащаш наем, а, старче?

Белилката кимна.

— Значи ще бъдеш наше око тук, а?

— Предполагам.

— И няма да мърдаш, нали така?

— Няма къде да ходя.

— И ти е ясно за кого работиш?

— Ясно ми е.

— Окей. Добре. Тогаво как ще разбереш това, което ми трябва да знам?

— Почти всички тук разговарят с мен. Ще разбере всичко, което може да се научи за тези хора от охраната. Нали знаеш, че тези момчета, мюсюлманите, фанатично вярват в това, което правят. Подозирам, че всички те сами ще заговорят хората. Те си мислят, че са избрани да изпълняват божествена мисия или нещо такова, като прочистват кварталите.

— Хич не ми пука какво си мислят. Ще ги видя аз що за воини на Аллаха са, като им прострелям задниците.

— Окей.

— Окей, я. Ти само събери информацията, която ми трябва.

— Ще я събера. Тук наоколо има доста с уши и очи.

Арчи хвърли сто долара на банкноти по десет и двадесет на кухненската маса. Парите, събрани от треперещите ръце на посетителите в „Ню Лотс“. Пари от праха.

— И не забравяй за кого работиш, Белилка.

Старецът кимна.

Арчи се обърна и се отправи към вратата, но Белилката го спря.

— Ще ти кажа нещо, което трябва да научиш веднага.

— И какво е то?

Старецът държеше коз и бе решил, че е време да го изиграе.

11.

Лойд Шоу се добра до ремонтираната си плевня, разположена сред фермата от двадесет и пет акра земя в Масачузетс, приблизително по времето, когато първата атака на Сините тапи порази „Ню Лотс“. Пътуването продължи по-малко от три часа, но Шоу вече се бе озовал в друг свят. Вместо кръвопролития и лудница, тук щеше да слуша песента на птиците и полайването на черния лабрадор на старата госпожа Макгъвърн.

Кофеинът, който беше погълнал по време на пътуването си от Бруклин, нямаше никакви шансове да пребори умората ми. Шоу се изтегна и притвори очи. Чувстваше се мръсен и изтощен след нощта, прекарана в участъка, но не си направи труда да си вземе душ или да си смени дрехите. Искаше му се само да си отдъхне малко със затворени очи и да се опита да се освободи донякъде от напрежението, с което го бяха изпълнили събитията от предишната нощ и трудното шофиране. Само след няколко минути заспа мъртвешки и се събуди късно следобед.

Госпожа Макгъвърн — собственичката на двадесетте и пет акра земя около реконструираната плевня на Шоу, беше забелязала пристигането му, но нямаше намерение да му се натрапва. Резервираността ѝ се коренеше в суровия ѝ характер на гражданка на Нова Англия, в бедното ѝ ирландско потекло и осемдесетте ѝ години нелек живот.

Шоу се беше запознал със старата госпожа в една студена септемврийска неделна вечер преди година и половина. В продължение на два месеца преди това, той беше предприемал екскурзии през уикендите, мъчейки се да намери местенце за отдих в провинцията, което да може да си позволи да купи. Да си намери убежище далече от Ню Йорк представляваше втората стъпка от усилията му да подреди живота си, след като напусне НЙПУ. Първата стъпка беше предприел две години преди това, когато започна да реализира една от отколешните си мечти — да се научи да рисува.

През последните няколко години, докато още работеше като полицейски детектив, Шоу бе положил максимални усилия да заживее като човек на изкуството. Почти цялото си свободно време прекарваше в създаване или съзерцаване на изкуство. Записа се на курсове по рисуване в Съюза на студентите художници и прекарваше часове над етюди с човешки фигури в едно ателие в сутерените на Сохо, обикаляше художествени галерии и музеи от единия край на Манхатън до другия. През последната година Шоу най-сетне се бе престрашил да рисува върху платно.

През уикенда, в който Шоу се запозна с госпожа Макгъвърн, той вече беше прекарал съботата и по-голямата част от неделата в обикаляне по места, които или не му се нравеха особено, или струваха твърде много. Преди да потегли обратно към големия град, той реши все пак да се обади на агентката на недвижими имоти. Слънцето се беше снишило на запад, когато спря до един телефонен автомат край магистралата. Остави двигателя на мъркюрито да боботи, защото очакваше разговорът да е съвсем кратък. Искаше само да ѝ каже, че си тръгва, и че ще се върне през следващия уикенд.

Но агентката го помоли да не заминава, преди да е видял още едно място.

— Собственичката току-що се е върнала у дома си и едва сега е чула съобщението ми. Трябва да видите това място, господин Шоу. Мисля, че може да се окаже точно това, което търсите.

Шоу погледна часовника си и реши, че има време да го види.

След три часа погрешни завои насам-натам, мъчейки се да следва указанията на агентката на недвижими имоти, той най-после откри фермата. Беше малка, разположена на края на рядка борова гора. Веднага щом видя плевнята, още преди да е влязъл да я разгледа, Шоу разбра, че я иска. Постройката беше кацнала на поземления имот, заобиколена от три страни с гора, с голямо, открито поле между нея и старата фермерска къща на госпожа Макгъвърн.

Когато приближи с колата, видя, че агентката на недвижими имоти беше застанала пред верандата на собственичката и го чакаше.

— Здравей, Джоан — протегна ѝ Шоу ръка.

Джоан Къмингс беше дребничка жена, която застанала пред него, изглеждаше още по-дребна.

— Здравсти, Лойд. Госпожа Макгъвърн като че ли е склонна да се спогодите. Мъжът ѝ почина преди около четири месеца. Тя обича това място, но има нужда от пари в брой за разходите по завещанието и данъците. Цената я устройва. Не е грабеж, честна сделка е. Сумата е по силите ти. Мястото се нуждае от малко облагородяване, но ти ми каза, че това не е проблем. Хубавото е, че постройката е солидна, с хубаво изложение.

— А лошото кое е?

— Ами, собственичката е малко опърничава. Придирчива е на кого точно ще го продаде.

Шоу сви рамене.

— Ще се държа добре.

— Е, просто бъди себе си. Не мога да кажа какъв точно тип поведение ѝ харесва.

— Окей.

Шоу така и не разбра защо госпожа Макгъвърн му продаде плевнята. Джоан ги представи един на друг, след което ги остави сами на предната веранда и отиде да ги почака в колата си. Старата дама не го покани вътре, създавайки у Шоу впечатлението, че изобщо не го харесва.

Стоеше на входната врата, облечена в мъжки дрехи — шарена фланелена риза, панталони от рипсено кадифе, толкова износени, че резките по коленете се бяха изтъркали, и шведски сандали „Биркенсток“ върху вълнени чорапи.

— С какво си изкарвате прехраната, господин Шоу? — попита го тя.

— Ченге съм.

— Съжалявам, трудно чувам.

Шоу извиси глас, като внимаваше да не си помисли, че ѝ вика.

— Полицай съм. Детектив. Ню Йорк.

— О — каза тя, — значи Ню Йорк?

— Да.

— В ситито?

— Да.

— Женен ли сте?

— Да.

Шоу не ѝ обясни нищо за брака си. Не очакваше Джейн изобщо да се съгласи да дойде тук на село с него, а и не виждаше с какво можеше това да интересува госпожа Макгъвърн. Остави я да си мисли каквото си иска по отношение на брака му.

— Моят мъж почина преди четири месеца — осведоми го тя.

— Моите съболезнования.

— Деца имате ли? — попита тя.

— Не.

— Ах!

Шоу имаше чувството, че това „ах“ беше предназначено да изрази съчувствие, което двамата би трябвало да изпитат един към друг заради общата си съдба да бъдат бездетни, но не изпитваше нужда от съчувствие точно по този повод. Нямаше намерение да ѝ казва, че Джейн отдавна му беше дала да разбере, че не желае деца и че той се бе примирил с това, без да прави почти никакво усилие да я разубеди. Нито пък държеше да сподели, че ако двамата с Джейн бяха станали родители, той никога нямаше да може да спести пари и за най-ниската сума, от която госпожа Макгъвърн се нуждаеше, за да плати данъците по имота.

— Значи търсите си място за почивка през уикендите?

— Да. Засега. Но се каня да се преместя тук за постоянно, когато се оттегля.

— Да се оттеглите?

— Не да се оттегля изобщо от работа. Само от силите.

— От какво?

— От силите. Полицейските сили.

Шоу вече изпитваше желание да се оттегли и от разговора, затова нямаше нищо против, когато госпожа Макгъвърн изведнъж млъкна. Тя само стоеше пред вратата и го гледаше. Повечето хора на негово място щяха да се почувстват неловко пред типичната за Нова Англия хладна резервираност на госпожа Макгъвърн и пронизващия ѝ поглед. Повечето на негово място щяха да се опитат да нарушат настъпилата тягостна тишина, но Шоу разбираше, че мълчанието ѝ се дължи на усилието ѝ да вземе решение. Знаеше, че докато тя не се обърне и не влезе вътре, все още има шанс.

Най-после госпожа Макгъвърн проговори, но не произнесе думите, които Шоу очакваше.

— Носите ли оръжие? — попита тя.

Вместо да избухне „А вас какво ви интересува това, по дяволите?“, Шоу отговори простиичко:

— Да.

— А това редно ли би било тук, в Масачузетс?

— Не мисля, че би създадо някакви проблеми.

Тогава тя махна с покритата си със старчески петна ръка, сякаш искаше да признае, че въпросът ѝ е бил глупав. Погледна към плевнята и после отново към Шоу.

— Е, добре. Можете да огледате мястото. Постройката е стабилна. Мъжът ми беше започнал да я подновява. Така и не я довърши, но си има инсталация, нов покрив и всичко останало. Предполагам, че вие разбирате повече от тези неща. Той не искаше да се мяркам там, докато ремонтиреше. Ако я харесате, говорете с Джоан. Тя знае цената. Предполагам, че ще се попазая малко, понеже така си е редно, но не много. Искам парите да бъдат внесени в банката. Джоан ще ви помогне за това.

Пазарлъците отнеха една седмица, и уреждането на необходимите документи и бордерото от банката още два месеца. Така Шоу се сдобил със свой личен, безопасен рай.

От този момент нататък той зачака с още по-голямо нетърпение пенсионирането си. Остатъкът от спестяванията си и повечето си свободно време употреби, за да довърши подновяването на едновременната плевня. Но сега по всичко изглеждаше, че последната му година служба в полицията ще се окаже най-тъжната.

Когато се събуди от дългата дрямка, той свали дрехите си, които все още миришеха на барут и цигарен дим, изкъпа се, обръсна се и дълго три зъбите си с четката. След като усети тялото си чисто, се постара да прочисти и ума си от всякакви мисли, свързани с живота му, посветен на полицейската служба.

Облече удобните си омацани с боя домашни дрехи, зареди компактдиск плеъра и прекара няколко минути, седнал безгрижно, зареял поглед към слънцето, което бавно се снишаваше зад върховете на боровите и планинските възвишения в далечината. После си сипа едно двойно „Джак Даниълс“ с лед, отпи първата глътка, за да премахне миризмата на зъбна паста в устата си и се залови да полага мазки върху платното, което беше оставил недовършено върху статива,

разположен на открито, така че да улавя променящата се дневна светлина, струяща от втория етаж на подновената плевня.

В следващите два дни заниманията на Шоу в общи линии си останаха същите. Към обичайното питие, рисуването и музиката добавяше само закуска и по-стабилна храна от време на време, както и разходки из околността. Понякога спеше в леглото си. Друг път просто си седеше на стола, взрян в играещата светлина на гаснещия ден, и подремваше.

Щеше да бъде самото съвършенство, стига да го правеше по своя воля.

12.

Арчи Рейнолдс се обърна към Уилямс Белилката и каза:

— К'во е това? К'во казваш, че трябва да знам, старче?

Белилката махна с ръка на Арчи да се върне до прозореца.

— Виждаш ли онази дама ей там, сред бъркотията?

Арчи надникна навън. Ченгета и персонал на Спешната медицинска служба сновяха около жертвите на нападението. Сред униформените, пращящите радиостанции и мигащите буркани на линейките и полицейските коли, той различи някаква млада чернокожа жена, облечена в тъмносин делови костюм и бяла блуза. Ръстът ѝ почти съответстваше на обкръжилите я мъже и внушаваше респект. Въпреки сложната ситуация, няколко от полицаите се бяха съгласили да отговорят на въпросите ѝ. Арчи можеше да се закълне, дори от прозореца на четвъртия етаж, че тя привличаше вниманието им.

— Коя е тая устата кучка? И защо ония ченгета плямпат с нея, мамка им?

— Щот' оназ устата кучка е дъщерята на шефа на полицията.

— Айде бе! — извърна глава Арчи.

— Истина е.

— Какво, по дяволите, прави тая тук, в „Ню Лотс“? — погледна отново надолу той.

Старецът посочи в далечината.

— Виждаш ли онази редица от постройките, дето ги сглобяват ей там?

— Какво? Ония полуготовите ли, дето ги стоварват върху празните парцели?

— Да, използват ги за временни класни стаи и такива ми ти работи.

— Кои?

— Това е някакъв приют за бездомни жени и деца. Тя го ръководи.

— Тя ли?

— Аха.

— За жени? К'ви жени? Тук няма такива, освен куп безполезни дрогирани кучки и курви.

Арчи се отдалечи от прозореца, клатейки глава и говорейки по-скоро на себе си, отколкото на стареца.

— Ще видя аз тази работа.

— Какво ще видите?

— Защо разчистват точно сега това място?

— Щот' тя е тук ли?

— Ти как мислиш?

— Не знам. Може и така да е.

— Ама какво, мамицата му, смята да прави тази в „Ню Лотс“ бе, човек?

— Предполагам, че си представя, че прави нещо добро тук. Създава си репутация, един вид.

— Да си прави доброто в нейния шибан квартал и да не ми мъкне задника на Чичо Том тук, за да се бърка в моите работи.

Белилката отново извърна очи към прозореца. Пет секунди по-късно той чу как входната врата се затръшна и Арчи изчезна, без да каже нито дума повече.

След малко Арчи прекоси улицата зад комплекса и застана пред полуготовите конструкции, които старецът му беше посочил. Бяха прости, едноетажни панелни блокове, стоварени в празен, покрит с останки от зидария парцел. Бяха подредени и свързани от край до край, образувайки дълга, тясна постройка. Пред тях, огромен надпис някак си помпозно известяваше: „ОБЩИНСКИ ЦЕНТЪР ЗА ГРИЖИ, ПОДСЛОН И СОЦИАЛНИ УСЛУГИ. ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР ДЖЪСТИН БЪРТЪН“.

Арчи зяпа изумен надписа в продължение на няколко секунди. После погледна през рамо към полицейските коли и линейките, струпани на мястото на стрелбата. Взря се през колите и персонала към комплекса „Ню Лотс“, после отново извърна очи към общинския център на Джъстин Бъртън. Изплю се веднъж на уличната настилка и се запъти в противоположна посока.

Беше разбрал кои са враговете му. И докато обикаляше фасадите на комплекса, вече си беше съставил план как да се разправи с всички тях.

Когато Арчи стигна до страната на комплекса откъм Ню Лотс авеню, той прекоси улицата и влезе в пивницата, за която беше споменал на Белилката. През това време беше видял, че дъщерята на полицейския шеф, Джъстин Бъртън, беше приключила събеседването си с полицията и се бе върнала в своя Общински център за социални грижи. Беше разбрал също така, че пред комплекса лежат простреляни още двама от работниците и беше гледал достатъчно отблизо здравеняка с военно облекло и мюсюлманска шапка, за да може да го разпознае по-късно.

Вътре в пивницата Арчи взе телефона на бара. Докато набираше първия номер, той мърмореше под нос:

— Мамка му, този шибан драйв-бай ще ви се стори като пикник в сравнение с това, което ще ви спретна следващия път.

По същото време, от другата страна на улицата, Рахман Абдул Х беше приключил с телефонните обаждания.

Леон Блум го видя, отдели се от групата, струпана около загиналия работник и пристъпи до Рахман толкова бързо, колкото късите му дебели крака му позволяваха.

— Какво, по дяволите, беше това? — просъска той.

Рахман погледна Блум, присвивайки очи и каза:

— А ти как мислиш? Ответният им удар заради снощи.

— Снощи трябваше само да ги сплашите.

— Ей, смяташ ли, че биха направили това, ако не сме ги поразтърсили? Но няма да е лесно наистина да им дадем да се разберат.

— Лесно! И ти ми говориш за лесно. Мислиш ли, че ще ми бъде лесно сега да намеря някой, който да се съгласи да работи тук? Кой ще рискува да дойде да го убият, докато поставя тази проклета ограда? Не мога да го допусна.

— Недей да ми крещиш, господин Блум. Ако искаш да напуснем, кажи ми го още сега. Това е само началото.

— Да напуснем? Вие създадохте тази бъркотия и сега искате да...

Рахман неочаквано сграбчи Блум за реверите на сакото и го дръпна настрана от другите, почти повдигайки го от земята. Надвеси лицето и заговори меко, но напрегнато.

— Казах ти да не ми крещиш, господин Блум! Не искаш хората да научат за бизнеса ни, нали?

Блум преглътна и си пое дълбоко въздух.

— Не, не искам. Съжалявам. Извинявам се. Но това не можем да го допуснем.

Рахман бавно отпусна хватката си, но задържа лицето си близо до това на Блум.

— Всеки мъж, жена или дете в „Ню Лотс“ живее в опасност. Заблуден куршум може да убие който и да е от тях, почти по всяко време на денонощието. Не всеки е под закрилата на МС-2. Не ние сме поставили тези хора в това положение. Това е война, господин Блум. Разбираш ли? Не ми се прави на невинен или на изненадан. Знаеш чудесно, че тук ще загинат още хора, преди всичко това да свърши. Така че или им обръщаме гръб, или ще се погрижим да докараме нещата до добър край. Кажи ми още сега, ако искаш да напуснем. Не си и помисляй да се изтегляме след това.

— Можеш ли да се справиш с това, Рахман? Можеш ли да се справиш с тези животни? С тези убийци?

— Смяташ ли, че някой друг може?

— Не знам.

— Ние ще се справим с тях. Те ще се научат, господин Блум. Ще научат, че ако пролеят и една капка от нашата кръв, ние ще пролеем реки от тяхната. Ще се научат, и още как!

— Тогава прави каквото знаеш. Само действай.

Блум обърна гръб на Рахман и тръгна към изхода на „Ню Лотс“.

Рахман погледна към двамата си пазачи и мина покрай мъртвия работник. Някой го беше покрил със зелено палто. Червено петно кръв вече бе избило през плата. Рахман си даде сметка, че никога не беше разбирал защо всъщност хората покриваха телата на мъртвите. От уважение? Или просто защото живите не искаха да виждат лицата на

мъртвите? Помисли си, че е много по-добре човек да ги гледа в лицето, независимо дали са приятели, врагове или просто непознати.

На отсрещната страна на улицата Арчи приключи с телефонните обаждания и пристъпи към Оскар, който стоеше на прага на пивницата и наблюдаваше ченгетата и медицинския персонал. Застана до кръчмаря, който следеше спокойно сцената отвъд улицата.

— Мързеливи шибалници! Като че ли там няма нищо друго, освен мъртво месо. Никой не му пука да побърза да откара ранените в болницата.

Арчи се върна в кръчмата.

— Окей, Оскар. Ще ида да дремна малко в склада. Когато дойде Реджи, кажи му да ме събуди около обед. Направи ни сандвичи. И никакви колбаси и сирене. Искам пуешко с пшеничени хлебчета. Разбра ли?

— Да.

Оскар са върна на бара, чудейки се как шефа му може да спи след всичко станало.

Арчи се извърна през рамо и му извика.

— И днес няма да движим нищо, освен бакалски стоки, разбра ли?

Оскар вече беше напъхал запаса кокаин на прах в тайника в пода зад бара. Знаеше, че скоро тук щяха да се изсипят ченгета и да задават въпроси, ако не за друго, то поне да пият кафе. Когато си представеше ченгета в кръчмата, Оскар получаваше киселини в стомаха. Той се пъкна под бара и затърси шишенцето с пепто-бисмол.

Рахман не изявяваше по-голямо желание да разговаря с полицията, отколкото Оскар. Той стигна до мястото, където стояха двамата му охранители, и им махна с ръка да го последват. Отведе ги настрани, при Ямата. След като останаха сами, той ги наблюдава няколко секунди, за да прецени в каква степен двете нападения в движение им се бяха отразили.

Единият от охранителите, нисък, набит младеж, едва осемнадесетгодишен, стоеше прегърбен, забил поглед в земята и

пъхнал ръце дълбоко в джобовете на униформеното си яке на служител на МС-2. Не показваше външни признаци на страх, но Рахман почувства, че ако имаше възможност, щеше веднага да се махне от „Ню Лотс“ и никога повече нямаше да се върне.

Нито един от двамата не беше мюсюлманин. Бяха просто чернокожи мъже, търсеци някаква работа. От „легитимните“ хора, които Рахман използваше в своя редовен охранителен бизнес.

Рахман стоеше близо до тях, за да може да им въздейства със силата на физическото си присъствие. Не толкова здравето мускулесто тяло на Рахман ги плашеше, колкото изражението му. Той винаги изглеждаше готов за мигновен светкавичен удар или изстрел. Когато не гледаше някого, ръмжеше. Заговореше ли, първо се постараваше да прикове поглед в този, на когото говореше.

Докато Рахман стоеше пред тях, на никой от двамата охранители и през ум не му минаваше да избяга.

Той им заговори, но се съсредоточи върху по-младия охранител.

— Спокойно, живи и здрави сте. Всичко свърши.

Изчака за отговор, но никой от двамата не реагира.

— Аллах бди над вас. Не ви улучиха. Справихте се, нали? Нали?

Рахман се взря настойчиво в тях, докато не кимнаха.

— Вие бяхте изправени пред злото. Ала Аллах ви защити. Вие сте благословени. Той ще продължи да ви закриля. Направихте добро дело. И доброто ви очаква. Не му обръщайте гръб.

Зъбите на по-младия охранител престанаха да тракат, когато той заговори, но гласът му трепереше от страх. Явно още беше в шок.

— Не мога да се справя, господин Рахман. Моите уважения, но приех тази работа само щот' мама все ми натяква да си намеря нещо. Знам, не си е мислила, че ще стрелят по мен...

— Всичко свърши — прекъсна го Рахман. — До края на седмицата ще седите в бронирана будка за охраната. Ето там. Зад желязна ограда. Никой няма да може да се приближи до вас, освен ако не натиснете бутона, за да го пропуснете. Ще има и телефон. Телефон за всичко, което може да ви потрябва. Няма да ви се налага да излизате. Тук ще бъдете в по-голяма безопасност, отколкото у дома.

— Ами тогава ще се върна, когато построите оградата и будката — рече другият младеж.

Рахман пристъпи към по-възрастния от двамата.

— Не — изрече категорично той. — Това да го изхвърлите от главите си. Не бива да позволите на злото да ви надвие. Трябва да си спечелите правото да бъдете тук. Ще бъдете защитени и ще получавате чисти честни пари за добре свършена работа.

По-младият охранител погледна към по-възрастния си колега, изчакайки да види дали ще се осмели да спори с Рахман. По-възрастният обаче се държеше така, все едно че младежът изобщо го нямаше. Той поклати глава и се извърна, без да отговори.

Рахман го остави да се отдалечи, осъзнал, че вероятно вече го е загубил, но не искаше по-младия да се поддаде на страха си.

— Престани да се тревожиш — каза му той. — Ти си под закрилата на правоверни. На мъже, които са готови да дадат живота си заради теб и други като теб. Наши хора. Стрелци. Кой друг ще направи такова нещо за теб?

По-възрастният охранител се обърна към тях и каза:

— Не виждам никакви такива стрелци наоколо.

— Тогава остани тук, изчакай и ще ги видиш. На път за насам са. Остани тук и си върши работата. Не позволявай на враговете да те уплашат и прогонят. Не им позволявай да ти отнемат работата. Обещавам ти, ще бъдеш в безопасност. — Рахман изгледа последователно и двамата. — Идете и застанете ето там, на входа. Поговорете с полицията. Кажете им какво сте видели. А после си изкарайте смяната. Моите хора вече са на път.

Двамата охранители се отдалечиха, изпълнявайки указанията на Рахман. Рахман изобщо не се заблуждаваше, че ще духнат при първа възможност, макар че засега не бяха свалили якетата на МС-2.

13.

Три часа по-късно Арчи Рейнолдс, освежен от дрямката в задната стаичка на кръчмата, довърши сандвича си с пуешко и го поля с последните глътки от половинлитровата кутия бира „Балантайн“.

Седяха заедно с Реджи Шантавия. Арчи се беше преобразил. Върху хубавите си дрехи бе нахлузил комбинезон от онези, които обикновено носят автомобилните механици и куриерите. На главата си бе сложил черна плетена скиорска шапка.

Реджи беше със същите дрехи, които носеше в автосервиза — черна плетена шапка, суичър с логото на „Нюйоркските дребосъци“ и торбест дънков гащеризон.

— Наште момчета готови ли са? — попита го Арчи.

— А... а... дда, Арч.

— Всичко е както казах?

— То... то... точно както ти каза.

— Някакъв проблем вътре?

— Нникакъв. Тези шиб... шиб... шибалници ще се мотаят навън, ние ще, въ, правим квот' си искаме вътре. Две ченгета вътре се оп... опитват да разберат дали някой е видял нещо. Но нищо повече. Ник... никой не ни е проследил.

— Засега поне — каза Арчи. — Окей. Само гледай да сте готови и да сте по местата си.

— Мам... мам... мамка му, мож' да разчиташ — кимна Реджи.

Измъкна 9-мм „Смит & Уесън“, автоматичен, зареди един патрон в пълнителя и нежно прищрака затвора на позиция.

— Само някой шибалник да се при... при... приближи, ще му пръсна задника.

Докато Арчи и Реджи довършваха яденето си, „Ню Лотс“ почти се беше върнал към нормален ритъм на живот. Спешните медицински екипи бяха напуснали терена, както и повечето полицаи. Наемателите

си стояха в жилищата, с изключение на неколцина от по-големите хлапета, привлечени от възможността да станат свидетели на ново насилие. Те стояха на групички край входовете на петте жилищни сгради в случай, че се наложи да се скрият вътре. Повечето от тях наблюдаваха Рахман и двамата му треперещи охранители. За всеки беше ясно, че ако Сините тапи решаха да търсят нови жертви, то мишените им щяха да бъдат Рахман и неговите хора.

Външно, Рахман Абдул Х не издаваше с нищо притеснението си, но всяка минута, през която чакаше да пристигнат подкрепленията, му се струваше като десет. Когато двете коли, пълни с въоръжени мъже от МС-2 най-сетне изскърцаха със спирачки пред комплекса, Рахман дори не въздъхна от облекчение, само отпусна дръжката на своя глок, затъкнат в колана на панталоните му.

Петима стрелци и двама „законни“ охранители с легални разрешителни за носене на оръжие се изсипаха от двете коли на МС-2. Джон Х и трима от стрелците от снощното нападение се бяха върнали с още един колега — Уоли Х, мъж, с вечно изписана на лицето усмивка, породена по-скоро от напрежение, отколкото от весел нрав.

Всички стрелци бяха мюсюлмани, с тъмни бради, с изключение на Уоли Х. И петимата носеха кепета и облекло от военен тип — камуфлажни панталони или полеви якета и кубинки. Другите двама не бяха мюсюлмани и като охранители на Рахман носеха обикновено всекидневно облекло, но не и якета с емблемата на МС-2.

Рахман посочи Джон Х и един от хората с редовни разрешителни, който се казваше Соломон.

— Вие двамата, идете на източния ъгъл и застанете там на пост. Видите ли някой да се насочва към входа, обаждате се.

Рахман извика Уоли Х и още един от редовните и им каза:

— А вие отивате в двора. Наблюдават най-вече задния вход. Аз ще пазя предния.

На другите трима стрелци нареди:

— Вие пък тримата патрулирате из комплекса. Не можем да предвидим от коя посока ще дойдат, ако решат да се върнат. Движете се, без да спирате. Така поне един или двама от вас ще се окажат готови. Обаждате се веднага, щом забележите нещо. Стреляте срещу всеки, който ви се стори подозрителен, където и да е, вътре или около комплекса.

Рахман тръсна глава, за да подсили ефекта от думите си и им каза да тръгват.

Той самият остана пред входа на „Ню Лотс“ с двамата охранители, докато останалите се пръснаха по определените им райони. Всички от екипа бяха оборудвани с радиостанции.

Рахман включи своята радиостанция и напомни:

— Докладвайте на всеки пет минути. Ще минавам от време на време да ви проверявам. Ако тези неверници се върнат, искам да знам, преди да са се добрали до входа. Бъдете нащрек!

Докато Рахман разпръскваше хората си навън, вътре в комплекса екип от двама детективи от Седемдесет и трети полицейски участък се занимаваше с обречената на провал задача да намери свидетели на стрелбата от движещите се коли.

Детектив Дейвид Мийб, едър и набит ирландец, който предпочиташе да се облича в евтини спортни сака и широки панталони, вървеше напред през тъмните, миришещи на гниеща смет коридори. Мийб си вършеше работата, като се оплакваше точно толкова, колкото и всеки друг негов колега, но не дотам, че да ядоса някой от началниците си. Носеше над петнадесет наднормени кила върху късите си крака, без да се смята рязания му револвер 35-ти калибър.

Партньорът му, тънък като камшик чернокож детектив на име Джими Силвър, винаги се обличаше грижливо с един от шестте си костюма, прецизно подбрани от сезонните разпродажби на „Сай Симс“.

Двамата детективи чукаха на всяка врата, покрай която минаваха, но само около една на четири се отваряше. Джими Силвър се мъчеше да се държи учтиво, а Дейвид Мийб внимаваше да не обиди някого. Това обаче нямаше значение. Хората или твърдяха, че не са видели нищо, или задаваха повече въпроси, отколкото тези, на които отговаряха.

Някъде след дванадесетата врата, Мийб се обърна към Силвър:

— Ей, Джими, смяташ ли, че ако бяха застреляни някои наркомани или дилъри, щяхме да се занимаваме с това?

— Не. Поне не толкова дълго.

— Ами тогава защо просто не се пръждосваме оттук, мамка му.
— Не знам.
— Абе вярно, що не им го начукам. Нищо повече няма да научим в тоя кенеф.

Арчи Рейнолдс, облечен в комбинезон на механик, стоеше вътре в пивницата и наблюдаваше входа на комплекса, по-точно патрулиращите хора на Рахман. Той изчака търпеливо, чистейки с клечка остатъците от пуешко между зъбите си, докато Рахман не започна рутинната си обиколка на постовете около комплекса.

Никой не забеляза как Арчи прекоси улицата и се запъти към предния вход. Дори и двамата невъоръжени охранители, поставени на пост до недовършената желязна порта, облечени в униформените якета на МС-2 и табели „ОХРАНА“ с големи златни букви, които се чудеха как ще издържат през останалата част от следобеда. Те не забелязаха Арчи, докато той не се приближи до тях, и дори и тогава го взеха за обикновен работник, който може би беше прескочил от работното си място в квартала за бърз обяд или за бърза среща с гаджето си по време на обедната почивка.

Когато Арчи се приближи до входа, по-възрастният охранител застана пред него и попита:

— Сър, мога ли да ви помогна с нещо?

— За к'во да ми помогнеш?

— Постоянен ли сте или идвате на гости на някого?

Арчи се ухили, погледна емблемата на МС-2 на якетата им и попита:

— Постоянен ли? Имаш предвид дали живея тук?

— Да, господине. Тук ли живеете?

— Какво е това? Вие нещо като охрана ли сте или какво?

— Ние работим за охранителната фирма, която пази този комплекс. Кой е вашият апартамент?

Новодошлият забеляза, че по-младият пазач се приближи и застана вдясно от него. Изглежда ги последователно, вдигна глава и се засмя. После вдигна глава и се изсмя на двамата.

— Вие, момчета, наистина ли сте охрана?

— Да, господине — кимна по-младият пазач.

— О, така ли — каза Арчи. — Че откога на някой му пука за това място, момчета? И ще държите всички ония гадни друсачи и пласьори на дрога отвън?

На едно каре по-нататък, Рахман приключи с проверката на Джон Х и зави обратно към Ню Лотс авеню. Той погледна към сградите и забеляза, че двамата охранители разговарят с Арчи до входа на комплекса. Рахман ги наблюдава няколко минути, но тримата мъже като че ли водеха съвсем нормален разговор, един от многото разговори, които трябваше да се очакват, докато хората му обясняват новите мерки за сигурност, които влизат в сила в „Ню Лотс“.

— И как, казвате, че се казва тази охранителна фирма? — продължаваше да разпитва Арч. — Мюсюлманска какво?

— Мюсюлманска сигурност Две — отвърна по-младият пазач.

— Две? К'во е това? Защо две? — ухили се Арчи. — Какво е станало с шибаното едно? Кога ви казаха да дойдете тук?

По-възрастният пазач отново си придаде строг вид и попита:

— Кой е вашият апартамент, господине?

Арчи се обърна към него и го посочи с пръст.

— Ей, човече, що за обноски? Недей ме прекъсва. Аз ви зададох въпрос.

— Отговорете, тук ли живеете, господине? Ако не, ще трябва да ви помоля да напуснете.

Арчи извърна рязко глава.

— Какво каза току-що?

— Господине, вие сте длъжен да...

— О, не, шибалник такъв. Аз не съм длъжен за каквото и да е.

По-младият пазач инстинктивно отстъпи крачка назад, усетил неистовия бяс на Арчи.

— Ако някой трябва да върви на майната си оттук, това сте вие, шибалници такива! — Той съвсем леко извиси глас, но заклати глава на всяка дума, за да я подчертае, като не спираше да плюе. — Смяташ, че някой тътрещ се домошар като теб може да ми казва да се махам? Айде бе, шибалник, искам да видя как ще протегнеш ръка да ме

разкараш оттук. И престани да ми любезничиш. Ти ли ще ми казваш „господин“ бе, педераст? Знаеш ли кой съм аз, мамка ти?

Рахман не познаваше Арчи, той никога преди това не беше виждал Арчи Рейнолдс, но не му беше нужно да е на по-близко от едно каре разстояние, за да разбере, че разговорът задебелва. Рахман веднага се запъти към входа, движейки се бързо, стараяйки се видът му да привлече вниманието на човека, който създаваше проблеми на охраната. После всичко се разви с главоломна скорост.

Арчи измъкна своя пистолет берета 22-ри калибър от задния джоб на работния си комбинезон и застреля по-възрастния охранител в лицето. Този път, за разлика от епизода с Малкия Марвин, Арчи го простреля точно така, както искаше да го направи — с патлака на десетина сантиметра от главата на мъжа. Получи се перфектно. Гневът му бе набрал нужната сила. Този път куршумът излетя точно през тила на жертвата, разпръсквайки мъгла от кръв към недовършената желязна ограда.

За миг Рахман помисли, че нападателят само е ударил неговият човек през лицето, но пукотът на взривилия се патрон, облачето дим и изпънатата ръка на стрелеца му подсказа, че не е така. Рахман посегна към своя глок и се затича с всичка сила.

По-младият охранител, комуто Рахман бе обещал, че ще бъде в безопасност, се дръпна рязко и се сниши встрани от оръжието на Арчи, извърна се и инстинктивно покри глава:

— Нее! — изрева Рахман отдалече.

Арчи погледна бързо към Рахман, обърна се отново към младия и процеди:

— Малък скапан кучи син! — и дръпна спусъка три пъти.

Три бързи последователни изстрела, без дори за миг да се замисли. Трите куршума се взривиха в гърба на момчето, разкъсвайки и изгаряйки кожа, мускули и кости. Последният се пръсна в гръбначния стълб на момчето, разкъсвайки го точно под врата, моментално осъждайки младежа на живот в пълна парализа от раменете надолу. Едва осемнадесетгодишен, само след секунда

младежът, чиято майка го беше изпратила на работа тази сутрин, се оказа обречен на мъки цял живот.

Арчи не губи и секунда време да преценява резултатите от изстрелите му. Той хвърли поглед през рамо към тичащия Рахман. Остана на място, изчаквайки нахакано, като че ли не се боеше, че ще го докопа. После, сякаш без особено усилие, побягна, отдалечавайки се от кървавата касапница, която беше сътворил.

Продължаваше да държи беретата в дясната си ръка, докато с лявата дръпна надолу плетената шапка, която носеше и която се оказа, че има навита част с дупки за очите и устата. Сега шапката покри цялото му лице.

Рахман изрева след Арчи, кубинките затропаха по настилката, масивното му тяло се изпъна да преодолее дългото разстояние между него и дръзкия, посял смърт враг, който се бе осмелил да застреля неговите хора.

Вътре в комплекса детективи Мийб и Силвър бяха чули първия изстрел. Звукът им беше познат — леко, но остро изпукване. Двамата се спогледаха. Мийб изруга, а Силвър се намръщи. Двамата се запътиха бързо по сумрачния коридор към стълбището, ослушвайки се за нови изстрели, макар че никак не им се искаше да чуят такива. Ала три бързи изстрели отекнаха в двора и двамата детективи се втурнаха към стълбите, измъквайки пистолетите си в движение.

Нападателят беше изчезнал от погледа му, но Рахман прецени, че все още би трябвало да се намира някъде из Ямата. Той изрева по радиостанцията:

— Завардете двора! Всички бегом към двора — и се понесе напред.

Единствената му мисъл беше да догони и да убие натрапника. Когато се добра до предния вход той не се спря, за да погледне простреляните охранители. Ако убиецът се беше скрил в някоя от сградите, щеше да е почти невъзможно да го открие в лабиринта от апартаменти. Ако пък се беше добрал до улицата отзад, щяха лесно да го изгубят.

В задната част на комплекса викът на Рахман отекна в радиостанцията на Уоли Х. Лицензираният охранител веднага връчи оръжието си на Уоли Х и потърси прикритие. Уоли Х се придвижи бързо през Ямата, забеляза бягащия с маска на лицето и с оръжие в ръка непознат и откри огън по него едновременно със своя пистолет и с този на охранителя. В същото време Джон Х отвън при източната пресечка, заедно с тримата стрелци, патрулиращи в кръг около комплекса, също се втурнаха към Ямата, реагирайки светкавично на командата на Рахман.

Изстрелите от двата пистолета в ръцете на Уоли Х подсказаха на Мийб и Силвър, че скоро щяха да се окажат в центъра на истинска престрелка. Силвър затършува за радиостанцията си, за да извика подкрепление. Мийб продължи да взима последните стъпала с главоломна скорост. Силвър изрева в микрофона на полицейската радиостанция, докладвайки за престрелка в „Ню Лотс“, и поиска подкрепление.

Арчи продължи да тича, завивайки далече от Уоли Х, който се опитваше да стреля по подвижната мишена, макар да знаеше, че вероятността да улучи, е нищожна.

Беглецът се движеше с леките, бързи скокове на човек без грам излишно тегло. Изобщо не погледна към Уоли Х, нито към стрелеца, който се появи на задния паркинг, нито към Рахман, който се носеше след него.

Рахман видя как Арчи се засили към сграда Е в северния край на Ямата. Стрелците, идващи откъм паркинга, трябваше да го накълцат на парчета. Преследваният не можеше да се обърне назад, без да връхлети върху дулото на оръжието на Рахман. Бяха му устроили клопка.

Ала клопката се оказа не за Арчи, а за мюсюлманите.

От горните етажи на сградите от източната и западната страна на Ямата през отворените прозорци щракнаха цевите на два автомата АК-47. Точно в този момент детектив Мийб блъсна рязко и отвори входната врата на сграда Б, присви се зад нея и вдигна металната си значка, ревейки:

— Полиция! Хвърли оръжието.

Като подигравка към командата на Мийб, двамата стрелци откриха огън отгоре и трясъкът на автоматичната стрелба изпълни пространството на Ямата.

Нажежените, над един сантиметър дълги, изострени късове стомана засвистяха сред двора със скорост 250 м/сек. Уоли Х се извърна към викация Мийб тъкмо в мига, в който дъжд от куршуми прониза мюсюлманина в гърдите, шията и главата, откъсвайки парчета плът, кръв и кости от тялото му с размерите на юмрук. Той издъхна, преди останките му да се свлекат върху асфалтовата настилка.

Мийб се дръпна зад вратата и изрева към партньора си:

— Мамка му, Джими, тия имат калашници! Давай назад. Кажим, че тук е пълно с шибани тежки оръжия.

Залп от куршуми отекна в тежката дървена врата, на която Мийб тъкмо се беше облегал. Той усети как вратата се разтресе, докато куршумите изпищяха над главата му, забивайки се в пода на фойето. Мийб се хвърли настрана, но не достатъчно бързо, за да избегне един от куршумите, който се заби в лявото му рамо, откъсвайки парче плът от него.

Джими Силвър отскочи панически от вратата, главата му се тресна в стената и той изгърва полицейската радиостанция.

Първият от тримата мюсюлмански стрелци, които бяха патрулирали около комплекса, се затича към задната част на Ямата. Движеше се бързо, превит на две, за да е по-трудна за улучване цел. Стрелецът на Сините тапи, заел позиция на прозореца западно на двора, се прицели лениво в негова посока и натисна спусъка, но не успя да го улучи. Втори стрелец мюсюлманин се появи, почти зад първия. Синята тапа се прицели по-грижливо в тичащия. Вторият залп от куршуми улучи краката му, ранявайки го точно под коленете.

Първият въоръжен се сниши зад останките от някаква дървена пейка върху бетонната плоча. Приземи се по гръб и започна да стреля сляпо към прозореца на четвъртия етаж в западната сграда. В отговор, стрелецът на Сините тапи изпразни остатъка от пълнителя си по посока на пейката и бетонната плоча. Трески от изгнилите, зелени дървени бичмета се разхвърчаха наоколо, примесени с парчета бетон от плочата. Въоръженият мюсюлманин остана да лежи по гръб на бетона. Стрелецът от източната сграда отправи нов залп от куршуми

към него, но ъгълът беше твърде остър. Той се отказа и изстреля откос към Рахман, който продължаваше да тича след Арчи.

Един от хората на Рахман, Уоли Х, вече лежеше мъртъв. Вторият се беше спотаил зад укритието си. Третият се бе превърнал в неподвижна кървяща купчина с прекършени крака. За част от секундата охранителите се бяха оказали лесни мишени.

Рахман обаче изобщо не изтърчаваше беглеца от погледа си. Нито за миг не се бе поколебал в лудешкия си бяг след убиеца. Той видя как онзи се затича през един от тесните безистени на приземния етаж на най-далечната северна сграда — сграда Д. Въпреки неистовия лай на бойните автомати, Рахман беше успял да се задържи достатъчно близо до източната сграда, така че стрелецът от тази страна не бе го забелязал. Вторият стрелец на Сините тапи, откъм западната страна, привърши патроните си тъкмо когато преценяваше разстоянието между себе си и Рахман. Той веднага сграбчи нов пълнител, но обзет от кръвожадна възбуда загуби време, докато успее да го напъха в пълнителя на автомата.

Рахман нито знаеше, нито го интересуваше колко близо е до смъртта. Той или щеше да убие Арчи, или да загине, докато се опитва да го направи. И в двата случая всичко щеше да стане по волята на Аллах.

Последният от въоръжените хора на Рахман, които бяха патрулирали отвън, се появи тичешком при северната страна на комплекса, тъкмо когато Арчи изхвърча от безистена към Рокауей авеню.

Мюсюлманинът не беше сигурен дали това беше човекът, когото гонеха. Арчи закова на място и се обърна към него, давайки на въоръжения възможност да го види добре. После вдигна беретата си и произведе три изстрела към него. Въоръженият се хвърли на земята и в отговор стреля по Арчи, докато онзи пресичаше тичешком Рокауей авеню.

Рахман тъкмо се беше добрал до безистена, когато Синята тапа най-после успя да набута пълнителя в своя АК-47 и откри огън по

него. Стрелецът беше включил оръжието на автоматичен режим и куршумите започнаха да се забиват навсякъде около входа на безистена, откъсвайки парчета тухли, разбивайки прозорци и взривявайки мръсотията по настилката, но Рахман вече го нямаше. Той нахлу в късия тунел тъкмо навреме, за да види как убиецът изстреля третия си патрон по последния му боец.

Когато Арчи се впусна отново в бяг, Рахман вдигна своя глок и стреля. Екът от изстрела в тунела го оглуши. Наложиха се да се прицели ниско, за да не улучи тавана на безистена близо до изхода, и куршумът профуча през улицата под ъгъл, покрай бедрото на беглеца.

Арчи изстреля последния си патрон тичешком, целейки се в Рахман, когато едрият мъж се появи на изхода на тунела. Куршумът изпищя покрай лявото ухо на Рахман, ала той дори не се дръпна настрани.

Последният от охранителите скочи на крака и също се затича след Арчи. Той и Рахман вече бяха на по-малко от двадесет метра зад нападателя.

Арчи нито залегна, нито се присви, нито се отклони от маршрута си. Той се насочи право към предната врата на Общинския център за социални грижи на Джъстин Бъртън.

Профуча през двойната врата, зави надясно и се затича по коридора. Една от жените, които работеха в центъра, излезе от кабинета си да види какво става, но Арчи така я блъсна с лявата си ръка в гърдите, че я свали на пода и тя счупи опашната си кост.

Арчи мина през тялото ѝ, като стъпка стомаха и рамото ѝ. Жената пищеше неистово, ала той дори не погледна към нея. Знаеше, че мюсюлманите са по петите му, буквално му дишаха във врата.

Арчи нахлу в главната чакалня на центъра в мига, в който стъпките на Рахман и неговия стрелец прокънтяха през входа на коридора зад гърба му. Две жени и пет деца седяха на пейката до отсрещната стена на чакалнята. Всички те се присвиха при вида на тичащия мъж с оръжие в ръка, с покрито с черна скиорска маска лице.

Една служителка, която приемаше посетителите, седеше зад бюро вляво от Арчи пред единствения прозорец в помещението.

Джъстин Бъртън нахлу в чакалнята откъм кабинета си, разположен на другия край на сводестото антре пред Арчи.

— Какво търсите тук? — изкрещя тя. — Махайте се!

Арчи насочи беретата си към нея и изрева с такава ярост, че Джъстин усети пръски слюнка по лицето си.

— Да ти го начукам! Ти се махай на майната си оттук.

Арчи се прицели в Джъстин. Тя покри лицето си с длани, извърна очи от оръжието и изпищя. Арчи дръпна спусъка. Нищо. Джъстин продължи да пищи, а Арчи задърпа спусъка на празното оръжие, като не преставаше да ругае дъщерята на полицейския шеф.

Най-сетне, вбесен, че не може да я убие, Арчи я удари с опакото на ръката си. Нямаше време. Мюсюлманите бяха на секунди от него. Той се извърна от Джъстин, вдигна един от сгъваемите метални столове, поставени до стената зад него и го запокити към жената, седяща зад бюрото в приемната.

Тежкият стол разби двете пана на широкия прозорец зад нея и тя се хвърли на пода.

Рахман и последният от стрелците му, чиито тежки обувки трополяха по тесния коридор, вече почти бяха стигнали до чакалнята. Рахман, който тичаше бясно, вдигна глока и изрева:

— Не мърдай!

Арчи се обърна, сграбчи Джъстин за ръката над лакътя и я завъртя към завоя на коридора тъкмо когато Рахман нахлуваше в чакалнята. Рахман се блъсна в Джъстин с такава сила, че я събори на пода.

Арчи скочи върху бюрото и се хвърли през счупения прозорец.

Джъстин се приземи с болезнен стон и се плъзна по пода право към купчината стъкла, едно от които отпра петсантиметров улей в плътта на брадичката ѝ.

Сблъсъкът изкара Рахман от равновесие, той залитна напред и се удари в стената до счупения прозорец. Докато успее да се извърне и да погледне през прозореца, Арчи вече се беше приземил на тротоара, превъртя се веднъж и скочи. Той се затича към мястото, където беше оставил своя сааб. Гюрукът беше свален. Реджи седеше на мястото на шофьора и на мига запали двигателя, с неговия „Смит & Уесън“ в свободната си ръка. Арчи скочи вътре.

Реджи даде газ и колата изрева по улицата, гумите изсвистяха, задницата подскочи, и Арчи стреля напосоки назад, за да прикрие измъкването им.

Рахман, дошъл на себе си, изстреля два патрона към потеглящия сааб. Твърде късно. Нямахте смисъл да стреля по мишена, която не можеше да улучи. Той се насили да спре, вдигна дулото на глока нагоре и изръмжа от безсилие и гняв.

14.

В неделя, два дни след засадата в „Ню Лотс“, Лойд Шоу се измъкна от леглото си някъде към обяд, облекчи пикочния си мехур, пропусна душа и бръсненето и реши, че може би е време да откаже „Джак Даниълс“-а. Махмурлуците бяха започнали да му тежат.

Той излезе навън под безоблачното синьо небе и реши да изкара с потене остатъците от алкохол в кръвоносната си система и да подсили притока на кислород в замъгления си мозък. Един петкилометров крос на пресечената местност щеше да има нужния ефект.

Затича се полека към фермерската къща, поемайки по прашния черен път, водещ през рядката борова горичка към едно малко езеро на около два километра и половина отгук.

Веднага щом се показва на десетина метра от къщата, черният лабрадор на госпожа Макгъвърн заподскача към него.

Шоу махна с ръка на кучето и извика:

— Ели!

Беше обикнал женския лабрадор, както и тя него. Стопанката ѝ не можеше да я извежда на дълги разходки, така че всеки път, когато кучката забележеше Шоу, започваше да подскача нетърпеливо, готова за дълга обиколка на открито.

Ели обикновено тичаше пред Шоу, търсеше и душеше, но никога не го изпускаше от очи. На всеки пет минути се връщаше да го наглежда. Шоу намираще грижовността на кучето за трогателна.

Когато се върнаха от тичането, и двамата се чувстваха много по-добре. Шоу доста се беше поизпотил.

Ели скочи на верандата на госпожа Макгъвърн и излочи жадно купата си с вода, след което остана на верандата, като дишаше тежко и се оглеждаше в очакване старата госпожа да ѝ донесе храна.

Стопанката ѝ се показва от кухнята, понесла олющената кафява паница с храна за кучето, и махна на Шоу да се качи на верандата.

Госпожа Макгъвърн рядко се впускаше в разговор с Шоу. Този път тя го изненада още повече, когато кимна към кухнята и попита:

— Нали още не сте закусвал?

Той погледна часовника си. Времето за закуска отдавна беше минало. Никога не беше му хрумвало, че старата госпожа би могла да се интересува дали се е хранил, камо ли пък да го покани на закуска.

— Не, благодаря.

— Е, ако искате. Рано пристигнахте този уикенд.

— Да.

— Всичко наред ли е?

Шоу нямаше нищо против женския лабрадор да проявява грижовност към него, но не беше много сигурен дали му допада вниманието от страна на госпожа Макгъвърн. Досега не беше забелязал, че старицата го следи толкова изкъсо.

— Защо ме питате?

Тя махна с ръка, сякаш да се извини, че си пъха носа в чужди работи.

— Не искам да ви се меся, господин Шоу...

— Няма нищо.

— Ами, будя се по два-три пъти през нощта. Жена на моята възраст, нали знаете. Не мога да не забележа, че лампите ви светят.

— Просто се бях улисал в работата си, госпожа Макгъвърн.

— О, хубаво. Това е добре.

Щеше да бъде много грубо да си излезе в този момент, макар да нямаше никакво желание да дава повече обяснения.

— Е, двамата с Ели си направихме хубава разходка. Сега ще се приведа в приличен вид.

— О, по дяволите, твърде съм стара за скрупули от този род, господин Шоу. Факт е, че изглеждате ужасно. Не съм ви виждала да изглеждате така или да стоите буден до среднощ и да спите до обяд. Знам, че не ми е работа, разбира се, в никакъв случай, но просто си помислих дали да не взема да ви попитам. Да ви кажа какво си мисля. В случай че вие...

Тя остави думите си недоизречени.

Шоу потри наболата по бузата си четина и се зачуди доколко ли е занемарил външния си вид. Даде си сметка, че не беше направил много, за да поправи последствията от онази дълга нощ в Бруклин

преди три дни. Дали не изглеждаше така, както го виждаше старата дама, защото беше повече потресен от своето изгнание, отколкото сам осъзнаваше? Нима беше изпаднал в депресия, утежнена от многото алкохол?

— Нищо ми няма, госпожо Макгъвърн. Нищо ми няма.

Още докато произнасяше думите, разбра, че прозвучаха като опит да убеди колкото старата госпожа, толкова и себе си.

— Но беше мило от ваша страна, че ме попитахте. И добре че ме попитахте, защото за известно време ще ме виждате често. Има един... Е, малко е сложно. Но аз съм добре. Благодаря, за вниманието.

— Слушайте, господин Шоу, можете да ми кажете каквото си поискате или да не ми казвате нищо. Но не ме лъжете, че сте добре, защото не сте добре. Вие сте много далече от квалификация като добре. Ако не го осъзнавате, тогава това може би е най-доброто, което мога да направя за вас. Ако го осъзнавате, тогава вие или ще направите това, което можете за себе си, или няма да го направите. Единствено от вас зависи.

Госпожа Макгъвърн приключи темата с леко махване с ръка. Ели беше изслушала краткото ѝ слово и сега, когато господарката ѝ бе спряла да говори, тя излая рязко веднъж, за да ѝ напомни, че все още държианицата ѝ с храна.

— О, виж ме и мен! — възкликна госпожа Макгъвърн. — Забравих те, нали, момичето ми?

Старата дама се наведе бързо и постави купата върху дървения под на верандата. Лабрадорът лакомо се нахвърли на храната.

Госпожа Макгъвърн погледна Шоу, но не каза нищо повече. Той знаеше, че не беше необходимо да му казва нещо.

— Благодаря ви. До скоро.

Тя кимна и го остави да излезе, но той имаше чувството, че ще го държи под око, независимо дали му харесва, или не.

Шоу се зачуди какво ли си мислеше за него. Каза си, че може би е нещо, свързано с брака му. Той никога не беше водил Джейн да види мястото и не беше имал и намерение да го прави. И двамата се измъкнаха с извинението, че реконструкцията все още не е завършила. Това им осигуряваше учтив повод да избегнат да си признаят, че никой от двамата не желае да прекара почивните си дни в компанията на другия сред селски пейзаж.

Зает с тези мисли, Шоу потръпна като си представи неудоволствието, което щеше да изпита, ако Джейн си позволише да повдигне въпроса.

— По дяволите — промърмори той. — Майната му на всичко.

Но въпреки усилията си да не обръща внимание на създалата се ситуация, Шоу се усети, че съставя наум списък на нещата, които трябваше да свърши в понеделник: да се обади на Джейк Бенет, за да провери дали е намерил тъпаците, които го бяха нападнали във Флетбуш, да се обади на адвокатата Зигел, да се свърже с няколко души, с които се познаваше и които щяха да подушат тук-там и да му предадат думите на помощник главния прокурор Джонсън.

Може би искаше да си докаже, че госпожа Макгъвърн греши, или може би представата как Джейн щеше да посрещне вестта за освобождаването му с обичайната жлъчна доза съжаление го мобилизира, но докато се върне в ателието си, Шоу почти успя да си внуши, че все някак ще се справи със създалото се положение и ще доизкара последната си мизерна година служба, за да закръгли двадесетте години за пълна пенсия.

15.

До неделя яростта на Рахман от устроената му следобедна засада в петък се уталожил, но гневът му продължаваше да тлее. Почти всяка мисъл, която го спохождаше, беше свързана с отмъщението.

В събота, той и членовете на МС-2 се погрижиха за мъртвите и ранените. Сега, в неделя сутрин, в сравнително най-спокойното време за Браунсвил, тримата най-високопоставени членове на МС-2 — Джон Х, Юсеф Х и Рахман Абдул Х — седяха около една ламинирана кухненска маса в празен апартамент на последния, четвърти етаж на сграда А и планираха възмездие. Трима закоравели престъпници, с умове, изкривени от дългия престой по затвори със строг режим, без никакво бъдеще в нормалното общество, седяха и планираха следващия ход в своята свещена война — война, която те смятаха за напълно справедлива. Война, която ги задължаваше да отмъстят за смъртта на Уоли Х, на охранителя на МС-2, който бе прострелян в главата, и за бруталното раняване на другите двама.

Рахман и Джон Х бяха воини. Юсеф Х изпълняваше ролята на аналитик и разузнавач. Беше дребен мъж. Носеше стар черен костюм с размери почти два пъти колкото собствените му, бяла риза, закопчана до брадичката, и задължителния религиозен реквизит — фес. От този човек се излъчваше някаква суровост и сдържаност, като че ли затворът, фанатичната омраза и дисциплината бяха изцедили всичко от него. Юсеф не носеше бремето на никакъв допълнителен товар, никакви тлъстини, никакво излишно съчувствие, никаква мекота по отношение на каквото и да било. Дори фесът му беше изплетен от проста, небоядисана памучна прежда.

Единствените неща, които Юсеф притежаваше в изобилие, бяха фанатизмът, интелигентността и омразата.

Рахман откри заседанието.

— Кажете ни какво са научили хората ти.

Юсеф бавно запали цигара от горящия фас на предишната, като че ли използваше паузата, за да подреди мислите си. Рахман и

останалите понасяха навика му да пуши непрекъснато, представляващо насилие над личността за повечето мюсюлмани. Но Юсеф не беше като повечето от събратята си. Тяхното неодобрение изобщо не засягаше Юсеф.

— Знаем повечето от това, което ни трябва за тяхната операция. Всъщност, те са малко по-организирани от повечето утайки — пласьори.

Юсеф бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади фотокопие на карта, показваща сектора на Браунсвил, обхващащ „Ню Лотс“. Беше я увеличил дотолкова, че линиите и буквите бяха станали зърнести, но така беше по-лесно да се видят имената на улиците и по-характерните обекти.

Той разпъна фотокопието върху масата и модулният тръст на МС-2 се надвеси над нея. Юсеф посочи участъците на картата, които беше заградил с червено.

— Това е техният щаб. Представлява автосервиз в алеята, минаваща покрай издигнатия коловоз при спирка „Ню Лотс“. Тук пазят оръжието си и поне една от колите, с които транспортират скрита в тайници дрога. Освен това, тук е основният снабдителен пункт за отровата им. Оттук я препращат в различни апартаменти. После, от тези апартаменти до всяка дупка, от която я продават. Така че тук вътре винаги има техни хора. Четирима или петима, понякога и повече.

— Освен това обикновено има до двама на пост, пазещи отвън, тук и тук. Вероятно са въоръжени.

Юсеф бутна картата към останалите и седна.

— Петък и събота са най-силните им дни за продажба. Днес повечето от тях, както и техните клиенти, ще се възстановяват след уикенда. В понеделник започват да набират скорост. В този ден получават най-големите количества суровина. — Юсеф се наведе напред и посочи едно голямо червено пръстче, отбелязано на картата. — Най-много хора ще имат тук, а най-голямо количество суровина — утре.

Юсеф описа какво ще им донесе евентуално утрешния ден. Няколко секунди след това никой не проговори. Дори Рахман изглеждаше поразен от мащабността на замисъла. Юсеф знаеше, че ще последват въпроси. Той се отпусна на стола си и се изгърби, готов да отговаря на всякакви въпроси.

16.

Лойд Шоу беше прекарал остатъка от неделния следобед в рисуване. Когато дневната светлина стана сумрачна, той включи изкуственото осветление и продължи да нанася мазки по платното в различни нюанси на акрилно червено. В последните месеци той се бе заел да експериментира с цветовете. Каквото и да рисуваше, дори притаени в силуетите на боровата гора, тъмнозелени и сивкави тонове, всичко придобиваше червени оттенъци.

Рисуването държеше ума му надалеч от мислите за това, което отделът беше събрал за него, но когато луната се издигна достатъчно, за да надзърне през прозореца на тавана на втория етаж в провинциалното му ателие, гневът и боязънта обсебиха съзнанието му като дразнещо петно, избило под поредния слой боя.

Залезът на слънцето беше катализатор на гнева. Шоу не можеше да се отърси от мисълта, че е неделя вечер. Всяка неделя досега, която беше прекарвал в ателието, Шоу негодуваше от факта, че се налага да опакова багажа си и да поеме обратно към големия град, за да бъде отново на работа в понеделник. Понякога графикът му се променяше, но по принцип работеше от понеделник до петък. В съботите и неделите рисуваше под светлината на таванския прозорец и големите, модерни двойни прозорци. В понеделниците се връщаше на работа.

Беше привикнал да различава светлината в различните часове на деня, променяща се в зависимост от времето, сезона и климата. И сега разбираше само по оттенъците на здрача и сиянието на луната, че настъпваше онзи момент, в който обикновено се налагаше да потегля обратно към града.

Всяка неделя, когато оставяше платното, за да се върне към служебните си задължения, недоволството му неизменно нарастваше.

Но сега, в неделята, откакто от отдела му бяха наредили да не се връща, Шоу не усещаше никакво облекчение. Обичайният яд и негодувание. Всъщност, негодуваше още повече. Сега разбираше, че не е достатъчно добър дори за един от техните миризливи понеделници.

Шоу пусна четката в кутията от кафе, пълна с разределител за боя, отиде до кухненския бокс и си напълни чаша с четири пръста „Джак Даниълс“.

И за пореден път си каза всичко да върви по дяволите.

Юсеф Х им беше описал един изключително брутален и същевременно невероятен ефикасен план. Успехът му зависеше от точния разчет на времето и достоверността на информацията, която Юсеф бе събрал. Рахман Абдул Х беше убеден, че информацията на Юсеф е точна. В края на краищата, кой по-успешно би могъл да събере информация за деянията на една банда, пласираща дрога в гетото, отколкото бивши чернокожи затворници, много от които се бяха занимавали точно с такава престъпна дейност в също такива квартали? Що се отнася до разчета на времето, за това той разчиташе единствено на себе си и на волята на Аллаха.

В шест часа, понеделник заранта, тъмната уличка, където се намираще автосервизът на Сините тапи, беше тиха. Както обикновено, двама души от бандата пазеха отвън. Един от тях, дългност младеж с неприятен цвят на кожата и още по-неприятен характер, на име Нелсън, се беше облегал на тухлената стена до голямата метална гаражна врата. Другият пазач, набит тип с телосложение на щангист, на име Бийл, седеше на стъпалото, водещо към малката входна врата до гаража. Бийл беше гушал в скута си зареден узи. Двамата мъже бяха нащрек, знаейки, че товарът ще пристигне скоро.

Един уличен пес се показа откъм западния край на уличката, куцукайки към тях. Десетина метра преди кучето да стигне до двамата пазачи, то вдигна главата си във въздуха, задуши, след което рязко се обърна и изчезна между две порутени здания.

Зад тях, на издигнатата до уличното ниво платформа, вагоните на метрото по линията Канарси спряха на спирка „Ню Лотс“. Старите релси изтъгнаха под стоманените колелета и скърцащи спирачки.

Загледани в кучето и вагоните, пазачите не видяха прегърбения скитник, който се зададе по уличката откъм западния край. Беше облечен в непромокаема мушама, цялата в петна и мръсотия, като че ли са му били необходими години, докато успее да я приведе в толкова окаян вид. Долната част на дрехата беше съвсем дрипава. Под

дъждобрана бездомникът носеше мръсен суичър с качулка, въпреки топлата априлска утрин. Скитникът дърпаше след себе си разнебитена количка за амбулантна търговия, отрупана с всевъзможни боклуци: метален кафез за мляко, парчета желязна тръба, черен найлонов чувал, пълен с кутии от консерви, други найлонови торби, пристегнати с шнур, стар, навит на руло юрган.

Нелсън го забеляза пръв. Той се ухили на тази човешка отрепка, поредният несретник в Браунсвил, тръгнал да събира никому ненужни боклуци в задънена уличка.

Стиснал автомата в скута си, Бийл процеди:

— Иди кажи на оня дърт педераст да се маха на майната си от тука. Не го искам да минава край мен да му мириша пикнята.

— К'во те кара да мислиш, че аз искам да мине покрай мен?

— Айде. Иди му кажи.

Мърморейки под нос, Нелсън се отдалечи. Скитникът се бе спрял до стената на една изоставена сграда и опипваше по ръбовете парче ламарина, заковано напречно на разнебитен прозорец. Изглежда се мъчеше да измисли как да го отпори, за да го прибави към колекцията си в количката.

— Ей, старче! — изрева Нелсън.

Скитникът продължаваше да оглежда парчето ламарина.

Нелсън измъкна патлака си и пристъпи към него.

— Ей! На теб говоря.

Нелсън беше съкратил разстоянието до пет метра и продължаваше да се приближава.

— Ей! Глух ли си?

Най-после скитникът се обърна.

— Върви на майната си, човече.

— Какво?

Нелсън вдигна патлака, прицелвайки се в скитника и приближавайки се достатъчно, за да може да насочи дулото точно срещу мръсното лице, скрито под качулката на суичъра. Той опъна напред ръката си с пистолета, но задържа глава назад, за да избегне вонята.

— Казах...

Така и не успя да види бухалката, измъкната изпод мръсната мушама на Рахман Абдул Х. Успя само да мерне замахането, преди

дървото да разбие лявата страна на черепа му и да счупи очната му кухина. Миг на силна болка и всичко пред очите му стана черно.

Бийл беше изгледал сцената нетърпеливо, с навъсено лице, стиснал узито в скута си. А после съвсем неочаквано скитникът стисна Нелсън за гушата.

— Какво, по...

Бийл се изправи и бързо закрачи към тях, докато Рахман навеждаше Нелсън над количката.

Какво, мамицата му, беше направила тази улична отрепка, помисли си Бийл. Това беше последната съзнателна мисъл, която го споходи. Последната, която изобщо щеше да го споходи.

Джон Х пристъпи иззад двете здания в мига, в който Бийл мина покрай него, и замахна с бейзболна бухалка към главата на часовия. Тъпото изхрущяване от дървото стоварило се в тила на нещастника, беше достатъчно силно, за да го чуе Рахман от другия край на уличката.

Между порутените сгради сякаш от небитието се материализираха въоръжени фигури и се струпяха около повалените пазачи. Никой не промълви дума. Рахман свали мръсните дрипи, докато хората му разсъблякоха Сините тапи по бельо. Двама от мюсюлманите надянаха облеклата им, а останалите натовариха неподвижните тела върху амбулантната количка на Рахман.

След минути двама от бойците на Рахман бяха заместили Бийл и Нелсън, облечени в техните дрехи и стиснали техните оръжия, застанали на пост пред входа на автосервиза.

Рахман, Джон Х и останалите се скриха. Тридесет минути покъсно, се появи колата, караща товара на Сините тапи.

Въоръженият, който бе заел мястото на Нелсън, почука на металната врата. Електрическата макара забръмча и вратата бавно се повдигна. Колата влезе. Голямата врата веднага започна да се затваря. Преди да се затвори напълно, Рахман и Джон Х вече стояха от двете ѝ страни с къси ковашки чукове и каменарски клинове. Остриетата на двата клина бяха здраво забити в улеите на плъзгащата се врата, спирайки я на тридесетина сантиметра над пода.

Отнякъде се появиха четирима въоръжени бойци, всеки от които носеше по две пластмасови туби с двадесет литра бензин. Само за секунди те без проблеми напъхаха под заклинената врата тубите с

леснозапалимата течност. Друг въоръжен заби железен прът на втората врата.

Отвътре се разнесоха гласове. Някой започна да блъска по стоманената врата, мъчейки се да я отвори.

Рахман взе узито от човека, който беше заместил Бийл. Наведе се и изстреля залп от куршуми под заклинената врата. Нажежените до червено късчета олово се плъзнаха и заотскачаха по бетонния под, рикоширайки към дебелиите тухлени стени, блоковете на двигатели и разглобените коли. Първият куршум, който подпали една от пластмасовите туби с бензин, предизвика яростна експлозия, която отвън се чу твърде приглушено. Но след секунди последва серия от трясъци, прерастващи в един-единствен, ужасяващ гръм.

Крясъците, започнали преди последната експлозия, продължиха и се извисиха заедно с мазния, черен пушек, който изведнъж започна да се извива от всяко шупливо отверстие по стените на сервиза. Вълна смъртоносен черен дим запълзя изпод заклинената врата. Един от членовете на бандата успя да провре глава под нея, дращейки с окървавени ръце по бетона, мъчейки се да изпълзи навън и раздирайки кожата на тила си в усилието да се спаси от яростните пламъци, обгарящи гърба и краката му.

Нечий изстрел пръсна черепа му, слагайки край на страданията му.

Рахман вече беше дал знак на хората си да се изтеглят от мястото на разправата. Самият той застана отвън пред бушуващата стихия, заслушан в последните заглъхващи стонове, докато зноят, понесъл се към него, не опърли лицето му. Надяваше се, че онзи, когото наричаха Арчи-Ар, също е вътре.

Единственото, което му оставаше да направи сега, беше да се оттегли до празния парцел, където хората му бяха откарали Бийл и Нелсън, и да контролира изпълнението на последната задача — пребиването на двамата мъже до смърт и оставянето на едва разпознаваемите им тела за назидание. Рахман държеше жителите на „Ню Лотс“ да видят какво се случва на онези, които са дръзнали да навредят на който и да е член на МС-2.

Той огледа опустошения гараж. Планът на Юсеф беше успял. Слава на всемогъщия Аллах.

Когато телефонът иззвъня в девет часа на следващата сутрин, Шоу не бе готов да го вдигне.

Нямаше да го направи, само че телефонът не престана да звъни. Звънът продължи безкрайно, сякаш онзи, който го търсеше на другия край на линията, знаеше, че Шоу лежи там и упорито отказва да се отзове. Най-после той се наведе от леглото, грабна слушалката и изрева:

— Моля!

Чу гласа на Ричард Парнъл, който съвсем не се бе обезпокоил от нелюбезния му тон.

— Шоу?

— Да.

— Парнъл се обажда.

— Да?

— Докладваш в офиса на шефа. Днес, по обяд. Съветвам те да облечеш костюм.

— Колко е часът?

— Девет.

— Ти луд ли си? Аз съм в Масачузетс.

— Заповед на шефа, Шоу. Кога можеш да пристигнеш?

Шоу се помъчи да събере мислите си и да се съсредоточи. Какво ставаше, по дяволите?

— Какво иска от мен?

— Шоу, искам те до един часа. Трябва да караш бързо, показвай значката си. Искам те тук!

Линията прекъсна.

Шефът го викна на доклад. Просто ей така. Без обяснения. Заповед и толкова.

Шоу изрева в нямата слушалка:

— Да ти го начукам, Парнъл! Злобно гадно ирландско копеле!

После затръшна слушалката.

Седна на ръба на леглото, като се мъчеше да реши дали смее да не се подчини на шефа на детективите. Той знаеше, че ако някой детектив от НЙПУ откажеше да изпълни заповед на шефа на отдела, това беше равносилно да оскверни Бога. Парнъл беше виновен,

разбира се. Офисът на окръжния прокурор, да, но шефът на детективите?

Шоу погледна часовника си. Ако се забавеше още пет минути, изобщо нямаше да успее.

Точно в един часа без две минути Шоу пристъпи във фоайето на офиса на шефа на детективите на Първи полицейски участък. Беше облякъл най-хубавия си костюм и връзваше най-скъпата си вратовръзка върху последната си чиста риза. Прокара пръсти през косата си, все още влажна от взетия набързо душ в градското му жилище.

Той съобщи името си на администратора с ранг на офицер, пазещ пред входа на кабинета на лицето, което се явяваше най-влиятелният човек в системата на НЙПУ — шефа на детективите, Албърт де Лука.

За повечето хора полицейският шеф бе длъжността с най-силни позиции. Шоу обаче знаеше, че на рутинно равнище, когато станеше напечено, шефът на детективите разполагаше с повече власт. Той контролираше следователския контингент на една от най-големите и могъщи полицейски сили в света. Нито един случай на престъпление в Ню Йорк Сити не можеше да бъде решен или представен пред съда, преди да бъде разследван. Полицейските шефове определяха правилата, командваха хиляди подчинени, но единствено детективският отдел можеше да разследва и да събира доказателства. Без разследване нямаше да има съдебно дирене, наказание и справедливост. Контролирането на този процес превръщаше Де Лука в човек с огромна власт. Възможността да назначи пълно полицейско разследване както над невинни, така и над виновни, означаваше, че Албърт де Лука можеше да спаси или да осъди както едните, така и другите.

Когато го покани да седне, администраторът се постара да избягва погледа на Шоу. Това му напомни съдебните заседатели, отбягващи да погледнат в очите обвиняемите, които предстоеше да изпратят в затвора.

След десетминутно чакане Шоу чу много тих сигнал, който прозвуча откъм бюрото на секретаря. Той вдигна глава и кимна на Шоу:

— Окей, вървете.

Шоу мина по един къс коридор и скоро долови силния аромат на димяща пура. В края на коридора се отвори някаква врата, водеща към голям ъглов кабинет, обзаведен така, че да впечатлява със строгостта и лукса си. Шоу пристъпи вътре и стъпките му заглъгнаха в дебелия син килим. Шефът на детективите, Албърт Де Лука, седеше зад масивно дървено писалище, прегърбен над купища документи като някакъв писар от края на миналия век. Стените на кабинета бяха покрити с полицейски почетни знаци, паметни отличия, снимки на шефа на всевъзможни церемонии сред други полицейски шефове и видни представители на властта. Шоу имаше чувството, че е попаднал в светая светих на служебната йерархия.

Де Лука изобщо не си направи труда да обърне внимание на обстоятелството, че някой е влязъл в помещението. Той продължи да прелиства страниците в голяма червена папка. Шоу го гледаше, отбелязвайки наум, че Де Лука май четеше по две-три страници наведнъж. Зачуди се дали червеният цвят на папката маркираше нещо значимо. Свърхсекретно? Или може би червеното беше любимият цвят на Де Лука?

Без да вдига глава, той се пресегна към мраморния пепелник и вдигна от него пура от любимите на Чърчил — дебела кубинска „Ел Рей Дел Мундо“. Дръпна замислено и пусна дима, продължавайки да преглежда страниците. Двама крале на света, помисли си Шоу — Де Лука и Ел Рей.

Пурата имаше богатия, дълбок, землист аромат, какъвто притежават само кубинските. Шоу изведнъж изпита неистово желание да запали една.

Когато Де Лука най-сетне го удостои с поглед, Шоу си спомни за прякора на Де Лука — Акулата. Бледата му кожа хармонизираше със стоманеносивата коса, прилепнала плътно назад по огромното теме. Главата, вратът и раменете му като че ли се вклиняваха в едрото тяло. Де Лука притежаваше пронизващ поглед и в същото време очите му изглеждаха странно безжизнени, сякаш не можеше да си позволи и най-малък признак на емоция. По време на публични изяви Де Лука имаше навика да изписва усмивка на лицето си, предназначена да буди симпатия, която обаче успяваше единствено да покаже жестоко

опнатите редици съвършено бели зъби. Шоу не очакваше каквато и да е усмивка от страна на Акулата днес.

Де Лука остави листовете настрана и погледна Шоу, взирайки се в него така, сякаш току-що беше привършил с прелюбопитно четиво, касаещо го пряко.

— Що за човек сте вие, Шоу? Да не сте психолог?

— Не, но ако наистина съм психотичен тип, не мисля, че щях да го осъзнавам, нали?

Де Лука погледна Шоу, за да се увери, че не са го преметнали. Реши, че не са и му кимна да седне.

Шоу се подчини.

— Какво ви подтикна да стреляте по кола, пълна с афроамериканци в три часа след полунощ, в момент, в който сте под запрещение?

Шоу изгледа Де Лука за миг, за да прецени дали му задаваха въпроса сериозно, или само му пускаха стръв. Стръв от акула? Шоу се зачуди. Убийственият поглед на Де Лука не разкриваше нищо. За миг Шоу помисли дали да не отговори с едно „Не знам“, но не беше готов да играе игрички пред шефа на детективите.

Разказа своята версия за това, което се беше случило, без преувеличения или афектираност.

— Значи си стрелял по колата, за да спреш музиката.

— Точно така. И да разкарам онези типове.

— Звучи глупаво. Защо просто не си застрелял пишльовците, които са ти скочили? Според досието ти, не се колебаеш много да стреляш по хора.

Шоу реши да не се подвежда от коментара, запазвайки своята физиономия също така мъртвешки безизразна.

— Реших, че ще си създам по-малко неприятности, ако надупча колата.

— Аха. И какъв е този „поглед“, с който си ги изгледал?

— Изгледах ги така, все едно че са дрисльовци.

— Дрисльовци? Или престъпници?

— И двете.

— Така. Значи ти е било писнало?

— До немай-къде.

— От тях и от музиката им?

— Да.

— Чернокожи.

— Да.

— Черна музика.

— Струва ми се. Предполагам, че някои бели също я слушат.

— И посещаваш психодиспансера. Какъв е проблемът, Шоу? Изглежда имаш нещо против черните.

— Може би е нещо като синдром на белия гняв.

Брадичката на Де Лука се вирна съвсем леко. Очите му бавно се присвиха. Без да е казал нито дума, Шоу разбра, че друг подобен остроумен отговор от негова страна няма да бъде изтърпян от шефа.

Тонът на Де Лука стана още по-суров, но остроумният отговор изглежда го върна към основния въпрос.

— Детектив Шоу, вие расист ли сте? Мразите ли черните?

— Не.

Де Лука се втренчи в него, без да реагира видимо. След няколко секунди тишина, Шоу попита:

— Приключихме ли?

— Вие съвсем сте приключили, Шоу. Цялата ви кариера е приключила.

— Тогава защо съм тук?

— Защото така пожелал. И аз съм този, който задава въпросите, детектив. Не си въобразявайте, че тъй като кариерата ви е приключила, няма какво да губите. Аз определям кога да спра с въпросите. Или искате да ми кажете „Майната ти“, да станете и да си излезете оттука?

Тежките думи бяха изречени, без Де Лука да извисява тон, но подчертано напрегнато.

— Аз искам да разбера защо съм тук повече, отколкото да казвам каквото и да било. Поне засега.

— И до това ще стигнем. Още няколко въпроса. Имаш ли да ми кажеш още нещо по темата за черните?

— Едва ли. Попитайте някои чернокожи, които ме познават, дали ме смятат за расист.

— Значи някои от най-добрите ви приятели са черни?

— Да, някои добри приятели.

— Добре. Пиян ли бяхте, когато се случи това?

— Не. Бях изпил всичко на всичко едно питие. Онази нощ нещо не ми се пиеше.

— Имате ли проблем с алкохола? Алкохолик ли сте?

— Не. Обичам да пия, но не и когато би могло да попречи на работата ми.

— И сте отишъл чак във Флетбуш за едно питие.

— Отидох там, за да поднеса поздравите си на един рожденик. Пиенето беше между другото.

— Трябва наистина да си изпитал омраза към онези, които са ти скочили.

Внезапната смяна на темата от страна на Де Лука накара Шоу да замълчи. Какво се опитваше да направи шефът му? Да го уличи в нещо?

Шоу не отговори в продължение на няколко секунди, но после реши, че няма смисъл да се опитва да отгатва какво точно цели Де Лука. Това, което му се стори интересно, беше да прецени степента на неприязън към него и на какво се основаваше тя.

Де Лука не изчака Шоу да приключи мисълта си.

— Добре, няма значение. Не мисля, че си расист. Нищо в досието ти не го показва. Не мисля, че имаш нещо против чернокожите. Сега ще ти кажа защо си тръгнал срещу онези трима черни типове посред нощ, двама от които били въоръжени според твърденията ти.

— Добре, и защо? — Шоу беше искрено заинтригуван.

— Направил си го, защото си бил адски уплашен. Направил си го, защото си се страхувал от онези копелета убийци и не си искал да умреш. И си изпитал гняв не към тях, а към самия себе си, затова, че си си позволил да се изплашиш толкова. Затова си рискувал живота си, самобичувайки се с този налудничав ход, който си предприел.

Шоу призна, че Де Лука е прав, но не изпитваше желание да го казва на глас.

— Нямах избор.

— Глупости! Могъл си да избягаш. Да побегнеш със сетни сили. Знаеш много добре колко адски трудно е да бъде простреляна тичаща мишена. Онези копелета едва ли са могли да те надбягат.

— Не, просто щяха да влязат в колата си и да ме догонят.

— Не мисля. Смятам, че бягството е било реална възможност.

— Може и да сте прав, шефе. Възможно е да сте прав.

— Снизходителен сте към мен, детектив Шоу?

— Не мисля.

— Не се опитвайте да избегнете истината. Тя е важна. Не отстъпвай, ако смяташ, че греша. Разбира се, ти си бил уплашен. Това е явно. Но трудната част обаче е да си признаеш, че страхът те е разгневил. Точно това е станало.

— Звучи логично — съгласи се Шоу.

И наистина го мислеше.

Де Лука кимна, вдигна дебелия си пура, примигна няколко пъти към Шоу и се възнагради с няколко дръпвания.

— Окей. Следващият въпрос. Имаш ли някаква идея как да спасиш пенсията си?

— Моля?

— Добре ме чу.

— Искате да кажете...

— Знаеш какво искам да кажа.

След няколко секунди Шоу отговори:

— Предполагам, че тя зависи от онова, което ще каже моят адвокат и хората от профсъюза за мен.

— Твоят адвокат и хората от профсъюза?

— Да.

— Майната им на твоя адвокат и на хората от профсъюза!

Шоу не беше го очаквал. Не беше очаквал нищо такова.

— Детектив Шоу, направил ли сте си сметките?

— Сметките?

— Сметките. Пенсията. Стажът. Знаеш ли какво означава, ако те изхвърлят, преди да си навършил двадесетте години стаж? Знаеш ли колко много ще загубиш?

— Не. Такива сметки не съм правил.

— Защо?

Шоу понечи да отговори, но Де Лука продължи:

— Ще ти кажа защо не си. Защото не си и помислял, че ще я загубиш. Смяташ, че просто ще те пощадят. Ще те набутат някъде зад някое бюро в службата за задържани лични вещи или нещо по-ужасно, като... — Де Лука погледна листовите пред себе си. — ... Колко? Осемнадесет месеца, ако се включи полагащата ти се отпусака. Това ти остава. Смяташ, че ще те потулят някъде за осемнадесет месеца и

може би ще направят живота ти нещастен, но ще приспадат полагаемия ти се отпуск и после ще те пуснат на воля. Но ако не стане така, ако те изхвърлят навън, това означава, че си твърде стар, за да започнеш кариера, и то, ако приемем, че за едно ченге като теб изобщо съществува възможност за нова кариера, каквато реално не съществува, но дори и да сполучиш, ще се наложи да го направиш без никаква база, без своите двадесет и пет процента. Без нищо. Оставаш навън и не разполагаш с нищо, освен със спестяванията си и с нищожния шанс да си намериш някаква работа. Шоу, имаш ли спестявания?

— Това не е ли записано някъде из вашите бумаги?

— Не. Само кредитното ти досие, разходите ти, такива неща. Не си направих труда да изискам справка за финансовото ти състояние. Но мога да предположа. Мисля, че дори с пенсия и по някоя и друга случайна работа ти предстои да живееш един доста скромен живот. Без нея ще бъдеш един беден възрастен мъж.

Шоу си помисли за Джейн. Той би трябвало да знае, че съм женен за адвокатка. Една преуспяваща, упорита адвокатка. Откъде, по дяволите, би могъл да знае, че двамата сме прекратили връзката си и че бракът ни е само формален? Откъде би могъл да знае, че ако се оттегля и получа пенсията си, плюс нейните доходи и онова, което бих могъл да припечелвам допълнително, ще живеем трудно? Откъде би могъл да знае, че Джейн се е отчуждила от мен?

Шоу положи максимално усилие да не издаде мислите си и каза само:

— Изглежда ще трябва наистина да си погледна сметките.

Но сам усети, че започва да губи обичайното си чувство за контрол и почва под краката си. По някакъв начин Де Лука беше успял да го потисне с тихото, монотонно поднасяне на неприятните факти, с примигващите си очи, лишени от всякакво чувство, пускайки болезнените си жила между кръгчетата дим от дебелията, скъпа, контрабандна кубинска пура.

— Да — каза Де Лука, — но не в това е истинският проблем.

Шоу изкрещя наум. Не било истинският проблем? Да ме изгонят и да остана без нищо? И това не било шибаният истински проблем, ти, студена, безсърдечна, смърдяща риба? Какъв, по дяволите, е проблемът тогава, хищник такъв?

— Истинският проблем е, че щом ние те изхвърлим веднъж, никой друг няма да те наеме. Нито дори да пазиш някоя скапана сладкарница през нощта.

— И защо?

— Защото когато ние те изхвърлим, ще се погрижим да ти лепнем етикета на смахнато ченге, на расист психар, изхвърлен от полицията. Това ще те съсипе завинаги.

Шоу изпита стягащо гърлото и гърдите усещане, някакво болезнено, парализиращо парене в областта на гърдите, нещо, което нямаше нищо общо със стомаха и беше свързано единствено с осъзнаването, че макар Де Лука да му беше представил една хипотетична възможност, способността му да я осъществи беше безспорна.

Де Лука изпуфтя облак дим и присви очи с вид на човек, който без усилие беше докарал срещата до точка, при която можеше също така без усилие да извърши акт на милост.

— Склонен съм да те поздравя за способността да държиш устата си затворена. Да не се оплакваш. Да не се, държиш като глупак. Да не спориш за щяло и нещяло. Надявам се само, че сега не седиш тук, мислейки си, че всичко това е празна заплаха.

— В никакъв случай, сър.

— Добре. Много добре. Така че единственото, което ми остава да ти кажа, за да не скрия болезнената истина, е следното: ти би могъл сега да си излезеш оттук и да се обадиш на адвокатите и на профсъюза и да чуеш нещо от сорта: „Но те не могат да постъпят така с един ветеран детектив първи клас с двадесетгодишен стаж“. Или: „Такива свинщини едва ли ще си позволят“. Донякъде, подчертавам, донякъде те ще бъдат прави.

Де Лука погледна Шоу, за да се увери, че следи мисълта му.

— Но в твоя случай, не. В твоя случай такива приказки не вършат работа.

— И защо?

— Без да е необходима кой знае каква хитрост, можем да ти изготвим едно досие... Изобщо не е трудно. Помниш онази налудничавата стрелба преди няколко години, с която се прочу. Достатъчно си лабилен, щом ти е необходим психолог. А сега стреляш по коли посред нощ. — Де Лука сви рамене, сякаш тава щеше да е най-

лесното нещо на този свят. — Дори бихме могли да го пробутаме на хората от профсъюза. Да се погрижим да отдръпнат защитата си от теб. Но знаеш ли кое е най-голямата свинщина, Шоу? Това, че не е нужно да пробутваме каквото и да било на когото и да било. Както вече споменах, ние не можем да си позволим да прецакваме ветерани като теб по този начин. Но ти, ти не си проблем.

Шоу преглътна с усилие, мъчейки се да потисне гнева и гаденето, което се надигаше у него. Не искаше да слуша повече, но Де Лука продължи невъзмутимо:

— Ти ли? Ти никога не си се вместила в никакви рамки, Шоу. Знаеш го. Не те познавам толкова добре, колкото някои други, но все пак те познавам. Познавам хората, с които си работил и тези, за които си работил. Ти никога не си се вместила в никакви рамки. Винаги си бил над това. От теб просто лъха на „Аз съм над всичко“. Отношение, което означава: „Не искам да бъда тук, защото съм по-добър от всички вас, останалите“. Мога да се справя с теб, без да деморализирам никого, без да предизвикам никакъв ропот или загриженост в отдела. Мога просто да те съсипя, защото на никого изобщо няма да му пука за теб.

— На никого не му пука за никой в службата и вие го знаете. Единственото, което ми казвате, е, че с мен ще бъде по-лесно.

— Окей. Щом го приемаш така.

— Но щом като седя тук и слушам всичко това, вие нямате намерение да го направите, нали?

Де Лука не си направи труда да увери Шоу в обратното.

— И не само това. Вие всъщност ми казвате, че можете да ме отървете от цялата тази неприятност. От историята с вътрешното следствие и от онзи задник, заместник-прокурорът Джонсън, от всичко.

— Смяташ ли, че някой прокурор би имал успех без съдействието на детективския отдел? Смяташ ли, че той може да ме притеснява?

— Не.

— Тогава?

— Тогава какво искате от мен? — попита Шоу.

Де Лука се облегна назад, вдигна своята Ел Рей, дръпна, примигна и изпусна кръгче дим. Издърпа стола си от писалището,

извърна се странично и запафка замислено. Кръстоса крака и разсеяно завъртя глезена си обратно на часовниковата стрелка.

След което промълви, по-скоро на себе си, отколкото на Шоу:

— Много по-лесно е да работиш с умни хора. Винаги съм го казвал.

Докато Де Лука въртеше стъпалото си, Шоу хвърли поглед на подметката на обувката му. По нея не личаха почти никакви драскотини. Като че ли Де Лука прекарваше цялото си време стъпвайки върху килими. Това поразя Шоу, такъв живот на завет за един полицаи? Но не беше се отразил на способността на Де Лука да постави Шоу точно там, където искаше.

— Значи се споразумяваме, че, първо — аз знам за теб повече, отколкото ти самият знаеш за себе си, и второ — че контролирам съдбата ти. — Де Лука се извъртя в стола си и отново погледна Шоу в очите. — Ясно ли е?

— Ясно.

— Съгласен ли си също така да ми помогнеш, за да не ти причиня тези ужасни неща, които ще ти гарантират живот в бедност и все по-растяща мизерия?

— Да. Стига. Това да не означава, че ще ме пратите в затвора? По-скоро беден навън, отколкото каквото и да било вътре.

— Това определено не влиза в намеренията ми. Ни най-малко не искам да те видя в затвора. Възнамерявам да поискам от теб да извършиш нещо съвсем в реда на нещата, а как точно ще го свършиш, си е твоя работа. Някой друг завой можеш да съкратиш. Ще те прикривам, доколкото е възможно, но очевидно не мога да ти гарантирам всичко. Ако отидеш твърде далеч, ще трябва сам да си поемеш последствията. Още ли си съгласен?

— Да.

— Сега искаш ли да ми кажеш „майната ти“ и да си тръгнеш?

— Не.

— Добре. Тогава трябва да ме изслушаш.

17.

Албърт де Лука заговори без прекъсване, безпристрастно, излагайки историята, сякаш диктуваше факти на стенограф, въпреки че най-лошото, кръвопролитие в щаба на Сините тапи, се беше случило едва тази сутрин. Дърпаше от кубинската си пура, пускаше облачета дим и описваше с подробности битието на една общност, намираща се в процес на пълна деградация.

Шоу седеше и го слушаше, без да го прекъсва, мъчейки се да си представи жилищния комплекс „Ню Лотс“, бандата пласъори на кокаин, наречени Сините тапи. През годините в полицията беше изпаднал в достатъчно ситуации с наркотрафиканти, така че можеше да си представи онова, което описваше Де Лука, но му беше трудно да разбере защо шефът на детективите проявяваше толкова особен интерес към случая. Докато Де Лука говореше, Шоу се помъчи да отгатне. Дали от фирмата, която стопанисваше комплекса, не идваха дарения по политическа линия? Дали просто защото толкова много трупове падаха в Браунсвил? Дали пресата не беше раздухала нещата?

Когато Де Лука случайно спомена, че жената, ранена в общинския център се казва Джъстин Бъртън, Шоу зададе първия си въпрос.

— Бъртън ли казахте?

— Да.

— За онзи Бъртън ли става въпрос? Говорите за дъщерята на полицейския шеф?

Де Лука кимна.

Шоу се облегна на стола си и се намръщи.

— По дяволите! Значи за това седя тук? За това заплашвате да съсипете живота ми, защото тази шибана полицейска щерка си е порязала брадичката?

Де Лука отмина реакцията на Шоу, без да коментира.

— Това е само едно от нещата. Полицейският шеф, естествено, е обезпокоен.

— Тогава защо просто не каже на дъщеря си да се махне оттам? Какво, по дяволите, прави тя в Браунсвил?

— Може би се опитва да помогне на някои хора? Какво има, детектив, нима не смятате, че тя би трябвало да помогне на хора, които имат нужда от това?

— Не, ако е заплашена да бъде убита, докато го прави. Звучи все едно че е попаднала в зона на бойни действия.

— Това не е ново. Смъртността в този район от години е като в зона на бойни действия.

— Как са отвърнали мюсюлманите на двете нападения?

— О, да, бях забравил, че се криеш на север в Масачузетс. Не си ли преглеждал днешните вестници?

— Не. Пристигнах направо тук.

— Слуша ли новините, докато караше насам?

— Не, предпочитам да карам на музика.

Де Лука се пресегна и хвърли сутрешните издания на „Ню Йорк Таймс“ и „Дейли Нюз“ пред Шоу. И двете заглавия крещяха: „Седем души в Бруклин загиват при палещ“.

Шоу прегледа първите страници.

— Какво са направили?

— Още не съм получил пълните доклади. Явно са отишли там, обстреляли са мястото, заключили са вратите и са ги подпалили. Но това не е всичко. Точно преди да дойдеш тук получих доклад, че са намерили две тела, проснати на пейки в малък триъгълен парк срещу комплекса. Телата изглежда са били пребити до смърт. Има и още неща, разбира се.

Де Лука хвърли червената папка върху двата вестника.

— Тази папка съдържа копия от докладите, които получих. От тях ще научиш още някои подробности. Това е всичко, което знам засега. Очевидно не е достатъчно. Нещата трябва да се сложат под контрол.

— За да може щерката на полицейския шеф да си играе на Майка Тереза в Браунсвил?

За първи път, откакто се бяха срещнали, Де Лука извиси тон:

— Заради много неща, детектив! Това е само една от причините. Някои от нас все още смятат, че хората нямат право да се избиват един друг, когато им скимне. Някои от нас все още смятат, че полицията

трябва да направи нещо по въпроса. Може би други смятат, че черните просто трябва да бъдат оставени да се избият взаимно, за да ни спестят куп неприятности? Аз не мисля така. Вие как мислите, детектив?

— Мисля, че сте прав. Мисля, че на хората не бива да се позволява да убиват други хора.

— Добре. — Де Лука насочи пурата си към Шоу. — Тогава да преминем към действие. Вие сте избран да сложите край на тази война. Незабавно! Каквото и да струва това. Или ще доживеете да съжелявате за това. Ще съжелявате много повече, отколкото можете да си представите. Ясно ли е?

— Да.

— От този момент вие сте на мое разпореждане. Единственото лице, което знае това, е Парнъл. Можеш да оживееш или да умреш, на никой няма да му пука. Но имаш шанса да се измъкнеш и да доживееш живота, който си заслужил. — Де Лука хвърли друга папка върху купчината. — Ако ти трябва помощ, ще я получиш от този списък. Реши кой ти трябва, преди да тръгнеш. После поговори с лейтенант Конклин, две врати вляво оттук, по коридора. При него са pistolетът ти, значката и личната карта. Уговори каквото ти трябва с него. Не губи време. Имаш ли някакви въпроси?

Шоу имаше въпроси, но просто отговори:

— Не.

— Тогава те съветвам да се заемеш със случая. Искам всичко да се оправи. Срок вчера. Ще чакам да ми се обадиш.

Де Лука се обърна към писалището си и зарови глава в документите. Срещата беше приключила.

Шоу излезе от кабинета на шефа с папките и вестниците под мишница и се запъти към кабинета на Конклин.

Посрещна го полицейски лейтенант в служебна бяла риза с отличителни знаци по нея. Шоу погледна възрастното ченге и си помисли, че ако Фред Гуин имаше брат, то това сигурно трябваше да е той.

Без да каже нито дума, Конклин избута личната карта на Шоу, pistolета му и значката, заедно с един формуляр за подпис. Шоу надраска подписа си, без да го чете и каза:

— Трябва ми кабинет. Място, където да седна, да почета и да завъртя няколко телефона.

Конклин кимна към вратата и каза:

— Отсреща в коридора. И затвори вратата.

Шоу намери кабинета, хвърли докладите на Де Лука на бюрото, но все още не можеше да се накара да седне и да започне да чете. Изведнъж усети, че му е трудно да диша. Разхлаби вратовръзката си и разкопча яката. Имаше нужда от малко въздух.

Слизането в затворения задушен асансьор, преминаването през голямото фойе, през въртележките на охраната, сякаш му отнеха двадесет, а не пет минути. Най-сетне той закрачи под слънчевата светлина и вдиша дълбоко хладния въздух.

Купи си чаша кафе от един от павилионите за закуски около площада и седна на някакъв неудобен пластмасов стол, отпивайки от горчивата черна течност от чашката.

— Мамка му! — въздъхна той. — В какво се забърках?

Загледа се в минаващите покрай него нюйоркчани, мислейки си, че те си нямаха и представа какво става. Никаква представа! Заради тези ли хора беше всичко това, запита се Шоу.

Представи си как ще убива или ще бъде убит от жестоки чернокожи младежи, които стрелят и се палят едни други.

Шоу седеше и отпиваше от кафето си, колебаейки се дали да се върне, или не в Първи полицейски участък и да се заеме с това, с което се бе нагърбил. Де Лука се беше постарал да му внуши, че няма друг избор, и донякъде беше успял. Но Шоу беше наясно, че въпреки всичко може и да се откаже. Просто оставя чашката с кафе, става и си тръгва. Оставя онези доклади в празния кабинет и просто напуска площада, взима такси, връща се в къщи, влиза в колата си, и просто отпрашва по магистралата Уест Сайд. Обажда се на адвоката или на Парнъл, или изобщо не се обажда на никого. Просто се маха. Пробва си късмета. Разбира се, Де Лука щеше да направи всичко, с което го беше заплашил. Но въпреки това, той можеше да оцелее. Нямахше да му струва много скъпо да преживява някак в своето ателие в Масачузетс. Може би щеше да продаде няколко картини. По дяволите, може би щеше да продаде много картини! Щеше да оцелее.

Шоу знаеше, че може просто да каже „майната ти“ и ако в най-лошия случай нищо не се получи... дори тогава все пак можеше да

изпие половин бутилка бърбън, да напъха цевта на своя глок в устата си, насочена нагоре, така че мозъка му да се взриви моментално, и после да дръпне спусъка. Една последна, драматична, кървава червена рисунка. Най-малкото знаеше, че поне ще може сам да сложи край. Можеше с чиста съвест да каже „мамка ти“ и да си отиде.

Но не го направи.

Защо ли? Ами защото знаеше, че Де Лука му беше казал истината. Някой трябваше да сложи край на тази война. Някой трябваше да спре онези безмозъчни убийци. Цивилизованото общество имаше нужда от легитимни убийци, за да държат под контрол онези извън закона. И Албърт Дж. де Лука, детективът, издигнал се до Господ на земята, току-що му беше казал, че е избрал тъкмо него да дръпне спусъка.

Шоу стана, допи изстиналия остатък от кафето и закрачи обратно към Първи полицейски участък.

18.

Лойд Шоу избра четирима други. Четирима бяха достатъчно. Четирима, които според него щяха да му осигурят необходимото.

Той прекоси коридора, влезе в кабинета на Конклин и му връчи списъка.

— Мислите ли, че можете да ги съберете за среща тази вечер?

— В колко часа?

— Да речем, в осем.

— Къде?

— Един ресторант в Трибека.

— Разбрано.

Шоу даде на Конклин адреса и напусна. Не повтори нищо, за да се увери, че Конклин го е разбрал.

В осем и десет Шоу седеше сам и чакаше на мястото, което беше определил. Беше избрал този бар ресторант, заради тихия заден салон и защото заведението беше придобило внушаващия уют похабен вид, дълго преди кварталът да получи претенциозното име Трибека.

Той погледна часовника си, чудейки се дали в случая закъснението им означава проява на независимост, и реши, че най-вероятно им е било трудно да си пробият път през задръстените улици в долната част на града.

Докато чакаше, отпиваше бира „Бас“, която подсилваше с двойна доза ирландско уиски „Джеймисън“.

Първият от групата пристигна в осем и петнадесет — детектив Антъни Импелитери, опитен полицаи с деветгодишен стаж, който работеше към отдел „Убийства“ в Седемдесет и пети участък в Източен Ню Йорк, съседен на Браунсвил.

Импелитери до голяма степен приличаше на това, което Шоу си беше представил, докато четеше досието му: малко над тридесетгодишен, метър и осемдесет, добро телосложение. Носеше

черни джинси, черна фланелка и тъмнозелена жилетка. Гъстата черна коса на Импелитери беше подстригана толкова високо, че приличаше на боне върху темето му. Имаше нужда от бръснене, но Шоу реши, че тъмната двудневна четина му стои добре. Забеляза, че Импелитери носеше своя глок напъхан в панталона над дясното бедро и изобщо не се притесняваше, че жилетката му не го покрива добре.

Приличаше на човек, когото средният гражданин ще помисли за престъпник, а средният престъпник веднага ще познае, че е ченге.

Импелитери му махна сдържано с ръка, вместо да се ръкува, и каза:

— Ако ти си Шоу, значи това трябва да е мястото.

— Аз съм. Това е мястото. Седни. Какво пиеш?

Импелитери погледна към бара, сякаш искаше да прецени възможността да получи прилично питие в заведение като това.

— Ще взема чаша червено.

Домакинът извика поръчката на барманката. Това го подсети да удари още една глътка от бирата, и да отпие от ирландското. След като приключиха с напитките, Импелитери не му обърна повече внимание и зарови нос в менюто.

Шоу също нямаше охота да води незначителни разговори.

След още няколко минути още двама детективи се приближиха след сервитьорката, носеща виното на Импелитери. Шоу познаваше единия от тях много добре. Другият никога досега не беше срещал. Единият беше черен, другият бял. Единият едър и снажен, другият не повече от закачалка за дрехите, които носеше.

Черният детектив, по-едрият и по-възрастен от двамата, се казваше Орестъс Мейсън. Младежът беше Джеймс Спърлинг. Шоу не можеше да не забележи, че лицето на дългнестия Спърлинг беше абсолютно безизразно. То до такава степен беше лишено от чувства, че Шоу не можа да определи дали Спърлинг е постигнал някакво дълбоко блажено спокойствие като при дзенбудистите, или е пристигнал на срещата в състояние на дълбока депресия. Съдейки по обстоятелствата Шоу реши, че видът на Спърлинг по-скоро се дължи на депресия.

Едрото, широко лице на Мейсън говореше с томове, дори когато устата му беше затворена. В този момент то казваше, че никак не е доволен.

Спърлинг кимна на Шоу и седна. Мейсън остана прав, сочейки с пръст и попита:

— В какво, по дяволите, си ме набутал, Шоу?

— Заповядай, седни, Мейс. Какво пиете, момчета?

— Кой плаща? — попита Мейсън.

— Службата.

— Ще взема каквото ти пиеш.

— Клъб-сода — каза Спърлинг.

Преди напитките да дойдат, пристигна последният член на екипа, Уолтър Уонг. Двадесет и шест годишен, той беше най-младият член на групата. Импелитери и Спърлинг бяха около тридесетте. Шоу гонеше четиридесетте. Мейсън пък беше прехвърлил петдесетте.

Шоу беше чувал за Уолтър Уонг, още преди името му да се появи в губещия списък на Де Лука. Уонг беше провел една изключително дръзка операция, използвайки кадровите досиета на НЙПУ.

Уолтър напълно се покриваше с образа на архетипния азиатски компютърен магьосник, чак до евтиния костюм, бялата риза и очилата с телени рамки. Но Шоу знаеше, че Уонг е играч, майстор на триковете, човек, който не се ограничава от правила и разпоредби и затова го беше включил в екипа.

Уонг бързо си намери място край кръглата маса, вляво от Шоу. Той заклати глава нагоре-надолу и каза:

— Извинете, сър, имах няколко спешни неща, които трябваше да изчистя.

Шоу не се хвана на хитрината и само махна с ръка на извиненията му.

— Какво пиеш, Уонг?

— А-а, „Ролинг Рок“, сър.

— Ей, я недей да ми ги въртиш тия! — срязва го Шоу. — Не ми викай „сър“ и не се опитвай да ми пробутваш глупости от сорта, че си имал спешни задължения. Щом си решил да закъсняваш, просто закъснявай и толкова. — Изгледа всички и каза: — Което ме навежда на първия въпрос. Както вече сте се досетили, ситуацията не е нормална, така че в следващия около един час, момчета, дайте да оставим всички глупости пред вратата. Някой да има проблем с това?

Уонг вдигна глава от поредния си полупоклон и изостави отчасти китайския си акцент.

— Предполагам, че това зависи от въпроса защо все пак сме тук.

— В такъв случай мога веднага да мина на него. Вижте менюто, колеги, и си поръчайте някаква храна или каквото още искате за пиене. Не желая никой да ме прекъсва, щом веднъж започна.

Шоу изчака всеки един от мъжете да си поръча храна. Импелитери не можа да се въздържи да не пофлиртува със сервитьорката. Спърлинг, който приличаше повече на начален учител, отколкото на ченге с разкопчаната си бяла риза и панталони цвят каки, не изглеждаше заинтересован нито от храната, нито от сервитьорката. Мейсън, облечен в старомодната си детективска униформа, включваща спортно сако, вратовръзка и работни панталони, прояви обичайната си учтивост и внимание към подробностите. Той прегледа менюто с очилата си за четене, кацнали на върха на широкия му нос, зададе на сервитьорката няколко въпроса за храната и си поръча внушително количество, за да задоволи внушителния си апетит.

Уонг не зададе никакви въпроси, но отправи две специални изисквания как точно да му приготвят хамбургера.

Шоу даде поръчката си последен, и помоли сервитьорката да пълни чашите на всички редовно, за да не се налага да я молят. След като тя напусна сумрачния заден салон, Шоу се обърна към останалите.

— Така — каза той, — уговорката е следната. Аз свалям гащите и си показвам задника пръв. На половин крачка съм от това да ме изритат от службата, да загубя пенсията си и Албърт де Лука да направи каквото поиска, за да стане животът ми черен.

— Какво означава това? — попита Импелитери.

— Това означава, че той ми обеща не само да ме изрита, но се закле, че ще направи всичко, за да не мога да си намеря друга работа.

— Този път за какво? — попита Мейсън.

— Заради поведението ми по принцип, плюс, че се набутах, докато бях под запрещение.

— Застреля ли някого? — попита кротко Мейсън.

— Не. Ако искаш да разбереш подробностите, Мейс, ще удовлетвори желанието ти, когато имам време за това. Да кажем засега само, че шефът ме е натикал там, където е поискал.

— Моите уважения, Шоу — изчурулика Импелитери, — но защо на нас трябва да ни пука за всичко това?

— Защото според Де Лука, всички вие сте в подобно положение. Той ми хвърли спасително въже. Каза ми, че ще ми даде шанс да се измъкна от говната. Той хвърля на всички вас същото въже.

— Същото говно хвърля той — каза Импелитери.

— Шефът на детективите не се ебава — контрира го Мейсън. — Повярвай ми! И какъв е пазарлъкът, Шоу?

Шоу огледа масата. Храната все още не беше пристигнала, затова все още задържаше вниманието им. Не, имаше чувството, че ще задържи вниманието им, дори да им поднесат храна с четиризвездно качество.

— Пазарлъкът е, че ако ние му свършим мръсната работа, получаваме чиста самоличност. Всички грехове са опростени. Ако не, той ни прецаква от много високо място. Излишно е да пояснявам, че това, което той иска от нас, за да ни удостои с помилването си, никак няма да е лесно да му го поднесем. Все още ли проявявате интерес?

— Предполагам, че зависи колко дълбоко в лайната е нагазил всеки един от нас — обади се Импелитери.

— Това ще си го реши всеки поотделно. Тук няма да си играем на изповедалня.

— Някой от вас да е блудствал с малки момченца или да е бил жена си? — попита Импелитери.

Никой не отговори.

— Много добре. Ти си прав, Шоу. Нищо друго не би могло да ме откаже да работя с вас, момчета. Аз знам в какво точно съм се прецакал. Въпросът е колко от него знае шефът?

— Ти знаеш ли? — попита Уонг Шоу.

— Мога да ви кажа какво пише в досиетата, които ми даде. Не знам доколко е пълна информацията обаче.

— Какво има той за мен? — попита Уонг.

Шоу разбра, че всички искаха да разберат какво има Де Лука срещу тях, преди да вземат решението си.

— Добре, да го изчистим тогава докрай. Вие би трябвало да знаете какво знае Де Лука, и всички ние би трябвало да го знаем един за друг. Тогава можете да решите дали сте вътре, или вън. След като ти дойде последен, да започнем с теб, Уолтър.

— Чудесно.

— Уолтър е един от служебните компютърни гении на отдела. Той работи за сектор „Операции“, нещо като „Личен състав“, нали?

— Точно.

— Измъкнал си секретни данни, което ми подсказва, че знаеш как да заобикаляш бюрократичните разпоредби. Кои бутони кога да натиснеш. Какъв формуляр ти е нужен и за какво. Как да се добереш до лични досиета. Според досието на Де Лука, офицер Уонг е използвал своя талант и личните данни на НИПУ, за да реализира някаква програма за продажба на социални осигуровки. Явно е успял да продаде цяла камара застраховки „Живот“ и „Инвалидност“ на свои колеги, служители в полицията.

Уонг го прекъсна:

— Което между другото трябва и вие да го видите. Бях измислил един много лесен начин да се финансира...

— Ей!

Уонг млъкна. Шоу го изгледа сърдито за секунда.

— Че какво толкова му е лошото на това? — попита Мейсън. — Човек би могъл да го преживее.

— Не и ако си играл с плащанията и си свивал премиите — добави Шоу.

— Това никога няма да го докажат!

— Предполагам, че зависи доколко добре си успял да припокриеш следите си, Уолтър. Според досието при Де Лука, ти си изправен пред възможността от криминално, гражданско и вътрешно съдебно преследване. Имам чувството, че това е оферта, която не можеш да откажеш. Иначе Де Лука ще се погрижи да те ударят и с трите. Но както ти казваш, може би дори Де Лука не може да го докаже. Най-малкото няма да останеш полицай много дълго.

— Голяма работа — процеди Уонг.

— Може би. Това не е моя грижа. Но очевидно трябва да обмислиш тази оферта щом си тук.

— Ако искаш да продължа да мисля, кажи ми какво ще трябва да правя? — каза Уонг.

— Ако се включиш, искам да ни бъдеш оперативния мозък. Ако имаме нужда от екипировка, ти я осигуряваш. Ако ни трябват компютърни издирвания, правиш ги. Официални искания, връзка с други елементи от отдела, данни извън щата, всичко, което ни трябва.

Ти си човекът. Ти работиш в системата. Човекът ти за свръзка е един от хората на Де Лука, униформен лейтенант. Името му е Конклин. Ти организираш, намираш, уреждаш, получаваш. Ако някъде се задръстиш, оправяш се с този Конклин. Това е.

— Не звучи чак толкова тежко.

— Не мисля, че ще бъде. За теб. Плюс още нещо.

— Какво е то?

— Искам да водиш отчети за дейността ни. Пишеш за нас петимата въз основа на това, което аз ти подавам. Искам здрава документна следа, която да покрива задниците на всички ни. Ще ти подаваме достатъчно информация, за да сглобиш нещо, но останалото го правиш ти. Не разчитам на Де Лука. Ако това замирише, а то ще замирише, никой няма да ни покрие, освен ние самите. Много се надявам, че никой не знае за нас, но ако се стигне до това, искам запис с нашата версия за случая.

— Как е английският ти? — попита Импелитери.

Уонг му отвърна:

— Майната му на английския! Говоря полицейски жаргон не по-зле от всеки друг.

— Чудесно — кимна Импелитери. — Но ме чуй добре, Кунг Фу. Само защото можеш да пишеш още не значи, че ще седна да чета какво си сътворил. Ако се набутам, гледай да не ме прецакаш.

Уонг сви рамене.

— Ами каквото дойде.

Шоу кимна към Импелитери.

— Детектив Импелитери е от Седемдесет и пети в Източен Ню Йорк. Той работи в отдел „Убийства“ и съм сигурен, че е твърде зает, тъй като Източен Ню Йорк обикновено се слави като участъка с най-много убийства в града. Убийствата са част от проблема, с който ще се занимаваме, затова реших, че Тони... Тони или Антъни?

— И двете.

— Смятам, че Антъни ще ни бъде от полза. Досието му показва, че е печен полицай. Но за съжаление, се е набутал в най-гадната история.

— И каква е тя? — попита Мейсън.

— Обвинение в сексуален тормоз, заведено от полицейска служителка.

— Олеле! — изпищя Уонг.

— Нецо повече — каза Шоу, — оказва се, че служителката е съпруга на помощник-инспектор.

— О, боже — възкликна Мейсън.

— Вие, задници такива, нищо не знаете! Никаква представа нямате за цялата тая дивотия. Не съм имал никакви сексуални домогвания към тази кучка. Тя и тъпият ѝ съпруг го знаят много добре. Чукал съм я както си искам, включително в задника по три пъти седмично, но мъжът ѝ взе, че научи. Тъкмо той я набута в тази история със сексуалния тормоз, за да си запази репутацията и да ми отмъсти! Ако продължава с тази мръсотия, ще си намери главата между краката някой ден.

— И тогава Де Лука ще те осъди за убийство на помощник-инспектор. Това ще стане — назидателно изрече Мейсън.

— Моят адвокат ще оправи тази гадост със „сексуалния тормоз“. Ще свидетелствам за всеки белег по тялото ѝ, включително по места, които никога не са виждали слънце.

— Сигурен съм, че помощник-инспекторът много ще те обикне за това — коментира Шоу. — Необходимо ли ти е точно Де Лука да ти обяснява какво ще се случи с теб, когато изръсиш тази информация, че си чукал жената на един старши служител? Той ще накара полицейския шеф Бъртън да ти изрита задника от службата за десетина секунди. И в двата случая с кариерата ти е свършено. Ако си затвориш устата и приемеш обвинението, е свършила. Ако кажеш истината, пак е свършила. Стига помощник-инспекторът да не те застреля преди това.

Импелитери се изсмях презрително.

— Да бе, и Де Лука ще махне с вълшебната пръчица и всичко това ще изчезне.

— Без съмнение — каза Мейсън. — Без капка съмнение.

Импелитери се обърна към Мейсън.

— Мда, ами твоята работа каква е, Чичо Ремъс? Защо и твоят задник е в капана? Трябва да си се прецакал много лошо. Черните ченгета наистина трябва да се прецакат лошо, за да ги заковат.

Лицето на Мейсън се изопна.

— Внимавай как се държиш, синко! Не ме познаваш достатъчно, че да ми говориш по този начин.

— Добре де, добре. Без обиди. Човек на твоята възраст и старшинство, при положение, че ни командва черен шеф на полицията, трябва много лошо да се е издънил.

— Да нямаш някакъв проблем с това, че шефът е черен?

— Всъщност не — отвърна Импелитери. — Но ти все още не си отговорил на въпроса ми. Какъв ти е случаят? Какво си направил?

— Мейсън няма случай — каза Шоу. — Той не е в опасност да го изхвърлят като всички нас. Всъщност името му дори не е в списъка на Де Лука. Аз го вкарах тук. Двата с Мейсън работихме преди време като партньори. Сипаха го посред една операция, която аз издъних. Той приключи, свързан с един провал, за който не беше виновен. Понесе щетите. Сега яха бюро. Знам, че това го влудява. — Шоу се обърна към Мейсън. — Реших, че ти дължа една сметка, за да изчистим нещата, Мейс. Ти решаваеш, ако искаш да се включиш.

— Какво е станало? — попита Импелитери.

— Няма значение — каза Шоу и се обърна към Мейсън. — Както казах, помислих си, че ти дължа това, Мейс. Изборът е твой, но би могъл да ни бъдеш полезен. Издирването на типове е част от това, което ще трябва да правим, а по тази част ти си може би най-добрият от всички, които познавам.

Мейсън кимна разбиращо, но не каза дали приема предложената му възможност.

— Много добре, значи детектив Мейсън е вода ненапита, а? — прекъсна ги Импелитери. — Чудесно. А всички ние сме едни торби с боклук. Но само за протокола, инспекторската жена беше един отвратителен задник. Освен когато се напиеше. Тогава ставаше доста забавна, за десет-петнадесет минути, преди да отцепи.

— Благодаря, че споделихте това с нас, детектив Импелитери — взе най-сетне думата Спърлинг.

— Няма проблем. Говориш или споделяш? Твой ред е.

— Какво искаш да знаеш?

Шоу ги прекъсна.

— Спърлинг е детектив специалист, работил доскоро в групата за спешни действия. Започнал е в групата за стабилизиране на квартали, после в групата за наркотици, после за кратко във федералния отдел за специални операции. Работил е в Куантико.

Смятам, че стане ли дума за оръжия, той е човекът. В момента е назначен да поддържа стрелковия полигон в Бронкс.

— Звучи като в Сибир — не се сдържа Импелитери.

— И е — каза Спърлинг. — Мен лично не ме интересува кой какво е правил, за да си има неприятности с Де Лука. Искам да разбера какво се очаква да направим, за да се измъкнем с чест.

Простичкото изявление на Спърлинг измести темата на разговора настрани от него самия и отново към Шоу. Храната пристигна. Шоу кимна и започна да говори. Докато се хранеха, продължи да им разказва за „Ню Лотс“, за Сините тапи, за мюсюлманите и за дъщерята на шефа на полицията. И как мюсюлманите са отговорили на засадата на Сините тапи в Ямата.

Другите изглежда изобщо не възразяваха, че Шоу им говори с пълна уста.

19.

Когато стигна до частта за отмъщението на Рахман, Лойд Шоу се поколеба. Той допи последния пръст от ирландското в чашата си и пресуши останките от бирата. Изчакването направи публиката му неспокойна.

Орестъс Мейсън попита:

— И те какво направиха?

— Не знам всички подробности. Явно това е темата на днешните водещи заглавия. Самият аз току-що се върнах в града.

Антъни Импелитери отново се намеси:

— Онази история с автосервиза в Браунсвил. Това са били онези мюсюлмани?

— Мда.

— Боже мой! — възкликна Импелитери. — Било е адска касапница. Какво са направили ли? Натикали са ги вътре и са ги подпалили.

— Прочети докладите. Не искам да навлизам в това.

— Колко са загинали?

— Всичко девет. Седем в сервиза, плюс още двама, които са пребили до смърт отвън.

— Тези момчета не си играят — добави Импелитери.

Мейсън избърса широкото си лице.

— Боже Всемогъщи! Същата гадост като едно време. Чернокожи момчета се избиват едни други.

— Шибани животни — процеди Импелитери.

След засадата в Ямата, Арчи Рейнолдс се беше сврял в един мотел край Крос Бей Булевард, недалече от летище „Кенеди“. По-голямата част от уикенда беше прекарал в срещи със свои хора — управители и помощници, планирайки следващите си ходове и реорганизирайки дейността си в „Ню Лотс“.

До понеделник вече беше готов да напусне мотела и да се свре в нова дупка. Когато Реджи Шантавия му позвъня, той очакваше, че ще му каже, че идва да го вземе. Но вместо това, Реджи запелтечи:

— Ло... ло... лошо, Арч. Т... т... те избиха ш... ш... шест-седем души от наш'те. Подпалиха сервиза.

— Какво?

Реджис мъка изломоти подробностите, които знаеше, но Арчи не беше в състояние да ги чуе. Нещо вътре в главата му беше прещракало. Червени и черни точки бяха закръжили пред очите му. Някакво свръхнапрежение се беше надигнало от основата на черепа му и бе разцъфнало в главата му, преминавайки през цялото му същество с такава сила, че той не беше в състояние да проговори в продължение на около пет секунди. Когато се съвзе, успя да каже само:

— Докарай джипа и ела да ме вземеш.

След няколко мига мълчание, Джеймс Спърлинг най-сетне заговори с безизразна и равнодушна физиономия:

— Така, и какво се очаква от нас по отношение на цялото това безумие?

— Да го спрем — каза Шоу. — И да се погрижим дъщерята на шефа да не пострада.

— И как точно се очаква да го направим? — попита Мейсън.

— Може би ще е добре първо да разберем кой е замесен в това пъклено дело.

— Господи — измърмори Импелитери. — Мисля, че е по-добре да се изправя пред помощник-инспектора и онази кучка, жена му, отколкото да се занимавам с тези манияци.

— Аз съм вътре — заяви Спърлинг без колебание.

— Е, много бързаш. Ти какво, да не би да ти се умира? — изгледа го Импелитери.

— Не.

Шоу се обърна към Мейсън.

— Ти какво ще кажеш, Мейс? Включваш ли се?

Мейсън се поколеба, преди да отговори:

— Влизам, стига да не чуя пак някой налудничав план от устата ти.

— Ти, Уолтър? С нас ли си?

— Да. Защо не.

— Адски си прав, Фу Манджу, какво пък имаш да губиш точно ти? Изглежда няма да ти се наложи да излезеш някъде, където могат да те застрелят.

Уолтър не си направи труда да му отговаря.

— Е, Антъни, само ти остана. Вътре или вън? — каза Шоу.

Импелитери сви рамене.

— Майната му. Защо да развалям купона? Влизам!

— Много добре, значи се разбрахме. Сега, да се върнем на въпроса на Мейсън как точно трябва да го направим. Очевидно, нямам ясен отговор. Зависи от това, което ще разберем, когато отидем на място. Искам да науча повече неща за тази фирма с недвижими имоти, с какво, по дяволите, се занимава дъщерята на полицейския шеф и така нататък, но поне засега планът ми е прост.

— Първо, закриваме охранителната фирма на мюсюлманите, което не би трябвало да е особено трудно, ако говорим с подходящите хора по подходящия начин. После се съсредоточаваме върху разбиването на бандата с праха. Тя не е чак толкова голяма. Според досиетата на Де Лука, не повече от тридесет-четиридесет души. Не че имам намерение да подгоня тридесет или четиридесет души.

— Да — намеси се Импелитери, — особено като имаш предвид, че чакат поне още тридесет, които са готови тутакси да заемат мястото им.

— Точно така. Смятам, че ако спипаме водачите им, останалите или ще се покрият, или ще тръгнат да се бият с някой друг, за да си намерят ново място, където да си продават дрогата. Започваме с Арчи Рейнолдс. Той си има заместник, двама организатори, няколко типа по силовите операции. Разкараме ли тях, останалите би трябвало да склонят глава. Докато правим всичко това, трябва да сме сигурни, че полицейската дъщеря е в безопасност.

— Около нея вече сигурно има една дузина охранители.

— Ще видим.

— Разузнавателният отдел се грижи за сигурността на семейството на шефа. Работят в екипи по трима — уточни Мейсън. — Покрай тази бъркотия сигурно се редуват на смени. Плюс униформени от участъка.

— Така е — каза Шоу. — Не мисля да й осигурявам повече лична охрана. Нашата специална група е в ограничен състав. Колкото по-малко хора знаят какво правим, толкова по-добре.

— Окей, явно има още много неща. Сега съм твърде уморен, за да можем да обсъдим всичко. Следващата ни стъпка е утре да се срещнем в Седемдесет и трети участък Браунсвил и там ще възложим на всеки от вас специална задача. Намира се на Ийст Ню Йорк авеню.

— Това е новата сграда на Седемдесет и трети участък, нали? — попита Мейсън.

— Да. Разполагаме с кабинет, от който ще координираме операцията.

Шоу посегна зад стола си и взе четири папки.

— Това са копия от всичко, което Де Лука ми даде. В общи линии вече ви го казах. Вашите лични досиета са вътре, в случай че проявите любопитство, плюс още подробности за бандата на Сините тапи. Ще се срещнем утре по обяд. Така ще имате време да изчетете всичко и поне една нощ да поспите добре, преди да започнем. — Шоу се обърна към Уонг. — Уолтър, в този доклад ще намериш четири имена, включително на Арчи Рейнолдс. Според информацията, която Де Лука е получил от сектор „Банди“, тарторите на Сините тапи са четирима?

— Четирима?

— Точно така.

— Звучи като име на някаква шибана рокгрупа.

— Не аз съм им измислил името, Импелитери. Както и да е. Уолтър...

— Да.

— Преди да дойдеш в Браунсвил утре, искам да се отбиеш в Централния архив и да провериш за някакви неизпълнени заповеди за арест на тези четиримата. Ако намериш такива, вземи копия от тях.

— Искаш да използваш хората от „Пълномощия“, за да ги изпълнят? — попита Мейсън.

— Няма да използваме никого, освен нас, доколкото е възможно. Както казах, колкото по-малко хора знаят какво правим, толкова по-добре.

— Разбрах те.

— А ако няма заповеди? — попита Импелитери.

— Тогава ще стане малко по-трудно да намерим основателни причини, за да ги арестуваме.

— Кой казва, че трябва да ги арестуваме? Защо просто не ги застреляме и да кажем, че шибаните мюсюлмани са го направили?

— А защо да не проверим първо дали има неизпълнени заповеди за арест, преди да извършваме убийство?

Импелитери сви рамене.

— Твоя работа.

— Освен това, Уолтър...

Уонг изглежда се беше унесъл в размишления, все едно Шоу изобщо не говореше на него.

— Уолтър!

— Да?

— Вътре в твоята папка има списък на оборудването. Искам две коли, немаркирани и в добро състояние. Искам карабини, бронезилетки, клетъчни телефони, портативни радиостанции, радиоскенери... и още някои неща, които съм описал.

— Да бе, к'во ще кажеш и за един танк с огнепръскачка?

Шоу престана да отговаря на Импелитери.

— Организирай го, разбери къде можем да получим всичко това. Ако някъде ти затръшнат вратата, използвай Конклин. Иначе го пази в тайна, доколкото е възможно.

Уонг погледна списъка на Шоу.

— Няма да е лесно.

— Ако беше лесно, нямаше да ми трябваш.

— Ще видя какво мога да направя. Познавам няколко момчета от Службите, които може би разполагат с всичко, което ти трябва.

— Не гледай какво можеш да направиш. Просто го направи. Окей?

— Окей.

— Добре. По-нататък. Какви оръжия използвате?

— Глок — каза Импелитери.

— Седемнадесет?

— Да. Аз нося и деветнадесет за резерва.

— Зиг зауер — каза Мейсън. — Резервен не нося.

— Тридесет и осем. Революер — каза Уолтър. — Без резервен.

— Окей, преди да тръгнете, поговорете с детектив Спърлинг, за да сте сигурни, че боклуците ви са в ред. И искам всеки от вас да носи резервно оръжие. Всички, включително и ти, Уолтър. Мейсън, ти и Уолтър попълват формуляри за резервен пистолет. Направете го. Просто вземете от същия модел, който използвате сега. Спърлинг, можеш ли да им намериш оръжия бързо?

— Ако разполагам с необходимите документи.

— Ей, човече, тия четирийсет и деветки им трябва седмици, месеци — каза Мейсън.

— Не и за нас, Мейс — рече Шоу. — Уолтър, уреди го с Конклин и разбери колко добри са с Де Лука в отърваването от червен талон. Започни с това и с екипировката още тази вечер. Спърлинг, намери оръжията утре, преди да дойдеш в Седемдесет и трети. Ще попълним документите по-късно.

Вечерята приключи с кафето. Импелитери пи обикновено със „Самбука“^[1]. Шоу си поръча „Гранд Марниър“ с кафе без кофеин, а Мейсън — „Реми“. Спърлинг се задоволи с черно кафе.

Мейсън си запали пура, без пръстен, голяма двойна корона, серт. Импелитери хвърли на масата пакет червено „Марлборо“ и също запали. Шоу си взе една от неговите, съжалявайки, че няма прилична пура. Тази на Мейсън не беше такава.

Желанието да поведат непринуден разговор след вечерята бързо заглъхна. Никой не изявяваше особена готовност да се прави на приятелски настроен.

Импелитери допи своята „Самбука“, каза „До скоро“ и напусна.

Сервитьорката надникна, след което донесе на Шоу и Мейсън по още едно и сметката. Шоу знаеше, че нощта все още не е свършила.

Мейсън приключи с първата си чаша „Реми“ и зачака втората. Той изглеждаше точно толкова трезвен, колкото и когато влезе в ресторанта. Шоу усещаше въздействието на алкохола, но това му харесваше. Той разклати остатък от своя „Гранд Марниър“ в крушовидната чаша, отпи и зачака Мейсън да започне.

Не чака дълго.

[1] Италианска сладка бързова напитка. — Б.пр. ↑

20.

— Ти разбираш колко налудничаво е това, нали? — попита Орестъс Мейсън.

Шоу се опита да отхвърли въпроса с едно свиване на раменете.

— Каквото е, такава.

— Какво означава това, по дяволите?

— Не знам.

— Шоу, какво толкова важно има тук, че трябва да излезем и да рискуваме да ни счупят вратовете? И да стигнем до убиване на хора заради това?

— Никой не е казал нищо за убиване на когото и да било.

— Ти смяташ ли, че тези момчета с праха няма да пуснат куршум по теб? Бандите, които са там, са истинска измет. На тези хлапаци от нищо не им пука. Повечето от тях не очакват да доживеят и до тридесет. Дори и да знаят, че си ченге, ще те застрелят още като те видят. Смяташ ли наистина, че можем да се измъкнем от тази история, без да убием някого?

— Може би. Виж, Мейс, не знам откъде идва натискът. Но проклетият му шеф на детективите няма да предприеме ход като този, да организира подобна операция, ако не му е здраво напечено под задника. Какъв натиск смяташ, че упражнява шефът на полицията, щом е замесена дъщеря му?

— Това ли е? Дъщерята на шефа?

— До голяма степен. Тук обаче са замесени и пари. Знаеш ли за какви пари става въпрос?

— За какви?

— За милиони. Обадох се на един мой приятел, който работи в Градския департамент по жилищно осигуряване.

— Това обществен проект ли е?

— Не. Частен. По дяволите, струва ми се, че скоро всичко там ще бъде обслужвано от частни компании. Но повечето наеми са субсидирани. Това е една потенциална машина за правене на пари.

Мястото е било построено с пари на Департамента по жилищно строителство и благоустройство. Първоначалната фирма не е успяла да го поддържа. Наемите паднали. Мястото започнало да се превръща в говнярник. Департаментът се оттеглил. Те понесли по-голямата част от загубите. Моят приятел предполага, че банката просто е отстъпила мястото. Дългове няма, опростени са. Ако компанията, която го е поела — недвижими имоти „Арбър“ — успее да го прочисти и да го напълни с хора, които получават субсидии от градските власти, наемите са осигурени. Тук чистата печалба ще е с петдесет процента повече от обикновено, без зад това да стои голяма ипотека, Мейс, те ще започнат да правят милиони. В случай, че не става въпрос за пари, кой знае какъв натиск би могъл да бъде упражняван. Де Лука също така ми поднесе доста прилична версия на речта за „тънката черта“. Не знам, може би наистина си вярва. Каквато и да е причината, той държи да се справим.

Мейсън отпи от коняка си и кимна.

— Е, и какво мислиш за този свой екип?

— Да беше видял другите в онзи списък. Знаем, че цялата тази работа е шибана. Импелитери в един дърдорко. Но може да се окаже точно това, от което имаме нужда. Спърлинг си разбира от работата, но не знам как се оправя на терена. Уонг...

— Това момче има вид, сякаш е от някакъв друг свят — прекъсна го Мейсън.

— Да, но точно от такъв тип имаме нужда. Някой, който да се оправя с всичките там компютърни бази данни, освен това да осигурява всички боклуци, от които ще имаме нужда. Знаеш много добре, че отделът изисква бумага. Винаги е било така.

— Предполагам.

— Каза ли на Мюриъл за това?

— Не, добрата ми женица не иска и да чува за подобни гадости. Ще започне да ме ръчка да напусна и да тръгна да търся онази къща в Южна Каролина, която иска от години.

— Е, и защо не го направиш?

Вместо да му отговори, Мейсън попита:

— Наистина ли планът ти е такъв, какъвто им каза?

— Поне засега.

— Ако намерим тези момчета с праха, колко време смяташ, че ще можем да ги задържим далече от улицата, дори ако има стари неизпълнени заповеди за задържането им?

— Ей, те са едни чернокожи младежи. А да се поставят под ключ такива като тях в този град не е кой знае какъв проблем. Сигурен съм, че повечето имат криминални досиета. Сигурно са регистрирани престъпници, осъдени условно. Спипваме ги с дрога или за нарушаване на гаранция, или за нарушаване на каквито и да е там условия, и дълго време ще бъдат на топло.

— Значи, казваш, че ще ги оправим?

— Нищо не казвам, Мейс. Може би трябва просто да ги отвлечем и да ги заключим в скапания ти гараж. Не знам. Трябва да го осъществим стъпка по стъпка. Напъхах си тъпия задник на ринга и Де Лука върти шибаната манивела, имам си работа с една тайфа опасни шибалници, и ще ми се наложи да изляза срещу няколко зли педерастчета от Браунсвил, които са готови да ме гръмнат в лицето, без да им мигне окото. Да не говорим какво са в състояние да направят пък ония мюсюлмани. Те убиха девет души за една заран. Двама от които са пребили до смърт, и то собственоръчно. Смяташ ли, че имам голямо желание да се напъхвам в окото на урагана? Какво, по дяволите, искаш от мен? Ако решиш да излезеш от играта, излизай. Казах ти, че ти дължа едно питие, това е всичко.

Мейсън дръпна дълбоко от пурата си, погледна Шоу и каза:

— Не мога да изляза.

— Защо?

— Де Лука е адски хитър. Той ми се обади и ми обясни всичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Беше се досетил, че ще ме потърсиш. Свърза се с мен преди теб. Каза ми, когато ти се обади, приеми. Не ме помоли, нареди ми. Каза, че трябва да те наблюдавам. Да съм сигурен, че няма да се измъкнеш като последния път. Каза, че съм единственият, когото слушаш.

Шоу замълча няколко секунди, за да смели новината, след което каза само:

— Кучият му син!

— Да. Отработва нещата.

— Мамка му!

Шоу пресуши чашата си и погледна Мейсън.

— И въпреки това не си задължен да го правиш. Послушай Мюриъл.

— По дяволите!? Де да беше толкова лесно. Ти наистина ли смяташ, че мога да кажа „не“ на шефа? Всички тези приказки какво има срещу мен и колко знае за мен, и какво трябва да направим ние, за да... глупости. Всички, които седяха тук знаят, че ще направят това, което този човек иска. Никой не би искал да понесе последствията от евентуален отказ.

Мейсън насочи показалец към Шоу.

— А другата страна на медала също е очевидна. Всеки иска да вкуси от това, което може да получи, ако шефът се окаже негов длъжник.

— Даа.

— Но и в двата случая, шефът печели.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво имам предвид.

— Знаем ли?

— Да, знаеш. Знаеш адски добре как го е замислил Де Лука. Това нещо му е голям проблем. Той хвърля теб и всички нас в него и може би ние овладяваме положението по-скоро, отколкото някой друг би го направил. Той печели. Или може би не успяваме. Просто ни застрелват, и изчезваме от списъците на полицейското управление. Адски е сигурно, че и това ще го преживее. Какво, по дяволите, има да губи?

— Нищо.

— Точно така — каза Мейсън. — А какво ще загубим ние? Най-вероятно всичко. А ако оцелеем, ще ни мъчат кошмари до края на живота ни. На теб колко време ти беше необходимо, докато престанеш да сънуваш и да мислиш за последния подобен случай?

— Около две години. Все още обаче ме измъчва от време на време. Като се сетя за него, все още ми прилошава. Ако не успея да си наложя, потапям се в умопомрачителни мисли и това може да продължи с дни. Психоложката казва, че било признак на депресия.

— Дават ли ти лекарства?

— В началото, да. Не ми помогнаха много, но те твърдяха, че трябвало да мине време, за да отзвучи. Тогава си казах, майната му.

Проклетите хапове пречеха и на пиенето ми. Не можех да ги вземам и да пия. А ти?

— Бог и Мюриъл ми помогнаха повече от всичко друго. Както и времето. Не искам отново да преживявам такова нещо, Шоу.

— Да не мислиш, че аз искам.

Мейсън се отпусна на стола и допи чашата си. Шоу забеляза, че алкохолът и късният час вече започват да му се отразяват.

— Ние сме във война, Мейс.

— Прав си. Има такова нещо.

— Е, войната си иска жертви. Излезем ли от всичко това живи, ще се погрижа всички ние да получим своите привилегии на ветерани, нали се сещаш какво искам да кажа?

— Хмм. В такъв случай, трябва да направим нещо повече от това да победим тези момчета от Бруклин. Трябва да победим и Акулата.

21.

Докато Лойд Шоу приключваше срещата си в Трибека, Арчи Рейнолдс се отправи към друг мотел на Дитмарс стрийт.

Даваше си сметка, че следващият му ход срещу мюсюлманите ще трябва да изчака, докато първо не уреди спешно бизнеса си с наркотика. Беше накарал Реджи Шантавия да разпръсне оцелелите членове на бандата по двойки и тройки със следното послание към всяка група — не стойте на улиците; не се притеснявайте за мюсюлманите; не оставяйте наркоманчетата да се събират в Ямата; преместете продажбите долу на приземните етажи; разпределете клиентите по прозорците около комплекса; продавайте от прозорците, всичко да бъде в движение.

Когато и последната група се изниза, Реджи попита шефа си:

— С'а к... к... к'во?

— Сега педерастите наистина ще разберат какво значи думата ад.

Когато Лойд Шоу най-сетне стисна ръката на Орестъс Мейсън и излезе от ресторанта, изпита благодарност, че апартаментът му се намирал само на три преки оттам, но почти едновременно с това и неудобството, че Джейн вече ще е вкъщи и сигурно ще бъде раздразнена, че се връща толкова късно, отново вмирисан на уиски и цигари.

Ах, помисли си Шоу, Джейн! Може ли изобщо нещо да ядоса голямата печалбарка, която изкарва „хляба на фамилията“? Великата адвокатка, успяла да си пробие път в голямата адвокатска фирма въпреки трудностите. Беше си пробила път със зъби и нокти. Да, беше успяла. Не като него, некадърника.

Докато си мислеше за Джейн и за своето завръщане у дома, една картинка се оформи в съзнанието на Шоу. Видя се застанал пред входната врата, опитвайки се да набута ключа в ключалката, докато накрая установява, че той повече не превърта. Предполагаше, че някой

ден ще се стигне и дотам. Беше сигурен, че Джейн отдавна си мисли да смени патрона на ключалката.

Това не беше най-доброто, което можеше да си представя, докато крачеше по улиците уморен, ядосан, напрегнат и полупиян от силното ирландско уиски.

Изведнъж изпита непреодолимо желание да продължи да пие. Представи си как седи в някой тъмен бар и пие сам, потънал в мрачни мисли за цялата мръсотия, в която се беше набутал.

Познаваше всеки бар в квартала. Помисли си за един стар ирландски бар, на малко разстояние пеша и дори си представи кой точно стол ще заеме до бара, виждайки се как удря още две, може би три питиета, после казва „Да им го начукам“ на всички, влиза в колата си и кара цяла нощ, профучавайки по пусти, задрямали в ранното утро магистрали по пътя към своето ателие. Шофира, докато изтрезнее, после се залавя за рисуването с акрилната боя, докато не потъне напълно в цвета, в тъканта, в миризмата на червената рисунка.

Представи си всичко това, докато крачеше по оживените нощни улици на града. Но вместо пред бар, Шоу се озова изправен пред входната врата на жилището си и завъртя познатия ключ в познатата ключалка, която все още се отваряше за него.

Пристъпи в мансардния апартамент и тихо затвори вратата зад себе си. Познаваше този звук. Знаеше колко силно скърцат старите панти и дървеният под, въпреки всичките му усилия да стъпва тихо. Знаеше, че няма начин да попречи на тези звуци да разбудят Джейн. Тя спеше много леко.

Когато се пхна в леглото, тя, все така с гръб към него, попита:

— Неприятности ли имаш?

Шоу реши, че макар въпросът на Джейн да беше израз на обичайната ѝ досетливост, този път не съдържаше обвинителни нотки.

— Да. Вероятно.

— Вероятно?

— Е, определено, но има начин да се справя с това.

— Нима?

Скептицизмът отново се беше прокраднал в тона ѝ, разкривайки истинските ѝ чувства. Една дума само, „нима“, и лекият оттенък на топлина и загриженост, който беше доловил, се изпари.

— Да. По един или друг начин — отвърна Шоу.

Джейн усети нещо особено в тона му и тихо каза:

— Добре.

И в този миг сякаш се събуди някаква частица от старата Джейн — онази Джейн, която някога беше обичал. Шоу знаеше, че това няма да продължи и че всичко е по-скоро по негова вина, отколкото по нейна. Той беше този, който беше изчезвал за дълго време от дома, и то без обяснения. Това я беше наранявало. Той се връщаше гневен, рязък, напрегнат, неспособен изобщо да говори нормално с нея. Още тогава си даваше сметка, че всичко ще тръгне на зло. Но поне за миг, нейното кротко „добре“ му прозвуча като пълно опрощение. Като това, което свещениците дават на войниците, преди да тръгнат на битка и да загинат. Никаква нужда от изреждане на различните грехове. Никакви разпити за установяване на точния размер на вината. Никаква нужда от определени актове на очищение.

Тя просто му каза „добре“ и нищо повече.

Шоу спа неспокойно в очакване първият лъч на новия ден да се процеди през очертанятия на прозореца. Искаше му се да стане и час по-скоро да се изправи пред онова, което му предстоеше, но изчака, докато Джейн напусне апартамента. Тя винаги ставаше и излизаше много рано.

Той направи старателно обичайния си сутрешен тоалет, мъчейки се да се отърси от самотата, която изведнъж го беше обкръжила, и от неприятния махмурлук, резултат от снощното препиване. Загледа се в огледалото с бръснач в ръка в лицето си, в бръчиците около устните, в торбичките под кървясалите очи. Даваше си сметка, че това, което щеше да прави днес, и следващия ден, и по-следващия, докато всичко свърши, щеше да го промени. До сега, колкото и отвращение да беше натрупал към полицията и към всичко, което му беше дала и отнела службата, Шоу се беше старал да спазва правилата. Но сега това, което му предстоеше да свърши в Браунсвил, щеше да промени всичко. Иронията на ситуацията го парна. За да остане на служба, докато дойде моментът, в който ще може да я напусне с всичко, което беше припечелил за тези двадесет години, той и неговият екип от несретници трябваше да действат като хора извън закона. Редовните детективи, прикрепени към подобен случай, щяха да действат по своя

обичаен, мудар маниер, съгласно правилата. Следвайки процедурата. Шоу и хората му нямаше да могат дори да си помислят за някакви си правила. Щяха да тръгнат срещу всички наведнъж, без да подбират средства, колкото може по-бързо и по-твърдо.

Време беше. Знаеше с какво ще започне. С дъщерята на полицейския шеф — Джъстин Бъртън.

Шоу имаше уговорена среща с нея в девет часа в нейния Общински център. Тъй като колите на отдела щяха да бъдат изпратени до Седемдесет и трети участък, а Шоу нямаше никакво намерение да ходи със собствената си кола до Браунсвил, той взе метрото. Реши, че освен всичко друго, това щеше да му предостави възможност да поогледа квартала.

Според картите на района и схемите на метрото, които беше прегледал, метростанцията „Ню Лотс“ беше най-близката до социалния център на Джъстин. На около четири карета разстояние. Така че Шоу взе влак А в горната част на града до Четиринадесета улица — разпределителен център на много нива, където правеха връзка няколко линии и свършваше бруклинската линия Л. Той слезе по сумрачните бетонни стъпала до долната платформа и влезе в спрелия влак Д.

След няколко минути чакане, влакът дръпна напред и потегли, плъзгайки се през Манхатън, ръмжейки през тунела под Ийст Ривър, след което най-после излезе на открито сред огрения от ранното утро Бруклин.

Влакът пътуваше срещу сутрешния поток от пътници за Манхатън, така че вагонът на Шоу не беше много пълен, но с всяка следваща спирка в Бруклин белокожите пътници, жители на Манхатън оредяваха за сметка на чернокожите обитатели на Бруклин.

До тази сутрин април в Ню Йорк приличаше повече на март, като че ли градът все още не можеше да се изтръгне от прегръдката на зимата, сковала го в сняг и лед. Тази сутрин обаче първите повеи на пролетта започваха да се долавят из въздуха.

Докато влак Л продължаваше да скрибуца по откритите участъци на коловоза, Шоу внезапно забеляза мъгла в северна посока. Мъгла?! За миг си помисли, че се намира близо до вода. Не може да бъде, каза

си той. Веднага си представи картата на метрото. В момента пътуваше през самия център на предградията. Какво, по дяволите, правеше тази мъгла тук, запита се той. Безпокойството му изведнъж се засили и той се почувства леко объркан.

Докато влакът взимаше един завой, той се взря в мъглата и най-сетне разбра какво я беше предизвикало. Минаваха покрай голям участък гола земя, покрита с остатъци сняг и лед, натрупани след зимните виелици. Топлият въздух, лъхащ над студеното поле, бе предизвикал природното явление.

Но какъв беше този участък гола земя посред Бруклин? Шоу знаеше, че не е близо до Проспект Парк. Когато мъглата малко се разсея, пред очите му изникна сцена като от някой филм за Дракула. Голата земя представляваше гробище. Всъщност, не само едно гробище, а гмеж от прилепени едно до друго гробища: „Евъргрийнс“, „Тринити“, „Маунт Джуда“, „Сейлем Фийлд“ и още, и още. Като че ли тук имаше милиони гробове, каменни плочи, гробници мавзолеи. Крипти от стари времена. Шоу започна да си представя купищата мъртви кости, гниещи в земята под студения покров на киселата мъгла. Смъртта беше последното нещо, за което Шоу искаше да му се напомня тази сутрин. Знаеше, че в „Ню Лотс“ се избиват чернокожи мъже. Стрелят се едни други, пребиват се до смърт, палят се. Но нямаше да позволи картините на смърт да изпълнят съзнанието му. До този момент всичко това просто му беше разказано или го беше прочел в докладите на Де Лука. По някакъв начин огромното пространство с гробове му подеждаше като катализатор, дърпайки спусъка на страха вътре в него. Запита се дали това беше страх от смъртта или от това, че ще трябва да убива. Или и от двете.

Ако гробищата изглеждаха последния пристан за мъртвите, то Браунсвил изглеждаше последната спирка за живите. Докато влакът на Шоу скрибуцаше, навлизайки в Браунсвил, гледката от издигнатия над земята коловоз разкриваше един квартал, в който нямаше и помен от нещо ново, живо или тръпнещо. Никакви нови коли, никакви нови сгради, никакви нови улици. Дори цветовете на знаците и семафорите изглеждаха потъмнели от времето. А това, което беше старо, бе и мъртво. Занемарени здания, оставени да се сринат или бавно да рухнат. Други просто бяха опожарени и превърнати в руини. Тук-там се мяркаха оскъдни островчета живот — бакалия, автотенекеджийница,

порутен склад за мебели — все признаци на мизерен квартален бизнес. А всичко между тях беше старо, грозно, мъртво — пустош.

Влакът спря на станция „Ню Лотс“. Шоу излезе и пристъпи, сам, на издигнатата платформа. Добре дошъл в Браунсвил. Дори въздухът тук беше някак наситен с тление.

И не беше нужно много време, за да се засилят притесненията му. Още от издигнатия коловоз забеляза опожарения сервиз. Приличаше на зейнала черна рана на уличката, минаваща успоредно на коловоза. Пътуващият на запад влак на успоредната линия изскърца до станцията, издавайки обичайния писък, но този път на Шоу му се стори, че чува писъците на горящи хора. Въпреки топлия въздух усети ледена тръпка, преминаваща от тила по целия му гръб. Той разкърши рамене и тръсна глава, мъчейки се да се отърве от настроенията, които внезапно го бяха обзели.

— Мамка му — промърмори той на себе си.

Тръгна напред, насочвайки се към изхода. Стараейки се просто да го достигне. Не стигна далеч. В мига, в който се добра до горната площадка на стълбището, отвеждащо към уличното ниво, на най-долното стъпало едно гневно черно лице се извърна към него. Едно от кварталните момчета, дебнешо недалеч от спирката за жертви.

Младежът го наблюдаваше с неприязън чак до момента, в който Шоу трябваше да премине покрай него. Бърз грабеж и щеше да има с какво да изкара деня.

След инцидента с момчетата, фенове на гангстерски рап, на Тилдън авеню, Шоу нямаше настроение отново да се разправя с чернокожи младежи. Затова изобщо не обърна внимание на натрапника. Но когато влезе в станцията видя, че наблизко висяха още трима като него. Стояха вътре в постройката на станцията, която беше толкова стара, разнебитена, мръсна и занемарена, че единственото ново нещо в нея беше бронираната кабинка, приютяваща билетопродавача. И дори тя беше одраскана с графити.

Сега всичко му стана ясно. Първият на стълбището беше наблюдателят. Той трябваше да избере жертвата, да я последва до станцията и да даде знак на останалите. Те или щяха да му се нахвърлят още вътре или да го проследят по улицата.

Шоу усети надигащата се в него гадна смесица от гняв и страх. Пак същото, помисли си той. По дяволите! Гледай право в тях. Право в

тях, мамицата им!

Бяха трима, напъхани в станцията, загърнати в опърпаните си якета, торбести дрехи, качулки, тежки кубинки или баскетболни маратонки. В очите на Шоу те изглеждаха по-скоро като някакъв триглав звяр, отколкото като трима отделни чернокожи младежи.

Той не се постара да си придаде груб или гневен израз. Но наистина съсредоточи погледа си право в тях, внимателно оглеждайки лицата и взирайки се в очите им. Запази изражението си безизразно, за да не ги предизвика да тръгнат след него само заради едната гордост. Не, просто ги гледаш, каза си той. Макар да усещаш учестения си пулс, само ги гледай, така че да разберат, че не бива да се захващат с теб. Изобщо не си и помисляй да преминеш покрай тях кротичко, с наведена глава. Мисли за своя глок на кръста и за резервния пистолет под лявата мишница. Мисли как го изваждаш бързо, дърпаш плъзгача и го насочваш. За тях не мисли.

Те го изгледаха гневно. Не желаеха да пропуснат възможността да го изплашат, но все пак решиха да не го закачат. Оставиха го да отmine. По-добре да спипат някой по-лесен.

Шоу бутна люлеещата се врата, забелязвайки, че стъклото ѝ е счупено, и излезе на тротоара.

Навън не беше по-поносимо, отколкото в станцията на метрото. Шоу имаше чувството, че се е озовал на ничия територия, посред зона на бойни действия. Стоеше сред сумрачната утринна светлина под издигнатия над уличния терен влаков виадукт, като се оглеждаше наляво и надясно и се мъчеше да проумее къде точно се намира. Нямаше много за гледане. Никакви хора, никакви забързани пътници, тичащи да пристигнат навреме на работа, никакви улични знаци. Нищо нямаше наоколо, освен едноетажни и двуетажни сгради, по всяка вероятност обитаеми, наред със здания с обковани с шперплат прозорци и врати, обгорели руини и покрити със строителни отпадъци празни парцели.

Докато се оглеждаше наоколо, само две места му се сториха със сигурност обитаеми. На около едно каре вдясно от него на ъгъла се виждаше винарна, а вляво — павилионче за вестници и сладкиши. Тогава къде, по дяволите, се намираше комплексът „Ню Лотс“ с петте си четириетажни здания и стотиците си обитатели?

Според това, което Шоу беше запааметил от картата, която беше проучил, „Ню Лотс“ трябваше да се намира вляво от него. Затова той тръгна в тази посока, като се надяваше, че се е насочил правилно. Това означаваше да мине покрай павилиона за вестници и сладкиши, където се беше събрала друга групичка квартални хулигани.

Шоу си помисли за конституционното право на гражданите на събирания. Те имаха такова право, нали? Но не се събираха за утринни молитви или за мирен протест, или за да обсъждат световните събития. Те просто чакаха. Висяха. А сега имаше какво да правят — да огледат белия мъж и да му стъжнят живота.

Шоу се зачуди дали щеше да е по-различно, ако беше чернокож, човек, живеещ в този квартал. Щеше да има разлика, разбира се. Най-малкото нямаше да се оглежда сега за улични знаци, каквито тук нямаше. Ако живееше в този квартал щеше да знае къде, по дяволите, се намира.

Обичайното молебствие от тихи ругатни изпълни главата на Шоу, когато осъзна, че да стои така, като изгубен под линията на метрото, нямаше да си помогне. Той zakрачи право към вестникарския павилион, насочвайки се към тайфата безделничещи лоши момчета.

Докато крачеше към пресечката, Шоу най-сетне забеляза някакъв признак на нормален живот в квартала. Едно раздрънкано такси зави пред него и се отправи към входа на станцията. То спря и Шоу се извърна да погледне възрастния мъж, жена му и голямата им дъщеря, които слязоха от колата. Бяха чернокожи, спретнато облечени, очевидно тръгнали за работа. И очевидно имаха достатъчно опит, за да знаят, че ходенето пеша до метрото не е най-добрата идея тук.

Тогава защо, по дяволите, се мотая пеша тук? — запита се Шоу. Защото съм дошъл да спасявам момчета като онези там да не се избият помежду си, а те са готови всеки момент да ми скочат.

Шоу не беше изминал и половината разстояние до пресечката и пет чифта очи се впериха в него. Когато се изравни с вестникарско-сладкарския павилион от другата страна на улицата, едно от момчетата вече се бе отделило от останалите и тръгна след него.

Шоу разкопча ципа на коженото си яке, за да му е по-лесно да посегне към глока. Боже мой, помисли си той, но това е тъпо! Тук съм едва от пет минути и вече съм готов да измъкна патлака си за втори път.

Той чу стъпките зад себе си. Каза си, хайде, този тип знае, че си ченге. Би трябвало да знае. Защо, по дяволите, го прави тогава? Шоу си представи и останалите четирима, спускащи се след него. Как върхлитат, събарят го и един от тях докопва оръжието му. Той не успява да извади резервния пистолет, някой го е фраснал в лицето с юмрук или го е изритал в главата. А и да успееш да извади оръжието си, какво? Стрелба от упор, наред улицата посред бял ден?

В никакъв случай. Шоу се обърна внезапно и момчето зад него се закова на място. Беше твърде близо. На по-малко от два метра.

Шоу прецени, че е не повече от шестнадесетгодишен. Тийнейджър, достатъчно голям, за да го изплаши, и твърде млад, за да има разум в главата си. Внезапното движение на Шоу изненада хлапака, но той вирна брадичка и изгледа Шоу, старайки се да си придаде вид на много лош тип, според собствените му представи. Беше облечен като типичен квартален безделник — провиснали сини дънки, развързани маратонки, черно кожено яке. Всичко по него беше толкова голямо, че изглеждаше потънал в дрехите си, с глава, щръкнала над вдигнатата яка на кожената върхна дреха, полуснишена, хищна.

Шоу пристъпи крачка към него и вдигна пръст.

— Изчезвай! Аз съм ченге. Не искаш да си имаш работа с мен, нали?

Погледът на „гадњяра“ трепна за миг, след което се оказа, че не е чак толкова гаден.

Шоу не изчака отговор. Не му трябваше такъв. Обърна се и се отдалечи, вслушвайки се за някакво внезапно движение, за стъпки, които ще затропят след него. Но нищо не последва. Беше спечелил.

Раздрънканото такси, което беше закарало семейството до станцията на метрото, се върна по посока на Шоу и мина покрай него. Водачът го погледна, очаквайки да му махне с ръка, защото знаеше, че е лудост един бял да върви пеша из улиците на Браунсвил. Но Шоу му отказа. Майната му, никой няма да ми казва какво да правя. Няма да е нито тяхната, нито твоята, приятел.

Той стигна до пресечката и най-сетне видя уличен знак. Беше вървял по Ван Зиндерен авеню. Пресечката беше улица Хегеман, вдясно. Нагоре по Ван Зиндерен — порутен супермаркет заемаше почти цялото каре. Шоу видя как една жена с три малки деца излиза

оттам. Носеше две кафяви торби с продукти. Най-голямото дете, момче на около шест години, носеше трета торба. Двете му по-малки сестрички, три или четиригодишни, подтичваха след майка си.

Шоу предени, че жената едва ли беше на повече от двадесет години.

Той изгледа младата жена, която се запъти в негова посока. Вероятно към комплекса „Ню Лотс“, тъй като наоколо не се виждаше никакво подходящо за обитаване място.

Шоу пресече улицата диагонално и го видя, издигащ се в средата на Браунсвил като тумбесто тухлено укрепление. Нищо чудно, че Сините тапи го бяха завзели. Петте сгради, съставлящи „Ню Лотс“, бяха единствените по-значителни постройки околоръст и очевидно представляваха главната забележителност на квартала. Ако искаш да продаваш нещо на някого, то това беше най-подходящото място за целта. И щом една наркобанда се бе установила в този комплекс, никой нямаше да може да ги разкара оттук без бой.

Когато Шоу се приближи до комплекса, забеляза две сини полицейски бариери, поставени пред порталния вход към комплекса и една патрулна кола, паркирана отпред. В синьо-бялата кола седяха две ченгета. Единият пиеше кафе, а другият беше свел глава, борейки се с кръстословицата в „Ню Йорк Поуст“.

Жената с трите деца пристъпи към новата желязна портална врата. По-голямото момиченце се затича напред към вътрешния двор, ограничен от петте обкръжаващи го здания. Очите на Шоу го проследиха, докато детето се присъедини към групата момиченца на същата възраст. Забеляза още дузини деца, от едва проходили до тийнейджъри, в откритото пространство между жилищните сгради. Успя да различи само една група от три майки, насядали на пейката. За миг „Ню Лотс“ му заприлича почти на училище. Дворът беше като игрална площадка.

Шоу зави надясно и се запъти към общинския център. Не забеляза повече ченгета на улицата. Никакво присъствие на полиция, освен пред входа. Но когато се изравни с източната сграда на комплекса, Шоу забеляза двама чернокожи мъже, крачещи срещу него. Бяха обути в черни панталони и тежки кубинки. Единият беше облечен в армейско полево яке, другият в дълго черно кожено манто. Двамата носеха плетени шапчици и бяха брадати. Единият от тях държеше

радиостанция. Мюсюлмани охранители. Шоу веднага се почувства в безопасност, защото обхождаха улицата, а не седяха в патрулна кола.

Когато закрачи към северната страна на комплекса и зави по Рокауей, Шоу вече не се чувстваше толкова глупаво заради решението си да тръгне сам пешком из улиците на Браунсвил. За десет минути беше научил доста.

Когато пред очите му се появи Общинският център за социални грижи, Шоу тутакси разбра приоритетите на полицейския отдел по отношение на „Ню Лотс“. На четиристотинте обитатели на комплекса се полагаха две ченгета, „дремещи“ в патрулна кола. Джъстин Бъртън обаче разполагаше с петима униформени полицаи, застанали на пост пред входа на нейния център. Плюс две патрулни коли, паркирани в другия край на карето, с още полицаи в тях. Както и една немаркирана кола пред входа на центъра с трима детективи от Следствието — хора от личната охрана на полицейския шеф. Сини бариери бяха наслагани по цялата дължина на четирите полуготови едноетажни постройки, съставлящи центъра.

Шоу показва значката си на ченгето, застанало пред входната врата на центъра. То я огледа по-грижливо, отколкото Шоу очакваше, след което отстъпи встрани. Друг полицаи, който стоеше вътре, отвори втората врата, след като той показва значката си и на него.

Сетне се зае да преформулира в главата си целта на срещата, за която беше помолил. Беше дошъл, за да убеди дъщерята на полицейския шеф да се махне от този квартал, докато не се сложи край на неприятностите. Човече, каза си той, в момента това е може би най-безопасното място в целия град.

Вътре в центъра цареше тишина. Шоу погледна часовника си. Девет без три минути. Никой не се мярна наоколо за да го упъти, затова той тръгна по същия коридор, по който Рахман Абдул Х беше преследвал Арчи Рейнолдс, надзъртайки в офисите, покрай които минаваше. В два от тях видя спящи хора, отпуснати по пластмасовите столове. Все жени и деца. Зачуди се защо просто не бяха легнали да спят на пода, и отговорът дойде от само себе си. Не искаха да споделят пода с някой, който би пожелал да го стори.

Шоу стигна до голямата приемна. От нея тъкмо излизаше майка с три деца. Младата жена беше облечена в размъкнати джинси и светлосиня фланелка, но широките дрехи не можеха да скрият колко

изпостеляла беше всъщност. Косата ѝ имаше нужда от сресване. Кожата ѝ изглеждаше бледа и пепелява. Децата ѝ, слава богу, имаха здрав вид. Трябва да бяха на около три, четири и шест години. Все момчета, облечени в джинси и фланелки, сънени и малко унесени. Нормалният им вид като че ли още повече подчертаваше лошото състояние на майката. Според Шоу, тя спокойно можеше да си сложи табелка на гърдите, на която да пише: „Загубих всичко заради праха“. Изглеждаше притеснена от това, че Шоу се беше появил тук, за да стане свидетел на падението ѝ. Той се опита да се държи така, все едно че беше напълно нормално за една млада жена с три деца да започва своя ден, събуждайки се върху пластмасов стол в приют за бездомници.

Една посрещаща посетителите социална работничка седеше зад очуканото бюро в приемната. Въпреки ранния час, младата жена изглеждаше ведра и делова, с коса, прибрана в стегнат кок. Спретнатите дрехи стояха добре на стройното ѝ тяло. Шоу си помисли, че това може би е първата работа в живота ѝ. Предположи, че това е същата млада жена, която бе залегнала под стола, запокитен по нея от Арчи Рейнолдс. Браво, помисли си Шоу. Не се оставяй на тези скапаняци да те съсипят.

Лист шперплат беше закован на мястото на стъклото, от което обстановката в приемната изглеждаше някак по-мрачна, но пък даваше някакво усещане за сигурност.

— Госпожица Бъртън тук ли е? — тихо попита Шоу. — Аз съм детектив Шоу. Имам уговорена среща в девет.

Младата жена кимна и посочи към свързващата врата вдясно. След две крачки по коридорчето Шоу се озова до отворена врата вляво.

Джъстин Бъртън седеше до бюрото си, с очертан на утринната светлина силует, и говореше с някого по телефона. Шоу беше очаквал с нетърпение да я види. Беше чувал, че полицейската дъщеря е красавица. Но сега реши, че „красива“ е слаба дума, за да я опише. Джъстин Бъртън беше повече от красива. Той се спря пред кабинета, за да има повече време да я огледа.

Отначало, макар и седнала, ръстът и осанката ѝ напомниха на Шоу за някой преуспял чернокож супермодел. Но той бързо отхвърли това първо впечатление. В Джъстин Бъртън имаше нещо много повече от преднамерена показност. Тя беше надхвърлила възрастта за модел,

което придаваше известна зрялост към външната ѝ хубост. А и гласът ѝ звучеше особен, аристократичен. Долавяше се мека, фина и ангажираща нотка, ала същевременно беше изпълнен с прямота и увереност.

След няколко мига тя забеляза Шоу с периферното си зрение, извърна се към него и му махна с ръка да влезе и да седне. После отново се обърна настрани от него, за да довърши разговора си по телефона. Шоу нямаше нищо против да почака. Това му осигури още малко време да ѝ се полюбува.

Той се самовъзнагради с тази милост, започвайки от лявата ѝ ръка, държаща телефонната слушалка. На утринната светлина ръката ѝ приличаше на полиран фрагмент от изящна ренесансова скулптура, изваян от художник, който е искал само в един съвършен детайл да въплъти красота, грация и женственост. Кожата ѝ беше гладка. Пръстите дълги. Китката нежна, но заредена със сила. Тенът ѝ, кремаво светлокафяв, като че ли поглъщащ блясъка на утринното слънце.

След ръката на Шоу му се прииска да обходи с поглед тялото ѝ, но се задоволи с очертания профил. Успя само да проследи строгите линии на челото и брадичката.

А после, без никакво предупреждение, без да се сбогува, тя приключи разговора, постави слушалката на вилката и се обърна към него толкова бързо, че го свари неподготвен.

— Предполагам, вие сте детектив Шоу?

Шоу само кимна, мъчейки се все още да формулира в главата си точното определение за нея. Зашеметяваща? Не. Красива. Той продължи да се връща към тази простичка, макар и слаба дума. Най-после се примири и я прие.

Шоу се надяваше, че външният ѝ вид не я е развратил. Да не говорим за положението ѝ на дъщеря на човек с такава голяма власт. Но дори да беше покварена той реши, че въпреки всичко ще изпитва удоволствие да я гледа. Да гали само кожата ѝ с очи беше истинско удоволствие. Той си помисли, че това може би е най-удивителното нещо в нея. В нея имаше някакъв блясък. И макар очевидно тенът ѝ да беше по-тъмен от неговия, блясъкът и нюансът изглеждаха така необичайни, че на Шоу му се струваше, че кожата ѝ излъчва сияние.

Той усети, че му се налага да се покашля, преди да заговори.

— Да, Лойд Шоу, госпожице Бъртън. Надявам се, че не идвам в неподходящ момент.

Това не предизвика отговор.

Разбира се, че беше дошъл в неподходящ момент. Иначе защо, по дяволите, беше тук?

Последва неловка тишина. Колкото и добре да изглеждаше, Джъстин Бъртън очевидно не се чувстваше никак добре. Сега, когато се беше обърнала към Шоу, той можа да види хирургическата превръзка на дясната страна на лицето ѝ, започваща точно под ъгълчето на устата ѝ и продължаваща надолу под брадичката и челюстта. Рамото и ръката изглеждат също я боляха. Тя внимателно положи дясната си ръка в скута. Изглеждаше уморена. Също така притеснена и може би малко нетърпелива.

— Съжалявам. Предполагам, че ако моментът беше добър, аз нямаше да съм тук.

— Така е.

— Е, имам няколко въпроса, ако не възразявате.

Тя помръдна неловко на стола си.

— Нали казахте, че е важно да поговорим, така че давайте.

— Много ли ви боли?

— Това ли е първият ви въпрос?

— Ами, не изглеждате съвсем добре.

Тя го изгледа за миг намръщено, но гримасата ѝ скоро премина в измъчена усмивка.

— Не съм в идеална форма. Проклетата брадичка ме боли. Утре трябва да свалят конците. Опъват ми кожата. Особено когато се усмихвам. Нещо, което не правя много често напоследък. А когато помръдна ръката си, гърбът и рамото ме заболяват адски.

— Трябва да сложите превръзка през врата, за да обездвижите ръката.

— Видът ѝ не ми харесва.

Шоу си помисли, щом една превръзка я смущава, би трябвало да е съвсем комплексирана от шевовете на лицето си.

— Видът ѝ?

— Бих предпочела да не ми напомня постоянно за онова, което се случи.

— Разбирам.

Пак мълчание. Джъстин Бъртън не се чувстваше задължена да запълва паузите.

— Значи, хм, смятах да ви задам няколко въпроса, които вече трябва да са ви задавали, просто за да ви подготвя малко за разговора, но защо не вземем да ги прескочим и да минем направо на това, което е важно за мен?

— Да, така ще е по-добре. Напоследък не мога да спя добре от раните си и нямам желание да отговарям на още един полицай дали мога да разпозная човека, който премина тук като ураган, след като вие вече знаете кой е той.

— Арчи Рейнолдс?

— Да.

— Познавате ли го?

— Не лично.

— Как разбрахте, че знаем за него?

Джъстин изглежда Шоу, сякаш му казваше не знае ли коя е тя, или просто се прави на глупак.

— Ами, не съм сигурен дали баща ви ви информира за...

— Вероятно не ми казва и половината от това, което знае, но ми каза за този Арчи Рейнолдс.

— Какво ви каза?

— Не е толкова важно. Знам кой е той. Знам много добре какво причинява бизнеса с кока на жените в този квартал.

— И какво е то?

— Деградира ги до равнище, което е трудно да си представите, детектив Шоу.

— И децата им също така, нали?

За миг Джъстин омекна.

— Да. Вие не можете да го разберете съвсем, но те страдат повече от всеки друг.

— Възрастните поне имат избор. Може би не е съвсем реален, но... — Шоу млъкна. — Сигурен съм, че вие знаете повече за това от мен.

— Видяла съм много повече, отколкото би ми се искало. От първа ръка.

— И затова сте тук?

— Затова съм тук, детектив Шоу. Тези жени имат нужда от помощ. Децата им имат нужда от помощ. И аз съм тук, за да им я дам. В момента това тук не е нищо повече от един кратковременен приют за съсипани жени в тежко състояние, но имам намерение да осигуря нещо много повече от това.

— А-ха.

— Единственият начин тези хора да могат да оцелеят, е да им се осигурят пълно здравно обслужване, работа, специализирани съвети, консултации, психотерапия за отказ от дрогата, рехабилитация, подслон. По друг начин просто нищо няма да се получи.

— Звучи амбициозно.

— Така е. Но ако успея да го постигна тук, ще мога да го направя където и да е другаде. Където и да е в града.

— Изобщо не ми се струва, че разполагате с достатъчно пространство за всичко това тук.

— Не разполагам.

— Тогава...

— Къде ще го намеря ли? Това ли искахте да ме попитате?

— Да.

— Къде мислите? Изглеждате интелигентен човек.

— За ченге?

— Хей, познавам някои ченгета.

— И какво ви е мнението за тях?

— Това съществено ли е?

— Не. Просто съм любопитен.

— Ами повечето от тях не ме зяпат така открито като вас.

— Това е, защото са по-възпитани или защото повече ги е страх от баща ви?

— Не знам.

— Може да ви прозвучи неискрено, но съжалявам, че съм толкова нахален.

— Няма нищо. Все пак ме ласкае.

— Радвам се да го чуя. Вие самата гледате хората съвсем открито.

— Опитвам се да вникна в тях. Не ме е страх да ги гледам в очите.

— Е, аз добре ли ви изглеждам?

— Не съм забелязала нещо, което да ме подразни, както обикновено се е случвало досега.

— Поласкан съм.

— Сега, след като и двамата сме вече поласкани, детектив, стигнахте ли най-после до частта, за която всъщност искахте да говорим?

— Почти.

— Аз не разполагам с много време.

— Окей. Колко от апартаментите „Ню Лотс“ смятате да вземете за своя Общински център?

— Благодаря ви, че най-сетне стигнахте до същината. Кой е казал, че смятам да взема част от „Ню Лотс“ за моя център?

— А не смятате ли?

Джъстин замълча, но накрая призна.

— И как ще го отиграете?

— Повярвайте ми, не беше никак лесно. Никога не е лесно. Където и да се опиташ да го направиш, винаги се оказва доста заплетено.

— Не и в задния двор.

— Да. Но този двор тук е толкова лош, че най-накрая взех, че впрегнах всичко наведнъж: политическата, финансовата и общинската поддръжка. Недвижими имоти „Арбър“ се съгласиха да ми отстъпят двадесет апартамента на първия етаж на сграда А. И може би допълнителни офиси някъде из комплекса.

— А-ха.

— Какво трябва да означава това „а-ха“?

— Сега нещата стават малко по-ясни.

— Защо?

— Ами, предполагам, че не е кой знае каква тайна това, че се премествате в апартаменти „Ню Лотс“.

— Не. Не е тайна.

— Следователно можем да приемем, че Арчи Рейнолдс също знае това.

— Защо?

— Защото е дошъл тук, забил е патлак в лицето ви и ви е заплашил.

— Какво? Искате да кажете, че е искал да ме прогони оттук ли?

— Нямаше да му трябва да ви гони, ако ви беше застрелял.

— Тогава защо не го направи?

— В доклада, който прочетох пише, че пистолетът му е бил празен.

— Вижте, останах с впечатлението, че някакви хора го преследваха и той просто избяга оттук.

— Не. Той е дошъл тук преднамерено. Планирал го е.

— Вие откъде знаете?

— Колата, с която се е измъкнал, се е намирала на улицата, минаваща от другата страна на постройките ви. Чакал го е. В докладите се казва, че той е притичал през жилищния комплекс от другата страна на улицата и е излязъл през безистена на Рокауей. Аз току-що минах през този район. Колата не го е чакала там. Вместо това се е намирала чак от другата страна на панелите. Той е знаел къде отива. Точно тук. Подозирам, че ако е имал време да презареди, щяхте вече да сте мъртва.

Шоу погледна Джъстин в лицето. Част от храбростта ѝ като че ли се беше изпарила.

— Къде е била охраната? — попита я той.

— Имам двама охранители. Един за дневната смяна и друг за нощната. Този от дневната смяна беше отишъл да обядва.

— Не, къде са били хората от полицията?

— Мен не ме пазят по двадесет и четири часа в денонощието. Във всеки случай не и до този момент. Баща ми е този, когото пазят денонощно. Аз не искам това. Досега само ме наблюдаваха. А и нямаше признаци, че може да възникне неприятност.

— Не ви е хрумвало, че тук може да възникне проблем?!

Джъстин замълча за миг, след което каза:

— Те ме увериха, че ще бъда в безопасност.

— Кой са ви уверили?

— От компанията за недвижимо имущество казаха, че вземат мерки за сигурност.

— Кой? Мюсюлманите ли?

— Да. Смята се, че са много добри в този бранш.

— Кой точно ви каза, че ще се погрижат за безопасността ви?

— Един човек на име Блум. Леон Блум.

— И вие приехте уверенията му, че всичко ще бъде наред?

— Той изглеждаше толкова уверен...

— Но е сгрешил. Този път мюсюлманите не са могли да изплашат никого. Лошите момчета не са се поколебали да ги нападнат.

— Явно.

— Но вие не сте знаела на какво са способни Сините тапи, затова не сте предупредили охраната да се погрижи за вас.

— Вижте, казах ви вече, че съм плътно охранявана. Баща ми ги изпраща да ме пазят, не е по мое настояване.

— Да, но баща ви не се опитва да организира общински център в жилищен комплекс, който се владее от банда за пласиране на кока, която е във война с една незаконна мюсюлманска охранителна фирма, нали?

Измъчената усмивка на Джъстин отново се появи, но тя бързо я прогони.

— По дяволите! Вече ви казах, че ме боли, когато се усмихвам.

— Съжалявам.

— Вижте, знам, че звучи малко наивно. Но наистина нямах никаква представа.

— Вашите хора би трябвало да знаят с какво точно се занимавате тук.

— Ами ето че вече знаят, нали така? И тъкмо затова сега вие сте тук, нали?

— Аз не съм от разузнавателния отдел.

— А за кой отдел работите?

— Тук съм със специално назначение.

— Каква е задачата ви, детектив Шоу?

— Да прекратя войната между групировките и да се погрижа нищо лошо повече да не ви сполети.

— Разбирам. И как смятате да направите това?

— Като ви помоля да...

— Да какво? Да се прибера у дома и да си пъхна главата под завивките, докато НИПУ прочисти квартала и той стане напълно безопасен?

— Нещо такова.

— И какво се очаква да правят всички тези жени и деца, които се изсипват тук всеки ден, през времето, докато аз чакам нещата да утихнат? — Джъстин не дочака отговора на Шоу. — Вие наистина ли

смятате, че всичко тук ще потръгне, след като направите онова, което смятате за нужно? Вече сте тикнали зад решетките половината мъже от квартала, а тук все още е толкова зле, колкото винаги е било, ако не и по-зле. Какво вие лично смятате да направите, за да промените нещо?

— Ами...

— Доколкото мога да преценя, затварянето на единствените хора, които могат да предложат решение на проблема, е глупаво.

— Имате предвид мъжете от района.

— Да. Мъжете. Как е възможно да се създадат здрави семейства тук, щом няма мъже? Щом ги няма бащите на тези деца? Не всеки мъж в Браунсвил е пласъор на наркотици, който налита на жени.

— А какво да правим с онези, които са като Арчи Рейнолдс?

— Вие ми кажете.

— Да ги затваряме. Това и правим. Пъхаме ги в панделата. За остатъка от живота им, ако е възможно.

— Каква изненада.

— Вие вече май добихте превратна представа за мен?

— Какво виждате, когато погледнете някой млад чернокож? Кажете ми.

— Зависи от младия чернокож, когото гледам. Ей, аз все пак живея в Америка, госпожице Бъртън. Виждам много...

— Много какво?

— Много черни хора. Виждал съм, слушал съм и съм чел, и съм живял, и съм работил с тях. Само затова, че съм ченге, не означава, че не знам нищо за Малкълм, или за Мартин Лутър Кинг, или за Майлс, или за Мингъс, или за Мандела. Или за моя приятел Орестъс Мейсън.

— О, някои от приятелите ви са чернокожи?

— Само тези, чиито фамилни имена започват с „М“. Що за въпрос беше това впрочем? Не е ли малко досадно да смятате, че всеки бял човек, когото срещнете, е непременно расист?

— Не толкова досадно, колкото когато разбере, че е.

Джъстин се облегна назад в стола.

— Знаете ли кое е най-досадното? Непрекъснато да виждаш бели ченгета, които идват в черни квартали под претекст, че ще прилагат закона, и всичко това да завършва с все повече избити или натикани в затвора чернокожи.

— Има твърде много черни хора в Америка, които нямат нищо общо с полицията. Ей, без черните хора няма Америка, но, за нещастие, не цари в Америка мир и причината са някои млади, жестоки, обезумели чернокожи мъже. Не е необходимо точно аз да ви го казвам, нали? Повярвайте ми, госпожице Бъртън, не съм убеден, че всеки един от тях трябва да бъде затворен. Може би поне половината трябва да се озоват в рехабилитационен център или в професионално-учебен център, вместо в затвор. А може би не. Но този тип, госпожице Бъртън, този Арчи Рейнолдс, неговото място е точно в затвора! Той е застрелял от упор двама невинни чернокожи, които са се опитвали да си изкарат хляба, лице в лице, точно на Ню Лотс авеню. Повел е тайфа други младежи, с които е направил засада. Убили са един и тежко са ранили двама. Той е един крайно опасен субект, който е порязал лицето ви и ви е наранил. Нещо повече — щял е да ви убие, ако в пистолета му беше останал още един патрон. Неговото място наистина е зад решетките.

— Е?

По реакцията ѝ не можа да разбере дали беше разтопил леда със своята реч.

— Съжالياвам — каза той. — Не знам откъде дойде всичко това.

— Подозирам, отвътре. Може би ви поставям в категория, където не ви е мястото.

— Няма проблеми.

— Сега успяхте да ме разтревожите.

— Какво искате да кажете?

— Накарайте ме да повярвам, че знаете за какво говорите.

Шоу сви рамене.

— Не знам всичко. Но е очевидно, че този тип и членовете на бандата не се колебаят да убиват хора. И той изглежда достатъчно умен, за да може да планира атака, при която е убил трима и е ранил двама, подложил е на терор хората, които живеят тук, и почти е успял да се погрижи и за вас. Никак не е лошо за пет минути работа. Това не ви е някакъв обикновен главорез, пласъор на наркотици. Не е човек, на чиято мушка бих искал да бъда.

— И вие сте сигурен, че той ме държи на мушка?

— Да, сигурен съм. Но дори и да не бях, щеше да е по-добре, ако го погледнехте по този начин, докато тази банда не бъде разкарана

оттук.

— Но защо точно мен? „Ню Лотс“ щеше да бъде прочистен и благоустроен с или без моята намеса. Недвижими имоти „Арбър“ притежава тази собственост, преди аз да предприема някакви стъпки.

— Вие знаете това. Но кой е наясно какво си мисли тази наркобанда. И нека да си го кажем честно, компанията с недвижимото имущество е разбрала, че прочистването на мястото ще стане по-скоро и по-сигурно, ако дъщерята на полицейския шеф работи в техния имот. Арчи Рейнолдс също го знае. Освен ако, разбира се, не сме доценили алтруизма на недвижими имоти „Арбър“ и тяхното чувство за благотворителност, в случай че са готови да отстъпят над двадесет апартамента и приземния етаж на всеки, който изяви желание.

Джъстин се размърда неспокойно. Изглежда болката отново я мъчеше.

— Не смятам, че не дооценявате каквото и да било, детектив.

— Но все пак не отстъпвате, нали?

— Вие имате ли представа какво мога да направя с това място? Мога да осигуря подслон, здравни грижи, професионално обучение, консултантски кабинет за отказване на наркотици, психиатрични услуги. Да измъкна някои от тези жени от тяхната пристрастеност. Да им дам шанс да престанат да продават телата си, да се самоубиват, да провалят бъдещето на децата си. Мога дори да осигуря малко място за клиника.

— Поне да спасите някои, като не можете да спасите всички.

— Точно така. Вчера ни се обади една жена, която каза, че дъщеря ѝ е изчезнала. Двадесет и четири годишна. Но тази жена се тревожеше не толкова за дъщеря си. Тревогата ѝ беше заради четирите деца на дъщеря ѝ. Даде ни адреса ѝ, на улицата точно срещу „Ню Лотс“. Влязохме в апартамента. Две от децата се оказаха заключени в спалнята близо три денонощия, на шест и на четири години. Четиригодишното беше толкова недохранено и дехидратирано, че лекарите се опасяват, че е получило трайни увреждания. И двете деца бяха мръсни и видимо малтретирани. Ръцете на момченцето и пръстите му бяха окървавени, може би докато се е опитвало да отвори вратата на спалнята с удари и драскане. В една кошарка лежеше осеммесечно бебе, голо, затънало в собствените си изпражнения, треперецо. Беше с двойна пневмония, оставено просто така, незавито.

Нямам представа дали това бебе ще оживее. Все още не са намерили най-голямото момче. То е осемгодишно. Може би го е взела със себе си на своя наркогуляй.

— Защо?

— За да го използва като разменно средство. Да го даде на наркочилърите наоколо, за да го използват за куриер. Или може би за някаква друга отвратителна цел, каквато би могла да им хрумне. Знаете ли къде се оказва майка му?

— Някъде, където е пушила три дена непрекъснато.

— Някъде ли? Беше точно срещу своя апартамент в „Ню Лотс“, няма и на шестдесет метра от дечицата. Разбира ли някой изобщо колко безумно е всичко това, или аз съм единствената? На вас поне хрумна ли ви колко лесно може да се премахне тази неописуема мизерия тук? — Джъстин махна с ръка. — На мен не ми се налага да излизам извън този комплекс. Разполагам с необходимите ресурси. Мога да направя нещо по въпроса. Хората, които имат нужда от мен, се намират точно тук. Единственото, което ми трябва, е пространството.

— И вие смятате да го получите.

— Адски сте прав. Или мислите, че в „Ню Лотс“ има място за тази проклета наркобанда, но не и за мен?

— Не.

— Не, господине, тяхното място не е тук.

— И вие искате това пространство.

— Искам го.

— Не, няма да се предам, за нищо на света?

— Не, няма да се предам.

— Тогава имам само още един въпрос.

— Какъв?

— Колко души смятате, че ще трябва да загинат, преди да го получите?

За първи път през целия разговор Джъстин Бъртън погледна настрана. Но само за няколко секунди. После се обърна и каза:

— Предполагам повече, отколкото мога да си представя. Надявам се на Господ, детектив Шоу, че не сте поредният убиец, когото са изпратили. Надявам се на Господ, че може би ще се окажете човек, който ще направи всичко възможно да не загине никой повече.

— Имате предвид още някой? Вече дванадесет души загинаха тук. Трябва да сте чула какво са направили мюсюлманите вчера в отговор на наркозасадата, нали?

Джъстин не отговори.

— Аз не съм убиец — омекна Шоу. — Но не мисля, че който и да било може да спре това нещо, без да пролее кръв.

— Добре тогава, детектив Шоу, позволете ми аз да ви задам един въпрос.

— Какво?

— Колко още жени и деца ще загинат, ако аз не получа „Ню Лотс“?

22.

След като се раздели с Джъстин Бъртън, Лойд Шоу поговори с тримата детективи, назначени да я охраняват, и се увери, че тя ще бъде под старото наблюдение. Разбираше, че детективите нямат никакво желание да го слушат, нито пък той тях, но искаше да е сигурен, че когато видят изражението му, ще знаят на чия страна е.

Срещата на Шоу с полицейската дъщеря с нищо не подобри настроението му, но определено проблемите му се бяха изяснили. Джъстин Бъртън знаеше какво иска. Акулата също. Тогава какво, по дяволите, искаше той самият? Освен служба, репутация и пенсия?

Отговорът го осени толкова бързо, че той се зачуди дали изобщо е трябвало да си задава този въпрос. Сега, след като беше дошъл в квартала и бе говорил с Джъстин Бъртън, бе видял хората, майките и децата, бе видял семейството, което пристигна на спирката на метрото, забързано да пристигне на време за работа, за да си изкара прехраната, Шоу искаше да сложи край на това безумие.

Когато стигна до източната страна на комплекса, забеляза мюсюлманския охранителен патрул от двама души, който беше срещнал преди това. Запъти се право към тях. Те усетиха, че Шоу е ченге само след пет секунди. Той се постара да им се представи учтиво.

— Извинете, господа, казвам се Лойд Шоу. НЙПУ. Бих искал да поговоря с шефа ви. Той тук някъде ли е?

Вместо да им покаже златната си значка „щит“, Шоу отвори полицейската си лична карта. Изглеждаше по-малко заплашителна. Така в по-малка степен приличаше на обичайното бяло ченге, размахващо символа на властта си.

Шоу застана пред тях, държейки личната си карта, а мюсюлманите останаха безмълвни в очакване да видят дали ще се опита да ги изнудва.

— Първи етаж, сграда А. Офисът ни е там.

— Благодаря.

Вторият охранител посочи към фронталната страна на комплекса, пресечката вдясно.

Когато Шоу се приближи до предния портал, не можа да не забележи отново колко много деца сновяха вътре и навън около комплекса. Бяха вездесъщи. Тичаха наоколо. Провираха се между колите. Мотаеха се из двора. Присъствието им изглеждаше неотделима част от „Ню Лотс“. Той се зачуди защо повечето от тях не бяха на училище. Не знаеше, че училищата в квартала бяха толкова претъпкани, че децата учеха на смени. След обяд повечето от тези, които сега виждаше, щяха да бъдат на училище. Тогава техните приятелчета от първа смяна щяха да запълнят вътрешния двор на „Ню Лотс“.

Двама охранители на МС-2, които пазеха на портала, се погрижиха да погледнат отблизо картата на Шоу, преди да натиснат бутона, който отключи монтираната наскоро триметрова желязна порта.

Застана за миг неподвижен, взирайки се към сградите, съставляващи комплекса — общо пет, подредени в една гигантска буква U. Четирите сгради, А, Б, В и Г, стояха на двойки една срещу друга, а петата, по-голямата, Д — в дъното, перпендикулярно.

Шоу влезе в гъмжащия двор, така наречената „Яма“, чудейки се как никое от тези деца не беше пострадало при двете стрелби от колите по време на засадата. Даде си сметка, че този късмет няма да ги съпътства вечно. Ако тук продължаваха да хвърчат куршуми, все едно от тях щеше да пострада.

Намери офиса на МС-2 на партера, който се оказа в общи линии една гола стая. Нищо не омекотяваше сребристосивата като на боен кораб боя и дразнещото флуоресцентно таванско осветление. Мебелировката се състоеше от едно бюро и два метални, сиви сгъваеми стола, както и разнебитена кантонерка. На бюрото имаше един телефон и няколко радиостанции, включени в кутия за презареждане на батериите.

Шоу отново се оказа застанал на прага на нечий кабинет, но за разлика от Джъстин, Рахман Абдул Х не говореше по телефона. Беше коленичил, обърнат с лице на изток, молитвеното му килимче беше опънато под него, с протегнати напред ръце и вдигнати нагоре длани. Молеше се.

Изненада се от собствената си реакция. Молитвата на Рахман го разгневи. Заприлича му на театрална преструвка — лицемерна ломотеща театрална преструвка. Той се загледа в Рахман и си помисли, че този господин тук е шефът на типовете, които са подпалили живи хора и са пребили други до смърт, като са ги захвърлили на открито за назидание на всички. Изглеждаше като проява на абсолютна наглост същият този човек сега да се моли така усърдно.

Рахман изглежда усети присъствието на Шоу зад себе си, както и неговата враждебност, и набързо привърши молитвата си. Шоу изчака, докато мюсюлманинът навие килимчето си. Когато Рахман се извърна, за да дари Шоу със злобен поглед, той се постара да не се впуска в извинения, че е прекъснал благочестивото му занимание.

— Свършихте ли?

— Да. Вие кой сте? Пак ли полиция?

— Казвам се Лойд Шоу. НЙПУ. А вие сте?

— Рахман Абдул Х.

За секунда на Шоу му се дощя да го попита за истинското му име, но се сдържа. Отново се вгледа в Рахман и си помисли за онзи автосервиз и седемте купчини човешка пепел и почернели кости.

— Тогава как предпочитате, господин Рахман, господин Абдул или господин Х?

Рахман се вгледа в Шоу, очаквайки да се появи усмивка на самодоволство или какъвто и да е друг знак на неприкрито неуважение.

Шоу запази безизразно изражение, въпреки че изобщо не му пукаше дали Рахман ще си помисли, че го презира. Всъщност, част от Шоу желаше мюсюлманинът да се почувства засегнат и да се опита да направи нещо. Част от него искаше да се приближи до този едър чернокож, застанал пред него, който се опитваше да го прикове с поглед. Помисли си дали да не го провокира като замахне, или го заплаши, и после да го фрасне с юмрук в гърлото, да опре пистолета си в главата му, да му щракне белезници и да го арестува. Просто да го извади от уравнението още сега. Да разкара поне един от убийците.

Рахман обаче се оказа твърде сдържан и обигран, за да захапе стръвта. Той протегна ръце напред, стиснал лявата си китка с дясната длан, и заговори равнодушно:

— Рахман си е добре.

— Вие ли ръководите охраната тук?

— Да.

— Тогава бих искал да ви задам няколко въпроса. Нещо против?

— Защо надойде толкова много полиция?

— Знаете ли, господин Рахман, обикновено нямам нищо против, когато задавам на някого въпрос и ми отговарят с въпрос. Така се поддържа разговорът. Но да ви кажа истината — не желая точно вие да ми задавате каквито и да било въпроси. Искам само да знам дали ще отговаряте на моите.

— Разбирам.

— Не знам доколко ме разбирате. Дано да разбирате защо полицията е тук. Има твърде много застреляни, обгорели или пребити до смърт хора, нали така?

Челюстта на Рахман се скова, но той успя да запази спокойствие.

— Вече имаше достатъчно много, преди вие да се появите наоколо.

— Може би, но когато жертвите станат двама, трима, деветима наведнъж — това обикновено изисква полицейско присъствие. Имате ли някакви възражения, че тук се е появила полиция?

— Не, стига да сте справедливи и да спазвате закона. Но не желаем полицията да се нахвърля срещу нас само защото се опитваме да се защитим и да прочистим това място от престъпниците.

— Разбирам. И какво точно имате предвид под „прочистване“?

— Имам предвид... да направим това, което никой друг няма да свърши. Никой друг не искаше да има нещо общо с това място, преди да се появим ние. Никаква полиция не беше идвала, дори когато са я викали.

— Значи сега се предполага, че трябва да спорим дали това ви дава правото или не да поемете прилагането на закона в свои ръце.

— Защо да спорим?

— Точно така. Защо да спорим? Имате ли нещо против това, че сега полицията е тук?

— Не. Аз искам да са тук. Ако всички вие бяхте тук всеки ден досега, нямаше да има трупове.

— Мда, грешката е наша. Признавам го. Ние сме ви натикали в тази ситуация. Трябвало е да поставим по един полицай във всеки блок, по двадесет и четири часа в денонощието. Трябвало е да се сетим

за това преди много време. Но и така да е, господин Рахман, това все още не ви дава правото да извършите повечето от нещата, които вече извършихте.

— Ние съблюдаваме реда и справедливостта във всяко отношение, господин Шоу.

— Уточнете се.

— Какво имате предвид?

— Справедливост, ред... Това предполага, че вие смятате, че легитимната власт е несправедлива. Дявол да го вземе, позволете да ви запитам следното: коя власт ви дава правото да пребивавате хора до смърт, да ги застрелвате, да ги изгаряте живи? Искам да кажа, не мисля, че вие лично сте го направили, но що за власт би била могла да оправдае подобни действия?

— Грешно е да се отнема чужд живот без основание. Грешно е да поемаш закона в собствените си ръце. Но най-грешно е да бъдеш потискан и да не правиш нищо. Да е заплашен животът ти, твоите хора да бъдат убивани и след това сам да поднесеш главата си на враговете. Това е най-големият грях. Светът е виждал прекалено често какво става с една общност от хора, когато се примирят с положението. Резултатът е геноцид и точно това се случва тук с моите хора.

— Следователно, решението е да се избиват още повече от вашите хора?

— Само онези, които ни потискат. Независимо от цвета на кожата.

Шоу кимна, доловил заплахата.

— Независимо от цвета?

— Точно така.

— Бели или черни?

— Бели и черни — повтори Рахман.

— Необходимост, несъмнено — каза Шоу.

Рахман реши да не отговаря.

— Тази дивотия ми е добре известна, господин Рахман. Целта оправдава средствата. По-малката от двете злини.

Охранителят остана безмълвен. Вероятно по-скоро за да прецени Шоу, отколкото въпроса му. Но след миг-два отговори просто:

— Да.

— Много добре — кимна Шоу. — Това мога да го схвана. — Той пристъпи към Рахман, като се наведе напред, за да подчертае гледната си точка, с което го предизвика. — А сега, вие гледайте да схванете следното: доколкото се отнася до мен, вие и вашите хора присъствате в списъка на опасните престъпници. Вие сте убийци. Все още не съм поглеждал полицейското ви досие или досиетата на хората, които използвате, но още сега мога да се обзаложа, че големите пари, срещу които ви е наела тази компания, която държи имота, не са за законна охранителна операция. Мога да се обзаложа и че по-голямата част от досегашния ви съзнателен живот е преминала по затворите. Така че пет пари не давам за това колко се молите тук, за мен вие и вашите хора сте убийци.

Шоу замълча, за да даде възможност на Рахман да реагира. Мюсюлманинът остана безмълвен.

Шоу отстъпи назад и протегна ръце, с вдигнати длани.

— Но сега-засега, тук вие всъщност наистина се оказвате по-малката от двете злини. Стане ли дума за лошите, колкото и да е удивително, вие се оказвате втори в класацията. Така че, ето какво предлагам. Аз ще се погрижа за голямото зло. Аз и хората ми ще тръгнем по петите на Арчи Рейнолдс и хората му и ще ги елиминираме от живота ви и от живота на този квартал. Какво е направено преди от полицията тук или не е направено, какво не са направили детективите от местния участък или е трябвало да направят, но не са, изобщо не ме интересува. Аз лично ще изпълня задълженията на представителите на органите на реда. И не искам да ми се пречкате. Има ли някакъв проблем?

— Защо трябва да има?

— Вие обичате да отговаряте на въпроси с въпроси. Много добре. Това беше почти отговор. Целта ми е да спра хората тук да се избиват едни други. Имате ли нещо против?

— Не.

— Хубаво. Значи, докато се занимавам с това, не искам да се притеснявам, че се налага да елиминирам и вас. Така че ви моля да държите патлаците в джобовете си. Да стоите кротко. Да кажете на хората си да стоят кротко. Иначе на мен ще ми бъде много по-трудно. И може да не успея. А ако не успея, това няма да помогне и на вас. Не

ви моля за помощта ви. Моля ви да престанете да се биете със Сините тапи и да оставите на нас да се погрижим за тях.

— Защо трябва да ви вярвам, че ще го направите?

— Защото аз ви казвам. Но очевидно това не ви е достатъчно. Затова ви съветвам просто да се съгласите да изчакате няколко дни и да видите какво ще стане. Не смятам да се занимавам прекалено дълго с този проблем.

Рахман кимна.

— Значи се споразумяхме?

— Засега.

— Ще зачетете ли споразумението?

— Да го зачета? Нямам никакво основание да вярвам, че сте човек, заслужаващ такава чест.

— Защо?

— Защото сте от полицията.

— Аха, разбирам. Добре, в такъв случай ми кажете ясно още сега какво смятате да правите? Ще задържите ли за известно време тази ваша непримирима война, за да видите какво ще направя аз? Или просто ще продължите да убивате хора?

Мюсюлманинът отново замълча, сякаш се мъчеше да вземе решение. Шоу изтърпя етюда му, но вече знаеше какъв ще бъде отговорът. Беше заключил, че Рахман е във фазата „ще изчакаме и ще видим“. Мюсюлманският подход изглеждаше очевиден. Нахълтваш. Заплашваш хора. Ако ти окажат съпротива, удряш противниците си безмилостно и светкавично. После изчакваш, оставяйки враговете си да се опитат да нанесат ответен удар. Рахман просто можеше да каже „да“, без да загуби нищо. Шоу не се стремеше да спечели съгласието му. Просто се опитваше да прецени колко упорит ще се окаже той.

Рахман най-сетне кимна театрално и промълви тържествено:

— Ще изчакам и ще видя.

Шоу не можа да се въздържи.

— Тоест?

— Няма да гоня враговете си. Но ако те ме нападнат, ще се защитавам. И ще защитавам този имот дотогава, докато той е под моя закрила.

Шоу кимна, сякаш той самият също беше решил нещо.

— Много добре, господин Рахман.

— Наричайте ме просто Рахман.

— А-ха. Между другото, кой е собственикът на този имот в момента? Кой ви нае да закриляте „Ню Лотс“? Недвижими имоти „Арбър“?

— Да. Недвижими имоти „Арбър“.

— Кой отговаря за обекта? На кого докладвате?

Рахман настръхна. Загатването, че докладва пред някого, подразни Рахман.

— Как се казва? Блум?

— Защо ме питате, след като вече знаете?

Защото искам да разбереш, че ще се разправям и с негодника, който ти бута мангизите, помисли си Шоу.

— Само за потвърждение. Къде мога да го намеря?

— Офисът му е в Краун Хайтс. Никога не съм бил там. Проверете в телефонния указател.

— Телефонният указател? Как не се сетих.

Шоу остави визитната си картичка на бюрото на Рахман и написа върху нея телефонния номер на Седемдесет и трети участък. Не си направи труда да му я подаде, защото не беше в настроение да види как Рахман отказва да я пипне. Беше постигнал това, което искаше. Засега.

23.

Лойд Шоу напусна офиса на Рахман и постоя на Ню Лотс авеню, докато не мерна едно раздрънкано такси. Возенето до Седемдесет и трети участък отне пет минути. Той бързо намери кабинета, предназначен за екипа му. Трябваше да им отделят два пъти по-голям кабинет, но не протестира, защото знаеше, че петимата рядко щяха да бъдат вътре по едно и също време.

Всички вече го чакаха.

Четирите бюра в кабинета им бяха долепени едно до друго, оформяйки остров по средата на квадратното помещение, боядисано в пепеляв цвят. Имаше също така четири телефона, кантонерка, една дълга маса до стената. Нямахме прозорци. Стандартна обстановка.

Новият участък заемаше едно старо рухнало помещение, минало основен ремонт, което ченгетата, работещи в него, обикновено наричаха „лайнарника“. В Седемдесет и трети участък водопроводът работеше, осветлението беше прилично и имаше място за паркиране. Щеше да свърши работа.

Уолтър Уонг се бореше с подреждането на струващата двадесет хиляди долара електронна апаратура върху дългата маса, поставена до стената срещу вратата на пълната стая. Останалите седяха и го гледаха.

— Уолтър, изглежда си получил всичко, което ти трябва — каза Шоу.

— Да.

— Взе ли и другите неща?

— В колите са.

— Намерил си всичко от списъка?

— Да.

— Къде са колите?

— На служебния паркинг. Ключовете са на стената.

Уолтър се пребори със седемнадесетинчовия монитор на масата, вмествайки го между един скенер, факс машина, изправено ЦПУ, лаптоп компютър, кабели, хранващи жици и регулатори на напрежението. Шоу го остави да си довърши работата. Всеки от останалите си беше заел място. Шоу зае бюрото срещу Орестъс Мейсън. Джеймс Спърлинг и Тони Импелитери седяха един срещу друг на съответните бюра. Така, съвсем импровизирано, се бяха разпределили на партньори.

— Добре дошли в Браунсвил, момчета.

Никой не си направи труда да му отговори.

Импелитери се беше облегал на стола, вдигнал крака върху бюрото. Беше навлякъл обичайното си облекло на неуниформено ченге — черни джинси и фланелка, кашмирен пуловер с отворена яка и златен синджир.

Спърлинг седеше неподвижен и безизразен. Приличаше на застаряващо учениче от подготвото в спретнатите си, поизтрити жълто-кафяви панталони, мокасини, синя, разкопчана на врата риза от оксфорд и син блейзър.

Мейсън поддържаше стил, присъщ на старши детектив — спортно сако на тънки райета, вратовръзка, спортен панталон и леки обувки с внушителни размери.

Стилт на Шоу беше някаква смесица между този на Спърлинг и Импелитери. Носеше черни джинси и поло.

Уолтър Уонг предпочиташе по-различен стил. Той носеше евтин и неотговарящ на размерите му костюм „Брукс Брадърс“, евтина обикновена бяла риза и вратовръзка, която като че ли му я беше купил някой друг с по-изискан вкус. С нейния преливащ се десен от правоъгълни кафяви шарки, редуващи се от тъмношоколадово до медно, тя се стори на Шоу доста стилна. Дори му хрумна да попита Уолтър откъде я е купил, но си го спести.

— Така, да се залавяме за работа. Целта на играта е да лишим колкото се може повече Сини тапи от комисионната. Дотук сме наясно, нали?

Всички кимнаха.

Шоу издърпа една страница, която беше взел от папката на Де Лука и я залепи на стената.

— Това е списък на дванадесет задника с техните нюйоркски лични номера. Де Лука и хората му от Отдела за досиета на криминално проявените и членовете на банди са ги идентифицирали като хора на Сините тапи. Списъкът не е пълен. По техни изчисления, активните членове трябва да са някъде между тридесет и пет и четиридесет. Но както казах снощи, ние се ограничаваме до водачите.

Шоу извади комплект арестантски снимки, които Конклин му беше осигурил от Бюрото за криминална идентификация и от фотографския отдел, все от Първи полицейски. Започна да ги лепи на стената до списъка.

— От цялата дузина, тези са главатарите. Искам първо тях. Отрежеш ли главата, тялото загива. Очевидно трябва да хванем онези, които можем, но тези типове са първите.

— Номер едно, Арчи Рейнолдс. Известен също като Арчи Ар. Шефът. Според това, което се знае от разпитите на мюсюлманите, той е застрелял двамата охранители извън комплекса миналия петък и е устроил засадата. Не мисля, че някой го е чул или видял оттогава. Покрил се е някъде, след като е разнебитил Общинския център.

— Номер две, Реджинал Уилсън, известен още като Реджи Шантавия. Помощник-главатарят. Управител. Очевидно един от тримата управители. Нищо не знам за него, но разполагам с арестантското му досие и снимки. Прилича ми на обичайния гангстерски тип. Не съм виждал млади чернокожи бандитчета с толкова щръкнала коса като неговата. Като че ли прическата му е направена от същия тип, който е фризирал Ал Шарптън. В досието му пише, че има проблем с речта, силно заеква. Това ще ни помогне да го идентифицираме по-лесно.

— Номер три, Елард Уоткинс, улично име „Гирата“, щот’ тренира тежести. Този тип е над сто и двадесет кила.

— Прилича ми по-скоро на сто и шестдесет — апострофира го Импелитери.

— За него нямам много данни — продължи Шоу. — Все още не разполагам с досието му. Сигурен съм, че го знаят на улицата.

— Номер четири, Роналд Дженкинс...

Мейсън го прекъсна:

— Преди десет минути получихме съобщение за него. Идентифицирали са останките му. Той е един от изгорелите при

пожара в сервиза.

— Вече са го идентифицирали?

— Всички са оправили, с изключение на един. Изпращат ни това, с което разполагат. Шефът си знае работата.

— Предполагам. Е, значи един по-малко, за когото да се притесняваме. Разбирам, че сред останалите девет няма никой от тези, които търсим.

— Засега не — каза Мейсън.

— Може би последната купчина изгорял боклук ще се окаже самият Арчи Рейнолдс.

— Не залагай на това, Тони — не пое шегата Шоу. — Окей, новият номер четири, Мелвин Браун, уличен прякор Мели Мел или Мърльо Мърл, или някаква такава глупост. Един от трепачите. Вероятно човекът, който е отговарял за нападението с колите.

Шоу се върна при бюрото си.

— Според Де Лука, това са главните фигури в наркобандата. Както казах, бандата не е много голяма, членовете ѝ са изключително гадни. Те не преговарят. Просто стрелят. Поради това другите тайфи стоят настрана от тях и те до голяма степен държат Браунсвил под контрол. „Ню Лотс“ е най-голямата им операция.

Импелитери го прекъсна, плъзгайки друга снимка и арестантски лист на Шоу.

— Преди да дойда, говорих с един приятел в отдел „Банди“. Това е копие от личната му папка, така че не сме го получавали от него. Сложи този задник на стената. Името му е Санчес. Още един от трепачите. Произлиза от доминиканските им снабдители. Действа самосиндикално, но явно е прикачен към групата.

Шоу стана и прибави снимката и листа на Санчес към останалите.

— Добра работа. Кармен Санчес.

— Не знаят много неща от биографията му, освен че е претрепал около дванадесет души — продължи да обяснява Импелитери. — Източникът ми каза, че когато някой сгафи, снабдителите му го посочват, за да се погрижи за него. Бих казал, че моментът сега е точно такъв.

— Къде живее? — попита Мейсън.

— В Бронкс. Така смятат. Когато не е извън града.

— Тогава какво? — попита Мейсън. — Крие се по островите?

— Точно. В Доминиканската република.

— Някакви заповеди за арестуването му? — попита Шоу.

— И то какви! Федерални и щатски. И двете за убийство.

— Добре. Ако той е палачът, бих допуснал, че ще го привикат за това. И бих допуснал също така, че няма просто така да се изнижат и да оставят тези мюсюлмани, след като са им подпалили мястото с хората от бандата вътре. Ще ударят в отговор. Искам да ги разкарам, преди да им се отдаде тази възможност.

Шоу се върна при бюрото си срещу Мейсън и седна, отвори бележник и започна да си записва нещо.

— Окей, една секунда да се организираме малко. Нека да ви задам няколко въпроса, момчета. Първи въпрос. Уолтър, намерил ли си заповеди за арестуването на някой от тези типове?

Уонг престана да намества кабелите и отвори някаква папка. Докладва документите си по случая, преглеждайки страница по страница. Шоу забеляза, че Уонг беше напълно погълнат от заниманието си. Говореше по-скоро на себе си, отколкото на останалите, докато поглеждаше различните разпечатки, които беше събрал.

— Нищо за Арчи Рейнолдс все още. Успях да прегледам само две бази данни в мрежата на Федералната прокуратура. Само щатската и градската, дори не всички съдилища. Все още предстои да прегледам заповедите на окръжния прокурор, МПС, външни агенции, искам да кажа, нали ме разбирате, имах само два часа, а през повечето време не разполагах и със свободен терминал. Дори не успях да се свържа с извънщатската мрежа. Но имам един свестен човек, с когото се познаваме, така че посъбрахме с него нещичко...

— Знам, знам, едва сега започваш, но какво намери все пак? Каквото и да е?

— Окей, имам нещо за този тип, Шантавия... Реджинал Уилсън, и за дебелия, Елард Уоткинс. Все още нищо за Мелвин Браун, макар че тъкмо бях започнал с него. Разбира се, нищо за този Санчес, но вече имате материал за него, което е добре, щот' в този шибан град има поне един милион Санчевци.

— Какво? Сякаш тук няма един милион Браунови? — сръза го Импелитери.

— Да, много време отнема.

— За какво са обвиненията, Уолтър?

— А, чакай да погледна. Реджинал Уилсън има едно за притежаване и продажба на забранени вещества...

Импелитери възкликна:

— Бинго, седем срещу петнадесет.

— Друго какво?

— Няколко условни присъди за дреболии.

— Нещо за другите типове.

— Имам нещо за Елард Уоткинс. Изнасилване.

Импелитери подсвирна.

— Изнасилване? Дебел, сто и шестдесет кила шибалник излиза и изнасилва някой?

Мейсън промърмори:

— Предполагам, че ако ти тежеше толкова, това щеше да бъде единственият начин да го направиш.

— Но как изобщо е могъл да изнасили някого? Сигурно не може да си намери пишката между сланините.

— Окей, Импелитери, дай да прескочим тези подробности, ако не възразяваш. Изнасилване ще свърши работа, благодаря, Уолтър. Това ли е?

— Засега.

— Окей, някакви предпочитания кой кого иска? — попита Шоу.

— Аз му хванах нишката, така че предлагам двамата със Спърлинг да потърсим Санчес — каза Импелитери.

— Окей, но изглежда, че той едва ли е на наша територия в момента. Избери си някой от другите двама: Реджи Шантавия или Уоткинс.

— Аз ще поема Шантавия. Да взема да гръмна някой сто и шестдесет килограма смукач и да гледам как му се влачи хернията. Как ли пък не!

— Правилно — каза Спърлинг.

— Ей! — възкликна Импелитери. — Човекът на едната дума проговори! И когато проговори, казва самата истина.

Спърлинг не отвърна на комплимента.

— Окей, Мейс — кимна Шоу. — Ние с теб ще се погрижим за тежката категория.

— Няма проблем. Не го виждам да бяга много бързо.

— Добре, момчета, знаете упражнението. Намираме им колите, намирате им мацките, бившите им гаджета, намирате майките им, дечицата, къде обичат да киснат, купувате им бензина, правите им сутрешното кафе и ги изаквате, давате им илачите, изпирате им прането, каквото е там. Просто ги намирате. А ако не можете да намерите хората в челото на списъка, намирате другите. И ако намерите някой от другите, използвате го, за да намерите тарторите. Но...

— Какво „но“? — изглежда го Импелитери.

— Това е важно. Когато ги намерите, докарайте ги в този участък и ги задръжете тук. Не ги вкарвайте в Централния регистър, докато не съм приключил с тях. Не позволявайте на сержанта на регистрацията или на някой нощна смяна да ги откара в Централния, докато аз не се разпоредя. Не искам тези типчета да ми се измъкнат през въртележката и отново да излязат на улицата. Искам да ги зачисля на някой, който да ги държи здраво заключени, поне докато ги изправят пред съда. Не искам никой от тези смукачи да се измъкне. Хващаме ги и ги държим. Ясно?

— Ако ги застреляме, няма да ни притесняват никакви въртележки.

— Това не съм го чул, Импелитери.

— Добре де, аз пък не съм го казвал.

— Уолтър?

Уонг се беше навел под масата и търсеше жака на телефона си. Той измъкна глава:

— Да?

— Слушай ме малко. — Шоу се обърна към останалите. — Уолтър е осигурил по един клетъчен телефон за всеки екип и по една радиостанция за всеки от нас. Запишете телефонния номер на този кабинет. Уолтър, ти ще бъдеш центърът за комуникация. Ако не можем да се свържем помежду си, ще се обаждаме на теб. Разбра ли?

— Да.

— Останалото е в колите?

— Да.

— Радиостанциите настроени ли са на собствена честота?

— Да. Не я променяйте.

— Сигурно един милион пакистански таксиджии са на същата вълна — каза Импелитери.

— Не. Няма начин — каза Уолтър.

— Така, момчета, когато влезем в ефир, използвайте само първите имена.

— Мамка му, какво ти беше първото име, Шоу?

— Лойд, Антъни.

— А на Мейсън?

— Орестъс.

— Ох, сякаш тия имена няма да лепнат на ухото на някой. Тони и Джеймс, няма проблеми, но като чуе някой Орестъс и Лойд в ефира? Забрави.

— Добре, добре, просто използвайте шибаните ни инициали или нещо такова. Все ми е тая. Гледайте само никой в участъка да не знае кои сме ние и какво правим навън. Уолтър, докато ни няма, заеми се с онези тримата от Сините тапи. И после се заеми със списъка. И с всички други имена, които ти подадем.

— Скапана работа. Ще кисна тук цяла вечност.

— Напълно си прав. Не очаквай да се прибереш вкъщи, освен за да си облечеш чисти дрехи. Всъщност, няма да е зле да си донесеш тук дрехи за смяна и самообръсначка. И не е необходимо да е на всяка цена костюм, човече. Отпусни малко. Никой от нас няма да има свободно време, докато тая работа не приключи и Де Лука не каже край. Имаш ли всичко необходимо тук за издирванията си?

— Да, не се налага да ходя до Централния отдел. Имам си свой модем и кодовете, за да вляза в Централния отгук. Но не казвайте на никого. Не е много редно.

— Да, добре де, това е първото от многото не много редни неща, които предполагам, че ще се наложи да извършим. И не забравяй да ни държиш в течение за боклуците.

Импелитери вдигна ръка:

— Въпрос.

— Какво?

— Имаш ли някакви пари? Ще ни трябват.

Шоу знаеше, че Импелитери е прав. Това беше най-голямото нещо, което беше поискал от Конклин и изглежда се оказа най-лесно за осигуряване. Шоу измъкна пачка употребявани стодоларови банкноти.

— На всеки екип по дял.

Той подаде куп банкноти на Импелитери.

— Това е приказка, шефе! Сега вече можем да направим едно-друго навън, нали, Спърл?

— Използвайте ги разумно — каза Шоу. — Всяко пени!

Уонг изчурулика отстрани:

— Ей, а моят дял къде е?

Шоу му подхвърли една банкнота.

— Ето ти сто за храна. Импелитери, дай му още сто.

— Майната му.

Уонг се намръщи. Импелитери се засмя.

— Ей, само се бързикам бе Кунг Фу. — Подаде му банкнота. — Това ще ти стигне за „чоу мейн“ за цялото време. Радвай се.

— Да ти го начукам, стиснато 'талянско копеле.

Уонг беше изплюл оскърбителния епитет толкова бързо, че издаде прикрития си китайски акцент. Беше се впрегнал. Всички се разсмяха, включително Импелитери.

— Точно така, Уолтър — каза Шоу. — Не му давай да се ебава с теб. А сега пусни вълшебните си азиатски пръстчета да потанцуват по тази клавиатура.

Мейсън вдигна ръка.

— Още нещо.

— Какво, Мейс?

— Като стана дума, ами останалите в участъка? Тукашните ще ни се пречат ли? Какво знаят те? Какво се очаква да правят?

— Не знам. Не мога и за това да мисля. Искам да свършим с това нещо преди някой друг да започне да се мотае около нас.

— Късмет — промърмори Импелитери.

Шоу се обърна към другите:

— Забравете за хората от участъка. Забравете за всичко друго в живота ви, освен за копелетата от Сините тапи. Хванете главните колкото може по-бързо, и дребните риби, докато разработвате тарторите. Който излови най-много Сини тапи, печели. Изобщо не ми пука как ще го направите. Изобщо не ми пука, ако след три месеца арестите ви не издържат. Искам тези типове заключени. Искам имена. Измъкнете ги от тези задници, измъкнете ги от връзките си, измъкнете ги отвсякъде, откъдето можете.

— Може ли един въпрос, Шоу — проговори Спърлинг най-сетне.

— Да.

— Не е ли най-важното да доведем тук главния им?

— Арчи Рейнолдс? Да.

— Е, ако тръгнем с неговите помощници, управители и бойни тартори, това ще изпрати господин Рейнолдс в някоя дълбока дупка, където няма да можем да го намерим. Или ще го накара да побегне.

— Не мисля, че този тип обича да се крие в дупки.

— Изглежда е станал доста кротък, след като мюсюлманите прецакаха приятелите му — намеси се Импелитери.

— Може би. Или може би заседава някъде със своите снабдители и биячи и замисля следващия си ход. Или може би търси начин да задвижи бизнеса на някое друго място и после да се върне, за да се разправи с мюсюлманите. Това наистина няма значение. Засега тръгваме за всеки, когото можем да докопаме. Ако го изровим някъде и го заковем, чудесно. Ако духне и се скатае в някой друг щат, също не е лошо. И в двата случая ще спре да трепе хора тук.

— Аз бих предпочел да хвана тъкмо този човек — рече Мейсън.

— Аз също. Но едно нещо искам да запомните всички: тази банда е в бойна готовност. Във война са. Може би вече са се прикрили някъде. Или най-малкото ще внимават да не се показват много по улиците. Но когато наистина ги намерите, а аз знам, че ще ги намерите, гледайте адски добре да се пазите. Първото нещо, което ще направят, е да стрелят.

— Майната им — каза Импелитери. — Стрелят ли първи по мен, ще се измъкнат на куково лято. И запомни едно, Шоу, никой няма да сбърка мен и Спърлинг с черните мюсюлмани. Ти по-добре гледай партньора ти да не се мотае с кафтан и фес.

Мейсън в това време преглеждаше папката на Де Лука, сложил очила за четене. Той се извърна към Импелитери и го изгледа над очилата, кацнали на носа му.

— Ей, ей, Импелитери!

— Какво?

— Аз съм баптист — смърри го Мейсън.

Стана ясно, че повече няма да търпи неуместното остроумничене на Импелитери.

Но тактът и умереността съвсем не бяха в природата на италианеца. На излизане от кабинета той се обърна, вдигна юмрук и с патос изрече:

— Смело напред, братко! Хайде, Спърлинг.

Шоу и Мейсън ги изгледаха, докато излизаха, след което Шоу попита Мейсън:

— Имаш ли копие от заповедта за арестуване, която Уонг е намерил за Уоткинс?

Мейсън вече я преглеждаше.

— Там се споменавахе някакъв адрес — напомни му Шоу. — Може би да започнем от него?

— Ти по-добре измисли нещо по-умно — отвърна Мейсън.

— Да, прав си. Мисли и ти. Но все с нещо трябва да започнем. Изчакай само секунда да видим как е при Уолтър.

— Уолтър?

— Да?

— Колко време ще ти трябва, докато се настроиш?

Уонг вече чукаше по клавиатурата и плъзгаше мишката по плота. Шоу чу звуците, характерни за модемите, когато установяват връзка. Уонг почти опираше екрана и лицето му беше придобило отнесеня израз на компютърен маниак. Той заговори на Шоу, без да се обръща.

— Вътре съм.

— В кое?

— Полева помощна терминална мрежа.

Мейсън и Шоу се спогледаха.

— Мейс, ти знаеше ли какво означава съкращението ППТМ?

— Знаех за ТМ — отвърна Мейсън. — Но другото го чувам за пръв път.

— Така ли е, Уолтър?

Уонг отвърна със самодоволна усмивка.

— Мисля, че го изгубихме в киберпространството.

— От моя страна проблеми няма, стига да се върне с някаква полезна информация.

— Уолтър, съсредоточи се над Арчи Рейнолдс, но ни намери нещо и за Елард Уоткинс също така. Ще ти се обадя след някой и друг час. Гледай да имаш нещо за нас, нали?

— Да, да.

— Щатските им паспортни номера са в папката на Де Лука.

— Знам, знам.

Уонг вече беше загубил интерес към всякакви разговори. Той почукваше по клавишите и натискаше мишката, прониквайки все по-дълбоко и по-дълбоко в полицейските бази данни.

— Уолтър, осигури ли ми телефонен монитор?

— В багажника на колата — изръмжа Уолтър.

Шоу грабна връзката автомобилни ключове и тръгна към вратата с Мейсън. На път към паркинга на участъка, Шоу каза на Мейсън какво беше намислил.

— Искам да притисна този тип от компанията, дето плаща на мюсюлманите.

— Това за какво?

— По няколко причини. Ти можеш ли да се оправяш с тези телефонни монитори?

— Не бих казал.

Шоу му изнесе бърза лекция в движение.

24.

Реджи Шантавия получи съобщение да отиде да вземе Арчи при хотел „Дорвил“ в Манхатън. Каквото и да беше уредил Арчи, не му спомена нищо за тях. В следващите два часа, приблизително по същото време, докато Шоу заседаваше с хората си в Седемдесет и трети, Арчи изпрати Реджи към няколко магазина за битова химия, бензиностанции и бакалници. Обиколката приключи зад едно сметище на няколко карета източно от „Ню Лотс“, с разтоварването на пет пластмасови контейнера, всеки от който съдържаше солидно количество бензин. Арчи подреди контейнерите и отвинти капаците им. Докато Реджи разопаковаше чували, пълни с нафталин, желатин и перилна течност, Арчи мърмореше на себе си: „Педераста! Мамка им, ще ме палят. Шибани негри ще ме палят зарад чифути скапани, дето ти съдират кожата, айде де! Да се дигнеш и да запалиш панделата на белите, не ми пука на оная работа, ама да палиш Сините тапи? Да ми палиш ти Арчи Ар? Айде де! Няма начин, шибалник“.

— Искат да видят те как се пали? Мамка им, ще им покажа аз как се пали.

Арчи издърпа двадесет кутии с нафталин от чувалите, купени от магазините за битова химия и ги хвърли на земята. Започна методично да ги тъпче, давайки знак с ръка на Реджи да направи същото.

Арчи разпредели пръснатия нафталин при всеки от контейнерите с бензин. После раздели наличното количество желатин и перилната дезинфектираща течност и изсипа всичко това в контейнерите.

— Добре, и какво е това? — попита Реджи.

— Специалната ми смеска. Напал Арчи.

— На... на... напалм?

— Домашно производство.

— Мамка му, човече, т'ва н... н... нали няма да гръ... гръ... гръмне в джипа ми?

— Не, шибалник. Не е това идеята. Това говно само прави пушека готин и тлъст. Като желе. Изливаш го, остава на място. Не се

маха. Запалваш тоя шибалник и той гори. Гори цяла нощ. Педерастите искат да видят как нещо гори. Аз ще им покажа как се горят хора.

За първи път след касапницата в автосервиза Реджи се ухили, показвайки златната си захапка.

— Кога щ... щ... ще го направим т'ва? — попита.

— Когато аз кажа. Когат' му дойде момента. Но сега-засега трябва да се погрижим за другия бизнес.

— К'ъв бизнес?

— Бизнесът с праха, педераст. Първо да се уверим, че новата система бачка. Да се уверим, че никой не е прецакан след това, дето стана. После се заемаме с мюсюлманските смукачи на пишки и с оназ кучка от Чичо Томовата колибка, веднъж и завинаги.

Двамата натовариха контейнерите обратно в каросерията на джипа.

— С... с... с'а накъде?

— „Ню Лотс“ — каза Арчи. — Къде другаде можем да идем, мамка му?

25.

Лойд Шоу намери офиса на Леон Блум на Проспект Плейс в Краун Хайтс. Оказа се, че адресът принадлежи на офиса на един партерен магазин. Ако това е офис на компания за недвижимо имущество, помисли си Шоу, то друг такъв едва ли има някъде.

Мястото изглежда не беше почиствано от години. Когато влезе, Шоу се озова в дълго, тясно помещение. Един тезгях преграждаше помещението по цялата ширина. Зад тезгяха цареше пълен хаос. Няколко големи фотокопирни машини работеха непрестанно. Телефоните на четирите бюра звъняха непрекъснато. Купища хартия, разхвърляни по всеки рафт. Шоу преброи петима мъже и две жени, натъпкани в малкото пространство. Мъжете — облечени в бели ризи, черни сака и панталони, всички с равински шапчици „яремилки“, жените — в дълги рокли, блузи с дълъг ръкав и с перуки.

Доколкото Шоу можеше да прецени, освен студио за фотокопирни услуги и магазин за канцеларски материали, тези хора спокойно можеха да извършват вносно-износен бизнес, да въртят туристическа агенция, офис за недвижими имоти и каквото си искат още в това партерно помещение.

Шоу нямаше особено желание да се мотае из цялата бъркотия, за да разбере предмета им на дейност. Дори не държеше да бъде тук. Беше побързал да дойде от участъка, за да хване края на обедната почивка и да докопа Блум извън офиса.

Една що-годе привлекателна млада дама му каза, че господин Блум е извън офиса.

— Къде е? На обяд? — попита Шоу.

Тя му обясни, че може да намери господин Блум на някакъв адрес на една пресечка западно.

По вида на служителите на Блум, Шоу очакваше да го намери погълнат в някакво религиозно кабалистично тълкуване на Тората с десет мъдри равини.

Докато крачеше из относително спокойния квартал на Краун Хайтс, Мейсън го следваше с единия от шевролетите, с които Конклин беше снабдил екипа.

Шоу се извърна, за да се увери, че партньорът му не го следва прекалено отблизо. Държеше Блум да не забележи ескорта му.

Докато вървеше на запад към адреса, който младата жена му беше дала, Шоу се замисли за религиозната връзка между правоверните евреи и чернокожите американски мюсюлмани. Шоу знаеше малко за Стария завет, но съвсем недостатъчно за Корана, за да може да направи някаква съпоставка. Фактът, че бяха се съюзили, го заинтригува. Да не говорим, че Рахман беше възприел уроците на Холокоста, за да оправдае своята убийствена жестокост. Шоу се зачуди дали Блум беше повлиял на мисленето му, но скоро реши, че едва ли е вероятно който и да е бял човек да повлияе на този мюсюлманин за каквото и да било.

Веднага щом Шоу се озова на указаното място, той престана да се тревожи, че ще прекъсне средобедните дебати над законите на Талмуда. Блум не се намираше в синагога. Седеше в един бар, довършвайки последната третина от обяда си с тройно мартини. Единственият остатък от храна пред него беше малка купчина маслини.

Блум седеше на маса в дъното на бара, отпивайки от джина и пушейки „Кемъл“ с филтър. Той беше самото олицетворение на човешката отпуснатост. Вратовръзката му беше разхлабена, полегнала върху гърдите и корема му, с разкопчана яка, а сакото му — праметнато на облегалката на стола. Единственият белег на религиозност беше шапчицата, която чинно носеше на темето на голямата си, кръгла глава.

Шоу се представи и забеляза, че Блум изобщо не се изненада от обстоятелството, че го търси полицейски детектив. Защо ли пък да се изненадва при толкова много трупове около него? И защо, по дяволите, трябва всичко това да нарушава покоя на разума му? Тези, които капеха, бяха само някакви си шварцери^[1] и бачкатори.

— Така, господин Блум, нека да ви задам няколко въпроса.

— Давай — отвърна Блум. Което прозвуча като „даай“.

— Разбирам, че вие се занимавате с управлението на „Ню Лотс“.

— Не аз лично, слава на Бога, а компанията, за която работя, недвижими имоти „Арбър“. Специализирани сме във възстановяването на закъсали имоти.

— Закъсали?

— Да. Разбирате какво имам предвид.

— Предполагам. И сега като част от това възстановяване сте наели външна охранителна фирма?

— Да, въпреки че им помагаме донякъде с лицензирането и заплащането на хората им.

— Вие уреждате заплащането?

— Да.

— А-ха, и къде точно намирате тези симпатяги? Струва ми се забележително, че едни афроамериканци, следовници на исляма, работят за ортодоксални евреи.

Блум сви рамене и се усмихна. Изглеждаше доволен, че Шоу беше повдигнал тази тема.

— Защо не? Ние нямаме предразсъдъци към когото и да било. Някои са мюсюлмани, други не са. Хората, с които работим, са съзнателни индивиди, готови да помогнат на хората в своята общност.

— Какво ги мотивира?

Блум отново сви рамене.

Шоу си помисли, че този тип обича да свива рамене. Явно се стремеше да накара събеседника си да разбере колко загадъчно и чудно нещо е животът.

— Кой би могъл да каже? Много от тях вярват, че изпълняват Божие дело.

— Странни са делата Господни, а, господин Блум?

— Моля ви, не съм подготвен да обсъждам Божиите дела.

Шоу се беше облегал небрежно срещу бара, извърнал лице встрани от Блум. Сега се обърна към мъжа с твърд глас:

— Няма да е зле тогава да обсъдим защо вашите хора смятат, че ще се измъкнат просто така, след като са една стан от настървени главорези, готови да избиват хора, които вие просто не желаете да се мотаят из имота ви.

Блум престана да свива рамене. Дори при трите мартинита в издутия му корем внезапната промяна в поведението на Шоу изглежда го изнерви.

— Какво?

Шоу едва-едва се сдържа да не зашлеви евреина.

— Чухте ме. Защо смятате, че можете да наемете хора да извършат убийство и след това да се измъкнете?

— Вие какво? Луд ли сте?

— Не съм луд.

— Говорите като луд. Нима очаквате да приема въпроса ви на сериозно?

— Адски сте прав, очаквам да възприемете въпроса ми напълно сериозно. Говоря за хората, които загиват тук. Говоря ви адски сериозно!

Вместо да вдига рамене, Блум взе да ломоти:

— Това не е, това не е сериозен въпрос, един такъв въпрос. Какво искате да кажете с това „да извършат убийство“? Ако някой стреля с пистолет срещу вас и вие стреляте в отговор, това не е убийство, това е самозащита.

— О, да, самозащита! Знаех си аз, че бързо ще стигнем до това. Искате да ми кажете, че убийствата, които тези мюсюлмани са извършили са акт на самозащита.

— Кой е казал, че моите хора...

— Млъкнете! Не съм свършил. Искам да знам за каква самозащита става дума, когато замъкнеш хора в уличката и ги пребиеш до смърт? Самозащита ли е, когато заключиш човешки същества в един автосервиз и ги изгориш живи?

— Не знам за какво говорите.

— Смътно напомня за хвърлянето на хора в пещта, не мислите ли? Как се връзва това с понятието самозащита?

— Този разговор приключи.

— Не, не е приключил. И не се крийте зад лицемерния си гняв на тема „Холокоста“. Сега ще се обърнеш към това, което си оставил след себе си, и ще ми дадеш шибания си отговор, дебелак такъв, иначе няма да излезеш жив от този бар.

Блум изостави всички преструвки на невинност и обида. Очите му се присвиха и той изгледа Шоу продължително.

— Кой сте вие?

— Казах името си, детектив Лойд Шоу.

— Нямаме право да ми говорите така. Не можете да ме заплашвате.

— Защо да не мога, мамка му? Вие подпомагате убийци и сте съучастник в убийства.

— Какво искате?

Не му отне много време, помисли си Шоу.

Усмихна се насила и се отпусна небрежно на стола.

— Благодаря, че ме попитахте, господин Блум. Всъщност, не искам никак много. Продължете, допийте си питието.

Блум избута чашата с мартини настрана и зачака.

Шоу кимна, сякаш най-последно се бяха разбрали.

— Извинявам се за последната реплика. Прекалих малко. Да започнем сега отначало. По отношение на самозащитата. Според доклада, с който се запознах, всичко това е започнало, когато вие сте изпратил мюсюлманите в „Ню Лотс“ да погърмят в един от апартаментите на тази наркобанда. Как би трябвало да възприемем това? Като някакво предупреждение? Искам да кажа сега, след като знаете вече за какво говоря. Просто хипотетично. Извън протокола. Какво би трябвало да е това? Предупреждение?

Блум благоволи да отговори. Или най-малкото да каже на този човек това, което искаше да чуе, само и само да му се махне от главата.

— Да — кимна той. — Предупреждение.

— И след като предупреждението вече е налице, предполага се, че вие имате по-голямо право да се защитавате. Самозащита, нали?

— Предполага се.

Шоу се надвеси към Блум, но този път изостави всякакви пози и заговори много бързо, гледайки го право в очите.

— Окей, мистър Блум, ето ви го моето предупреждение. Готов ли сте? Щото, след като ви дам моето предупреждение, ще имам повече право от когато и да било да приложя енергична защита, ама много енергична и директна защита, нали разбирате какво искам да кажа?

Шоу гледеше право в лицето дебелия, отпуснат мъж, вирайки се в очите му. Застанал прав пред него той искаше да проникне през алкохолната мъгла и да разбие усещането за сигурност и самодоволство, което Блум все още излъчваше.

Шоу бавно бръкна под якето си и извади своя глок. После опря дулото в корема на Блум. Прикри жеста си с тяло, за да не започне

барманът да набира номера на полицията.

— Как става тази работа, Блум? — Шоу надигна пистолета на няколко сантиметра нагоре. — Четох доклада как са стреляли в онази бърлога с коката. Двеста куршума и нито един труп. Тези говна съм ги виждал. Първо стреляш над главите им. Следващия път в главите им? Така ли става? Това ли е предупреждението?

— Не знам.

— Окей. Тогава знай следното. Моето предупреждение, господинчо! Не искам повече убийци да гърмят с патлаци из Браунсвил. Не искам твоите среднощни главорези да стрелят и да бият хора из Браунсвил. Предупреждавам те! Или прекратяваш това, или тръгвам по теб. Не по онзи бивш пандизчия, Рахман Абдул Х. Не по обичайните цели. Ще тръгна по теб. Аз — Лойд Шоу. Никой няма да ме спре. Никой от полицейския отдел. Никой от мюсюлманите. Чу ли ме? Разбираш ли добре предупреждението ми?

Шоу задържа погледа си впит в очите на Блум, който бе започнал леко да се изпотява.

— Вие сте луд.

— Това са ми го казвали и други. Разбра ли ме?

— Да.

— Сигурен ли си? Абсолютно ли си сигурен?

— Да.

— Добре тогава.

Шоу леко отдръпна пистолета си от шкембето на Блум и го тикна обратно в колана си. Седна на празния стол до Блум и въздъхна:

— Окей, това беше гадната част. Сега идва приятната. Следиш ли още мисълта ми?

— Да.

— Ти лесно ще кажеш на своята малка армия да прекратят войната, защото аз ще се погрижа за техните противници. Ще елиминирам тази малка порочна наркосган и водачите ѝ. Сега върша мръсната работа. Вече говорих с твоя човек Рахман и му казах да го направи. Сега искам ти да му кажеш да стои кротко.

— Да.

— По този начин, господин Блум, ти и твоите мюсюлмани, няма да се налага отново да влизате в ролята на убийци.

— Вие ще бъдете убиецът? Това ли искате да кажете? Вие знаете не по-зле от мен, господин детектив, че тези животни няма да се спрат, докато не изгинат.

— Не ми казвай какво знам и какво не знам. Адски добре знам каквото ми е необходимо. Самият ти по-добре гледай да си наясно. Време е всичко това да спре.

— Свършихте ли? — попита Блум.

— Само ако съм сигурен, че напълно сте ме разбрал.

— Какво има тук за неразбиране? Не мисля обаче, че полицията наистина действа по този начин. Ако разберат началниците ви...

— Млъкни, Блум! Само ми дай отговор, и то веднага. В тази работа заедно ли сме, или не сме?

— Да, разбира се, защо не? Както кажете.

— Тогава направи ми една услуга. Направи само едно нещо, с което да ми помогнеш.

— Какво?

— Кажи на твоите мюсюлманчета да ми дадат всичката информация, която имат за тази наркобанда. Нали разбираш, обясни им, че си струва да ми помогнат. Кажи им там нещо от сорта на, че врагът на твоя враг е твой приятел. Кажи им, че това ще е най-умната им постъпка. Кажи им каквото там трябва, но ги убеди да ми дадат информацията. Искам да науча всичко, което те знаят за Сините тапи.

— Мога да им кажа, но не мога да гарантирам, че ще ме послушат. Не мога да ги задължа да сътрудничат на полицията. Те никак не обичат полицията, господин детектив. И според това, което виждам, не мога да ги обвинявам за това. Вие действате като някакъв казак, идвате тук с тия ваши заплахи и обвинения.

Шоу въздъхна.

— Аз наистина се надявам, че разбирате, господин Блум. В случая казашките прийоми са нещо, с което се налага да се примирите. Ако бях на ваше място, щях да се примиря. Само гледайте да направите това, което ви казвам.

Шоу стана и потупа Блум по тлъстия гръб.

— Поговорете с господин Рахман. Не бързайте много. Когато решите. Днес по някое време по-късно вечерта ще го навестя. Окей?

След което се обърна и напусна заведението.

Шоу стигна до шевролета, паркиран отсреща на улицата, тъкмо навреме. Мейсън беше включил телефонния монитор, настройваше го и се мъчеше да засече радиосигнала от клетъчния телефон на Блум. Точно затова Шоу бе искал да намери Блум извън офиса му. За да използва клетъчния си телефон.

За щастие, не беше от по-новите цифрови модели. Аналоговото предаване беше по-лесно за прихващане. Блум не се забави да набере номера, както беше поискал от него Шоу. Той тъкмо беше успял да постави касетофона си пред микрофона на монитора, когато разговорът започна.

Очилата на Мейсън бяха кацнали върху широкия му нос, докато си записваше грижливо номера на фабричния модел и телефонния номер на клетъчния телефон на Блум, когато надписите се появиха върху екранчето с течни кристали на монитора.

Шоу се загледа в изписващите се цифри и заслуша. Обичайният статичен шум се появяваше и заглъхваше, но мониторът беше заципал разговора, който му трябваше, направо от въздуха. И той разпозна услужливия глас на лейтенант Конклин, отвърщащ на напрегнатия, притеснен тон на Леон Блум.

Блум говореше на Конклин за някой си Лойд Шоу. Искаше да разбере какво да прави. Искаше да чуе, че някой ще накара Шоу да се махне и да го остави на мира. Искаше да разбере защо този Шоу е нахълтал така безцеремонно във владенията му и открито го е заплашил.

Много въпроси имаше Блум. Конклин се оказа доста хитър и обигран. Той не упомена веднага името на шефа си. И всичко, което каза, беше внимателно премислено. Той каза на Блум да смята Шоу за част от решението. Каза му още, че е най-разумно да сътрудничи на полицията, но че си записва надлежно за тези негови притеснения. Конклин нямаше склонност да говори прекалено открито в ефира, но и това беше достатъчно добро за начало.

На Шоу щеше да му хареса, ако Блум бе споменал името на Джъстин Бъртън. И (или) името на баща ѝ. Този човек сигурно беше убеден, че има широк гръб, щом смяташе, че може да наеме и да пусне от каишката банда главорези, които да избият хлапаците от Сините тапи. На Шоу щеше да му хареса, ако беше упоменал за такава

протекция, за да си я запише на касетата, но Конклин побърза да прекъсне разговора.

Мейсън изключи прихващащото оборудване и изгледа Шоу с уморен поглед, който сякаш казваше „колко познато“.

— Ти наистина ли искаш да нагазиш в тия лайна?

— Имаме ли някакъв избор? Този тип Блум смята, че ще се измъкне след всички тези убийства. Да не мислиш, че идва така, от нищото?

— Значи сега тръгваш и по дирите на полицейския шеф?

— Тръгвам по всеки, по когото се наложи, Мейс.

— Боже мили!

— Знам. Вече сме се набутали в това. — Шоу размаха касетофона в ръката си. — Тръгваме по следата, докдето и да ни отведе.

— Аха. И къде по-точно ще да е това?

— За сега ли питаш?

— Да.

Шоу погали стомаха си.

— Някъде, където да се нахраня.

Шоу и Мейсън щурмуваха крайпътния „Макдоналдс“ и излязоха с четири плика с ядене. Шоу изобщо не си направи труд да погледне менюто или каквото там беше извадил от торбата да хапне, докато набираще номера в офиса им в Седемдесет и трети участък.

— Уолтър, какво става?

— Имам нещо за Уоткинс. Включи факса в колата си и ще ти го пратя по модема.

— Факс? Имам факс в тази кола?

— Да бе. Виж онова нещо, дето прилича на клавиатурка с екран.

Шоу се огледа и видя машинката, в която можеше да се включи и клетъчен телефон. Досега не беше виждал полицейска кола с факс. Даде си сметка, че Уонг сигурно беше прекарал нощта в осигуряване на цялото това оборудване. Уонг му даде набързо указания и след минута странната джаджа започна да издава писукане и забълва свитък лъскава факс хартия, съдържаща информация, която щеше да ги насочи по следите на Уоткинс Гирата.

Разпечатката беше минала през компютъра на Уонг, издърпвайки информация от данни, съхранявани дълбоко в недрата на компютърната мрежа на НЙПУ. Шоу проучи грижливо факса и стигна до извода, че Уолтър Уонг наистина умее да върши някои малки чудеса.

[1] Нем. евр. на чернокожи. — Б.пр. ↑

26.

Докато Тони Импелитери и Джеймс Спърлинг излязат от временния им офис в Седемдесет и трети участък, Импелитери вече бе оформил плана в главата си. Той седеше зад волана на другия шевролет, който Уонг им беше осигурил, и още преди да подкарат от паркинга на участъка, започна да излага пред Спърлинг плана си.

— Спърл, трябва да поговорим — дипломатично подхвана той.

— Хм.

— Е, всъщност не точно. Ти ще слушаш и ще ръмжиш, ако не си съгласен.

— Давай.

Импелитери говореше бързо и караше още по-бързо. Спърлинг не си направи труд да попита къде точно отиват.

— Виж сега, моята гледна точка за всичко това е много проста. Нямам никакво намерение да валсирам по улиците на шибания му Браунсвил в търсене на една тайфа негри, които пробутват прах. Това хич няма да подейства. Секундата, в която белите ни задници лъснат на улицата, мълвата плъзва. Ще духнат още преди да сме завили по пресечката. Адски сигурен съм и че някой тъпак ще гръмне по нас, само за майтап.

— Да.

— Така че имам по-друг план.

— Който е?

— Много се радвам, че ме попита. Предпочитам да ги накараме те да тръгнат срещу нас.

— Под „те“ се има предвид онези типове Сините тапи, които търсим?

— Че кой друг?

— Как си представяш, че можем да го направим? — запита Спърлинг.

— Ще изисква малко тичане насам-натам, но майната му. Ще видиш. Гладен ли си?

— Да.

— Хайде тогава да похарчим едно чипче от джобните си пари.

Импелитери подкара на изток от Браунсвил до един италиански ресторант близо до Акведукт Рейстрак. Импелитери влезе и седна на маса за четирима. Спърлинг зае мястото срещу него и се разположи, без да си прави труда да гледа менюто.

Импелитери напълно пренебрегна факта, че Спърлинг имаше вид на човек, който не яде много. Той си поръча макарони и пържен калмар със сос фра дяволо за начало. После салата. После голяма мръвка печено с допълнителни блюда черно лингуини в сос с чесън и зехтин. Импелитери изпи по-голямата част от бутилката „Кианти класико ризерва“ и приключи обяда с пъпеш и прошуто.

Спърлинг не пи, яде малко и както можеше да се очаква, почти не проговори. Импелитери го остави вгълбен в мълчанието си, докато самият той проведе няколко разговора по безжичния телефон на собственика на ресторанта.

Никой не им поднесе сметка, но Импелитери пусна на масата бакшиш от петдесет долара и се насочи обратно към колата.

— Окей, Спърл, трябва да се отбием на няколко места. Всичко е уредено, остава да подгоним Кило Кралицата.

— Кого?

— Няма значение, ще видиш. Между другото, имаш ли нещо против, че те наричам Спърл?

— Предпочитам Джеймс.

— Какво ще кажеш за Джими?

— Както искаш.

— Окей, Спърл... Майтап бе, Джеймс, значи сега отиваме в моя участък и взимаме една купчина арестантски снимки, които един мой човек от фотографския отдел ни е осигурил. Нищо чудно да съвпадат с тия на типчетата от списъка на Шоу. После се отбиваме на няколко места и се залавяме за работа.

Импелитери подкара шевролета така, все едно че беше включил сирената и фаровете. Взимаха завоите доста бързо.

Прибраха няколко копия от снимки от участъка в Източен Ню Йорк, после в бърза последователност се отбиха в два бара, бiliarден салон, козметично ателие, и в един карибско-френски ресторант, обслужван от хаитяни. Най-после намериха Кило Кралицата в задната

стаичка на една фирма за товарни таксите на Дюмон авеню, точно на разделителната линия между Източен Ню Йорк и Браунсвил.

Когато се запътиха към офиса на автосервиза, Спърлинг се показва от черупката си, за да попита:

— Сега мога ли вече да науча коя е тази личност?

— Не мога да ти кажа.

— С кила ли се занимава?

— Аха.

— На какво?

— Предимно кока. Но е известна и с това, че разполага с хероин, ако ти потрябва.

— Кила.

— Точно. Не си играе с дребни сделки. Но не и с много големи.

Тя е точно по средата.

Импелитери се задържа на прага и предупреди Спърлинг.

— Ей, в случай че изведнъж те обземе необуздан порив да се впуснеш в дълъг разговор, недей. Нищо не казвай, освен ако тя не ти зададе въпрос.

— Окей. Ченгета ли сме?

— Да, по дяволите, ченгета сме. Тя знае кой съм. И още нещо.

— Какво?

— Тя не е съвсем „тя“. Тя е по-скоро „той“.

Единствената реакция на Спърлинг по повод тази специфична информация беше леко повдигане на веждата.

Двамата влязоха на партерен етаж през укрепена с метални решетки стъклена врата, изкачиха се по стълбищното крило и се озоваха в очаквания мърляв, зле осветен и боядисан в мръснобяло офис. Калпаво скована преграда от дърво и стъкло отделяше основната част на офиса от малката приемна пред него. Във външната част на офиса чакаха прави да започне смяната им трима пушещи цигара от цигара шофьори на фирмата, в евтини спортни сака и омачкани панталони. Подписваха се при някакъв мъж от Средния изток с тъмна кожа, който си отбелязваше нещо в работния график. Можеше да мине за всякакъв — от израелец до пакистанец. Имаше вид на човек, който не беше спал поне три денонощия поред.

Друг мургав тип седеше до радиоконзола и крещеше непрестанно в микрофона посоки и адреси. Акцентът му беше

арабски.

Тези подробности изобщо не интересуваха Импелитери, нито сърдитите погледи, които го посрещнаха при влизането му. Той почти не забави крачка, само попита:

— Марго?

Пуснаха го през преградата. Спърлинг го последва плътно. От другата страна на офиса двамата преминаха през нова врата, по-яка от тези, през които бяха минали досега. Озоваха се в друг кабинет отзад, почти с размерите на първия.

Всъщност най-необичайното нещо в този офис беше неговият обитател, Кило Кралицата. Дори Спърлинг трябваше да признае, че у Кралицата се долавяше някакво царствено присъствие. Кралица Марго представляваше пищен травестит, навлечен в андрогинна блуза риза от изкуствена червена коприна, достатъчно разкопчана, за да разкрива загадъчната гръд.

Не можеше да се определи ясно дали този донякъде впечатляващ деколтаж беше резултат от силикон, соли, хормони или и трите едновременно. Ансамбълът на тоалета „й“ включваше яркожълти панталони болеро и пантофи от леопардова кожа. Аксесоарите й включваха обици „Гълъбът на Пикасо“, пищни ярки колиета „Марди Грас“ и модни панделки, стратегически поставени по наклепаната й с лак, накъдрена коса. Цветът на косата й сам по себе си беше интересен — уникална комбинация от червеникаво черно, с платинени оттенъци. Гримът включваше подходящо за тоалета тъмно червило, сребрист маникюр, щедро нанесена помада и сини сенки около очите.

Марго всъщност беше едър мъжага от испански произход, дегизиран в хомосексуалната версия на жена, който изглежда се стараеше да уподоби вид на изнежен мъж.

Единственият детайл, който не изглеждаше толкова забавен, беше полуавтоматичният пистолет „Смит & Уесън“, лежащ до телефона, по който Марго говореше на груб испански с подчертано женствен акцент.

Другият обитател на офиса, бодигард с бичи врат, седеше до отсрещната стена. За разлика от Марго, в него нямаше нищо чаровно. Казваше се Бени. Беше облечен в тъмен костюм, плътно впит в натъпканото му със стероиди тяло, черна жилетка и бяла риза с разкопчана яка. Той изгледа Импелитери и Спърлинг така, сякаш му

миришеха лошо и беше готов да ги изхвърли заедно с останалия боклук.

Марго седеше до спретнато бюро и говореше на бърз испано-английски, като използваше съчетания от кодове, странни фрази и още по-странни аналогии.

Тя не обърна подобаващо внимание на Импелитери и Спърлинг, мръщейки се на Импелитери, за да изрази недоволството си. Хладният прием изглежда нито смути Импелитери, нито изненада Спърлинг.

Кралица Марго завърши разговора си, пооправи се и каза:

— Мамка му, какво ти става бе, Антъни? Знам, че не ми идваш тук с добри новини. Вече три пъти ми се обадиха да ми кажат, че ме търсиш. Какво искаш?

— Ей, щях да ти се обадя директно, но нямам сегашния ти номер.

— Пука ми на черупката какво нямаш. — Марго внезапно се обърна към Спърлинг. — Кой е твоят приятел?

— Това е Джеймс.

Марго протегна ръка. Спърлинг я хвана и бе удостоен с удивително здраво ръкостискане, вместо с нещо по-нежно.

— Радвам се да се запознаем. Какво те е накарало да се прикачиш към него? Знам, че ченгетата не поставят свестни полицаи с такива като него.

Вместо отговор Спърлинг сви рамене.

Марго се извърна бързо на въртящия се стол и каза на бодигарда си:

— Бени, сладурчето ми, донеси ни кафе. — И отново към Импелитери и Спърлинг: — Нали искате кафе?

Те кимнаха и Бени се затътри навън.

— Каж ми, преди да е зазвънял пак телефона. — Марго се обърна към Спърлинг, посочи към Импелитери и каза: — Сега слушай само какви глупости ще ги надрънка този. Удивително е как иначе умни и хубави момчета си въобразяват, че могат да приказват каквото им скимне, да вършат каквото им скимне и после да се измъкват невредими. — Тя отново се обърна към Импелитери: — Сякаш съм някоя от мацките ти, с които можеш да се гъбаркаш както си искаш. Давай. В каква беля си се набъркал този път?

— Марго, недей да бъдеш толкова груба.

— Хайде, миличък. — Тя потупа с пръст по китката си. — Времето е пари. Не ми го губи повече, отколкото е необходимо.

— Ей, това нещо си струва времето ти. Ако искаш да напусна, само ми кажи — заплашително изрече Импелитери.

— Добре де, добре, не си пъхай топките където не трябва, за бога! Говори, миличък.

— Търся едни гадняри. Ако ги хвана, решавам проблема. А реша ли проблема, получавам един голям чип, обещан от много влиятелни хора.

— Нима. Колко влиятелни?

Импелитери не го премълча.

— Шефът на детективите.

— О, наистина?

— Наистина. Този удар може да се окаже много бързо движение от черния списък на върха в готиния списък. Но ми трябва продукцията.

— Добре, добре, добре, казвай сега какво иска Дядо Боже.

— Някой иска да съсипе една наркобанда, която е заела жилищен комплекс в Браунсвил. Тайфа, която се нарича Сините тапи. Да си чувала за тях?

— Да.

— Да си имала бизнес с тях?

— Може би.

— Марго, моля те, не се ебавай с мен! Това е сериозно. В това съм хвърлил всичките си чипове. Влизаш ли в играта? Искаш ли да ми помогнеш?

— Защо шефът ви е заинтересован от това?

— На теб какво ти пука? Заинтересован е и толкова.

Кило Кралицата замълча. Импелитери ѝ беше подхвърлил една възможност. Една връзка с шефа на детективите можеше да се окаже нещо изключително ценно. Но дали щеше да си струва цената, която Импелитери щеше да ѝ поиска?

— Сините тапи ли са гаднярчетата, които търсите?

— Да.

— И искаш да ти помогна да ги окошариш?

— Да. Не те принуждавам. Ако искаш да помогнеш, страхотно. Ако не, няма да ти се обидя.

— Глупости. Ако кажа не, може и да не ми станеш враг, но няма да го забравиш.

Марго и Импелитери се спогледаха, но Импелитери не отвърна нищо.

— Но ако удариш злато, ще имаш един голям пендехо^[1] на своя страна, амиго.

— Точно така.

— Но ако се прецакаш, Ел Шефе не дължи на никого, а на дупцето ми се струпват повече гаднярчета, отколкото бих могла да понеса, бих се справила с двама-трима като Бени, но...

— Е, да ти кажа честно, Марго, това решение няма да е чак толкоз трудно. С тази точно групичка е свършено. Свършено е с или без твоята помощ, с или без мен. Заповедта е спусната от високо. Така че, единственият въпрос е дали аз и ти искаме да пожънем част от лаврите, или ще оставим някой друг да прибере това, което ни се полага.

Марго погледна към Спърлинг.

— Ти какво ще кажеш, Ел Морте?

Спърлинг отговори простичко, без чувства или нотка на заплаха.

— Да или не, и си тръгваме.

— Ей, аз вече ти дадох много изгодна информация — каза Импелитери. — Ти разбра, че скоро в Браунсвил ще възникне дефицит. Искаш ли да го запълниш? Пари има в тази работа.

— В Браунсвил винаги е имало дефицит. Единственият въпрос е колко. Значи сега нещата ще бъдат прецакани за известно време. Аз не правя пазарни прогнози, миличък. Просто си върша работите. И щом казваш, че с тези типове Сините тапи е свършено, колко ще отведат със себе си? Първите, които се намърдат, правят големия удар, миличък. Никога не мисля в дългосрочен план. Маняна е това, което ме притеснява.

— Точно. Но трябва да решиш днес. Е, и какво ще бъде, Марго?

— Каква е играта? Все едно че не знам?

— Добре, значи ще накараме тези хлебарки да изпълзят, аз поне така си мислех, все едно че правим продажби. Нещо достатъчно добро, за да измъкне тази измет на бял свят, но не прекалено голямо, че да направи някого подозрителен.

— Чакай малко, искаш да продам боклука си за по-малко?

— Да бе.

— А, в това нещо пари не губя. Бюджетът ми не позволява да губя парите си по когото и да е. Нито по теб, нито по самия шеф на детективите, нито по никого, миличък!

— Че кой ти казва да губиш пари? Аз ще ти покрия разликата. Предложи ми най-добрата си цена на едро и ще ти покрия няколко стотачки, за да стане офертата привлекателна. Няма да загубиш нищо.

— Да изгубиш клиенти е все едно да изгубиш пари, миличък.

— Ей, Марго, нищо не е безплатно на тоя свят, а? Това е за непечелившите организации, нали? Тук трябва да инвестираш нещо.

— Каква ще е тази инвестиция?

— Ти кажи. Колко позиции ще продадеш с намаление, за да им привлечем вниманието? Тази банда скоро ще се разпадне. Някои от тях ще се отцепят, за да си потърсят нов снабдител. Ако продаваш на добра цена, докато търсят, сами ще дойдат при теб.

Марго присви устни и се намръщи, докато изчисляваше наум.

— Добре. Може би тук има достатъчно и за мен, за да се прецакам малко в цената. Да си създам малко нови връзки. Да предложиш добри цени в лоши времена не е лоша идея, знаеш ли?

Импелитери се обърна към Спърлинг.

— Видя ли бе, човек? Затова я наричат Кило Кралицата, разбира си от бизнеса.

— Не се ебавай с мен, Антъни. Бизнесът си е моя работа. Ако се мина, ще те глобя с няколко стотачки. Така добре ли е, миличък?

— Чудесно. Значи се разбрахме.

— По какво обаче да позная „кой кой е“ в твоя хит парад?

Импелитери плъзна снимките на бюрото на Марго.

— Това са имената и физиономията, които търся. Обади ми се, когато сметнеш, че си се свързала с някой от тези типчета. Аз ще цъфна тук много бързо и ще се погрижа за тях.

— Не искам да се погрижваш за когото и да е на две карета околоръст работното ми място, разбрано ли е?

— Разбрано.

— И това нещо става за не повече от седмица.

— Ей, мен не ме интересува нищо, което би продължило дори толкова.

— Добре. Влизам. — Марго се засмя, разкривайки комплект блестящи бели зъби, които изглеждаха прекалено съвършени, за да бъдат истински. — Да го подпечатаме с целувчица, миличък?

— Благодаря, Марго, няма нужда, вярвам ти.

— Хайде де.

— Ей, не смей дори да се ръкуваш с мен.

— Много си бързлив бе, грубиян такъв.

— Адски си права.

— Добре, Мистър Трепач на кримита, сега припчай с твоя мълчалив приятел. Аз ще пусна приказката...

— ... накъм Браунсвил...

— Да бе, да. Ще пусна приказката. Ще вкарам някои екстри. Ще видим какво ще стане. Но не се ебавайте с редовните ми клиенти или с когото ви кажа да не се ебавате, не ме интересува дали са Сини тапи, Червени тапи, Четири тапи или всякакви там шибани пендехо тапи.

— Разбрано.

— Окей. Правим го. Нямам нищо против шефа на детективите да дължи на теб, пък ти да дължиш на мен.

— Окей, Марго. Добре. Само още нещо.

— Сега пък какво?

— Трябва да познаваш един на име Реджинал Уилсън. Май нарича себе си Реджи Шантавия?

— Реджинал Уилсън, това ли било истинското му име?

— Да, бе.

— Реджи Шантавия? Познавам го тоя.

— Да знаеш къде мога да го намеря?

— Не е добър човек той, Антъни.

— Да бе, и аз не съм. Къде мога да го намеря.

Марго въздъхна. Това не беше част от сделката. Импелитери беше поискал нещо в повече. Но Марго не беше изненадана.

— Е, добре. Не знам къде отсяда, но паметта ми подсказва, че е едно от онези псета, които чукат жени из целия проклет град. Знае ли човек къде си крие главата? Но той има сестра. Може би ще я убедите да ви съдейства. Работи на Сътър. Козметичен салон, който се казва „Африканска жена“. Не, беше „Афро дама“. Нещо такова.

— Сътър и коя?

— Ъъ, около Амбой или Бристол. Срецу жилищен комплекс „Тилдън“.

— Добре. Как изглежда?

— Слаба, без цици, но симпатична. Светла кожа. Малко ръждива коса. Носи очила.

— Ръст?

— Боже мили, пендехо, откъде мога да знам? Среден.

— Как се казва?

— Лили. Не, не беше Лили, а Мили. Точно така, Мили.

Марго беше оставила телефона си без отговор две поредни позвънявания. Когато отново иззвъня, тя каза на Импелитери:

— Извинявай, Антъни, имам работа.

— Окей, Марго. Моите уважения. Ще намина утре. Тук ли ще си?

— Да, но след това аз ще ти се обаждам.

И толкова. Импелитери беше поставил капана си. И освен това беше по следите на Реджи Шантавия.

[1] Исп. вулгарно обръщение, букв. „косъм от срамните части“.
— Б.пр. ↑

27.

Телефонното обаждане на Арчи Рейнолдс хвана Уилямс Белилката тъкмо когато висеше над печката си с две плочи и бъркаше полуготовата бобена чорба „Кембъл“ в олющена тенджерата. Той се заслуша в указанията на Арчи, изключи нагревателя и остави супата в тенджерата да изстине и да се сгъсти.

След пет минути Белилката влезе в складовото помещение в дъното на пивницата срещу комплекса. Арчи седеше в стар дървен кабинетен стол, от онези с тапицирана зелена седалка, висока облегалка и на колелца. Носеше плътно бяло поло под синя риза от изкуствена коприна, оставена разкопчана. Панталоните му бяха от лек вълнен плат, също сини. Беше вдигнал краката си върху купчина ръждясали кутии. Белилката забеляза катарамите „Гучи“ на черните му обувки без връзки.

Реджи Шантавия седеше встрани от него и дъвчеше клечка за зъби. Неговото облекло се състоеше от обичайните джинси свръхголям размер, суичър „Томи Хилфигър“ и черна шапка с козирка и лого на „Дребосъците“.

Из въздуха се носеше едва доловима миризма на бензин и нафталин, но Белилката не посмя да попита от какво е.

Никой от двамата не направи знак на Белилката да седне някъде в претъпканата стаичка. Той не изрази каквото и да е недоволство. Беше чул за кръвопролитие в автосервиза. Нямахше намерение да прави или казва каквото и да е, което би изкарало Арчи от кожата му.

Арчи задаваше въпросите си без обяснения или повторения, като че ли искаше да свърши много бързо. Белилката също му отговаряше тутакси, но изглежда имаше няколко пункта, на които Арчи искаше да се върнат отново, за да бъде по-сигурен.

— Я ми кажи ти пак за тия мюсюлмански педерастии? Те истински ли са?

— Истински мюсюлмани?

— Да бе.

— За таз ислямска работа не знам много, но онез от тях, дето са мюсюлмани, изглежда взимат скапаната си религия много на сериозно. Факт е обаче, че много от охранителите им изобщо не са мюсюлмани.

— Не са ли?

— Не са, по дяволите. Само тежките биячи. Много от тях са най-обикновени момчета, които искат да си изкарат от нещо хляба.

— Значи само стрелците им са мюсюлмани.

— Доколкото мога да преценя.

— Къде им е тогаз джамията или храма, или к'вото там имат?

— Доколкото чух, на Бушувик авеню. На запад, близо до Грийни. Кафявата сграда с едно нещо отгоре.

— Аха. Та колко са те?

— В храма ли?

— Не бе, педераст, в тая охранителна фирма.

— Целият им брой не го знам. Мога само да преброя тези, които бачкат тук. Всеки ден виждам двама пазачи във фойетата на сгради А и Б, двама пред порталната врата и четирима като външни патрули. Но те работят на смени.

— Значи отвън са две двойки.

— Отвън ли?

— Да.

— Точно така — кимна Белилката. — Навън винаги патрулират по двойки.

— Нищо повече вътре.

Старикът поклати глава.

— Не, държат неколцина и вътре. Поне двама във фойетата, както вече казах, но тия са обикновени охранители. Освен това, откак почнаха да я градят тази ограда, имат още няколко, които пъплят вътре в А и Б и наглеждат строителите. Тия с патлаците...

Арчи прекъсна стареца. Беше чул достатъчно.

— Аха, добре. Бушувик авеню. Знам го мястото. Окей, старче, продължавай да дебнеш.

Арчи беше свършил с Белилката, но онзи не си тръгна. Остана да стърчи пред Арчи, изчаквайки, потискайки малките остатъци от достойнство в старите си кокали.

Бавенето му подпали искрата на гнева у Арчи. Той разбираше защо го прави. Изчакваше за милостинята си, за това, че не бе

направил нищо друго, освен да докладва приказките, които си говореха свободно жените и възрастните обитатели на „Ню Лотс“. Белилката не беше му предложил нищо повече от слухове, които се носеха или които чуваха малките деца, или това, което можеше да каже някой нов охранител на тътрещ се дядка, проявил обичайното старческо любопитство. Не беше нещо, което Арчи би се стремял на всяка цена да купи. Но ето ти го старият хитрец, виснал пред него, чакащ, само дето не беше протегнал ръката си за просия. Беше по-лошо, отколкото да подхвърлиш петак на някой от ония дърти тъпаци, дето ти забърсват предното стъкло на сааба, докато чакаш на светофара. Поредната капка от чашата киселина, прояждаща стомаха на Арчи.

Той натика десетдоларова банкнота в джоба на ризата на стареца.

Щом парите се озоваха в джоба му, Белилката попита:

— Нещо друго, шефе?

Арчи разбра, че старецът използва обръщението „шефе“, донякъде от сервилност, донякъде от корист.

— Не, нищо повече не можеш да ми предложиш ти, Белилка. Какво шибано друго нещо можеш да имаш за мен?

Старецът отстъпи крачка назад. Реджи изплю клечката за зъби и се надигна, давайки по този начин знак на стареца, че е време да се разкарва.

— Нищо, предполагам — изфъфли старикът. — Но човек никога не знае.

— Де да знам, мамка му. Айде, старче. Разкарай се, мамицата ти.

Докато Белилката се изнизваше от склада, Арчи му кресна:

— Ей, а кво става с оная полицейска дъщеря? Тя кво прави, мамка й? Още ли се навърта тук?

Старецът се обърна и каза:

— О, да, още е тук. И то всеки ден. Цяла дузина ченгета се навъртат около нея. Предполагам, че сега се чувства в безопасност. Още е тук.

Изчака да долови горчивината, която тази информация трябваше да предизвика у Арчи, но онзи не му достави това удоволствие. Само кимна с глава и изгледа как старецът се запътва към щанда да си купи нещо. Нали сега имаше парички. Можеше да си купи сиренце, пушена наденичка и хлебец към супата. Пък и за една кутия бира щяха да му останат.

— Ми с'а к... к... к'во праим, Арч? — попита Реджи.

Арчи направи гримаса, потискайки яда дълбоко в себе си, за да не му пречи на мисълта.

— Гирата и Мели готови ли са?

— Да, ще се с... сръ... срещнем с тях по-късно.

— Добре. — Арчи помръдна на стола си, не можейки още да преглътне последното късче информация, свързано с дъщерята на полицейския шеф. — Проклетата му кучка. Маmicата му, тая продължава да ме нервира. Всичко се обърка заради задника й.

— Предполагам.

— Майната й. Може да си има колкото си иска ченгета около себе си. Време е да й покажем и на нея кой държи шибания квартал. Хайде. Докарай колата.

Реджи изпълни указанието на Арчи и подкара няколко карета на север по Деветдесет и осма улица в Източен Ню Йорк. Върнаха се на юг по Рокауей авеню, избягвайки полицията около центъра на Джъстин, но все пак успяха да се доберат достатъчно близо, за да виждат северния вход на центъра.

Арчи се ухили доволен от способността си да се озове толкова близо и въпреки това да остане незабелязан от полицията.

Двамата останаха да наблюдават от джипа. След петнадесет минути видяха да излизат две жени, но Арчи чакаше търпеливо. Минаха още пет минути и на вратата се появиха още две жени, придружени от три деца между тях. Арчи разпозна и двете, както и за какво бяха излезли навън.

Когато минаха покрай колата на Реджи, Арчи свали страничното стъкло и извика:

— Ей!

Те се извърнаха и той им махна с ръка да се приближат. Двете не се поколебаха повече от секунда-две. Бяха търсили кокаин на прах из целия квартал, а сега прахът им беше дошъл на крака, направо на улицата.

Едната жена беше чернокожа, другата бяла. Децата им бяха смесица и от двете раси. Жените имаха напрегнатия, занемарен и

съсипан вид на хора, изпитващи непреодолимата потребност час по-скоро да си намерят дозата наркотик.

Бялата жена се потули зад черната, смятайки сигурно, че Арчи ще бъде по-склонен да се спазари с нея. Но него сега не го интересуваше продажбата на дрога. Умът му бе зает с унижението и ужаса, които възнамеряваше да причини.

— Ей, друсачката! Да, да, ти, ела насам. Кажи на черната си сестра да застане ей там и да наглежда дечицата.

Черната жена сбра хлапетата около себе си. Не искаше да гледа какво щеше да става, затова се обърна с гръб към колата, мъчейки се да скрие гледката от очите на децата. Трябваше всъщност да накара децата да гледат нея, а не колата, но в момента не можеше да разсъждава рационално.

Бялата жена се затътри към вратата със сваления прозорец, навела глава. Арчи се вгледа в черните корени, поникнали под мръсно платинения цвят на косата ѝ.

— Вдигни си главичката, скъпа, и ми кажи как се казваш.

Тя вдигна очи.

— Лорен.

— Мойто име знаеш ли?

Лорен кимна.

— Как ми е името?

— Арчи.

— Точно така, скъпа, знаеш ли с какво се занимавам?

Лорен сви рамене. Носеше суичър, който беше твърде малък за нея, мръсни сини джинси и износени тенис обувки. Беше се загърнала в тънък дъждобран, мъчейки се да се скрие от наглия поглед на Арчи и донякъде да прикрие лекото треперене, което я беше обзело.

— Попитах те нещо, знаеш ли с какво се занимавам?

— Предполагам.

— Предполагаш?

— Продаваш.

— Продавам какво?

— Прах.

— Точно така, скъпа. А ти точно това търсиш, нали?

— Да.

— Искаш ли малко прашец?

Сега Лорен погледна Арчи в лицето. Опита се да се усмихне, разкривайки проядени зъби и издавайки възбудата, която я беше изпълнила, защото беше толкова близо до това, което търсеше отчаяно, толкова близо, а така я беше страх от всичко, което щеше да се наложи да изтърпи, за да го получи.

Арчи се пресегна и взе нещо от ръката на Реджи. Премести се и вдигна лявата си ръка към прозореца на колата, показвайки на Лорен три пластмасови шишенца, запушени с всеизвестните сини тапи. Всяко шишенце съдържаше доза кока на прах за по двадесет долара. Като ги видя, на Лорен ѝ се сви стомахът.

— Колко пари имаш?

— Двадесет.

— Общо за двете?

— Да.

Носът на Лорен потече. Тя подсмъркна и го изтри с опакото на ръката си.

— Добре, дай ми я шибаната двадесетачка.

Лорен бързо измъкна смачкана банкнота от джоба на дъждобрана си и я подаде на Арчи. Той рязко я дръпна с дясната ръка и стисна в лявата трите шишенца.

Лорен потрепна и стисна челюсти. Доця ѝ се да изкрещи „Дай си ми шибания прах, задник такъв!“, но замълча.

— Искаш едно от трите ли?

— Ако искаш ми дай и трите. Ще ги взема.

— Но ти ми даде само двадесет.

— Тогава дай ми едното.

— Но ти искаш двете.

— Нямам повече пари.

— А какво имаш?

Лорен млъкна. Все още имаше някаква капчица достойнство, останало у нея, а и децата ѝ бяха на няма и шест метра от нея. Но тя преглътна достойнството си и попита:

— Какво искаш?

— К'во ще кажеш да ми осмучеш големия черен пишок, на мен и на авера ми. Две пишки, две шишенца.

Нервен тик пробяга по бузите на Лорен. Може би ако децата ѝ не бяха с нея, щеше да се реши по-бързо. Тя погледна през рамо да види

колко близо са. Момчето беше осемгодишно. Момичето на пет. Момчето смело надникна зад крака на приятелката ѝ, но чернокожата дръпна главата му назад. Лорен вече беше готова да каже „Добре“, но Реджи я изпревари:

— Заеби това, човече! Тя мирише. Не ща една миризлива дрогирана кучка да ми ближе слабините.

Лорен залитна напред, с превити рамене, почти безсилна да потисне вълната на гняв и отчаяние, която я заля.

Арчи изглежда беше готов да ѝ предложи друг избор. Той махна на Лорен да се приближи.

— Ела тук!

Когато тя пристъпи близо до отворения прозорец, той я сграбчи за гърлото.

— Отвори си шибаната уста, кучко.

Отначало тя си помисли, че Арчи иска да види дали устата ѝ е подходяща за пениса му. Тя понечи да я отвори, но изведнъж той заби палеца си в гърлото ѝ и тя нямаше друг избор, освен да отвори широко уста, давейки се и мъчейки се отчаяно да си поеме въздух. Арчи се наведе напред, изхрани се и изплю тлъстата си храчка в отворената ѝ уста.

И продължи да стиска гърлото ѝ, придърпвайки я към себе си. Тя не можеше да преглътне, не можеше и да я изплюе. Топлата храчка заседна в устата ѝ, предизвиквайки спазъм.

— Сега ме чуй добре, кучко, и го кажи на приятелката си и на всички други скапани друсани кучки от оня лайнарник от който излезе, видя ли ви в това място, никога повече няма да си купите прах в тоя квартал. Продължете ли да влизате там, ще ви отрежа. А ако поискам, ще ви прережа и шибаните гърла. Разбра ли ме?

Лорен закима, плачейки и давейки се, унижена, изгаряща от страх и омраза, надявайки се, че децата ѝ не са видели какво ѝ беше причинил тоя кучи син.

— И им кажи кой те е предупредил за това, аз, Арчи Рейнолдс. Вие решете кое искате повече: мен, скапания си живот и праха ми, или оная кучка от Чичо Томовата колиба, която ви оставя да спите на пода и да ѝ целувате малкия светъл задник. Схвана ли?

Лорен дори не усети дали е успяла да кимне в отговор. Болката я беше принудила да стисне очи.

— Погледни ме!

Тя го стори и Арчи натика едно шишенце в устата ѝ, след което я блъсна назад.

Лорен се прегъна на две, изплювайки шишенцето заедно с храчката и заплака, плюейки и давейки се от собствените си сълзи на унижение, докато се мъчеше да изтрие шишенцето от храчката в мръсния си дъждобран.

28.

Факсът за Елард Уоткинс включваше всичко на всичко четири страници. Когато последната излезе от апарата в служебния шевролет, Лойд Шоу бе привършил с храната от „Макдоналдс“.

Информацията включваше почти всичко, което имаха правораздавателните агенции срещу Елард Уоткинс Гирата. Арестантското му досие датираше още от 1978 година и беше свързано главно с пласиране на дрога и обвинения във въоръжени нападения. Имаше криминално досие на НЙПУ, както и щатски, и федерални записи. Шоу забеляза, че честотата на арестите и задържанията на Елард бяха в средни граници, което означаваше, че беше задържан за по-дълъг срок в около три процента от арестите. Страниците не бяха лично за него.

Фактите, които те съдържаха, се преплитаха с информацията за хиляди други престъпници като него. Но за Шоу беше ясно, че щом Уоткинс Гирата бе успял да се издигне до длъжността на един от уредниците на Сините тапи, той със сигурност беше претрепал доста народ по пътя си. Очевидно беше способен на всичко.

Шоу и Мейсън седяха на предните седалки на шевролета, четяха страниците и изхвърляха ненужно голямото количество опаковки и салфетки от менютата в ръждясалото кошче за боклук на крайпътния „Макдоналдс“.

Шоу беше свалил прозореца на колата, за да разкара навън миризмата от храната. Свършеше ли поредната страница от факса, той я подаваше на Мейсън.

Мейсън с допотопните си очила с рамки от черупка на костенурка имаше дълбокомислен вид. Докато четеше информацията за Елард Уоткинс си записваше някои неща в тефтерчето, което винаги носеше в страничния джоб на спортното си сако на сиво райе. Шоу не коментираше прочетеното, за да остави Мейсън да поработи над фактите в своя задълбочен, тромав стил, характерен за старата ченгесарска школа.

Шоу не знаеше кой е Елард Уоткинс, но от разпечатките, пратени им от Уолтър и неясната арестантска снимка, в главата му започна да се оформя представата за един от уредниците на Сините тапи. Уоткинс тежеше над сто и тридесет кила, но Шоу не си представи някакъв дебелак, а по-скоро едър мъж, плашещ околните с ръста си. Когато Шоу се опита да види въпросния Уоткинс на подсъдимата скамейка или в килията му в „Данемора“, или крачещ из улиците на Браунсвил, визуализира един коравосърдечен тип, заплашителен и брутален.

Мейсън дописа последната си бележка и свали прословутите си очила.

— Искам да го спипам първи, Мейс.

— Защо?

— Не знам. Просто ми се иска. Обзалагам се, че Уолтър е пратил информацията първо за нашия човек.

— Искаш да победиш Импелитери. Да им покажеш, че старчоците още могат да се справят.

— Може би.

Мейсън сви рамене.

— На мен просто ми се ще да свършим с това колкото се може по-бързо. Тези са от лошите. Някакви идеи?

— Всеки път, когато са го арестували, е давал бруклински адрес.

— Така е. Но ако разчитаме на тези адреси, работата едва ли ще потръгне.

— Не, но тези адреси ме подсещат, че е от Бруклин. Обзалагам се, че не се мярка много из Манхатън.

— Може би.

— Какво ли кара?

Мейсън погледна бележките си. После прелисти отново страниците на факса.

— Пътната полиция няма данни за кола, притежавана от него. При последния му адрес е докладвано, че е бил хванат, докато е карал линкълн континентал, модел деветдесет и първа. Искаш да потърсим колата?

— Не, не. Просто разсъждавам. Голяма кола. Едър тип. Голямо, дебело бруклинско момче, Уоткинс Гирата... — Шоу замълча за миг, после се помръдна и изпъна гръб в седалката си. — Хайде, имам една идея!

— Каква?

— Трябват ми „Жълтите страници“ на Бруклин. А и още съм гладен.

— След толкова ядене?!

— Този боклук не мога да го ям. Хайде.

Първо намериха един китайски ресторант, а след това получиха и „Жълтите страници“ от собственика. Наложиха се и двамата детективи да покажат полицейските си значки на подозрителния собственик, преди да им даде телефонния указател.

Щом получиха дебелия том, двамата седнаха на една от празните маси и започнаха да се тъпчат със съдържанието на трите плата китайска храна, докато Шоу прелистваше указателя. Бяха си изяли късната закуска. Сега се оправяха с ранното следобедно ядене.

Докато прелистваше указателя, Шоу си спомни старата рекламна фраза на изданието: „Има ли го навън, значи е вътре“. Нямахме начин да не е вътре. Шоу трябваше само да го намери. Не беше в рубриката „Облекла“. Нито в частта „Мода“. Беше под графата „За мъже“. Той допусна, че имената и адресите под графата „За мъже“ ще оформят твърде дълъг списък. Но изданието показва на Шоу, че точно тази категория не беше от най-важните. Под графата „За мъже“ адвокатите и охранителните услуги се брояха на пръсти. Единственият по-сериозен списък беше този на минирубриката „Мъжки облекла“. Само от тъпо любопитство Шоу прелисти и страниците, посветени на жените. „За жени“ имаше четири списъка. И женските тоалетни бяха по-луксозни, помисли си той. Дявол да го вземе, кой казва, че имало равенство на този свят?

В „Жълтите страници“ Шоу намери това, което търсеше, включително адресите на магазините за дрехи за дебели мъже в Бруклин. Ето ги, отбелязани евфемистично като дрехи за истински, снажни, солидни мъже, между „Поправка на дрехи“ и „Духовно здраве“. Съвсем подходящо, помисли си той, ако си някой побъркан дебелак, който непрекъснато си съсипва дрехите.

След като го обсъдиха с Мейсън, те изключиха магазина за „солидни мъже“ на Бей Ридж, решавайки, че той е предназначен за големи, високи и солидни италианци, позвъниха на другите и поразпитаха за расовата принадлежност на клиентелата им. Накрая решиха, че в два от магазините ще могат да открият следа. Единият

беше отворен до осем, другият до девет часа. Беше малко след пет. Привършиха с бирите си „Цингтао“ и тъкмо се канеха да потеглят, когато полицейската радиостанция на Шоу запращя.

Беше Уолтър Уонг.

— Да, Уолтър, казвай.

— На линията ми е Джъстин Бъртън, иска да говори с теб. Изглежда е на клетъчен телефон.

— Вземи й номера. Кажй й, че ще й се обадя веднага.

Джъстин се отзова още на първото позвъняване. Гласът й се смесваше с фоновия шум, прихващан от клетъчния телефон, но въпреки това Шоу можеше да долови гнева в него.

— Детектив Шоу?

— Да.

— Трябва да говоря с вас.

— Лично ли?

— Да. Бих предпочела лично.

— Къде сте?

— В колата си. В Манхатън.

— Къде отивате?

— Да се видя с баща ми, но първо искам да разговарям с вас.

— Добре.

Шоу не си загуби времето да я разпитва какво става. Уточниха се кой къде се намира точно и се разбраха да се срещнат на Оушън Паркуей.

— Това за какво беше? — попита Мейсън.

— Полицейската щерка. Звучи доста изнервено.

— Заради нас ли?

— Не можах да разбера защо. Кой знае? Тръгнала е да се оплаче на татенцето.

— По дяволите!

— Даа, само това ни липсваше. Да видим дали ще мога да я укротя малко.

Джъстин чакаше Шоу в един бар ресторант в тихо италианско кварталче. Седеше на маса в дъното. Личната й охрана от трима души бяха заели места отпред на бара. Мейсън изчака в колата навън.

Шоу кимна на детективите. Те го погледнаха така, сякаш му казаха: „Твоя е изцяло“.

Той се настани срещу Джъстин. Тя седеше вдървено до масата с шахматна политура, съблякла жакета на костюма си. В бялата си копринена блуза и скромното перлено колие приличаше на някоя дама, работеща в адвокатска кантора на Парк авеню. Хрумна му, че само видът ѝ е в състояние да побърка някой като Арчи Рейнолдс.

В задната част на заведението имаше още една двойка. Шоу остана с впечатлението, че са шеф и секретарка. Двамата се държаха за ръце и се гледаха в очите. Разменяха си нежни целувки като влюбени ученици. На Шоу изобщо нямаше да му пука какво точно правеха двамата, но инфантилното им поведение само подчертаваше изнервения и напрегнат вид на Джъстин.

В гнева си тя изглеждаше още по-красива. Едва сега Шоу обърна внимание на косата ѝ. Приличаше повече на испаноговореща, отколкото на афроамериканка. Не, по-скоро на американо-индианка. Стройна, стегната и тъмнокоса. Но изглежда малко я беше поизправила, ако съдеше по прическата ѝ. Каквото и да беше направила с косата си, тя стоеше съвършено на овалното ѝ лице, правя нос и фино очертаната брадичка. Ах, този нос и тези скули, те му подсказваха, че у нея има нещо индианско.

А после всички тези чувства се изпариха от главата му, когато видя как Джъстин вдигна чашката с кафе между дланите си, за да не затрепери от гняв и кафето да се разлее от чашката.

— Какво се е случило? — попита Шоу.

— Преди да ви кажа, ще ви предупредя, че никога през живота си не съм изпитвала толкова гняв и отвращение. Затова предварително ви се извинявам, ако сте си помислил, че гневът ми е предизвикан от вас. Просто съм бясна! Съжалявам.

— За какво?

— Заради Арчи Рейнолдс. А и заради вас, защото нищо не сте направили по въпроса, макар и да звучи абсурдно, тъй като не е минал и ден.

Шоу не коментира. Само попита:

— Какво е направил този път?

Тя му разказа случката, която беше изтръгнала от устата на приятелката на Лорен, след като една от социалните работнички бе

видяла Лорен да измъква децата си от центъра. Каза му и какво е обещал да направи Арчи Рейнолдс на всяка жена, която би се осмелила да пристъпи в нейния център.

Шоу я изслуша внимателно. Сдържаността, с която Джъстин му описа цялата отвратителна история, направи разказа ѝ още по-смущаващ за него, отколкото ако бе видял всичко с очите си.

Когато тя свърши, Шоу забеляза плътно стиснатите ѝ устни и стегната челюст.

— Той е един звяр, Джъстин. Просто едно животно. Не, по-лошо. Той наистина замисля да извърши цялата тази гадост.

Сервитьорката се приближи да допълни чашата с кафе на Джъстин и Шоу ѝ каза:

— Донесете ми един „Мейкърс Марк“, моля. Чисто.

— Нека да са две — добави Джъстин.

След няколко секунди тягостно мълчание през което сцената с Арчи, храчещ в устата на нещастната жена продължи да изпълва съзнанието на Шоу, Джъстин заговори:

— Едва познавам този човек, а толкова го ненавиждам, че стомахът ми се е свил на топка. Не стига всичко, което причинява на тези жени с дрогата си, не стига това, което те самите си причиняват, ами сега им казва, че дори не могат да потърсят подслон, да преспят през нощта някъде, където няма да се върне някой посред нощ, пиян или дрогиран, и да ги пребие.

— Виж какво — каза Шоу, — той не го прави само за да ги уязви. Прави го, за да ти изпрати послание. Да ти покаже, че не можеш да се настаняваш в неговия квартал и да му отнемаш това, което си е негово. Опитва се да ти покаже кой е господар на положението.

Джъстин изглежда Шоу ядосано.

— Знам, дявол да го вземе! Но защо не му стиска на тоя изверг да дойде при мен и да ми го каже? Защо трябва да го прави чрез тях?

— Защото около теб има трима детективи и още половин дузина ченгета. Но той е идвал при теб и ти го е казал. Дошъл е с пистолет в ръка и ти е казал да се махаш. Ти не си го послушала.

— Не мога да позволя на това животно да ме сломи.

— Знам. Знам. Онази жена тръгна ли си?

— Опитах се да я успокоя. Опитах се да я убедя да остане.

— И успя ли?

— Не знам. Тя все още беше там, когато излязох. Можех ли да ѝ гарантирам, че нищо няма да ѝ се случи? Можех ли да ѝ кажа, че този човек ще бъде арестуван?

— Да. Точно това си могла да ѝ кажеш.

— Не мога да го гарантирам. Знаеш го.

— Защо, по дяволите, да не можеш? Сигурно си мислиш, че съм дошъл тук да си играя игрички. С това шибано копеле е свършено. Той е един ходещ мъртвец.

Джъстин неочаквано стисна Шоу за китката. Силата на дългите ѝ пръсти го изненада.

— Но нали каза тази сутрин нещо? Колко души ще трябва да загинат преди него? Колко жени ще пострадат? Разбираш с какво съм се заела, нали? Не казвам, че искам да го прехвърля на твоя гръб, но си наясно какво искам да постигна, нали?

— Да. Разбира се.

Погледна го така, сякаш ѝ се искаше да му повярва, но явно не можеше да си го позволи.

— Какво ще направиш?

— Ще го издиря, ще издиря бандата му, ще издиря всяка нишка, водеща към него, и ще ходя по петите му, докато не го видя мъртъв, докато не изчезне или не го натикам в дранголника. Не знам колко време ще отнеме това, кога точно ще стане, но ще стане! Ако не го закова аз, някой друг ще го направи.

Тя отпусна китката на Шоу, отдръпна се на стола си и умът ѝ се зарея някъде другаде. Шоу не можа да прецени дали повярва на думите му, или не.

Потупа я по ръката, за да привлече вниманието ѝ. Или може би да провери дали ще му позволи да я докосне.

— Джъстин?

Тя прие докосването и това да се обръща към нея на малко име. Втренчи очи в Шоу и той повтори:

— Джъстин? Чуваш ли ме?

И тя отново го изненада, като стисна дланта му, без да откъсва очи от неговите.

— Да. Чух те.

— Вярваш ли ми?

— Вярвам, че ти го вярваш.

Стисна за последен път ръката му, може би за да му каже, че е получил съгласието, към което се е домогвал.

— Сега ще отидеш ли да се видиш с баща си?

— Да.

— Ако ще задържаш тези жени в своя център, помоли баща си за патрули по улиците наоколо, а не само пред входа на центъра и в двата края на карето. Но ако наистина искаш да постъпиш умно, премести ги някъде другаде. Не се излагай на ненужни рискове. Ако имаш възможност да се пренесеш временно на друго място, смятам, че трябва да го направиш.

— Няма да му позволя да ме прогони.

— Не те карам да бягаш. Казвам ти да проявиш разум. Скрый жертвите му. Помогни на всички тези хора да оцелеят, докато не се справим с него. Заради себе си и хората, на които помагаш.

Джъстин вдигна чашата си с бърбън и отпи. Шоу пресуши своята и разреши алкохола с топло кафе. Тя го гледаше замислено. Явно размишляваше над това, което ѝ беше казал.

— Знаеш ли защо избрах теб, Шоу?

— Не си ме избрала ти. Шефът на детективите ме избра.

— Не. Той може да ти е възложил задачата, но аз те избрах да я ръководиш. Има куп неуниформени мъже и детективи, които могат да работят по случая, но аз избрах теб. В теб и в начина, по който действаш, има нещо по-различно. Имам чувството, че обичайната полицейска процедура не ти подхожда. Не знам дали не греша, но сякаш не се побираш в някакви рамки.

— Не.

— Що за човек си ти? Някаква порода ченге със специално назначение?

— Не знам. Предполагам.

— Отговорността за всичко това не е повече твоя, отколкото на всеки друг, но за добро или лошо, ти си човекът, който ще ръководи най-добре операцията.

— Дано.

— Добре. Не искам да си помислиш, че упражнявам върху теб некоректен натиск или че те манипулирам.

— Не съм казал, че е честно. Казах само, че ще се постарая. Повярвай ми, върху мен вече упражняват толкова силен натиск, че

твоят няма почти никаква тежест.

— Е, съжалявам, че съм добавила още малко.

Тя отпи още веднъж от бърбъна, обмисляйки следващата си реплика.

— Това, което казваш, звучи доста разумно, Шоу. А освен това, изглежда си в състояние да ме успокоиш.

— Може да е от питието.

Тя се усмихна.

— Не. Не и от толкова, във всеки случай. Ти си факторът.

— Е, приемам го като комплимент.

— Приеми го изцяло. Не правя често комплименти на мъже.

— Защо?

— Не мисля, че има много, които го заслужават. Всъщност, няма много мъже, които биха искали да си имат работа с мен.

— И обратното.

— Точно така.

— И защо?

— Не знам. Може би ги изнервям.

— Я, това е направо изненадващо. Ти си само една зашеметяваща, висока метър и осемдесет чернокожа жена, с очи като лазери, която е може би два пъти по-умна от повечето мъже и която на всичкото отгоре е дъщеря на полицейския шеф. От къде на къде някой ще има нещо против да се занимава или да се обвързва с теб?

Джъстин се усмихна отново. Беше започнало да му доставя удоволствие да я кара да се усмихва.

— Да се обвързва? Личният ми живот ли имаш предвид, или професионалния?

— И двете. Само подхвърлих частта за обвързването, щот' пусках въдицата.

— Аха! Значи, не те изнервям?

— Минавам покрай това — отвърна Шоу.

— Тоест?

— Не съм ти в категорията. Защо трябва да ме изнервяш?

— Какво значи това не си ми в категорията?

— Ами аз съм ченге. Не допускам, че имаш практиката да се обвързваш с ченгета.

— Прав си.

— Освен това съм бял. Не твърдя, че имаш предразсъдъци, но предполагам, че предпочиташ чернокожи мъже.

— Не е задължително. Чернокожите мъже внасят немалко проблеми в уравнението, повярвай ми.

— А и формално съм женен. Доколкото знам, ти не си семейна.

— Не, не съм семейна. Какво значи това формално?

Шоу погледна празната си чаша и с мъка се въздържа да не си поръча нова.

— Ако жена ми и аз не бяхме толкова заети, отдавна щяхме да сме се развели.

— Заедно ли живеете?

— Под един и същи покрив. Понякога.

— Мисля, че съм чувала нещо такова и преди.

— Не бих се изненадал. Но всъщност, за какво си говорим ние с теб?

— На колко си години, Шоу?

— По-стар съм от теб.

— Нямах вид на стар. Изглеждаш в доста добра форма.

— Благодаря. А ти на колко си?

— Тридесет и четири.

Реакцията на Шоу ѝ подсказа, че я беше смятал за по-млада.

— Да, напредвам. Часовничето се върти...

— Никога ли не си се омъжвала?

— Веднъж почти бях на път. Стига ми.

— Аз съм на четиридесет и две. Така че, като оставим настрана факта, че съм по-стар, бял, ченге и формално женен, както и че моментът никак не е подходящ... няма проблем. Кога е първата ни среща?

Джъстин отвърна, без да се замисля.

— Когато всичко това свърши.

Шоу изчака няколко секунди, преди да отговори:

— Добре ли чух това, което ми се стори, че чух?

— Нали ти реши да хвърляш въдицата.

— Ама ти сериозно ли?

— Не се шегувам с тези работи.

— Е, този път наистина успя да ме изнервиш — призна Шоу.

— Глупости!

— Добре де, да речем, малко. Но за какво го правиш? Допълнителна мотивация?

— Приеми го както намериш за добре. Свърши ли се веднъж, излизаме на вечеря и прием бърбън колкото си искаме.

Шоу се пресегна и предложи ръката си. Беше изпитал порив отново да докосне Джъстин Бъртън. Тя я покри със своята и я стисна леко.

— Уговорено? — изрече Шоу.

— Уговорено! Но има още нещо.

— Какво?

— Не мога просто да напусна центъра, знаеш това. Там непрекъснато идват жени. Няма да мога да преживея мисълта, че някой ще дойде да почука на онази врата и тя ще се окаже заключена.

— Задължително ли трябва да си ти? Не можеш ли просто да оставиш някого, който да ги насочва на друго място?

— Трябва да съм аз, поне в началото. Не мога да накарам други да вършат нещо, което аз не искам да върша.

— Тогава поне го сведи до минимум. Посниши се малко. Прехвърли хората към други по-безопасни места колкото се може по-бързо. И кажи на жените, които са там и които все още имат нужда от дрога, да си я набавят от друго място. Нека техните приятели или близки, които не се мяркат около приюта, да им я набавят.

Джъстин го изслуша и се намръщи малко, замислена над това, което Шоу ѝ каза.

— Разбрахме ли се? — попита Шоу.

Тя най-сетне вдигна очи и кимна в съгласие.

— Добре, Шоу, ще направя каквото казваш. Но моля те, дръж ме в течение как вървят нещата.

Извади визитка и започна да реди цифри.

— Това е номерът на клетъчния телефон, а това на домашния. Обади ми се, ако има нещо, което трябва да знам.

— Ще ти се обаждам. Сега трябва да потеглям.

— Окей. Благодаря ти.

Шоу се изправи, готов да си тръгне.

— Ей!

— Какво?

— Забравих ти първото име. Как ти е първото име, Шоу?

— Лойд.

— Точно така. — Тя кимна, сякаш одобряваше. — Хубаво име. Отива ти. Защо са те кръстили така?

— Нямам представа. На някой мой дядо, предполагам. А теб защо са те кръстили Джъстин? От „юстиция“, може би?

— Баща ми така и не ми призна, но вероятно.

— Е, и на теб ти отива.

— Благодаря. Не ме оставяй да се чудя какво става там. Знам колко мразите вие, ченгетата, да отговаряте на въпроси, но моля те, обаждай ми се.

— Обещавам.

Мейсън дремеше, когато Шоу се върна при колата. Звукът на отварящата се врата го събуди. Той се наведе и запали двигателя, просто така, връщайки се към рутинната дейност, без да задава никакви излишни въпроси.

Докато караха към магазина за облекла, Шоу му разказа за последния проблем на Джъстин с Арчи. Мейсън само заклати глава, въздържайки се от коментар. Прав е, помисли си Шоу. Какво да каже? Сега ситуацията изисква не да се приказва, а да се направи нещо.

29.

Влязоха в магазина с много сериозен вид. За щастие наоколо не се виждаха едри момчета, търсещи дрехи за наднормения си ръст, така че се наложи да кокошинят перушина, докато притиснат управителя и двамата му продавачи. И тримата погледнаха арестантската снимка на Уоткинс Гирата. И тримата го разпознаха.

— Да имате някакви записи за него? — попита Шоу. — Номерът на кредитната му карта? Адрес някакъв? Телефон?

Продавачът, който изглежда познаваше Уоткинс най-добре, каза:

— Винаги плаща в брой, но имам един телефонен номер, на който му се обаждам, когато дрехите му са готови, след като ги прекроим.

Той излезе да донесе номера. Шоу си представи дебелак, пъхащ се в огромни панталони. Скоро продавачът се върна с телефонния номер на Елард Уоткинс.

Шоу съобщи номера на Уолтър Уонг, който на свой ред се свърза със службата за телефонна регистрация. Измъкнаха му някакъв адрес в Браунсвил, отговарящ на телефона.

Попита продавача дали някога са доставяли поръчки на този адрес.

— Не. Ние не доставяме.

— Колко често си купува той дрехи?

— О, може би веднъж месечно. Редовно пазарува при нас.

— И винаги се обаждате по телефона, когато дрехите са готови?

— Понякога, когато просто не мине лично.

— Мейс, обади се на този телефон и направи същото като този продавач. Да видим дали няма да го намерим вкъщи — обърна се Шоу към Мейсън.

— Вие нямате нищо готово за него в момента, нали? — попита детективът продавача.

— Не.

Шоу забеляза, че продавачът и управителят нервничеха да се отърват час по-скоро от тях. Сигурно им беше светнало, че можеха да последват ужасни наказателни мерки от това, че са насочили полицията към Уоткинс Гирата. Лоша работа. Това е цената, която плащаш, когато продаваш на дебели престъпници, помисли си Шоу.

Мейсън позвъня на телефона и му отговори.

— Ало, тук е „Класическо облекло“, търсим господин Уоткинс. Той вкъщи ли е?... А-ха... А-ха.

Шоу забеляза загрижената физиономия на продавача, докато Мейсън споменаваше името на магазина. После се обърна към детектива. Видът на стария му партньор в действие му доставяше удоволствие. Знаеше много добре, че Орестъс Мейсън е стабилен мъж. Не си поплюваше. Стабилен — физически и емоционално. Беше го виждал неведнъж как се оправя в тежки ситуации с трудни типове, без изобщо да изпуска нервите си. Но Мейсън продължаваше да го интригува, защото въпреки всичко запазваше спокойствие, и този свой обезкуражаващо кротък глас на духа, които чудесно демонстрираше в телефонния разговор.

Шоу си представи Мейсън в ролята на преподавател в колеж за чернокожи момчета някъде в Юга. Подкарал лекцията си в този свой разсъдлив, муден стил. Съветващ кротко младите си войнствено настроени афроамерикански събратя за техните законни политически права и цели. Грижливо насочващ ги към една малко по-реалистична гледна точка за живота.

Внезапно осъзна, че никак не му се иска ужасът и жестокостта на войната между Сините тапи и мюсюлманите да засегнат по някакъв начин Мейсън. Искаше му се полицията да им стане длъжник. Искаше му се Албърт де Лука силно да задлъжнее пред този добър, честен, праволинеен чернокож мъж. Но не искаше Мейсън да пострада.

Управителят връчи на Мейсън копие от последната разписка за покупка на Уоткинс. Вторият продавач също даде ухо на разговора. Въпреки страховете им, те също не можеха да издържат на изкушението да погледат действията на Мейсън.

— Ами, хм, с кого говоря, моля? Госпожа Уоткинс? О, разбирам, вие сте майката на господин Уоткинс. Ами, госпожо Уоткинс, ние токущо прегледахме записите си и забелязахме, че при последната покупка на сина ви... А-ха. Точно така. Та казвам, Елард трябваше да плати

половин цена за втория чифт панталони, но ние по погрешка сме му взели пълната цена. А-ха. Точно така. Тъй че, когато се върне господин Уоткинс, моля ви, кажете му, че има кредит тук, за... Чакайте да погледна... За осемдесет и шест долара. Точно така. „Класическо облекло“. Кога очаквате да се върне? Окей. Ами, предайте му, ако обичате, мадам. Благодаря.

Мейсън сложи слушалката на вилката.

— Е?

— Това беше майчицата му. Каза, че Елард се прибира и излиза когато му скимне. Не знае кога ще се върне, но ще му предаде съобщението.

Не беше кой знае какво, но за усилията, които бяха вложили в това, не беше лошо.

— Господа, благодаря ви за съдействието — обърна се Шоу към продавачите. — Бих искал да запазите естеството на разговора ни между нас. Ако господин Уоткинс се появи тук в следващите няколко дни, дайте му тази компенсация и ми се обадете веднага. Ще дойда за броени минути. Пет най-много. Много е важно.

Шоу връчи на управителя една от новите си визитки. Беше готов да се обзаложи, че изобщо нямаше да ги чуе повече.

Към девет часа Шоу и Мейсън бяха паркирали на една пресечка от къщата на госпожа Уоткинс, в самото сърце на Браунсвил, на Ню Лотс авеню, недалече от комплекса „Ню Лотс“.

Щеше да е истинско попадение, ако Уоткинс Гирата се върнеше в родния си дом, но друга стратегия в момента Шоу не можеше да измисли.

Бяха обиколили карето веднъж, за да добият представа за къщата. Като повечето жители на този квартал, госпожа Уоткинс обитаваше порутено, паянтово двуетажно жилище. Къщата всъщност представляваше една стара кутия със скеле от прогнили дървени греди, покрита с дебели плоскости и след това с евтина асфалтова заливка.

В района можеше да се видят и по-стабилни пострройки. Както и по-окаяни. Но всяка обитаема къща, включително и тази на госпожа Уоткинс, беше укрепена с решетки от ковано желязо, покриващи вратите и прозорците. Железните прегради всъщност представляваха

най-характерният архитектурен елемент за целия квартал. И бяха навсякъде... Рязани, огънати и запоени на всеки прозорец, на всяка врата, по всички възможни места за проникване в малките домове.

Някои от къщите бяха изцяло защитени с арматура от железни пръти от приземния етаж чак до покривите. Все едно всяка къщичка беше натикана в огромна птича клетка.

На Шоу му хрумна, че ако този Елард Уоткинс си е вкъщи, то той вече е зад решетките.

Имаше два начина да разберат дали си е у дома. Да седят и да чакат тук с часове или дни, надявайки се, че ще го видят да влиза или да излиза. Или направо да влязат в проклетата къща и да разберат.

Шоу седеше в колата с Мейсън и се чудеше дали да не влязат. Тъй като кварталът беше достатъчно опасен, за да има нужда от железни решетки навсякъде, спокойно можеше да се хване човек на бас, че повечето от тези хора държат и оръжие под ръка.

Мейсън пък изчакваше решението на Шоу.

— Коя дата сме днес? — попита Шоу.

— Пети.

— Вторник, нали?

— Вторник.

— Искам тая врата да се отвори, без да се налага да я събаряме. Какво ще кажеш да отидеш да почукаш и да кажеш, че те праща собственикът? Кажи им, че събираш месечния наем. Бас държа, че госпожа Уоткинс още не го е платила.

Мейсън погледна часовника си. Времето за събиране на наем беше съвсем подходящо. Малко след осем часът.

— А ако вече го е платила?

— Ммм, ами просто й кажи, че твоите бележки показват друго. Кажи й да отвори вратата, за да й покажеш.

Шоу забеляза, че идеята му не допадна особено на Мейсън.

— Не знам. Ако собственикът никога не праща хора тук да си събира парите? Чакай да помисля. Стар съм за човек и на „Кон Ед“. Никой в този квартал не пуска кабелната компания в къщата си. Тя няма как да не знае на кого си плаща наема. Няма да отвори вратата на някой, когото не е виждала преди.

— Добре, измисли нещо. Не искам да седя тук цяла нощ.

Мейсън не възрази. Той искаше също да приключват. Изчакването само влошаваше нещата още повече.

— Хайде — каза Шоу, — да надяваме жилетките.

Двамата изровиха две противокуршумни жилетки от багажника и се напъхаха в тях. Шоу вдигна ципа на коженото си яке, за да я прикрие. Мейсън закопча спортното си сако, но не можа да скрие съвсем своята. На вечерната светлина можеше да мине за дебел пуловер под сакото.

Изведнъж на Мейсън му хрумна нещо:

— Сетих се! Хайде.

Оставиха колата на мястото, където бяха спрели, защото знаеха, че ако се приближат с нея, както беше без обозначителни номера, щяха да познаят, че са от полицията, още преди да са излезли от нея.

Шоу изчака да се приближат до предната врата и чак тогава извади своя глок. Насочи го надолу, опрян плътно на десния му крак. В главата му кръжаха тревожни мисли за това, как ще прикрива партньора си така, застанал до него, вместо да е зад него.

Мейсън внимателно извади своя зиг зауер и леко почука по вратата със свободната си ръка. Нямаше звънец, нито табелка с име. Нямаше как да се разбере кой всъщност живее в къщата. Отвътре се чува някакви звуци и Шоу се зачуди как ли получаваха пощата си, щом нямаше нито пощенска кутия, нито име на вратата.

Мейсън почука, отново и тихо извика:

— Госпожо Уоткинс! От здравната служба сме.

Той се обърна към Шоу и махна с ръка на въпросителния му поглед.

Шоу чу проскърцването на пода и най-сетне се отзова плахийт глас на възрастна жена.

— Кой е?

— От здравната служба, от район Кингс, госпожо Уоткинс. Бихме искали да поговорим с вас за малко.

— За к'во?

— Става дума за сина ви, Елард.

— Какво за него?

— Бих предпочел да не викаме през вратата, госпожо Уоткинс. Донякъде е лично. Трябва да поговоря със сина ви.

— За 'кво?

Мейсън се поколеба, за да имат думите му по-голям ефект, и каза:

— За едно полово заболяване, което може да е прихванал.

Аха, от онази жена, която е изнасилил, помисли си Шоу.

Старата дама нямаше намерение да отваря вратата на когото и да било, но новината, донесена от Мейсън, натисна някакъв бутон в главата ѝ. Тя се извърна от вратата и извика сина си по име.

Това беше всичко, което двамата детективи искаха да чуят. Мейсън опря своите сто и петнадесет кила във вратата. Шоу добави неговите деветдесет и пет. И двамата заблъскаха яката врата. Шоу се натресе с всичка сила, Мейсън също, засилвайки се и ритайки вратата малко над бравата. Чуха как рамката изскърца, но се наложи да нанесат още няколко удара, преди най-сетне да избият всички резета от рамката.

Елард не се виждаше никакъв, но и двамата чуха тътнещия звук от едрите му крака, тичащи нагоре по стълбата.

Госпожа Уоткинс стоеше на около три метра встрани и вдясно, разгневена и предизвикателна. Беше слаба, с набръчкано, отвратително лице на стара вещица.

— Махайте се на майната си от къщата ми! — изврещя тя.

В отговор, Шоу изкрещя:

— Полиция, отдръпни се!

Той се затича през дневната към вътрешната стълба. Зави и се понесе пред Мейсън, но по-едрият му партньор не остана далече от него.

Едва достигнаха стълбата, когато чуха късация нервите звук на влизаци в рязана карабина сачмени патрони. Двамата залегнаха на пода, когато Уоткинс се надвеси към тях от стълбата и изстреля оглушителен откъс. По-голямата част от зарядите профучаха в стегнат откос над главите им.

Шоу беше виждал касапницата, която можеше да предизвика една карабина с такива патрони. Откос толкова отблизо можеше да откъсне цели части от човешкото тяло. Шоу се присви, представяйки си как горната част на главата му отхвърча при втория откос.

Като се бореше със страха и се мъчеше да се прицели точно, легнал по корем, Шоу насочи своя глок към горната част на стълбата и натисна леко спусъка. Продължи да натиска, целейки се в стената

вдясно, откъртвайки с куршумите си парчета фазер и пластмаса, надявайки се да попречи на Уоткинс да зареди отново оръжието си и да се прицели добре следващия път, когато се надвеси да стреля по тях.

Шоу имаше още седемнадесет патрона. Димът и гърмежите го заслепиха и оглушиха в тясното пространство, но след около седем изстрела усети, че стената до него се разтресе. Уоткинс Гирата се беше засилил. Шоу скочи, едва не падна, но Мейсън го сграбчи, помогна му и двамата се затичаха по късото стълбище нагоре.

Единственото, което успя да си помисли, бе да тича колкото може по-бързо и да държи кучия син под око, за да може да го застреля, преди той да е застрелял тях.

Шоу се озова на горната площадка, молейки се да не му се изпречи някой друг на пътя — хлапе или жена, изскочила от спалнята, защото в този момент беше готов да застреля всичко, което му излезе на пътя.

Успя да се добере горе тъкмо навреме, за да види как Уоткинс зави към една от спалните и затръшна вратата след себе си. Отпрати един изстрел към вратата само за да е сигурен, че няма пак да изскочи оттам с карабината си и да ги покоси. Мейсън мина бегом покрай него и се опря плътно до стената, заемайки флангова позиция. Шоу застана от другата страна. Сърцето му биеше толкова силно, че се уплаши да не получи кръвоизлив в мозъка и да умре, без дори Уоткинс да е стрелял.

Успя да събере достатъчно въздух в дробовете си и изрева:

— Уоткинс! Полиция! Хвърли оръжието. Няма къде да бягаш. Излез!

Уоткинс му отговори с нов оглушителен гръм, който взриви дупка във вратата на спалнята с размерите на чиния. Последва нов и нов. Три последователни изстрела.

Шоу очакваше, че Уоткинс ще продължи да стреля слепешката, но той внезапно престана. Една и съща мисъл споходи и Мейсън, и Шоу. Презареждаше.

Мейсън се обърна и изрита останките от вратата по пътя си, след което веднага се сниши като истински стрелец. Все още не беше изстрелял нито един патрон. Шоу се наведе над него, насочил своя глок в стаята, но вътре нямаше никой. Виждаше се само разнебитено легло през барутния дим. Спалнята беше с излаз към задна тераса на

втория етаж. Уоткинс вече се бе озовал навън и трополеше по дървения под.

Затичаха след него и го видяха, тъкмо когато се добра до дървения парапет и понечи да скочи.

— Не мърдай — изрева Шоу.

Но той не го послуша. Без дори да поглежда назад, Уоткинс скочи върху покрива на едноетажна постройка, долепена до къщата. Разстоянието от терасата до покрива не надвишаваше деветдесет сантиметра, така че на Гирата не му се наложи да лети дълго. Но под него имаше близо два метра. Едрият мъж се стовари с такава сила, че паянтовият покрив нямаше никакви шансове. Елард Уоткинс се приземи със съкрушителен трясък и пропадна през покрива.

— Боже мили! — изкрещя Мейсън.

А Шоу промърмори:

— Исусе Христе!

От вътрешността отекна тътен и през зейналата дупка изригна облак прах. Шоу надникна от терасата, но не можа да види нищо.

Не допускаше Уоткинс да е оцелял невредим, но и не можеше да рискува да го остави да избяга от бараката, в която беше пропаднал.

Шоу и Мейсън изтичаха обратно по стълбата, прекосиха дневната и изскочиха навън. Госпожа Уоткинс беше изчезнала. Шоу очакваше да се покаже от спалнята си и да загърми по тях със своята карабина, но успяха да се измъкнат от дома ѝ без изстрели в гърба. И слава богу, защото не желаше да си навлече наказание за това, че е застрелял невинна чернокожа жена в собствения ѝ дом.

Завиха покрай къщата и се озоваха до постройката, която Уоткинс беше продънил като артилерийски снаряд. Изглежда беше стар тухлен гараж, но толкова порутен, че хоросанът и тухлите се ронеха отвсякъде. Уоткинс беше изкъртил няколко тухли в опита си да се измъкне.

Някой обаче беше наковал парчета шперплат по зейналите дупки, където зидът беше поддал. Прогнила двойна гаражна врата преграждаше входа. Някога трябваше да е била червена, но сега цветът ѝ наподобяваше голям, люспещ се струпей. Старата врата беше закована и залостена, но двамата с Мейсън чуха стонове, идващи отвътре.

Шоу огледа постройката, ала Мейсън пристъпи напред и продъни част от дървената врата още с първия ритник.

Надникна вътре, но не видя нищо, само тихи стенания — стенания на човек, борещ се със силна болка.

Двамата нахлуха в мрачното, прашно помещение, стъпвайки по купчини зидария и боклуци. Голяма част от покрива се беше сринала върху Уоткинс. Шоу веднага разбра, че управителят на Сините тапи беше счупил поне единия си крак, тъй като другият се показваше изпод него под неестествен ъгъл. Надяваше се Уоткинс да е счупил и двата.

Светлината беше достатъчно, за да видят, че туловището на едрият мъж лежи под купчина отломки.

Шоу искаше да се увери, че Елард няма друго оръжие, затова двамата с Мейсън се заеха да го изровят.

Уоткинс започна заедно да ругае и да псува ченгетата. Шоу се опита да не му обръща внимание, но Мейсън кипна.

— Имаш ли други оръжия, Елард? — изрева Шоу.

— Майната ви!

— Върви по дяволите — процеди Шоу.

Той бръкна под зидарията и напипа дясната ръка на Уоткинс. Едва успя да закопчае едната гривна на белезниците на дебелата му китка, измъкна ръката му от парчетиите тухли и мазилка и закачи другата гривна на водопроводната тръба, стърчаща от стената.

— Заеби го! Да лежи тук.

Обадиха се в участъка да помолят за помощ, след което седнаха на прага да изчакат подкреплението. Пет ченгета и двама санитарии бяха нужни, за да измъкнат Уоткинс от развалините и да го положат на носилка. Двамата детективи не им помогнаха. Шоу само изчака да поговори с местния помощник-прокурор, който отговаряше за делото. Искеше да се увери, че Елард Уоткинс ще се озове в затвора, въпреки счупения си крак и всичко останало. Не му отне много време да го убеждава. Знаеше, че за главорези, стрелящи по ченгета — дори ченгета като Шоу и Мейсън — гаранции не важат.

30.

Докато Шоу и Мейсън гонеха Елард Уоткинс, Тони Импелитери и Джеймс Спърлинг бяха паркирали недалече от козметичния салон „Афро дама“ и се мъчеха да измислят следващия си ход.

Импелитери каза на Спърлинг:

— Е, как да влезем сега вътре и да разберем какво става? Нямаш ли нужда от подстрижка?

— Не.

— Какво ще кажеш за малко депилация около бикините?

— Не, не обичам депилация. Просто се бръсна.

— Ей, великият Спърл пуска шегичка! Ти да не си обратен бе, Джеймс?

— Може би.

Спърлинг се беше свил на предната седалка, прегънал болезнено мършавото си тяло за продължително чакане.

Закопчан до най-горното копче на ризата, той изглеждаше самото целомъдрие, а тъкмо това му трябваше на Импелитери.

— Та какво смяташ, Джеймс, повечето черни жени депилатор ли използват, или си бръснат интимните части?

— Всъщност, не съм се замислял.

— Е, добре де, сега като се замисляш, какво мислиш? Според мен, къдравите косми трудно се депилират.

— Не знам.

— Добре, ще ти кажа нещо. Да депилирам едно писенце, мисля, че ще е работа, с която бих се справил много добре.

— Ами, Импелитери, виж какво ще ти кажа. Може пък това да се окаже добър повод да влезеш в „Афро дама“ и да попиташ за работа.

— Тъц, това вече съм го решил. — Импелитери погледна часовника си. — Няма да отнеме време. Обадих се преди малко на една позната да се срещнем тук.

— На кого си се обадил? На Марго?

— Ха-ха. На нея сигурно отдавна ѝ е забранено да припарва тук.

— Аз бих си помислил, че Марго е доста подходяща за услугите на „Афро дама“.

— Да, но колко от клиентелата им биха я възприели? Аз пък не смятах, че си обърнал много внимание на козметичните услуги, от които има нужда Марго.

— Каквото е за забелязване, забелязах го. Откъде тази Марго знае толкова много за шефа на детективите?

— Кой е казал, че знае?

— Никой. Никой не се налагаше да го казва. А и никой не се налагаше да казва каквото и да е за това защо едно ченге, прикрепено към група, работеща по дело за убийства, се познава с един пласбор на наркотици. Но тя го показва и ти го показва, така че каква е играта?

— Какво искаш да кажеш?

— Защо имам чувството, че Марго е ченге ли?

За първи път Импелитери нямаше какво да каже, което беше достатъчно красноречив отговор за Спърлинг.

— Интересно — промърмори той.

— Ти си бил много добър бе, Джеймс! Сети се за какво става дума от първия път. Типовете там изгарят заради Марго от години и още не са я разкрили. — Импелитери посочи с пръст главата на Спърлинг. — По дяволите, Джеймс, не приказваш много, но шибаните ти реотани загряват бързо, нали? Даа, Марго е ченге. Дълбоко, много дълбоко прикрито ченге. Аз не би трябвало да знам това. Нито пък ти. Открих го съвсем случайно.

— Каква е историята й?

— По-рано се казваше Мартин Ернандес. Двамата учихме заедно в Полицейската академия. Познавах го много добре, защото бяхме в един взвод. Не беше нещо особено. После, преди около четири години се сблъсках с този образ, Марго. Кило Кралицата. Беше свързано пък с някаква патаклама. Удар с дрога. Марго беше просто лице, което можеше да ми даде информация. Така че, провеждам си аз разпита и изведнъж изпитвам онова чувство, нали знаеш, че познавам човека. Седя си аз там и се мъча да се сетя откъде, по дяволите, мога да познавам тоя шибан травестит. Под всички тия хормони, грим и прочее говна, тя си е същият онзи Мартин Ернандес, но аз я гледам и не мога да се сетя.

— Бас държа, че каналът й е в ред.

— Не. Тя си е съвсем нормално пише с пише. Все едно. Гледам я аз накриво, което не е много необичайна реакция на околните към нея, и щрак, изведнъж ми щракна в главата.

— Разпознал си я.

— Да бе. Гласът, нещо, което произнесе. Мига, в който го усетих, тя забеляза, че съм се сетил. Не бяхме в ситуация на непосредствена опасност, в смисъл не беше като при някаква сделка от сорта на „гепиш и бягаш“, но беше очевидно, че хората около нея си нямат и най-смътна представа кой е всъщност тя.

— И поне веднъж си успял да си държиш устата затворена.

— Майната ти. Все едно, притиснах я седмица по-късно. Ад направих животеца на тая кучка. Искан да кажа, че наистина го отиграх, а повярвай ми, не можеш лесно да се ебаваш с човек като Марго — тя просто ще те застреля. Но все пак беше благодарна, че не съм ѝ развалил прикритието, така че ме захрана с информация. Оказва се, че са изровили това нещо и са разкарали човека от полицейската академия. Още тогава трябва да са разбрали колко ценен кадър е и така и не го назначили в участък. Веднага го поставили под прикритие. Този човек един ден не е бачкал в униформа. Бас държа, че не повече от шепа хора от наша страна знаят, че Марго е ченге. Доста типове са изгърмели покрай нея, но никой дори не я е заподозрял.

— Интересно.

— Да-а. Такива като нея не се срещат често. Двамата се разбираме. Помагаме си. Много е полезно човек да я познава.

Една полицейска кола спря наблизо и от предната седалка излезе чернокожа жена, наведе се и надникна, за да се увери, че вътре в колата седи Импелитери. Едва тогава се обърна и махна с ръка на шофьора си да потегля. След като патрулната кола се отдалечи, тя забърза с люлееща походка към колата на Импелитери. Походката ѝ беше секси и гъвкава като на Тина Търнър, а ироничната ѝ усмивка показваше две редици блестящи бели зъби. Беше обута в боти до глезените, с черни джинси и бял плетен пуловер, очертаващ стройната ѝ фигура, с бейзболна шапка на главата. Косата ѝ беше прибрана на кок, който се подаваше над задната каишка на шапката. През рамото ѝ висеше чанта, в която се намираха полицейската ѝ карта и пистолетът.

Тя се наведе до нивото на прозореца на Импелитери и произнесе:

— Казвай сега в каква беля ще ме вкараш, лошо момче такова!

— Рита! Влизай в колата.

Докато Рита се наместваше на задната седалка, Спърлинг вече не хранеше никакви съмнения, че знае как да се оправя и със себе си, и с мъжете.

Импелитери ги представи един на друг.

— Джеймс Спърлинг, това е детектив Рита Истън. Истън от Източен Ню Йорк. Един от най-добрите ни хора и близка моя приятелка.

Тя разтърси протегнатата ръка на Спърлинг и поясни:

— С ударение на „приятел“, Джеймс. Тази част за близката я забрави. Дватама с Импелитери сме само приятели.

— Но най-добрите измежду приятелите, нали, Рита?

— О, разбира се! Е, и какво мога да направя за вас двамата в замяна на пълно фризьорско и козметично обслужване?

— Хайде, Рита, не ми казвай, че искаш да развалиш страхотния си вид. Кожата ти, косата ти, всичко си е съвършено. Какво ще кажеш за един маникюр? Или може би депилация около бикините?

— Дай ми скапаните сто долара, които ми обеща, Антъни! Искам да разбера за какво могат да стигнат сто долара в „Афро дама“. И ми кажи какво искаш.

Импелитери ѝ обясни и тя влезе. След час излезе. Стотачката беше останала вътре.

Този път бейзболната шапка висеше на чантата ѝ. Косата ѝ беше подкъсена и подстригана стилно. Ноктите ѝ блестяха в цвят, който чудесно пасваше на новото ѝ червило.

Импелитери не се впусна в прекалени комплименти.

— Страхотно изглеждаш, Рита, какво научи?

— Това ли ще кажеш само? Страхотно съм била изглеждала! Тя изцяло ми направи прическата, маникюра, педикюра...

— Депилира ли те около бикините?

— Млъкни!

— Добре де, добре. Просто се пошегувах. И какво разбра?

Спърлинг си направи труда да я погледне и възкликна:

— Много е хубава, Рита! Абсолютно подхожда на формата на лицето ти. А и тенът ти е чудесен. Много мек и някак подканящ...

Рита удари Импелитери по рамото и каза:

— Чуй партньора си и си вземи урок!

— Ей, ти него го остави, той е хомо. Тя вътре ли беше, скъпа?
Онова гадже, Мили.

— Не. Работи тук, но днес не е на работа.

— Какво?

— Чу ме много добре.

— И ти прекара цялото това време вътре и похарчи моите сто долара?

— Да бяха само тези сто! Сега млъкни малко и ме остави да говоря. Трябва да се връщам. По-добре е, че я нямаше. Момичетата обичат да говорят зад гърба на хората. Мили си има проблеми. Проблеми с праха. Затова често я няма. Но собственикът не я уволнява заради брат й.

— Ясно.

— Но вие все едно няма какво да се грижите за Мили. Казват, че брат й изобщо не прескачал насам.

— По дяволите!

— Тази, която ви трябва, е приятелката на Реджи.

— Това вече си го бива.

— Къде да я намерим? — намеси се Спърлинг.

— В Бронкс. Идвала е тук само веднъж, но не й е харесало. Тя е испаноговореща. Името й е Анджи. Живее в Мот Хейвън, Бронкс. Сто и четиридесета улица. Някъде там.

— О, страхотно. Значи имам едно собствено име и една улица някъде из Бронкс.

— И какво? Мързи ли ви? Не можете ли да я намерите с това? Да не искате аз да ви свърша всичко?

— Какво друго научи? Кажете ми, че имаш още нещо.

— Да. Само бъди добър.

— Готов съм на всичко за теб, Рита.

— Така е по-добре.

— Освен втора стотачка.

— Каква изненада! Добре, слушай сега. Реджи Шантавия кара джип гранд чероки. Зелен. Освен това, среща се с момиче на име Дарлийс в жилищния комплекс във Форт Грийн. — Тя се обърна към Спърлинг. — Зелен джип. Форт Грийн. Виждаш ли колко го улеснявам?

Спърлинг се усмихна.

— Реджи и Дарлийс имат бебе — продължи Рита.

— А, това ли било! — зарадва се Импелитери. — Мамче на неговото бебе.

— Една от тях поне.

— Комплекс във Форт Грийн... Жилищен комплекс „Уолт Уитман“? — попита Импелитери.

— Да, същият.

— Дарлийс?

— Точно.

— Как се пише това, Рита?

— Знае ли човек. И най-сетне, но не и на последно място, нашият пес Реджи си има още една жена на име Тайша във Флетбуш.

— Флетбуш?

— Това е всичко, което разбрах за Тайша.

— Колко деца има тоя?

— Не знам. Не започвай отново с расистките си глупости, Антъни.

— Расистки ли? Няма ли поне веднъж тези разгонени псета да измислят нещо друго? Всеки един от тези скапаняци има по пет-шест жени и непрекъснато прави копелета из тези говняни квартали на Ню Йорк. Сега трябва да обикалям като луд из Бруклин и Бронкс, за да разбера къде тоя убиец смукач смята да си паркира оная работа довечера.

— Антъни! — прекъсна го Рита с предупредителен тон.

Импелитери се обърна към Спърлинг.

— Виждаш ли, Джеймс, това ми било расизъм. Аз съм един шибан расист, защото смятам, че този тип е един изрод, сеещ смърт разгонен пес, който би трябвало да бъде заличен от лицето на земята, заедно с всички тези негови шибани, лишени от истински баща деца, преди да са се превърнали и те в също такива сеещи смърт смукачи.

— Боже, боже, колко сме апокалиптични.

Импелитери се усмихна.

— Рита, ти си една от най-красивите жени на този свят, и човек може да похарчи един милион долара по теб в някой козметичен салон, а ти ще излезеш и ще изглеждаш сякаш е похарчил два. Знам, че ще ми простиш избухването, но признай, че всяка дума от моите шибани приказки е вярна.

Тя поклати глава. Тъжната ѝ усмивка бързо се стопи, но Рита не сметна за необходимо да коментира повече казаното.

— Само се пази, Антъни. И ти, Джеймс, също. Единственото, което ще ви кажа, е да внимавате много с този тип. Според начина, по който онези момичета говореха за него, няма да е лошо да не забравяте, че не си е получил току-така прякора. Реджи Шантавия е убиец. Знаете с какво е прочута бандата на Сините тапи, Антъни, а този тип е един от най-лошите в нея. Така че вършете си работата, но просто внимавайте. Намерите ли едно от онези момичета, ще намерите и него. Аз трябва да се връщам. Ще ме закарате ли до участъка?

Импелитери запали шевролета.

— Имаш го.

— И карай като нормален човек, Антъни — извиси глас Рита. — Не искам да си разваля новата прическа.

31.

Зеленият джип не беше паркиран пред дома на нито една от приятелките на Реджи. Стоеше пред един китайско-латиноамерикански ресторант в Долен Бродуей, близо до Хюстън стрийт в Манхатън.

Арчи Рейнолдс беше извикал в силовата си група своя доминикански снабдител, действащ по свободното договаряне, Кармен Санчес.

Кармен Санчес дори не беше си направил труда да паркира. Той бе качил своя мощен мотоциклет направо на тротоара и го бе оставил пред самия вход на заведението. Изобщо не му пукаше, че на клиентите им се налагаше да го заобикалят.

Управителят на ресторанта забеляза, че Санчес оставя двуколесното си внушително возило пред вратата на ресторанта, направо на претъпкания с минувачи тротоар, почти закривайки входа, но когато Санчес влезе, му хвърли само един поглед и реши да си държи затворена устата. Не че Санчес впечатляваше с физиката си. Беше нисък и кривокрак като индианец от Амазонка. А заради начина, по който изглежда управителя — с налудничав поглед, който казваше „дай ми само малък повод и ще те съсипя“. Имаше вид на човек, който живее само за да убива и осакатява.

Санчес седна на една маса край прозореца с Арчи Рейнолдс и Реджи Шантавия. Започна да се тъпче с боб и пържено свинско, поглеждайки към Арчи Рейнолдс с навъсен заплашителен поглед. От време на време кимаше на думите, излизаци от устата на Арчи, но не си правеше много труд да вниква в това, което сам казваше. Смисълът на нормалния, правилен английски му се изплъзваше. Жаргонът на гетото, говорен от Арчи, също не означаваше почти нищо за него.

Арчи и Реджи отпиваха от бирите си „Дос екувис“, докато Санчес ядеше. Те бяха привършили блюдата си. Санчес предъвкваше второто. Тъпчеше устата си и преглъщаше. Арчи говореше и отпиваше. Според Санчес, Арчи говореше твърде много.

Арчи се гордееше с плана си. Санчес нямаше нужда от план. Арчи изпитваше удоволствие да обмисля нещата предварително. Санчес рядко се замисляше, било преди, било след това. Неговият метод беше пределно прост. Той прикарваше мотоциклета си до жертвата — на тротоара, до прозореца на някоя кола или на сред улицата. Това нямаше особено значение. Изваждаше някакво оръжие — патлак, автоматичен пистолет или карабина. Това също нямаше особено значение. След което дърпаше спусъка, докато не се увери, че жертвата му е мъртва.

Задължително обаче носеше напълно покриващ лицето му мотористки шлем, за да не може никой да го види. И караше мотоциклета си толкова бясно, че да не може никой да го настигне. И през няколко седмици сменяше марката.

Беше избил толкова много народ, че беше престанал да брои жертвите си. Когато започнеха да го издирват прекалено много хора, той просто се прибираше у дома — в Доминиканската република. След време се връщаше, за да убива отново.

Така че, докато Арчи описваше Рахман Абдул Х и къде живее той, как бяха организирани действията на МС-2 и как искаше той да се справят с мюсюлманите, Санчес ядеше и от време на време кимаше, макар и без да разбира.

След като сдъвка и последната хапка, Санчес изтри мазната си уста и каза:

— 'Начи, Попи, ти само ми покажи онез. Окей. Аз ще се погрижа.

— Добрее, но аз искам да убия онзи едър шибалник лично.

— Тогаз го убий, майната му.

— Аз всичко друго ще го уредя. Ти само ги гръмни. Разкарай ги. Погрижи се за онез задници на улицата.

— Да бе, да. Окей. А ке ора?

— Моят източник ми каза, че той обикновено се прибира вкъщи в един часа. Срещаме се пред къщата му в полунощ. — Арчи подаде една бележка с адрес на Санчес. — Аз те посрещам с всичко, което ще ни трябва.

— В полунощ?

— Да — каза Арчи. — Дос орас още, амиго.

Санчес се навъси.

— Точна ли е информацията?

— Ей, хората ми дължат тази информация. Дадат ли ми скапана, невярна информация, загиват! Късмет, че не са мъртви вече, откак се почна цялата тая скапания. Това е мястото, няма грешка.

— Що да чакаме толкоз? Да отиваме при него още сега.

Арчи погледна часовника си. Беше почти десет часът.

— Не, не. Трябва да бъдем при него на уреченото място. Трябва да свършим и с другия боклук. Можеш да почакаш. Ей, не съм спал от четири скапани дена. Педераста, ще ми горят щаба те! Полицията души навсякъде. Вкъщи не мога да се прибера. Залягам и се крия къде ли не. Скапано, казвам ти. Имам да свърша един куп гадости, преди да се срещнем. Все едно, няма никаква полза да ходим там, ако не си е вкъщи. Ще го направим така, както искам, ще го свършим точно в един часа.

— Не се безпокой за това. Фащаме се и го свършваме, няма к'во да протакаме. Иди гледай едно кино или нещо такова, Санчес, отпусни малко. Изпий някоя бира. — Арчи хвърли банкнота от петдесет долара на масата. — Ще те потърся тук.

Санчес тръсна веднъж глава, докато гледаше напускащите ресторанта Арчи и Реджи. После часовника си. Нямаше никакви проблеми с убиването на хора, но го дразнеше, че ще се наложи да убие два часа.

Когато Лойд Шоу и Орестъс Мейсън се върнаха в Седемдесет и трети участък, след като се оправиха с Елард Уоткинс, беше почти единадесет. Тони Импелитери и Джеймс Спърлинг седяха на бюрата си и преглеждаха разпечатките със списък на стотици талони за паркиране. Двата екипа бяха работили усилено в продължение на почти единадесет часа. Уолтър Уонг беше започнал веднага след като бяха вечеряли в понеделник. На него пък му се събираха почти тридесет часа.

Уолтър продължаваше да трака безпомощно по клавиатурата на своя централен процесор вирайки се в екрана, очакващ информацията да потече обратно към него, но изглежда беше стигнал до предела на възможностите си.

Малкият кабинет миришеше на пица „пеперони“ и цигарен дим.

Импелитери отпиваше от бутилката си „Будвайзер“ и добавяше своята дан към цигарения дим, който се стелеше на талози в затвореното помещение.

Шоу измъкна една топла бира от пакета шесторка на бюрото на Импелитери и поиска цигара.

Импелитери му подаде пакета, без да откъсва очи от разпечатката.

— Почти го намерихме — промърмори той.

— Какво сте намерили? — попита Шоу.

— Местоположението на Реджи Шантавия. Открихме, че кара зелен джип чероки. Уолтър Магьосникът откри проклетия му номер.

— Как го постигнахте?

Уолтър изчурулика от мястото си:

— Аз мога всичко.

— Нямах си представа колко много Уилсъновци с джипове има в скапания Ню Йорк Сити — додаде Импелитери.

— Но само един регистриран на името на Милдред Уилсън — важно произнесе Спърлинг.

— Този пък кой е? — попита Мейсън.

— Мулатката Мили, сестрата на Реджи — отвърна Импелитери.

— И какво ви дава това?

— Не много, но като сравним този номер с къщите на неговите приятелки, правим удар.

— Търсите талони за паркиране? — попита повторно Мейсън.

— Аха. Намерихме две места. Едното е във Форт Грийн, другото на Мот Хейвън. Уолтър провери всеки талон за паркиране, издаден през последния месец в тези два района.

— И колко са те? — попита Мейсън.

— Не чак толкова много. Неколкостотин. Все едно, никой в тези шибани квартали не ги плаща. — Импелитери се изправи. — Бинго, имаме съвпадение! Какво ще кажете за това: Сто четиридесет и трета улица. Това е близо до спик^[1] кучката, която той чука, нали?

— Искаш да кажеш испаноговорещата жена, с която той има сексуални отношения при отсъствие на законен брак? — попита Спърлинг.

— Както и да е. Виж само, лицензен номер XVR шест седем девет. Зелен джип чероки. Регистриран на името на Милдред Уилсън.

Два талона за паркиране на тази улица. Това е вашият Реджи, шибаният мулат, песът му разгонен.

— Там ли е колибката, в която се гушка с приятелката си? — попита Мейсън.

Импелитери прокара пръст по дребния шрифт с подробните данни от талоните за паркиране.

— Да, ето виж. Два талона за последните десет дни. И двата на една и съща улица. И двата издадени между осем и осем и половина заранта. Точно по времето, когато минават и издават талони за непозволено паркиране. Скапанякът е прекалено мързелив, за да стане и да си премести колата.

Спърлинг вдигна глава от разпечатката пред него.

— Намерих талон на същото превозно средство близо до онези общежития във Форт Грийн.

— Без майтап. По кое време?

— Тук се казва в десет часа преди обед. За паркиране в забранен участък.

— Вероятно върху пожарен кран? Скапаняк! Реджи е зает човек. Трябва да е в едно от тези две места. Имам чувството, че е в това. Той чука дупето в Бронкс една нощ, после мамчето на бебето си, Дарлийс, другата. Песът тича от явка на явка, за да избегне клопката и се скатава там. Двамата с детектив Спърлинг ще предприемем едно сутрешно посещение за добро утро.

— Справяте се чудесно. Нещо друго? — попита Шоу.

— Да, имаме нещо уредено. Ще поразлаем кучетата веднага щом спипаме този шибалник Реджи. Вие момчета имахте ли късмет?

— Преди няколко часа се докопахме до Елард Уоткинс — осведоми ги Мейсън.

— Без майтап. Гръмнахте ли го?

— Не — отвърна Мейсън. — Детектив Шоу доста се постара, но той избяга от къщата. Опитва се да скочи на един покрив и се срина.

— Сринал се през покрива?

— Като снаряд, хвърлен отвисоко.

— Мамка му! Страхотно! Уби ли се той дебел задник?

— Все още не — каза Шоу. — Но е достатъчно поочукан, за да не създава проблеми известно време. Няма да бъде проблем дори и в затвора, в който ще го натикат.

Шоу погледна часовника си. Единадесет и тридесет. Беше време да прескочи до „Ню Лотс“ и да се види с Рахман. Предполагаше, че досега Леон Блум трябва да му се е обадил и искаше да види какво ще може да изкопчи от Рахман за Арчи.

— Уолтър, намери ли нещо повече за Арчи Рейнолдс?

Уонг потърка очи и каза:

— Всичко, което намерих, са заповедите за арестите му и един адрес някъде в Браунсвил, но се съмнявам, че ще го намерим там. Нищо повече. Никаква шофьорска книжка, никакви данни за кредитна карта, никаква регистрация на превозно средство. Обадих се за него в отдела за идентификация на криминално проявени, да видя дали могат да ни подадат някоя нишка, но досега не са ми отговорили. Обадих се също така на един познат от ФБР, който може да има достъп до информация, до която ние нямаме. И той не ми се е обадил още. Тази банда не е обект на разследване от страна на Службата за борба с наркотиците, доколкото разбирам. Прегледах данни от шест щата. Засега не съм открил нищо.

— Говорих с един мой познат от „Банди“ рано този следобед, докато обикаляхме — взе думата Импелитери.

— Той знае ли нещо?

— Нищо, което би ни помогнало да го намерим. Но тоя приятел стана много сериозен, когато му споменах името на фукльото Арчи.

— Защо?

— Каза, че никой не знае много за него. Каза, че не живее в квартала. Мести се ту тук, ту там. Не е от редовните махленски момчета. Роден е и е отраснал там. Познава всички в махалата, но изглежда не се задържа на едно място. Идва да си върти бизнеса, после изчезва. Но всеки в този квартал се страхува от този фукльо.

— Защо? — попита Мейсън.

— Щот' тоя тип първо стреля и после задава въпроси. Няма никакви задръжки, когато реши да претрепе някого. Гледа на всеки като на противник. Дори на тези, които са на негова страна. Всеки става заподозрян, когато загуби стока или когато липсват пари. Убива за най-дребното нещо. По какъвто и да е повод. Просто убива всеки, който сбърка. Или заповядва да бъде убит. Не мога да обясня точно какво ми каза той, но е ясно, че Арчи Рейнолдс движи нещата си отвън. Не знам. Опасен фукльо. Ако намерите някое изречение против

него и го докопате, моят съвет е да го гръмнете на секундата, когато го видите. Иначе има вероятност вие да пострадате първи.

Шоу не коментира информацията на Импелитери. Просто я преглътна и попита Уонг:

— Нещо за тоя негов екзекутор, Санчес?

— Тъкмо съм го подхванал. Ако е доминиканец, предполагам, че често влиза и излиза от страната. Повечето типове като него се прибират у дома си и се крият там, когато стане напечено. Затова сега работя по визи, паспорти и митнически контрол.

— А какво стана с оня Мелвин Мели Мел или както там, по дяволите, му беше името?

Уонг записа нещо в компютърния файл на диска, отпусна се на стола, потърка отново очи и се обърна към останалите.

— Говорих с някои от участъковите детективи, разследващи нападенията с коли и пукотевицата в „Ню Лотс“. Един от тях ми каза, че са хванали някаква диря, затова се съсредоточих над останалите.

— Окей. Умно. Съсредоточи се над другите. Чинията ти е фрашкана с тия типове. Може би хората от участъка ще направят нещо за нас.

— Да — каза Импелитери, — стига да могат да съберат петдесетина души да го обкръжат и да го спипат.

— Антъни, ако те успеят да го хванат, тогава грижите ни ще станат с една по-малко. Уолтър, продължавай с това, над което работиш. Между другото, направи ли онова нещо за нас петимата?

Уолтър зяпна.

— Окей, успокой се. Само исках да ти напомня. Направи го, когато можеш. Не оставяй работата да се трупа. Ето ти бележки какво сме направили с Мейсън днес. Пропуснал съм ваденето на оръжие срещу цивилно лице, стрелянето без да съм попълнил формуляр, следенето на нелегални разговори по клетъчни телефони, влизането в частен дом без основателна причина и още няколко такива.

— Звучи добре — засмя се Импелитери.

— А денят дори не е свършил — продължи Шоу. — Уолтър, просто запиши това, което ти давам. Справяш се страховтно. Защо не привършиш това, което си започнал, и не си отидеш вкъщи? Да подремнеш няколко часа, да си вземеш дрехи и да дойдеш тук около осем часа сутринта. Облечи нещо, с което ще ти е по-удобно.

— И така ми е удобно.

— Както искаш — каза Импелитери.

Шоу погледна Уолтър. Реакция не последва.

— Както искаш. Схвана ли? Както... искаш.

— О, да.

— Ей, ама и аз съм един! Та ти не говориш английски.

— Майната ти, Импелитери.

— Шоу, на двете думи наведнъж ли си го учил? Нали разбираш, „майната ти“, или първо „майната“ и после „ти“?

— Не бе, задник, майка ти ме учи — изломоти Уолтър.

Импелитери се засмя.

— Уаа, Кунг Фу! Виж го ти, говори като...

— Внимавай — предупреди го Мейсън.

— Като махленско момче. Щях да кажа „махленско момче“, Мейсън, заклевам се.

Мейсън махна пренебрежително на Импелитери, отпусна се назад на стола, скръсти ръце върху затлъстелия си корем, и затвори очи. Спърлинг седеше с безизразна физиономия, кръстосал крака и просто чакаше. Дори Импелитери изостави обичайното заяждане, отпусна гръб на облегалката на стола и вдигна крака върху бюрото.

Шоу седеше на своето бюро и преценяваше как се чувства. Отвратително. Цигарите не помогнаха. Менюто от „Макдоналдс“ и китайската храна се бяха смесили в стомаха му. Изпитваше онова изтощение, все едно че е пребит, след като гневът бе отшумял и адреналинът му бе спаднал.

Замисли се как настървено се беше опитал да застреля Уоткинс Гирата. Колко много му се искаше да го убие, след като онзи беше стрелял по тях с проклетата си карабина. Изобщо не беше се поколебал. „Но после ще ти тежи цял живот, след като видиш куршумните рани в едрото му черно тяло, нали?“ — каза си той.

Помисли си как ще трябва да застреля Арчи Рейнолдс, само да му се мернеше пред очите. Опита се да отблъсне и този образ.

Внезапно изпита силно желание от порядъчна доза уиски, което да поеме с бирата. Дося му се да изпита прилива на енергия, който алкохолът щеше да му осигури, заедно със затъпяващата изолация от цялата тази суматоха и хаос, които царяха наоколо.

— Има ли нещо за пиене тук?

Всички погледнаха към Шоу, все едно че беше задал глупав въпрос.

— Някой да иска да купи бутилка за офиса?

— Ти луд ли си? — каза Уолтър. — Алкохол в участъка? Не е позволено.

Шоу погледна Уонг така, все едно че беше от Марс. Импелитери пусна краката си на пода и също го зяпна. Мейсън също поклати глава при коментара на Уонг. Дори Спърлинг се огледа объркано.

— Не било позволено ли? — каза Шоу. — Не било позволено? Ей, ние не сме позволени в този шибан участък, нито боклука, в който сме се заровили.

Импелитери се засмя. След него Мейсън и Шоу. Смехът им зарази дори Спърлинг.

След десетина секунди вече никой не можеше да се спре. В един миг то ги беше поразило. Смешното, абсурдът на всичко това, огромният риск, умората, облекчението. Смяха се до просълзяване. Уонг също започна да се смее, без да му е съвсем ясно защо, тъй като шегата изглежда засягаше него. Смехът ги изтощи още повече и в същото време като че ли ги ободри. Стана им по-добре. На Шоу му стана хубаво както от самия смях, така и че беше споделен.

Най-сетне вълната отмина. Мейсън изтри очи и се вгълби в себе си след още няколко изблика на кикот.

— Мамка му — каза Импелитери. — Не го взимай на сериозно, Фу Манджу, правим го, защото те обичаме.

— Както и да е.

— Е, и какво по-нататък, Шоу? — попита Импелитери.

— Аз ще прескоча да поговоря с оня главатар на мюсюлманите. Той знае повече за Арчи Рейнолдс от нас. Трябва ни помощта му.

— Късмет, мамка му.

— Не, мисля, че ще бъде в настроение да сътрудничи. Упражних малко натиск върху работодателя му днес следобед. Може би все пак ще се вслуша.

— Кой? Мюсюлманите или шефът им? — попита Мейсън.

— И те, и той.

— Искаш ли компания? — попита Импелитери.

— Разбира се.

— Ти искаш ли да дойдеш, или ще поспиш? — обърна се Импелитери към Спърлинг.

Спърлинг наведе леко глава и каза:

— Добре. Искам да видя това място, извор на всички тия неприятности.

Шоу събра цялата енергия, която му беше останала и се изправи.

— Да тръгваме. — После посочи листовете и папките, разхвърляни по бюрата и каза: — Уолтър, преди да си тръгнеш, само се погрижи нищо тук да не остава така открито, да не влезе някой и да види неща, които не са за гледане. Внимавай с контактите.

Уолтър отново се бе залепил за екрана, но кимна и отвърна:

— Добре. Не се тревожи.

Четиримата напуснаха кабинета, качиха се на колите и отпрашиха за „Ню Лотс“.

[1] Обидно обръщение към човек с латиноамерикански произход.
— Б.пр. ↑

32.

Към десет и тридесет Арчи Рейнолдс и Реджи Шантавия се бяха върнали Браунсвил и обикаляха предпазливо по улиците, избягвайки мюсюлманите, и опитвайки се да се свържат със своите момчета.

Отначало Арчи си помисли, че клетъчният му телефон нещо се е развалил.

— Реджи, къде са всички, мамицата му? Никой не отговаря на бибитките.

— По... повечето от хората са в „Ню Лотс“ и събират говната там. Ти на кого звъниш?

Арчи посочи един уличен автомат на стената извън малка бакалница на Бъргън стрийт.

— Спри до оня телефон и набери номера ми. Да видим дали шибаното нещо бачка.

Реджи паркира. Набра цифрите и се обърна към джипа, за да види дали телефона на Арчи звъни. Видя, че Арчи постави телефона до главата си и чу отчаяния му глас.

— Да, окей. Заеби!

Реджи скочи на шофьорската седалка.

— На к... к... кой звъниш бе, Арчи?

— На Гирата, на Мели Мел, после на Големия Марвин и на Тусан. Просто ми трябва няколко шибалника. Другите да бачкат.

— Може да са з... з... заети бе, човек.

— Доурее, зарежи. Аре. Карай до оня малък парк на Стоун. После до пицарията на Линдън. Стой настрана от ония мюсюлмански педерастии около „Ню Лотс“. Дръж си парчето в скута. Бъди готов да стреляш по всеки, който се опита да се гъбарка с нас. Аз трябва да събера малко хора.

— За к'во?

— За енно кравешко говно, дет' искам да го натрескам ей тука, около комплекса, докато си вършим далаверата, човек. Ти за т'ва не се грижи. Шибаните лапета наоколо искат да избачкат малко мангизи и

Арчи ще им даде тая възможност. Ти взе ли ония парчета от мойта къща?

— От з... з... зад са под капака.

— Т'ва ми трябваше, братле. Ще е гот да скиваш тез мюсюлмански типове да гръмнат някое десет-единадесетгодишно момче.

Лойд Шоу и хората му намериха Рахман Х навън, близо до портала на „Ню Лотс“. Рахман не изглеждаше особено радостен от това, че вижда Шоу, особено пък заедно с Мейсън, Импелитери и Спърлинг.

Антъни Импелитери и Джеймс Спърлинг се задържаха толкова, колкото да се уверят, че Шоу не възнамерява да прилага сила. После се запътиха да огледат района.

Орестъс Мейсън остана близо до Шоу, излъчвайки присъщото си спокойствие.

— Господин Рахман — заговори Шоу, мъчейки се да звучи дружелюбно. — Как сте тази вечер?

— Чудесно.

— Някакви проблеми?

— Нищо особено.

— Дълъг ден беше.

— Обикновено се прибирам към полунощ.

— Радвам се, че ви намерих. Имам няколко добри новини за вас.

— Какви са те?

— Спипахме един от управителите на Сините тапи — Елард Уоткинс.

— Добре.

— Нито той, нито някой друг ще ви притеснява дълго.

— Добре.

— Имаме следа за последния от управителите на Сините тапи и последния от трепачите му. Не бих се изненадал, ако спипаме поне един от тях в следващите ден-два.

— А-ха.

— Може би и няколко от момчетата на улично ниво.

— Ако искате да ги хванете, сложете си значките и влезте с нас в тези сгради.

— Те там ли са?

— Още продават вътре.

— Ще се радвам да се присъединя към вас в прочистването. След като хвана главния. Него търся. Арчи Рейнолдс.

Рахман само кимна.

— Дватамата с детектив Мейсън искаме да го намерим — продължи Шоу.

Рахман погледна към Мейсън, после отново към Шоу, но се въздържа от коментар.

— Така че се чудих, дали случайно не сте размислил след разговора ни днес? Да сте се сетил за нещо, което би могло да ни помогне?

Рахман се навъси. И двамата знаеха, че Шоу беше прецакал Блум. Също така знаеха, че Шоу щеше да направи същото и с Рахман, ако откажеше да им сътрудничи.

— Е? — попита Шоу.

Рахман като че ли се мъчеше да вземе решение. Шоу изчака.

— Вие какво правите в момента? — каза най-сетне Рахман.

— В момента? В момента говоря с вас. Това правя. Нищо друго не правя. В момента няма нищо по-важно за мен от вас самия, господин Рахман.

— Аз сега трябва да се прибирам у дома. Да си видя децата и жените. Елате с мен. Можем да поговорим там, а човекът, който може да ви помогне, живее наблизо.

— Страхотно. Изчакайте само за момент. Искам да видя къде отидоха моите хора.

Шоу измъкна радиостанцията от задния джоб на панталона си и се обади на Импелитери и Спърлинг. Гласът на Импелитери се отзова през статичния шум.

— Йо.

— „А“. Ние тръгваме. Вие оставате ли?

— Да. Аз и „С“ искаме да поогледаме. Може би ще успеем да дремнем малко на място и после ще продължим да душим.

— Доскоро.

Импелитери изключи радиостанцията и се огледа за Спърлинг. Забеляза го наведен да оглежда дупките от куршуми, оставени в Ямата.

— Шоу и Мейсън отпрашват. Боже мили, виж само размера на тия шибани дупки!

— АК — четиридесет и седем, дори компактните патрони са с размер колкото половината ти пръст. Това е много стомана. Движи се със скорост над шестстотин метра в секунда — каза Спърлинг. — Ударът е опустошителен. Виждал ли си някой улучен от такъв куршум?

— Не.

— Могат като нищо да отнесат темето на черепа ти. Правят ти дупка колкото юмрук.

— Без майтап?

Спърлинг стоеше сред Ямата и оглеждаше дупките, които сякаш бяха навсякъде. После вдигна глава и погледна към горния етаж на сграда А, после към горния етаж на сграда Г.

— Имали са двама стрелци. По един от всяка страна.

— Нима?

— Тези щурмови оръжия изстрелват малко над десет патрона в секунда — промърмори на себе си Спърлинг.

— Адски много огън. Колко са в един пълнител?

— Тридесет и два.

— Господи! Тия шибалници изглежда си нямат и представа какви поразии могат да направят.

Спърлинг поклати глава.

— Не. Нямаат си. Те просто насочват дулото и дърпат спусъка. Виж тия шарки наоколо. Те просто го правят, както го гледат по телевизията и по филмите. Изобщо нямат представа какво означава това.

— Тридесет и два шибани патрона — повтори Импелитери.

Двамата се спогледаха.

— По дяволите, давай да се махаме оттук, Джеймс.

33.

Лойд Шоу подкара своя шевролет, следвайки плътно разнебитения форд на Рахман Х, без да обръща внимание накъде точно отиваха. Караха в северна посока, излязоха от Браунсвил и потеглиха по Бушувик авеню, след което завиха надясно. След около пет минути, пристигнаха в квартала на Рахман.

Както повечето нюйоркски детективи, Шоу беше навикнал да се озовава в квартали, където имаше чувството, че е попаднал в друга страна. Китайци, доминиканци, индианци, руснаци, венецуелци — всяка етническа група си имаше свой квартал. Но точно в този квартал никога не беше попадал. Представи си, че ако беше ходил в някоя ислямска страна от Третия свят, щеше да си помисли, че се е озовал точно там.

Над целия район доминираше една едноетажна джамия. Беше с нищо незабележимо здание, излято от бетон, с изключение на куполовидния покрив, увенчан с ислямския символ, полумесец. Надпис на арабски на вратата означаваше религиозното място. Повечето сгради в обграждащите я две карета бяха боядисани в тъмнокафяво, с бяла гарнитура, за да се подчертае, че са част от същия комплекс, принадлежащ на ислямската общност.

Чернокожи мъже, облечени като онези, които обикаляха около „Ню Лотс“, патрулираха по улиците на двойки. Шоу забеляза една жена, покрита от главата до глезените с дълго, веещо се було, само с един лек процеп за очите, да влиза в жилищна сграда.

Рахман и хората му бяха заели малкото си късче от огромния Ню Йорк. Всичко това изглеждаше едновременно отчайващо и окуражително.

Апартаментът на Рахман се намираще две сгради южно от джамията. Един противопожарен кран беше отворил достатъчно място между паркираните коли пред жилищната кооперация на Рахман, за да може той да прикара колата си над капака на шахтата в тясното

пространство между двете съседни сгради. Шоу го последва и паркира зад него.

Рахман се приближи до шевролета и помоли Мейсън да остане навън, докато двамата с Шоу поговорят вътре.

Мейсън каза „няма проблеми“, скръсти ръце над корема си, отпусна глава назад и притвори очи.

Шоу последва Рахман в триетажната жилищна сграда. Изкачиха се по стълбите до втория етаж. Само след няколко мига прекарани в сградата Шоу имаше чувството, че тя гъмжи от жени и деца. Посрещна го гостоприемната миризма на готвено с ухание на източни подправки, примесена с миризмата на напикани пелени. Въпреки ориенталската атмосфера, около него по коридорите щъкаха хлапета, които изглеждаха съвсем по американски. Виждаха се раздрънкани детски колелета, волейболни топки, бебешки колички, летни кънки.

Обстановката изглеждаше едновременно спокойна и шумна. Беше време за сън, но Шоу имаше чувството, че тук никой не си почива.

Рахман започна да отключва входната врата на апартамента си. Мина известно време, докато се справи с всички ключалки. Когато влязоха, една дребна жена с фередже изтича в тесния коридор, за да посрещне Рахман. Когато видя, че не е сам, а с някакъв бял мъж, тя вдигна инстинктивно ръка да прикрие лицето си.

— Ще поговорим малко. Как са децата? — попита Рахман.

— Добре, скъпи.

— Всички ли спят?

— Да.

— Алейя и Дарсел?

— Те са в кухнята.

— Кажим им да наминат при мен по-късно.

— Те са ти приготвили храната.

— По-късно.

Жената се понесе към дъното на апартамента, оставяйки мъжете сами. Рахман не си направи труд да ѝ представи Шоу. Шоу го последва през една спретната дневна към трапезарията. Мебелировката беше оскъдна и проста. Всичко изглеждаше добре поддържано и чисто.

Шоу попита Рахман колко деца има.

— Четиринадесет — последва отговор.

— Жена ви трябва да е от желязо.

— Жените. Имам четири жени.

А-ха. Така изглеждаше малко по-логично. Четиринадесет делено на четири, това правеше не повече от три-четири деца на една жена. За малко да каже „Яаа, не знаех, че в днешно време човек може да има повече от една жена“, но си замълча.

— Трябва да сте доста зает — каза Шоу.

— Заповядайте, седнете — последва отговорът на Рахман.

Седнаха около масата в трапезарията. Мигът на лека фамилиарност беше приключил.

— Кажете ми какво искате.

Шоу веднага премина на темата.

— Искам Арчи Рейнолдс. И искам толкова от скапаняците, които работят за него, колкото мога да спипам. Искам списък с имена. Искам местонахождението им. — Той измъкна своя списък с водещи фигури от бандата на Сините тапи. — Искам да знам къде мога да намеря тези типове, като се почне от Арчи Рейнолдс. Къде преспиват. Къде пазаруват. Къде висят. Всяко място, където мога да ги намеря.

Рахман взе списъка и започна да го преглежда. Докато четеше имената, заговори:

— Арчи Рейнолдс не живее сред тези, които използва. Живее в Садъл Брук, Ню Джърси. Името на улицата е „Оук“ или „Мейпъл“. Не помня точно. Лицето, при което ще ви изпратя, ще ви даде точния адрес, но не мисля, че това ще ви помогне особено. Арчи едва ли ще се прибере у дома си. Не и сега. Не и докато всичко не свърши. Казаха ни, че напоследък се мотае по улиците, но всъщност никой не го е виждал. Преди да дойдем чухме, че се върти наоколо. Изпратих хора да го потърсят. Може да имаме късмет, но се съмнявам. Не се задържа дълго време на едно място.

— Кой е човекът, с когото искате да се срещна?

— Юсеф. Навън, две врати надясно. Няма да е зле да се отбиете там, след като си тръгнете оттук. Може да си е вкъщи. Може и да не е.

Рахман започна да пише някакъв адрес с изрядния си почерк в долната част на списъка, който му беше дал Шоу. Шоу видя номера на апартамента и си помисли, че Блум или може би фактът, че бяха разкарали Елард Уоткинс от улицата бе успял да му повлияе.

Каквато и да беше причината, на Шоу му беше все едно. Рахман му предлагаше достъп до информация. Информация, събрана от чернокожи. Бивши престъпници. Хора, които познаваха улицата и имаха достъп до хора, които Шоу и екипът му никога нямаше да могат да обработят. Информацията означаваше всичко. В момента, в който Шоу си помисли, че ще спечели тази битка, се чу взривът.

34.

И двамата разбраха за какво става дума. Лойд Шоу реши, че му прозвуча почти като бензина, който бе експлодирал в автосервиза на Сините тапи. Но този път пожарът бе избухнал в джамията на мюсюлманите.

Рахман Х пръв скочи на крака. Шоу се забави за секунда, за да грабне списъка, преди да се затича след него, после профуча през вратата, когато Рахман се спря, за да измъкне една карабина от килера до входа.

Докато взимаше по две стъпала наведнъж, Шоу си представи черни жени в мюсюлмански фереджета, прикриващи дечица с телата си. Това беше атаката, за която им бяха казвали, че е неизбежна. Това ги обединяваше и подчиняваше на дисциплината, която стриктно следваха. Пророчеството за Джихад, свещената война, се сбъдваше.

Когато Шоу отвори с трясък вратата на фойето, чу разкъсващия лай на автоматична стрелба и после рева на мотоциклет. Още докато измъкваше двата си глока си даде сметка, че е немислим да се противопостави на автоматичните пистолети и пушки. Прегъна се на две, за да бъде по-малка мишена и се втурна към горящата джамия.

От постройката бълваше толкова гъст черен дим, че Шоу не можеше да види нищо около нея, но продължаваше да чува стрелбата и рева на мотора.

Огледа се за Мейсън и го забеляза на една пресечка от джамията. Лумналите пламъци очертаха едрия, масивен силует на Орестъс. Изведнъж мотоциклетът изрева по-силно и се понесе от пламъците точно срещу Мейсън.

Двама от въоръжените хора на Рахман преследваха мотоциклетиста, стреляйки с пистолети. Мейсън се оказа на пътя му. Или щеше да застреля моториста, или щеше да попадне под колелата на мощната му машина. Внезапно моторът закова спирачки и смени посоката. Мотористът, Санчес, измъкна автоматичен пистолет и изстреля няколко патрона към преследващите го мюсюлмани. Мейсън

се прицели със своя зиг зауер и внимателно пусна два изстрела. Санчес се извърна и отправи нов залп по посока на Мейсън, който вече залягаше зад паркираната наблизо кола.

Шоу вдигна двете си оръжия, затича се към мотоциклета и започна да стреля по Санчес с двата глока. Даваше си сметка, че ще трябва да извади голям късмет, за да улучи наемния убиец от близо тридесет метра разстояние, и то докато тича, но единственото, което всъщност искаше да постигне, бе да му попречи да се обърне и да изпрати още куршуми по Мейсън. Шоу продължи да стреля, докато почти се изравни с Мейсън.

Санчес натика автоматичния си пистолет в якето, натисна скоростния педал на мотора и форсира машината. Между тях нямаше никого и Шоу продължи да стреля.

Мотористът натисна амбреажа и профуча през пламъците. Предното колело се надигна нагоре, после се сниши и той се понесе като фурия. Шоу прекрати стрелбата и почти моментално чу ужасяваща серия от пистолетни изстрели и заедно с тях лай на карабина. Обърна се и видя падащия Рахман и нечий силует, изправен над него, помпащ куршуми в тялото му.

Мейсън се бе изправил на коляно и вече се извъръщаше към мъжа, стрелящ по Рахман. Той се прицели в него, тъкмо когато Шоу извъртя двата си глока, насочи ги и дръпна спусъците.

Убиецът вече беше драснал между жилищните сгради.

Мейсън вече се бе изправил и тичаше към Рахман. Бързата му реакция беше изненадваща за човек на неговата възраст и с неговите килограми. Шоу бързо го настигна. Мейсън знаеше, че оръжията на Шоу са почти празни и изрева:

— Погрижи се за Рахман! — и зави надясно.

Шоу се добра до Рахман тъкмо когато Мейсън достигна пространството между двете жилищни сгради, където беше изчезнал стрелецът.

Мейсън се опря на стената на сградата, за да се съвземе, после внимателно надникна и нахлу в процепа. Моментално в тухлената стена до него затрецяха куршуми. Той се дръпна назад, после протегна ръка и пусна два изстрела.

Шоу се сниши до Рахман, затъкна единия глок на кръста си и използва свободната си ръка, за да натика нов пълнител в другия.

Надвеси се да види дали Рахман все още диша. Удивително, но дишаше. Беше рухнал на паважа, облян в кръв, но несъмнено бе още жив. Изведнъж той изрева от гняв и болка. Беше понечил да се изправи седешком, стискайки карабината си. Изръмжа отново, мъчейки се да диша нормално и прошепна:

— Арчи! Това беше Арчи Рейнолдс.

Шоу го бутна да легне и процеди:

— Не мърдай! Не мърдай, мамка му, и недей да умираш.

Мейсън отново се извърна към пролуката между двете сгради и пусна още два изстрела, след което се завъртя обратно, когато ответния огън затрещя около него.

В един миг оръжието на Мейсън се оказа празно. Той го натика в кобура и посегна за резервното. Шоу изтича зад него и изрева:

— Рахман е още жив! Извикай линейка и подкрепление.

Шоу бутна Мейсън да се сниши към земята, надвеси се над него и изстреля четири изстрела в пролуката. После заобиколи Мейсън и се затича между двете сгради към една чупка в стената, която му предлагаше прикритие.

Зениците на Шоу се бяха свили от стрелбата, но все още можеше да различи подскачащата и тичаща фигура на петнадесетина метра от себе си. Понесе се към нея. Беше Арчи. Имаше преднина, но беше в полезрението му. На Шоу не му пукаше, че Арчи може да се обърне и да стреля в него. Не му пукаше от нищо. Единственото, което го интересуваше, беше да се приближи достатъчно, за да може да спре, да застане неподвижно и добре да се прицели. Да го застреля. Да го застреля в лицето или в гърба. Не му пукаше къде.

Шоу знаеше, че разполага с почти пълен пълнител, затова изстреля нови три патрона, прицелвайки се в широк периметър, докато бягаше, като се мъчеше да накара Арчи да се засуети и да се забави. Стараеше се да прецени дали ще му останат куршуми, когато го приближи.

Не смяташе, че някой от куршумите му е улучил движещата се пред него фигура, но видя, че Арчи се снишава, после се препъва и пада. Тъкмо съкрати разстоянието между двамата и отнякъде се появи зелен джип. Явно беше стоял паркиран на улицата зад сградата на Рахман.

Арчи се надигна, залитна и се олюля. Шоу стреля още веднъж, надявайки се да го свали, като продължаваше да тича към него. Арчи отново се препъна, мъчейки се да се задържи на крака. Шоу все още не беше достатъчно близо, но се спря, стисна глока в двете си ръце, опита се да се прицели и стреля, докато не го изпразни.

Шоу дишаше с мъка, а Арчи се носеше твърде бързо напред. Но изглежда един от изстрелите го бе улучил и той падна. Шоу спринтира към него. Онзи вече започваше да се изправя, когато с отчаян скок Шоу се хвърли към него, стисна го за рамото, но Арчи се завъртя и го удари.

Шоу падна. Арчи се отскубна от хватката му тъкмо когато Реджи Шантавия слезе от джипа и започна да обстрелва с деветмилиметровия си автоматик Шоу.

Ударът на Арчи всъщност спаси детектива. Изстрелите на Реджи профучаха над главата му, докато падаше. Удари се силно на паважа, но успя да се завърти и да избегне автоматичния откос. Арчи се затича към джипа. Реджи спря да стреля, когато авера му се оказа на огневата линия, но после поднови стрелбата.

Шоу се добра до стената и се опря на нея, посягайки за последния пълнител. Надникна зад ъгъла и стреля по Реджи, който се взираше в мрака, мъчейки се да види Шоу. Онзи отвърна на стрелбата, но заотстъпва, защото Арчи беше се добрал до колата и ревеше:

— Заеби тоя педераст! Давай да свършим другата работа. Хайде.

Реджи скочи в джипа тъкмо когато Арчи натисна педала на газта.

Шоу изчака, опипа тялото си, но разбра, че не е улучен. Напъха пълнителя в глока, скочи на крака и се понесе обратно натам, където беше оставил Мейсън.

Улицата набързо се беше изпълнила с чернокожи мъже, предимно мюсюлмани, брадати, с плетени шапчици на главите. Всички бяха въоръжени. Пожарът в джамията бушуваше, обгазявайки околността с мазен задушлив пушек. Валма от кисел, черен дим, произведен от саморъчно направения напалм на Арчи, се възнасяха към нощното небе. В далечината запищяха сирени.

Шоу знаеше, че след минути целият район ще се изпълни с пожарникарски коли и формирования за борба със стихийни бедствия. Изрева в радиостанцията си съобщение до всички патрули да следят за зелен джип чероки, но в ефира се разнасяха твърде много команди, за да се чуят ясно виковете му.

Мейсън и мюсюлманите се бяха струпали около Рахман. Кръвта му беше напоила терена под него. Шоу се уплаши, че линейката няма да пристигне навреме. Дори и да бяха я изпратили веднага, можеше да се окаже блокирана сред полицейските и пожарникарските коли, бързащи към мястото на инцидента.

Шоу изрева на мъжете, които стояха най-близо, да му помогнат с Рахман.

— Сложете го в колата! Аз съм полицай. Хайде! Ще го закараме в болница. Хайде, живо, не го оставяйте да му изтече кръвта и да издъхне. Не можем да чакаме линейка. Хайде, по дяволите! Вдигнете го от тая шибана улица.

Никой обаче не послуша Шоу. Той сграбчи един от мъжете за ръката и го помъкна към Рахман. Вече се канеше да замахне с юмрук, когато плътният, тътнещ глас на Мейсън раздра възцарилия се хаос.

— Давайте! — изрева той, прихващайки Рахман под мишниците.

Останалите още се колебаеха дали да се втурнат да спасяват Рахман или да продължат да гледат безучастно как Мейсън го влечи.

Още едно „Давай!“ ги извади от трансa. Мъжете посегнаха да прихванат водача си, вдигайки кой ръка, кой крак. Някои успяха да пхнат ръце под кървящото тяло на Рахман. Раненият увисна в ръцете им, изпъшка от болка и загуби съзнание.

Шоу изтича пред тях и отвори задната врата на колата. Напъхаха Рахман на задната седалка. Кръвта му продължаваше да изтича.

Детективът се качи зад волана и подпали двигателя, включи сирената и мигация буркан на покрива. Мейсън си проби път с рамо до предната пътническа седалка и Шоу потегли бързо, понасяйки се по Бушувик авеню, когато първата пожарникарска кола вече се приближаваше с вой.

35.

— Това беше истинска лудост! — изрева Шоу към Мейсън. — Шибано безумие!

Орестъс Мейсън отвърна с пъшкане. Шоу извърна поглед от улиците, хвърчащи покрай него, и погледна Мейсън. Забеляза, че лицето му е изкривено от болка и че стомахът и skutът му са прогизнали от кръв.

— Мейс? Ранен ли си?

— Да.

— Мамка му! Къде?

Шоу се пресегна и го докосна по рамото.

Мейсън натисна с дясната си длан раната, докато се подпираше с лявата на пулта.

Колата подскочи върху капака на канализационната шахта и той простена от болка.

— Скапано! Много ли е лоша?

— Не знам. Подгизнал съм от кръв до чекмеджетата и адски боли.

— Кой е най-прекият път до „Кингс Каунти“?

— Завий надясно по Ностранд, ей там, после наляво по Ню Йорк.

— Кой те улучи? Оня скапаняк на мотора ли?

— Не. Оня идиот пръскаше патроните ей така. Проклетите куршуми хвърчаха навсякъде. Не, онова копеле Арчи ме улучи, когато се опитах да стрелям по него в прохода.

— Мамка му! Мислиш ли, че си му пуснал куршум?

Мейсън поклати глава.

Шоу удари волана с юмрук.

— Мамка му!

— Рахман непрекъснато повтаряше „Хванете Арчи“, „Хванете Арчи“. Това ми повтаряше непрекъснато, когато ти тръгна след него. Ти удари ли го?

— Може и да съм го улучил — отвърна Шоу. — Изпразних всичко, което имах по него, но бягах, и той също бягаше. Ще е истински късмет, ако съм го ранил. Той успя да се добере до колата си.

— Разбрах.

— Зелен джип чероки, паркиран зад дома на Рахман.

— Реджи Шантавия.

— Да. Импелитери беше прав за колата. Типът излезе от нея и започна да гърми. Аз бях свършил моите. Трябваше да се скрия. Арчи се добра до колата и край.

Мейсън само поклати глава. Нямаше какво друго да каже. Шоу се извърна и погледна бързо към Рахман Х. Той все още дишаше, но на пресекулки, с хрипове. Той се пресегна и го сграбчи за рамото.

— Недей да ми умираш, по дяволите! Недей да умираш, мамка му, Рахман! Ще стигнем там само за няколко шибани минути.

Очите на Рахман бяха затворени. Дрехите му — прогизнали от кръв.

— Само да посмееш да умреш, мамка му, ще те изхвърля в канавката!

Шоу изсвистя твърде бързо на завоя, блъсна се в бордюра, направи бърза маневра и се понесе с пълна газ по улицата.

— По-бавно, по дяволите! Ще ни убиеш, преди да сме стигнали — изръмжа Мейсън.

Той забави малко, но не за дълго. Нищо не можеше да го спре. Знаеше, че сега единственият начин да отложи смъртта и да победи болката, беше да бърза. Да се понесе бясно напред. Да надбяга тъмнината, теглеца Рахман към смъртта. Да изпревари болката, измъчваща Мейсън.

Шоу искаше да се добере до лекари, и то веднага. До доктори, до сестри, до лекарства и системи за кръвопреливане, до помощ.

Спирачките изскърцаха пред прага на Спешно отделение толкова рязко, че колата замалко щеше да връхлети през люлеещите се врати на приемната.

Шоу вдигна високо значката си и зарева заповеди, но болничният персонал не му обърна внимание. Кръвта, лееща се навсякъде, говореше по-силно от всичко, което Шоу можеше да им каже.

Санитари извадиха двамата мъже от колата, поставиха ги на носилки и ги вкараха в Спешното отделение за по-малко от две

минути.

Екип от лекари и сестри тутакси се зае с Рахман, докато една сестра и ординатор подкараха Мейсън към друга импровизирана зала.

Шоу изгледа как лекарският екип и сестрите обкръжиха Рахман в привидната бъркотия. Една от сестрите започна да реже с ножица окървавените му дрехи. Лекар напъха кислородна тръба в гърлото му, други забиха интравенозни игли в ръцете му, увиха бандажи под налягане около краката му, забиха спринцовки в тялото му. Мърдаха, бутаха, тикаха, режиха, пробиваха си път сред другите, крещяха заповеди непрекъснато и реагираха на заповедите на другите, и също като Шоу, бързаха, бързаха, сякаш само скоростта на действията им можеше да изпревари смъртта, посягаща да отнесе Рахман.

В тези действия нямаше и помен от изящество. Беше битка, сражение, ураган от медицински средства, противодействащи на коварните смъртоносни малки куршуми, изстреляни от пистолета на Арчи Рейнолдс и разкъсали плътта на Рахман.

Шоу си проправи път сред суматохата, опитвайки се да намери Мейсън. Раненият му партньор беше седнал на едно легло в другия ъгъл на Спешно отделение, отделен от коридора със завеси. Сестра и ординатор му помагаша да свали окървавените си дрехи. Мейсън не им позволяваше да ги разрежат. Нямаше ателие за химическо чистене в Ню Йорк, което да може да изчисти толкова много кръв от нечии дрехи, но Мейсън не искаше да позволи на когото и да е да му реже дрехите.

Детективът се погрижи за вещите на партньора си Мейсън. Сгъна ризата му, панталоните и сакото, така че нищо да не изпадне от джобовете. Пристегна с оръжейния колан вързопа с дрехи и закопча кобурите на пистолетите му.

Засега все още никой не беше научил за престрелката, но Шоу знаеше, че щом веднъж мълвата плъзне, ще ги връхлети вълна от полицейско нахалство и върху него ще се изсипе лавина от въпроси. А Шоу не искаше това да се случи.

Да се погрижи за личните вещи и дрехи на Мейсън, беше единственото, което Шоу можеше да направи в момента за ранения си партньор. Докато го откарваха, Шоу му каза:

— Успокой се, Мейс, не се тревожи. — Даде си сметка, че думите му прозвучаха някак безполезни и безсмислени.

В този момент видът на Мейсън напълно отговаряше на неговите петдесет и няколко години. Очите му бяха хлътнали и наситенокафявият цвят на лицето му беше станал пепелявосив. Изтощението като че ли го беше поразило отведнъж. За миг ужас обзе Шоу. Ами ако не успееш да спрат кръвоизлива? Ако сърцето на Мейсън вземе, че не издържи на стреса и шока? Какво, по дяволите, щеше да прави, ако Мейсън умреше?

— Мамка му, мамка му! — изруга гласно Шоу. „Престани да мислиш какво ще стане с Мейсън. Помисли какво ще правиш с Арчи Рейнолдс“, каза си накрая той.

Проправи си път обратно към изхода и се приближи към колата. Прибра вещите на Мейсън в багажника, след което започна да звъни. Първо вдигна под тревога Конклин и му каза, че трябва да възпре обичайното разследване, което щеше да се разгърне веднага, щом болницата докладва за огнестрелните рани на Рахман и Мейсън. Конклин каза „Ще се погрижа за това“ и затвори телефона.

После Шоу се свърза с хората от екипа си. Използва клетъчния телефон, както и радиостанцията, звънеше, пращаше им съобщения по пейджърите, търсеше ги в ефира. Трябваша му всички. Трябваша му Импелитери, Спърлинг и Уонг. Искаше ги в болницата, въоръжени. Веднага.

36.

Лойд Шоу намери чакалнята на етаж на спешната хирургия и седна да чака вест за приятеля си, Орестъс Мейсън.

Веднага щом седна в тихата зала, отзвук от изстрели на карабина и пистолети, и гледки на горяща джамия изпълниха съзнанието му, редуващи се с въображаеми картини на изпънати на операционните маси тела, окъпани в сюрреалистична луминесцентна светлина. Доктори, които режат и бъркат в кървавата, разкъсана плът и търсят куршуми.

Но скоро изплува смътният силует на Арчи Рейнолдс. Не преставаше да му се привижда тъмната, слаба фигура, бягаща пред него. Усещаше рамото на Арчи под дланта си. Всъщност, беше успял да го докосне. Беше го видял. Беше го хванал, макар и за няколко кратки мига, беше попаднал в обхвата на оръжието му. Най-после знаеше как изглежда този мерзавец, кой е. Шоу го искаше. Искаше го отново в ръцете си. Представи си как сграбчва Арчи за гърлото, удря лицето му, докато юмрукът му не започва да чупи кости, блъска го, докато очите му не хлътват навътре в черепа, след което извива ръцете му и му щраква белезниците толкова бързо и толкова стегнато, че онзи изкрещява от болка.

Само да му щракне белезниците веднъж. Само да го спипа, преди някой да го е спрял. Да го хване, преди да успее да стреля по него и да го застреля собственоръчно. Да измъкне Мейсън от болницата и да натика Арчи в затвора, преди Албърт де Лука да го разкара и да каже, че се е прецакал и да го хвърли в друг ад.

Ангъни Импелитери и Джеймс Спърлинг намериха Шоу в коридора до чакалнята на хирургическото отделение да смуче възкисело кафе, изчаквайки вест за Мейсън и Рахман. Уолтър Уонг все още пътуваше насам.

Шоу им разказа какво се беше случило. Импелитери закрачи из помещението, бълвайки ругатни и заплахи как щял да избие до крак Сините тапи. Спърлинг се настани на един разнебитен, изпоцапан стол и заби поглед в празното пространство.

— Мразя болниците — промърмори само той.

Някъде около десет минути след пристигането им клетъчният телефон на Шоу иззвъня. Беше Джъстин Бъртън.

— Шоу?

— Искам да поговорим. Имам нужда от теб тук.

— Къде?

— В моя център.

— Ти още си там?

— Върнах се. Нали ми каза, че мога да ти се обадя? Трябва да поговоря с теб.

— Какво се е случило?

— Моля те, сякаш адът се е отворил! Можеш ли просто да дойдеш тук?

— Виж, един от хората ми беше застрелян и аз...

— Какво се е случило?

— Той е добре. В болницата „Кингс Каунти“ е. Чакаме.

— Наблизо сте. Можеш ли да дойдеш тук? Само за няколко минути.

— Тази гадост няма край — каза Шоу на останалите. — Вие останете тук, докато ви съобщят как е Мейсън. Ще се опитам да се върна, преди да е излязъл от хирургията.

Шоу забеляза мигащите полицейски буркани, обкръжили центъра на Джъстин, от три пресечки разстояние. Не си позволи да разсъждава какво ги беше докарало тук. Паркира извън кордона на полицията и линейките, оставяйки буркана си да мига.

Видя отвън сградата група униформени ченгета и детективи да оглеждат дупки от куршуми в стените на сградата.

Когато Шоу се приближи до кабинета на Джъстин, позна двама от тримата прикрепени към нея детективи да седят в чакалнята пред вратата ѝ.

— Какво се е случило? — попита единия.

— Пълен ад! Кварталът е побеснял. Ново нападение от кола по улицата пред входа на комплекса. Стрелба напосоки. Някой е обстрелвал това място през цялата нощ. Мюсюлманите са се побъркали. Като че ли всички наоколо са луднали.

— Някой да е ранен?

— Една дама в спалното отделение в дъното на коридора е била простреляна в ръката. Няма да умре от раните си, но плътта е силно разкъсана. Жените вътре са изпаднали в истерия. Не смеят да напуснат, не могат и да останат. Чакаме „Кралицата на Шеба“ да вземе решение.

— Тя как е?

— Никак не е щастлива.

Той пристъпи в кабинета и затвори вратата зад себе си. Джъстин седеше зад бюрото си. Напрежението, изписано на лицето ѝ, ѝ придаваше суровост, но така на Шоу му се стори още по-привлекателна.

— Разбрах какво се е случило — каза той.

Тя впери очи в Шоу, но зад пронизващия ѝ поглед той забеляза, че суровата ѝ маска е донякъде паднала. Това не беше вече самоуверената жена, която бе видял преди малко. Шоу успя да усети жената Джъстин под външността на Джъстин Бъртън — дъщерята на полицейския шеф.

— Лойд, благодаря ти, че дойде. Имам нужда някой да ми каже, че всичко това ще спре. Какво научи? Не мога нищо да измъкна от когото и да било. Трябва да разбера какво става.

— Хванаха ли някои от хората, които са стреляли тук?

— Някакво десетгодишно момче. Мъртво.

— Мъртво ли? Как така?

— Казват, че мюсюлманите са го видели горе на покрива от другата страна на улицата, на една от сградите на „Ню Лотс“. Стреляло е оттам. Подгонили го. Казват, че побягнало и паднало. Чух един от униформените полицаи да споменава, че вероятно са го хвърлили от покрива. Намерили са пистолет до трупа му.

— Боже мили!

Шоу премести стол до бюрото на Джъстин и седна. В мига, в който се приближи достатъчно, тя стисна ръката му и попита:

— Какво, по дяволите, да направя, Лойд? Не мога да ги оставя да си развяват коня. Не мога да позволя да ме прогонят. Кажи ми какво да

направя?

Той постави ръката си върху нейната и се опита да говори спокойно.

— Не го преживявай толкова, Джъстин. Това е само, само...

— Само какво?

— Виж, ти трябва да...

— Тази нощ те стреляха из целия квартал. Какво прави този човек? Ще го залови ли някой най-после? Ще го спре ли? Ти не можеш ли?

— Слушай, Джъстин, той просто се опитва да тероризира хората. Това са глупости. Пълни дивотии. Това, което прави... да раздава патлаци на десетгодишни, говори за отчаяние. Неговите главорези изглежда са се разбягали. Тази вечер хванахме един от тях. Хората от участъка са подгонили друг. Краят приближава.

— И за това използва деца?

— Те му струват по-евтино. По-малко вероятно е ченгетата или мюсюлманите да ги спрат, като ги видят. Съжалявам, знам, че изглежда безумно...

— Трябва да спрем това, Шоу! Опитах се да говоря с баща ми. Той няма да дойде тук. Каза, че не може да си позволи да фаворизира квартала. Каза, че правят всичко, което е по силите им, но никой не може да ми каже нищо. Не знам дали баща ми наистина прави нещо, или просто е толкова безпомощен срещу цялото това безумие, колкото всички нас.

— Не е безпомощен. И ти не си му се обадила, за да разбереш какво прави полицията. Сама разбираш, че всеки, който се е забъркал в това нещо, не е на себе си. Попитала си го, защото си имала нужда от...

— Още нещо. Баща? Не. Просто от някой.

— Да. Ти трябва да се прибереш у дома, Джъстин. Махни се оттук. Поспи малко. Изчакай до заранта и тогава се заеми да преместваш тези жени оттук. Дотогава всичко ще свърши, надявам се.

— Надяваш се?

— Да, надявам се да хвана Арчи Рейнолдс.

— И кога ще стане това?

— Скоро. Повярвай ми, ще стане скоро.

Джъстин извърна поглед.

— Това е лудост. Пълно безумие — промълви тя по-скоро на себе си, отколкото на Шоу.

— Тогава разкарай хората си оттук.

Тя се обърна към Шоу и почти изкрещя:

— Не мога да преместя толкова лесно четиринадесет жени и единадесет деца за един ден! След като говорих с теб, не се върнах в Манхатън. Върнах се тук и събрах жените. Казах им да не се тревожат, че от утре ще започна да търся друго място. А после, преди още да са си легнали, стрелбата започнала. Сега те са по-изплашени от всякога. Страх ги е да напуснат. Смятат, че в мига, в който излязат от тази сграда, някой ще ги застреля. Страх ги е и да останат и да бъдат застреляни през прозорците, докато се крият тук. Не им е мястото тук, Шоу. Какво да правя? Ако оставя центъра отворен, всичко това ще продължи. Ако го затворя, те печелят. Не мога да гарантирам безопасността на хората тук.

Джъстин говореше толкова рязко, обсебена от гняв и страх, че Шоу се отказа да ѝ отговори. Пресегна се, хвана я за рамото и я разтърси леко, за да я накара да спре.

Разтърсването я спря за миг и ѝ даде възможност да се съвземе. Но мълчанието позволи на чувствата ѝ да вземат надмощие. Тя издърпа лицето си от Шоу и брадичката ѝ затрепери. Шоу забеляза как една сълза се плъзна от крайчеца на окото ѝ.

Изпълнена с решимост, тя се изправи, стегна се, отстъпи настрана от Шоу и бързо изтри очи. Не искаше да плаче пред него.

— По дяволите — промълви тя. — Какво предизвиках!

Шоу стана и пристъпи към нея.

— Джъстин, недей. Не си го предизвикала ти.

Тя се обърна към него. Усетила загрижеността и добротата му, пристъпи и непресторено сложи ръце на раменете му, сякаш искаше да му благодари. Положи глава на гърдите му и въздъхна.

— О, Господи — отрони тя. Вече се беше предала. Остави напрежението, умората и страха да изплуват на повърхността и даде воля на сълзите си. Позволи на чувствата да се излеят от нея, скрила лице от очите му.

Той я задържа, нежно потупвайки я по гърба. Почувства се неловко, без да е сигурен какво точно трябва да направи, но напълно сигурен, че е готов да направи за Джъстин всичко, което можеше.

Искаше му се да я успокои с присъствието си. Тя имаше толкова нужда от това. Искаше му се да направи подходящото нещо, да ѝ помогне, да я успокои, но тя неочаквано се сгуши в прегръдките му. Той усети допира на стройното ѝ гъвкаво тяло и пълните ѝ гърди, ръцете ѝ, които го обгърнаха, и онова неумолимо красиво лице, прилепено до гърдите му, и не можа да го преодолее. Сексуалното привличане го завладя напълно. Трябваше да положи усилие, за да преодолее порива да я притисне още по-силно и да позволи истинска интимност помежду им. Стоеше изопнат като струна и продължаваше да я потупва по гърба, мъчейки се да запази самообладание и да укроти нагона, макар да си даваше сметка, че беше се стигнало твърде далече.

— Всичко е наред — продължаваше да мълви той. — Всичко е наред.

А тя продължаваше да се притиска в него, прегръщайки го все по-отчаяно. Държеше го толкова здраво, че Шоу не можеше да направи нищо. Изпита внезапен порив да прокара ръце по гърба ѝ и да я погали, а после още по-неочаквано тя изведнъж се успокои, отдръпна се от него и го погледна в очите. Той също се взря в нейните. И после тя леко отметна глава, пристъпи напред и го целуна. Съвсем леко, встрани по устните, но не и съвсем по бузата. Той усети мекотата на пълните ѝ устни с ъгълчето на своите и отъркването на лепенката на лицето ѝ с брадичката си.

Остана неподвижен, оставяйки я да направи това, което искаше. Отвърна на целувката ѝ, само колкото да ѝ даде да разбере, че не е обиден, нито отблъснат. Изглежда бе постъпил правилно, защото тя се успокои и отново отстъпи от него, но лявата ѝ ръка остана на рамото му. Шоу я задържа за лакътя, като не откъсваше очи от нея. Тя явно очакваше да ѝ каже нещо.

— Всичко ще се оправи — промълви той.

— Защо? Кажи ми!

За миг Шоу си помисли, че трябва да ѝ покаже колко уверен е, че Арчи ще бъде озаптен. Колко сигурен е, че мюсюлманите или ченгетата скоро ще го хванат. Знаеше, че думите му можеха да прозвучат съвсем убедително при толкова много сила, съсредоточена срещу Арчи, но дълбоко в себе си осъзнаваше, че това би било лъжа. Разбираше, че Арчи Рейнолдс вече се е обрекъл на съдбата си. Арчи

Рейнолдс знаеше, че е загубил „Ню Лотс“. Арчи Рейнолдс знаеше, че скоро ще умре, и поради това разполагаше с едно предимство, с което всеки терорист разполага срещу превъзхождащите го по численост сили. Смъртта вече не можеше да бъде пречка за него и докато се носеше към неизбежния си край, без да се страхува за живота си, Арчи Рейнолдс можеше да причини ужасни беди на всички тях.

Не искаше да я лъже. Но не можеше и да ѝ каже ужасяващата истина. Не искаше да я признае дори пред себе си.

— Снощи се натъкнах на Арчи, но ми избяга. Може да е ранен, може и да не е. Но той вече бяга, Джъстин. Не може да продължи по този начин дълго. Не може. Не и след всичко, което се случи. Така или иначе той е обречен — да умре или да прекара остатъка от живота си в затвора.

— Надявам се всичко да приключи благополучно. Затова те помолих да дойдеш. Не мога да говоря с другите ченгета. Всичко, което те правят, всичко, което ми казват, е заради това, което представлявам аз. Не мога да им се доверя. Имам нужда от теб. Имам нужда да се доверя на някого.

— Можеш да ми се довериш.

— Не го използвай срещу мен.

— Разбира се, че няма.

— И не използвай другото срещу мен.

— Кое?

— Това, което направих преди малко.

— Защо да го използвам срещу теб?

— Защото...

Джъстин се поколеба дали да продължи. Шоу я попита нежно:

— Нима бих могъл да го използвам срещу теб?

— Не знам. Не би било редно.

— Защо?

— Защото не може да...

— Да бъде нещо повече от един миг?

— Да.

— Все пак е чест.

Меките ѝ кафяви очи се разшириха за миг и тя като че ли отново щеше да се разплаче. После отново пристъпи напред и го целуна. Този път леко. По бузата.

— Благодаря ти — промълви.

— Няма защо.

От устните ѝ се отрони дълга въздишка. Тя се усмихна леко и каза:

— А ти продължаваш да се държиш както подобава.

— По-лесно е с подобаваща жена.

— Е?

— Да. Е?

Тя замълча за миг.

— Добре. Аз съм по-добре.

— Хубаво.

Джъстин погали бузата на Шоу и каза:

— Бодеш!

— Нямах време да се бръсна.

Шоу докосна брадичката ѝ там, където брадата му я беше одраскала. Тя не се възпротиви. Изглежда ѝ хареса.

— Съжалявам.

— Недей.

Тя се върна до бюрото си, наметна сако и взе чантичката си.

— Радвам се, че ти се обадох. Мога да ти се обаждам, нали?

— Абсолютно.

— Даде ми добър съвет. Тази нощ няма да съм от полза на никого тук. Ще се прибера да поспя малко и ще се заема с това безумие утре. По-добре през деня, отколкото сега.

— Точно така.

Шоу я изведе от кабинета и я предаде на охраната ѝ. Третият детектив се беше върнал. Тримата мъже станаха, когато тя излезе в приемната. Начинът, по който обкръжиха Джъстин, и поведението им подсказаха на Шоу, че не е нужно да им напомня, че трябва да внимават.

Джъстин отново се беше превърнала в Джъстин Бъртън.

— Да тръгваме — каза тя на детективите.

Насочиха се към изхода. Шоу ги последва до колата ѝ, след което отново потегли към „Кингс Каунти“ с нов товар от чувства и емоции, напирасци в главата му.

Импелитери и Спърлинг бяха точно там, където Шоу ги беше оставил. И Уолтър беше пристигнал.

Минута след като Шоу се присъедини към тримата мъже, една сестра, все още облечена в хирургически дрехи, пристъпи към тях и им съобщи, че могат да се срещнат с доктора. Четиримата я последваха извън чакалнята и тя ги отведе в сектора за следоперационно възстановяване.

Дежурният хирург се стори ужасно млад на Шоу. Но поне говореше английски. Казваше се Фишман. Противно на очакванията Шоу се почувства някак по-уверен заради това, че лекарят на Мейсън е евреин.

Фишман им съобщи, че куршумът е проникнал в левия хълбок на Мейсън под странен ъгъл и е заседнал в подкожната тъкан над лявото бедро. Каза им, че според него изглежда е рикоширал от друг предмет, вероятно на улицата, което обяснява странния ъгъл на проникването му и това, че не е влязъл надълбоко.

— Извадихте ли го?

— Разбира се. Дреболия. Трудното беше докато проверим дали не е засегнат някой важен център.

— И засегнат ли е?

— Не. Нито ребрата, нито стомаха, нито важни кръвоносни съдове и други вътрешни органи, но трябваше да срежем малко навътре, за да го извадим и да прочистим раната.

— Ще се оправи ли бързо?

— Да. Ако се налага да те прострелят, това е много добро място. Вие не носите ли жилетки?

Никой не си направи труд да му отговори.

— Ще се оправи бързо все пак, нали? — настоя Имелитери.

— Стига да не се инфектира раната.

Докторът ги остави. Шоу и останалите влязоха в стаята за възстановяване, за да се видят с ранения си партньор.

Мейсън лежеше неподвижен под болничните чаршафи в сумрачното помещение, пълно с проснати по леглата тъмнокожи тела, медицинска апаратура, миризми на дезинфектанти и болка. Тенът му се беше възвърнал и изглеждаше спокоен, все още под анестезия, след всичко, с което го бяха упоили.

Шоу извика съпругата на Мейсън, Мюриъл, настрани и ѝ описа раната на мъжа ѝ по-подробно дори и от хирурга. Почувства се глупаво. Ранен съпруг, лежащ в болницата, е истинско нещастие за всяка жена, независимо какво ѝ говорят. Шоу ѝ повтори, че Орестъс е добре поне пет пъти, преди да изпита несигурното чувство, че може би му е повярвала. Каза ѝ да не идва тук преди деветдесет часа заранта, тъй като Мейсън почти сигурно щеше да спи дотогава, но знаеше, че тя ще се върне и ще стои до леглото му много преди този час.

Той нареди на Уолтър да остане при Мейсън. Даде му указания как да обясни на Мюриъл защо обичайният контингент полицейски началници, представители на синдиката и разни политически фигури, които обикновено се размърдват, когато бъде застреляно някое ченге, не бива да се допускат вътре. Нямаше представа дали Мюриъл ще разбере това, или сама ще тръгне да се оплаква. Само се надяваше Мейсън да се събуди скоро и да я успокои. Последното, което му трябваше сега, беше изпаднала в истерия съпруга, звъняща на прекия началник на Мейсън или на някой друг.

После Шоу, Импелитери и Спърлинг намериха операционната зала на Рахман и почти се сблъскаха с излизащия от нея също млад лекар. Този лекар беше повече от това, което Шоу можеше да очаква в обществена болница. Оказа се пакистанец. Очевидно беше приключил своята част от работата. Каза на Шоу, че Рахман ще остане под ножа поне още четири часа.

— Прострелян е с куршуми 22 калибър, така че раните не са дълбоки, но тези куршуми предизвикват разкъсвания. Поразяват сериозно кръвоносни съдове, органи и кости. В тялото му има поне шест куршума, ако не и повече. Още не сме ги извадили всичките.

— Ще оживее ли?

— Не знам. Вероятно. Стига ние да не го убием, докато се мъчим да му помогнем.

И докторът се затътри надолу по коридора в операционните си чехли, без да им каже нищо повече.

Шоу разбра, че дори Рахман да оживее, нямаше да бъде вече в състояние да направи нищо повече за тях. Но това нямаше значение. Сега, след като престрелките в „Ню Лотс“ и около джамията бяха приключили, Шоу знаеше, че онези, с които искаше да говори, щяха

скоро да се появят. Тъкмо затова беше извикал тук хората си. В този момент искаше да разполага с цялото си войнство.

37.

Петнадесет минути, след като Лойд Шоу говори с пакистанския доктор, те пристигнаха.

Юсеф, Джон Х, плюс четирима въоръжени мюсюлмани. Всички — в стила на МС-2: бради, кубинки, торбести тъмни дрехи, тежки плетени палта и шапчици на теметата. Всички, с изключение на Юсеф, който беше облечен в широк черен костюм и не изпускаше от поглед Шоу.

Влязоха в чакалнята и Шоу спря. Мюсюлманите се огледаха и също спряха. Шоу кимна на Импелитери, който беше застанал до вратата. Импелитери освободи възпиращия лост на вратата и тя се затръшна. В това време Спърлинг застана до мюсюлманите, без следа от някакви емоции на лицето, със скръстени на гърдите ръце, с длани, пъхнати под мишниците, стиснал дръжките на двата пистолета в кобуриите под синьото си сако.

Шоу си каза наум: „Бог те обича, мършаво, хилаво копеле!“.

Превъзхождаха ги по численост, но Шоу се чувстваше сигурен. Импелитери стоеше зад мюсюлманите. Шоу беше пред тях. Спърлинг до тях. Бяха обкръжени.

Някаква възрастна чернокожа двойка беше седнала в единия ъгъл на чакалнята. Доколкото Шоу знаеше, едно от внучетата им беше простреляно. Поредната жертва от войната между Сините тапи и мюсюлманите. Бяха се свили в ъгъла и се мъчеха сами да си повярват, че са невидими. Но не откъсваха тревожните си погледи от грубоватите мъже, застанали наред малката чакалня. Разбираха, че са станали неволни свидетели на демонстрация на сила.

Когато Импелитери освободи лоста, задържащ вратата отворена, изглеждаше, че свадата ще избухне тук и начаса. Мюсюлманите бяха нащрек, гневни и враждебни, както и хората на Шоу. Един от въоръжените брадати мъже понечи да се приближи към затворената врата. Импелитери му прегради пътя.

— Назад!

Импелитери само чакаше мюсюлманинът да предприеме нещо. Патлаци, юмруци, крака — нямаше никакво значение.

Точно преди да се сблъскат и всички да започнат да стрелят, един глас ги накара да замръзнат на местата си:

— Чакай!

Беше жилавият мъж в широкия костюм.

— Вие ли сте старшият? След Рахман? — попита го Шоу.

Юсеф присви за миг очи, оглеждайки Шоу през очилата си с телени рамки. Беше повече от ясно, че Юсеф и Шоу са водачите.

— Да. Вие кой сте?

— Детектив Лойд Шоу. А вие? Вие сте Юсеф, нали?

— Да.

— Бях при Рахман, когато нападнаха снощи. Рахман тъкмо ме изпращаше при вас. Две врати вдясно от жилището му. Бях тръгнал към вас, когато се чу взривът.

— Какво е сполетяло нашия брат?

— Арчи Рейнолдс го простреля.

— Вие видяхте ли?

— Да, видях. Устрои му засада. Двамата с партньора ми подгонихме Арчи, но той избяга. Ние докарахме Рахман тук.

Юсеф кимна.

— Няма нужда да ни благодарите.

— Какво искате? — рязко попита Юсеф.

— Искам Арчи Рейнолдс.

— Ние също.

— Аз го искам пръв.

Юсеф се наежи.

— Знаете ли какво друго стана снощи?

— Отчасти.

— Последва нова атака. Снайпери. Нашите хора отвърнаха на огъня. Младоци стреляха по нас от укрития.

— Хлапета?

— Арчи Рейнолдс ги е наел. Дал им е пари и оръжие. Предложил им е награда.

— Откъде знаете?

— Чух, че сте хвърлили единия от тях от покрива. Какво стана? Не е искал да говори ли?

— Нямахме какво да каже. Разбрахме това, което ни трябваше от другите.

— Предполагам, че пребиването на един десетгодишен действа възпиращо на останалите.

Юсеф не отговори.

— Някаква следа от Арчи Рейнолдс?

— Не.

— Вие знаете къде мога да намеря Арчи Рейнолдс.

Юсеф махна пренебрежително с ръка.

— „Къде“ не съществува. Няма да го намерите. Искате да знаете къде живее? Живее на осем-четири-шест-две, Сайкамор Плейс, в Садъл Брук. И какво от това? Смятате, че ще го намерите там? Ако спре някъде да яде или да спи, то няма да е в Браунсвил. Два пъти в една и съща кола няма да се качи. Ако дойде отново в Браунсвил, няма да го познаете. Ако бяхте толкова добър, щяхте да го убиете при джамията.

— Откъде е знаел къде и кога да намери Рахман?

— Не мога да ви отговоря.

— Ще ми помогнете ли да го намеря?

— Защо да го правим? Вие на нас ще ни помогнете ли?

— Защо, по дяволите, смятате, че не го правим? Защо да отказваме? Вие имате, колко, петдесетина мъже? Сто? Или двеста? Ние имаме хиляди. Градът. Щатът. Федералните сили, ако поискаме помощ. Силата е у нас, не у вас.

Юсеф махна с ръка и отново се усмихна пренебрежително.

— Да, сега, но след седмица ще имате само някой и друг патрул, обикалящ из квартала, без да спира, без да паркира на тротоара. Нищо нямате. Никаква представа нямате какво става тук и никога няма да го разберете.

— Тогава кажете ми. Кажете ми какво става.

— Виж своите и ще разбереш това, което ти трябва. Не питай мен. Какво казаха лекарите? Ще оживее ли Рахман?

— Може би — отвърна Шоу.

— Добре. Вие също, освен ако не се изпречите на пътя ни. Кажете на човека си да отвори тази врата.

— Какво?

Шоу направи крачка към Юсеф.

Юсеф отстъпи назад. Въръжените мъже посегнаха под палтата си. Но преди да успеят да извадят оръжията си, Импелитери и Спърлинг измъкнаха своите. Четири пистолета, заредени и насочени. Импелитери се беше прицелил с единия глок в главата на Юсеф, с другия — в Джон Х. Знаеше кои цели да избере. Спърлинг беше насочил двата си пистолета към останалите четирима. Мюсюлманските стрелци замръзнаха.

Шоу изрева към Юсеф, едва сдържайки се да не го стисне за мършавото гърло:

— Какво каза? Я повтори, скапаняк такъв. Повтори го и ще те пречукам ей тук. Кажи! Кажи, че ще ме убиеш!

Шоу чудесно разбираше, че ако Импелитери и Спърлинг не бяха извадили оръжията си толкова бързо, и тримата вече можеха да са мъртви. Това го разгневи още повече. В този момент Юсеф бавно вдигна ръцете си.

— Беше просто приятелско предупреждение. Не исках да ви обидя.

— Глупости, задник нещастен такъв! Ти ме заплаши, по дяволите, дребен среднощен скапаняк! Да ти го начукам.

Юсеф изгледа гневно Шоу, но задържа ръцете си вдигнати.

Шоу остана неподвижен, като едва се сдържаше да не посегне към оръжието си.

Никой не помръдна. Шоу усети, че идва на себе си. Убийственият му гняв се поуталожи. Даваше си сметка, че не би рискувал кръвопролитие, което със сигурност щеше да последва, ако посегнеше на Юсеф.

Той тихо каза на дребния мъж:

— Не си позволявай повече да заплашваш мен или хората ми. Можеш да си въобразяваш колкото си искаш, че си някакъв шибан герой, изпълняващ свещена мисия, но за мен ти си просто един дребен бивш престъпник. И не си позволявай, скапаняк такъв, да нареждаш на някой от хората ми да ти отварят вратата. Разбра ли?

За миг на Шоу му се стори, че е прекалил с натиска си върху Юсеф, но онзи бавно се извърна към Импелитери и промърмори:

— Извинявам се.

— Добре тогава — каза Шоу.

Той кимна на Импелитери. Ченгето се поколеба за миг, след което пъхна един от пистолетите в колана си и отвори вратата, без да сваля очи и дулото на втория пистолет от главата на Юсеф.

Мюсюлманите бавно пристъпиха към изхода. Юсеф се изниза последен. Импелитери задържа пистолета си насочен в главата му през цялото време, но Юсеф дори не мигна. Когато дребният мъж стигна до вратата, Импелитери само му кимна, сякаш искаше да му каже „Ще те застрелям тутакси“.

Юсеф излезе и примката, стегната около врата на Шоу бавно се разхлаби. Но думите на Юсеф продължаваха да пулсират в съзнанието му: „Виж своите и ще разбереш...“.

38.

Трябваше да е много трудно за Арчи Рейнолдс да намери жилището на Джъстин Бъртън. Ала той го намери още при първия опит.

След като застреля Рахман, Арчи накара Реджи Шантавия да го откара на една тиха уличка в Куинс, откъдето открадна хонда сивик. Избра я, защото не биеше на очи. След което просто се върна в Браунсвил и паркира на едно място, откъдето можеше да вижда добре входа на Центъра. Въпреки цялата полиция, линейки и суматоха, никой не го забеляза. Седеше приведен в шофьорската седалка, вирайки се малко над волана в очакване, и наблюдаваше, като убиваше времето си в мисли къде ли би могла да живее тя. На Страйвърс Роу в Харлем? Или в някой от кварталите за средната класа в Куинс като Сейнт Олбънс, например?

Нищо по-лесно нямаше от това да засече Джъстин. Трудно беше човек да пропусне четиримата мъже, които я придружаваха. Единият от тях определено привлече вниманието му. Останалите трима носеха костюми. Само той беше облечен в черни джинси и тъмнокафяво кожено яке. Същият, който беше стрелял по него и Реджи.

Арчи замалко да промени намеренията си тук, на място. Всъщност, дори беше измъкнал беретата, стартирал двигателя на хондата, опитвайки се да прецени най-добрия начин да се приближи до този тип с якето и да му пусне един в главата. Ченге, помисли си Арчи. Шибаните ченгета сега бяха комбина с мюсюлманите. Шоу беше тръгнал към колата си сам. Арчи беше почти сигурен, че ще може да се справи с него и да се измъкне, преди останалите да забележат, че ченгето е паднало. Беше включил хондата на скорост и слезе от бордюра, но в последния момент удари спирачки. Необходимостта да удари по женската надмогна желанието му да застреля ченгето.

Арчи бе изчакал форд тауруса на Джъстин да потегли, последван от необозначена полицейска кола. Беше ги проследил от безопасно разстояние през Истърн Паркуей, после по експресното платно и през

бруклинския тунел Батъри. Когато тя се отклони от магистралата Уест Сайд и пое по малките улички на Уест Вилидж, Арчи вече се усмихваше кисело. Виж ти, шибаната кучка го раздава в този шикарен квартал на бели юпита.

По улиците на Уест Вилидж имаше предостатъчно места за паркиране до осем часа заранта. Арчи плъзна хондата в едно от тях, докато Джъстин паркираше своята кола на открит паркинг на Уошингтън стрийт. Детективът, който се возеше с нея, я придружи до немаркираната кола. После я откараха по протежение на едно късо каре до наскоро реставрирана сграда на Хорейшо, между Уошингтън стрийт и магистралата Уест Сайд. Място, твърде претенциозно наречено комплекс „Уест Коуст“, все едно че мрачната магистрала Уест Сайд представляваше крайбрежна линия.

На Арчи дори не се наложи да напусне колата си, за да види къде я отвеждат.

Един детектив я придружи вътре в сградата. Другите двама бяха останали навън в колата, паркирана до бордюра.

Арчи трябваше да признае, че мястото изглежда подходящо за такава личност. Чернокожа жена като нея със сигурност не би издържала в квартал като Гринич Вилидж. Маршрутът до центъра ѝ в Браунсвил беше прост. Стига да имаше пари да живее тук. Арчи си помисли за това, докато излизаше от хондата.

Той се приближи до жилищната сграда, после внимателно я обиколи, оглеждайки всички входове. Вдигна глава нагоре към няколкото осветени прозореца, като се чудеше кой ли от тях е на Джъстин.

После забеляза няколкото бара по Уошингтън стрийт близо до жилището ѝ, които все още бяха отворени и въртяха добър бизнес. Наблизо, на Гейнсуорт стрийт, среднощното заведение за хранене „Флорънт“ привличаше клиенти чак до ранните утринни часове. Точно на ъгъла срещу сградата ѝ, един отворен двадесет часа в денонощието магазин за деликатеси беше непрекъснато пълен с клиенти. А към четири часа заранта, когато всички барове затваряха, месарският пазар, само на едно каре оттук, отваряше и започваше работа.

Този квартал не спеше.

Арчи трябваше само да продължи да се движи, да се превърне в част от потока будни хора и нищо нямаше да се стори необичайно на

детективите, паркирали пред жилището на Джъстин, дори ако преминеше през парадния вход на сградата.

Той прояви дързостта да мине два пъти покрай входа, докато съставяше плана си. Също така и покрай служебния вход, близо до пресечката. Пазачите на Джъстин изобщо не му обърнаха внимание. Дори не го забелязаха, когато се спря на Уошингтън стрийт, преценявайки, че сигурно ей онзи прозорец на осмия етаж, единственият останал да свети в този час на нощта, принадлежи на тази кучка Джъстин.

Едва след като вратата се затръшна след Юсеф и останалите, Импелитери и Спърлинг прибраха оръжията в кобурите.

Както обикновено, последната дума беше на Импелитери.

— Задници — процеди той.

Спърлинг отново се отпусна на стола си. Шоу завъртя глава, мъчейки се да се отърси от напрежението. Импелитери остана до вратата, все още превъзбуден от срещата, неспособен да се успокои.

Шоу погледна часовника си.

— Момчета, вие след Реджи Шантавия ли тръгвате?

Въпросът съсредоточи вниманието на Импелитери към същинската им работа. Той също погледна часовника си. Беше почти три заранта.

— Мда. Моментът изглежда съвсем подходящ за това. Поспахме цял час, преди да се обадиш.

— В участъка?

— Да. На никой от нас не му се прибираше вкъщи. Писна ни да се прибираме и да излизаме. Ти какво ще правиш?

— Ще се опитам да разбера какво имаше предвид този скапаняк с това „Виж своите...“.

Импелитери и Спърлинг пробваха първо на адреса в Бронкс, защото Реджи беше натрупал повече талони за паркиране там. Обиколиха квартала, оглеждайки за джипа, но не го забелязаха на никоя от околните улици. След един час напразно търсене, прекъсвано от яростните ругатни на Импелитери, те подкараха обратно към

Бруклин и се насочиха към Форт Грийн. След пет минути обикаляне около жилищния комплекс „Уолт Уитман“ го забелязаха. Веднага биеше на очи.

Импелитери го посочи пръв. Не беше паркиран до пожарен кран или пред входа на безистен, а посред вътрешния двор на комплекса.

— Боже мой, би ли допуснал, че тоя побъркан скапаняк паркира ей така, съвсем на открито.

— Да — отвърна Спърлинг.

— Хората наоколо би трябвало да знаят на кого е тази кола. Иначе казано, нещата трябвало да са пределно ясни. Тоя тип трябва да има ужасяваща репутация.

Спърлинг присви очи.

— Предполагам. — После попита Спърлинг: — Смяташ ли, че кафявото мамче, което го е приело да живее тук, ще й стиска да влезе и да го направи?

— Някои от тези домовладелки не си поплюват.

— Да-а, повечето от тези дебели мамчета знаят как да се оправят.

Импелитери прикара шевролета до тротоара и намести колата така, че да блокира изхода от вътрешния двор.

— Е, ще го чакаме ли? — попита Спърлинг.

— Не, мамка му. Няма да чакам тоя задник да се събуди...

Импелитери излезе и се зарови в багажника, докато не измъкна един железен лост, след което се отправи към джипа.

На горния етаж, в претъпкания апартамент с една спалня, Реджи Шантавия, Дарлийс, тяхното бебе и петгодишният ѝ син от друг мъж кротко спяха. Децата — на едно легло, Реджи и Дарлийс — на друго. Всички в една стая. Оставаше много време, докато се събудят, беше едва пет часът заранта. Дори женският питбул на Дарлийс спеше свит върху купчина мръсно пране, струпано в ъгъла на тясната, разхвърляна спалня.

Някакъв си алармен сигнал на кола във Форт Грийн обикновено не би събудил никого. Но при кола, паркирана посред двора на комплекса, такъв шум не можеше да бъде пренебрегнат.

Реджи беше изпушил малко трева и беше пресушил две чаши малцов алкохол, за да успокои нервите си и да пооправи малко

заекването си след засадата край джамията, но беше оставил алармата на колата включена. Алармата продължи да пищи в продължение на две минути, след което заглъхна. Импелитери моментално разби един от фаровете и изрита колата отстрани, за да я задейства отново.

Обърна се на една страна. Алармата най-после го беше събудила, но той нямаше никакво желание да отвори очи.

Стори му се невъзможно, но заедно с алармата някой като че ли крещеше неговото име. А после, заедно с воя на алармата и крясъците, до ушите му достигна звука от желязо, блъскащо по ламарина.

Реджи внезапно се изправи и надникна през прозореца. Импелитери блъскаше с железния лост по покрива на джипа. Ламарината дрънчеше и се огъваше.

Спърлинг се беше снишил зад джипа, стиснал в ръка заредения си зиг зауер, и чакаше.

Импелитери удари още два пъти по джипа и изрева името на Реджи.

Тъкмо се канеше да попита Спърлинг дали е възможно някой да продължи да спи при такъв шум, когато Реджи се появи на двора.

Затича се, протегнал напред патлак и започна да стреля.

Импелитери беше приготвил своя глок в свободната си ръка, но не можа да изпревари Спърлинг, който бързо се изправи, промърмори набързо полагащото се предупреждение, сниши се в стрелкова позиция и пусна два бързи изстрела към движещата се мишена.

Импелитери беше очаквал, че Спърлинг е един от най-добрите стрелци в НЙПУ. Наистина се оказа най-добрият стрелец. Вкара и двата куршума в движещата се глава на Реджи почти от двадесет метра. Голяма част от главата на Реджи изчезна. Краката му се огънаха, но той издъхна, преди да падне.

Импелитери дори не беше успял да вдигне пистолета си.

— По дяволите, Джеймс!

Още по-впечатляващи се оказаха изстрелите на Спърлинг, когато питбулът профуча навън през отворената врата.

Реджи се беше оказал трудна мишена, а озверялата кучка — невъзможна мишена. Тя се понесе по чакъла, снишена към земята, готова да се метне върху Спърлинг, върху Импелитери или върху двамата едновременно. Първият изстрел на Спърлинг не улучи, вторият засегна кучето в горната част на десния крак. Кучката изквича,

закова на място, съвзе се и продължи напред, куцукайки, но продължи да тича. Импелитери също откри стрелба. Третият изстрел на Спърлинг обаче се заби в гърдите ѝ и я повали.

Краката на звяра продължаваха да се мятат във въздуха. Импелитери имаше повече шанс с обездвижената мишена и най-сетне заби две парчета олово в издъхващия пес.

— Е — въздъхна Импелитери, — това беше.

Спърлинг погледна към Реджи.

— Предполагам, че това е човекът?

Импелитери пристъпи и извърна онова, което беше останало от главата на Реджи, за да погледне останките от лицето му.

— Не знам. Виждам тук един златен зъб. Той имаше ли златен зъб?

— На арестантската снимка не се смееше.

— Сега вече изобщо не се смее, това е сигурно.

Някъде отгоре се чуха писъците на едра жена, която се беше надвесила над прозореца, и виеше:

— Реджи! Реджи! Убиха моя Реджи...

Импелитери вдигна глава и се заслуша в плача на жената, погледна отново към трупа и промърмори:

— Той е.

— Предполагам, че това трябва да е Дарлийс. И сега какво? — попита Спърлинг.

— Теб досега не ти ли се е случвало да преживяваш последиците след стрелба?

— Не.

— Е, тогава бъди готов да ти съсипят деня. Ако униформените типове не се появят скоро, трябва да се обадим на старшия офицер в участъка и да му кажем да си размърда задника до тук. После да изчакаме криминалния отдел, да изчакаме нашите началници, да изчакаме хората от Службата за борба с наркотиците, профсъюза. Просто е неописуемо. Когато се изсипят тук с всичките си глупости и започнат да ни разпитват, трябва да отидем в болницата да ни прегледат и за стрес, и за всякакви други дивотии. Два пъти ми се е случвало. Мамка му, ще продължи цяла вечност!

— Не искам да правя това — каза Спърлинг.

— Какво, предлагаш просто да се махнем?

— Ами, не знам.

— Ако се чупим, това ще ни навлече ужасни неприятности.

— Не искам да минавам през всичко това. Просто не искам.

— Е? Тогава какво предлагаш?

Спърлинг премисли за миг.

— Да се обадим на Шоу. Или да се обадим на Уонг. Да го накараме да се обади на човека на Де Лука. Как се казваше, Конклин. Да видим дали Де Лука наистина е Господ.

Точно в този момент една синьо-бяла кола изскърца със спирачки в двора, последвани от още две.

Импелитери вдигна полицейската си значка, същото направи и Спърлинг. Легитимираха се, след което пренебрегнаха униформените и заговориха с Уонг по радиостанцията. Тридесет минути по-късно, когато районът се изпълни с полицейски персонал, се появи Конклин с няколко детективи от офиса на Де Лука.

Конклин поговори с Импелитери и Спърлинг няколко минути. Погледна Реджи. Видя пистолета във вкочанената му ръка. Погледна кучето. Отбеляза, че е питбул. Приблужи се до офицера, ръководещ огледа на мястото на инцидента. Поговори с него няколко минути и му представи екипа от детективи на щат към офиса на шефа. После се обърна към Импелитери и Спърлинг и им каза, че могат да напуснат. Сега вече случаят беше официално под юрисдикцията на бюрото на шефа на детективите. Повече никакви ченгета от близкия участък. Повече никакви въпроси.

Импелитери погледна Спърлинг. Спърлинг се усмихна за първи път откакто се бяха срещнали.

39.

Лойд Шоу беше проспал смъртта на Реджи Шантавия в своята необозначена кола пред жилищната сграда на Джъстин Бъртън, изчаквайки подходящото време да я види. Шоу беше настроил алармения сигнал на ръчния си часовник за седем. Трите часа спане в седнало положение в колата му бяха помогнали да се справи с умората, но събуждането беше същински ад.

Боеше се, че може отново да потъне в сън, затова излезе от шевролета, вдиша дълбоко и се протегна. Погледна часовника си. Озърна се. Сряда заранта, шест часа, облачно, хладен утринен въздух. Улиците бяха опустели и притихнали, с изключение на хладилния камион, спрял на около едно каре разстояние пред склад за месо. Двигателят на камиона беше оставен да работи, за да поддържа хладилника включен.

Шоу позвъни в апартамента на Джъстин от клетъчния си телефон. Очакваше, че още спи, но тя се отзова на второто позвъняване.

— Тук е Шоу. Трябва да поговорим.

— Сега?

— Да. Паркирал съм отвън. Станала ли си?

— Ставах и лягах цяла нощ. — Последва пауза, преди да добави:

— Окей. Можеш направо да се качиш тук. Осми Е.

— Искаш ли да взема кафе или нещо друго от деликатесния?

— Кафе. Само че леко.

Шоу си помисли, че чашка леко ароматно кафе чудесно би подходдала на цвета на кожата ѝ.

— Добре. Идвам след пет минути.

Докато продавачът в деликатесния наливаше кафето, Шоу си представи как ще бъде облечена Джъстин. Представи си я по пижама и с халат. Жена с нейното тяло сигурно се грижеше да го държи покрито през нощта. Представи си я за миг как спи гола. После превключи на черно дантелено бельо. И спря дотук.

Шоу беше усетил тялото ѝ, притискащо се до неговото. Беше я прегърнал. Беше докоснал кожата ѝ. Приятно му беше да си представя Джъстин Бъртън в леглото гола, дори и облечена под завивките.

Предположенията му се оказаха погрешни. Не беше си я представял по нощница. Когато му отвори вратата се оказа по хавлиен халат и памучна нощница, стигаща до средата на прасците. Въпреки това Шоу не можа да откъсне очи от тази кожа, дори от малкото, което бе на показ.

При нощницата и халата той почти очакваше да види стъпалата ѝ в меки пантофи, но тя беше обула нещо като шведско сабо с дебели коркови подметки. Леки и лесни за обуване.

— Е — каза тя, — след всичко това илюзиите сигурно се изпариха.

— Изглеждаш чудесно!

— Лъжец.

Шоу не лъжеше. Вкъщи, без деловия костюм и всичко, което я заобикаляше в офиса, тя изглеждаше по-женствена и по-чувствена.

Той ѝ връчи кафявия плик.

— Вътре има и сандвичи с датско сирене.

— Благодаря. Имах нужда само от кафе. Снощи не можах да спя много.

Тя взе торбичката и го поведе през едностайния, предназначен за самотно момиче, скромно обзаведен апартамент. Единствените позабележителни детайли бяха високите тавани и необичайната гледка над покривите на градските къщи от кафяв камък на Уест Вилидж.

Седнаха край кухненската маса за двама.

— Та кое е това толкова важно нещо, което те доведе първо при мен в ранни зори. Кажи ми, че сте хванали Арчи Рейнолдс.

Шоу се замисли за миг над фразата „доведе при мен“, но реши да не задълбава.

— Не. Все още не. Трябва да те попитам няколко неща.

— Не можеше ли да почака?

— Нищо не може да почака.

— Какво се е случило?

— Имаш предвид, освен онази бъркотия около твоя център снощи ли? Казах ти, че един от моите хора беше прострелян. Той ще се оправи. Не ти казах за Рахман Абдул Х, човекът, ръководещ

мюсюлманската охранителна фирма. Арчи Рейнолдс го разстреля с шест куршума.

— О, не!

— Този тип е същински бик. Все още е жив. Може да остане невредим, стига да не пострада отново. Опожариха мюсюлманската джамия на Бушувик, после нападаха Рахман от засада. Не знам колко души бяха ранени и убити там. И колко в „Ню Лотс“. Двама от моите хора са все още там. Не знам в какво са се забъркали. Тази нощ беше кошмарна.

Тя не отвърна нищо. Само кимна.

— Джъстин, ако знаеш нещо, което аз не знам, моля те да ми го кажеш.

— За какво намекваш?

— Получавам някакви странни подмятания. Коментари, които не разбирам.

— Например?

— Нека първо да те попитам нещо. Какво знаеш за недвижими имоти „Арбър“?

— Не много.

— Те ли дойдоха при теб или ти ги намери?

— Аз ги намерих. Разпитах във всяка община и районен градоустройствен съвет, за да намеря свободно място. Разполагах с пари — федерална субсидия, и със съответните щатски и градски фондове, но не разполагах с място. Така че пуснах приказка навсякъде, където можах. Една жена на име Сесилия Адамс от отдел „Градско планиране“ ме насочи към недвижими имоти „Арбър“. Тя знаеше за тях от една жилищна сграда, която са взели в Бед-Стай. Запозната бе и с техния договор за комплекса „Ню Лотс“. Даде ми нишката и аз я последвах.

— Докъде? С кого говори?

— С Леон Блум.

— Как една компания като недвижими имоти „Арбър“ взима жилищен комплекс като „Ню Лотс“?

— Много частни компании поемат обслужването на доскорошни обществени жилищни сгради. Когато едно място започне да запада, кметството отдава собствеността в замяна на по-опростено данъчно облагане. Започнали са да го правят неофициално преди няколко

години. Официално от деветдесет и пета. Просто желаещите са се оказали прекалено много.

— Значи, който иска да поеме задълженията, го получава?

— Да, но невинаги е толкова лесно. Въпрос на продължителни преговори, предимно с банките, които държат ипотеката. Заемите обикновено гарантира ЖСБ^[1], така че те също са намесени. Сложно е. Но е факт, че градът и банките обикновено гледат да се отърват от такива места и правят достатъчно привлекателни предложения, за да се конкурират кандидатите.

— И кой печели?

— По принцип този, който предложи най-добра сделка на кредиторите.

— Имало ли е наддаване за „Ню Лотс“?

— Не същинско. Недвижими имоти „Арбър“ не се занимават с лесни имоти. Търсят проблемни имоти. Такива, с които никой друг не смее да се захване.

— За да ги получат по-евтино.

— Много по-евтино.

— След което инвестират няколко долара в някоя мюсюлманска охранителна фирма, за да ги прочистят.

— Не. По-голямата част от инвестициите им отиват за реконструкция. Почти винаги получават обезщетение от договорите за охрана.

— Нима?

— В повечето случаи ЖСБ плаща за сигурността.

— Невероятно.

— Не мисля, че мнозина биха оцелели при всички тези рискове, свързани с прочистването на тези места, освен ако нямат нечия подкрепа. Виж какво става сега, ако човек не успее да прочисти това място, никога няма да може да си върне инвестициите.

Шоу седеше на масата и поглъщаше жадно обясненията на Джъстин.

— Блум очевидно е знаел коя си ти.

— Разбира се.

— Баща ти говорил ли е някога с него?

— Не, доколкото знам.

— И не е упражнявал никакъв натиск върху недвижими имоти „Арбър“?

— И да го е направил, не е стигнало до мен. Не мисля, че е трябвало да го прави. Аз самата не съм го молила за това. Можеш да ми вярваш.

— Би ли могъл баща ти да спечели от това по някакъв начин?

— Ей, Шоу, ти...

— Извинявай. Не познавам баща ти. Просто ми кажи ако греша, и ще млъкна веднага. Мъча се да разбера защо недвижими имоти „Арбър“ смятат, че могат да вкарат там престъпна група „охранители“ и после просто да се измъкнат.

— Може би защото са го правили и по-рано.

— Имаш предвид в Бед-Стай?

— И други имоти. Не знам всичките им владения, но „Ню Лотс“ не е единственото.

— Все пак въпросът си остава. Защо и преди са мислили, че могат да го правят?

— Може би, просто защото преди им е провървяло. Пък и кой ще започне да се оплаква от някой, прочистил лош квартал?

— Добре. Да речем, че си права. Но този път, когато станаха гадориите, не успяхме да ги усмирим. Шефът на детективите, заедно с баща ти, съзнавайки действията си, прескочи границата на обичайното отзоваване за помощ.

— Какво имаш предвид?

— Шефът на детективите събра екип от мъже, които не спадат към категорията на обикновените ченгета с безупречни досиета.

— Тоест ти.

— И още четирима. Ние не действаме по обичайната командна верига. Не правим нещата по правилата. И когато аз упражних натиск над този Блум, първото лице, на което той се обади, беше свръзката на шефа на детективите — Конклин. А снощи, когато адът настана, мюсюлманите ме посъветваха да погледна своите.

— Да погледнеш своите?

— Да. Аз не съм член на „Клуба на елените“. Ако някой ми каже да погледна своите, ще започна да душа сред ченгетата. Какво става, по дяволите, Джъстин? Кой с кого спи?

— Искаш да кажеш Де Лука и недвижими имоти „Арбър“?

— Де Лука, твоят баща... Не знам.

— Баща ми не е. За Де Лука нищо не мога да кажа. Но какво значение има дали са, или не са те?

— А ти не мислиш ли, че има значение?

— В какъв смисъл? За теб, искам да кажа. Има ли за теб някакво значение защо Де Лука те е поставил в това положение?

— Ако теглим чертата, може би не. Но ако ще загивам там, навън, бих искал да разбера какво всъщност става.

Джъстин се облегна на стола и се вгледа в Шоу. Стори му се, че се опитва да вземе някакво решение.

— Е, добре. Какви са възможностите? Да кажем, само заради въпросителната, че баща ми и шефът на детективите помагат на тази компания за недвижими имоти повече, отколкото обикновено биха го правили. Не казвам, че го правят, но ако го правят, ти би искал да разбереш защо. Независимо от факта, че съм замесена и аз.

— Точно така.

— Възможно е баща ми да се кани да се кандидатира за кмет и да има нужда от финансиране на кампанията си от тях. Може би Де Лука иска да се пенсионира като ръководи тази успешна операция по сигурността. Или, по дяволите, комплексът „Ню Лотс“ ще започне да носи печалба и може би ще има разплащане под масата. На ченгетата е предплатено. Ако не с пари, то с работа, със заеми, има много начини да се плати.

— И кой в крайна сметка е начинът?

Джъстин се надвеси над масата и погледна Шоу право в очите.

— Шоу, не знам. Честно, не знам. Не допускам, че баща ми някога през живота си е взимал подкуп. За Де Лука ти знаеш повече от мен. Каква е репутацията му?

Шоу не отговори.

— Може би баща ми е проявил прекалена предпазливост. Какъвто и да е заговорът, стигаме до първоначалния въпрос.

— Който е?

— Ти ще останеш ли?

Шоу се замисли за две секунди, просто за да се придаде тежест на думите си и каза без особено усилие:

— Да.

— Добре. Защо?

— Освен спасяването на пенсията ми и играта на герой?

— Има ли нещо друго?

— Да.

— Какво?

— Ти.

Думата излезе от устата му още преди да я беше осъзнал, преди да успее да я спре, като че ли се изплъзна по своя собствена воля.

— Какво?

— Предполагам, че го правя поне отчасти заради теб.

— О, Лойд! Не съм те молила за това.

— Не и с думи. Но хайде, Джъстин, ти от толкова време виждаш как те гледам като ударен от гръм. Обаждаш ми се, аз идвам тичешком. Стискаш ми ръката и ми предлагаш среща, аз казвам „разбира се“. Целуваш ме, аз отвърщам на целувката ти. Нямам ли право да си помисля, че между нас става нещо?

— Да, става нещо.

Ето го. Отведнъж. От нейната уста, открито. Шоу замълча, защото не искаше да я предизвика да промени или отрече това, което току-що беше казала. Но тя продължаваше да го гледа, да чака отговор от него за истината, която току-що беше признала.

— Е — каза той, — значи мога да престана да си давам вид, че не знам за какво става дума.

— Да. И сега какво?

— Аз не... не знам... Тоест, когато всичко това започна ми се струваше толкова просто. Шефът на детективите разполагаше с достатъчно материал срещу мен, за да сложи край на кариерата ми с едно кимване на главата. Да сложи край на възможността да си получа пенсията и да изпълни всичките си мрачни заплахи. И ми даде шанс. Иди там, сложи край на всичко това, и си опростен. И аз си мисля, с можещи ченгета, с малко късмет, ако действаш бързо, ако ти щрака умът, имаш шанс. Влизаш, излизаш. После виждам онова място. Виждам онези тичащи наоколо деца, жени, невинни хора, мъчещи се да пристигнат навреме на работа. Мъчещи се просто да живеят нормално. Пълен говнярник, затънали до шия в говна типове. Деградирали елементи. Пласьори на дрога. Момичета, толкова млади, че могат да ни бъдат деца, продават плътта си. Хора, които или просто са натикани в капана на тази мръсотия, или се мъчат да живеят сред

нея, все едно че са в най-нормален квартал, като всеки друг. Те не заслужават това, което им се е струпало на главите, така че, естествено, искам да го спра. Започват да стрелят по мен. По партньора ми. Искам да стрелям в отговор. Но се сещам за теб и за гнева ти от това, че още млади чернокожи загиват. И си представям как пускам куршума на някого. И как ще го преживея после. И от една страна имам чувството, че това е последното проклето нещо, което бих искал да направя. А от друга, по дяволите, ми се иска просто да пусна един шибан куршум в него, преди той да го е пуснал в теб. Просто да стрелям пръв и да продължа да стрелям. А после този скапаняк Арчи застава пред някакъв човек и изстрелва шест куршума в тялото му, пуска куршум в партньора ми и аз искам да му пусна куршума толкова отчаяно, че главата ми ще се пръсне. Изведнъж онзи човек ми казва, че трябва да погледна своите. И аз започвам да се чудя за колко хора едновременно трябва да се тревожа. На кого мога да се доверя? А сега и ти си част от цялата лудост. Единственото същество, което не искам да пострада. А съм убеден, колкото, че седя тук, че този маниак Арчи Рейнолдс иска да те нарани. Да те убие, за бога!

Шоу спря да говори, изненадан колко много думи бе успял да избълва за няколко минути.

Джъстин само седеше, гледаше го и кимаше, сякаш приемаше всяка негова дума.

Той си пое дълбоко въздух и се върна на първоначалния въпрос.

— Така, и какво ще правим сега ли? Няма да правим нищичко, докато всичко това не свърши. Докато не се уверя, че си в безопасност. Докато онези хора там, в „Ню Лотс“ и Браунсвил, не се наситят поне отчасти на безкрайната жестокост и опасност, изпълваща живота им всеки скапан ден. Така че, да, отговорът е да, вътре съм, независимо от всичко. Докато ти си вътре, и аз съм вътре. Но все пак искам да разбера какво всъщност става.

Джъстин хвана ръката му.

— Шоу, не знам нищо повече от това, което ти казах. Ще видя какво мога да науча. Не знам дали ще помогне, но ще направя каквото мога.

— Добре. Хубаво. Благодаря ти.

— След като го правиш поне отчасти заради мен, това е най-малкото, което мога да направя.

Шоу кимна, приемайки обещанието ѝ. Тя задържа ръката му между дланите си и продължи:

— И знам, че е погрешно. Знам, че моментът не е подходящ. И ти може би не си подходящият човек. Може би се осланям на теб просто защото съм изплашена. Знаеш, че не съм някаква хлапачка от гетото. Не се справям добре с насочени към мен оръжия, когато ме нападнат или заплашат с пистолет. Изплашена съм. Така че имам нужда от теб. Привличаш ме. И ти се възхищавам. Така че, макар всичко това да е грешка, не мога да го спра. И няма да се мъча.

— Не искам да го спираш.

— Но не мога да ти дам обещания. Може би в края на кошмара ще се окажем в задънена улица.

— Не те моля за обещания.

— Когато всичко това свърши, може би и всичко между нас ще е свършено.

— Каквото има да става, ще стане.

Тя докосна лицето му.

— Ами, тогава, Лойд...

— Какво?

— Няма да е зле да се обръснеш.

— Да се обръсна?

Джъстин само го погледна, давайки му време да възприеме какво искаше да му каже. След миг Шоу се усмихна.

— Извинявай. Не съм от най-схватливите.

Той се обръсна и застана под душа. Изми се с шампоан и се три, докато не реши, че е изличил миризмата на кръв, барут и пот от тялото си, ако не и от дрехите си. Докато стоеше под душа, вратата се отвори. Джъстин влезе, окачи чиста кърпа за него, прибра дрехите му и го остави.

Шоу излезе от кабинката. Върху голямата, пухкава хавлиена кърпа беше оставен презерватив. Постъпката ѝ му се стори разбираема. Приятно му беше, че тя успя да се справи по толкова деликатен начин с положението.

Подсуши се и уви кърпата около кръста си, след което излезе от банята. Чу гласа на Джъстин вляво от себе си.

— Тук съм.

Шоу премина през късия коридор и зави към спалнята. Беше дръпнала щорите и пуснала завесите, така че в стаята проникваха съвсем бледи утринни лъчи. Джъстин седеше до високата табла на леглото, придърпала завивките до кръста си. Халатът го нямаше. Нито памучната нощница. Беше само Джъстин. Гола.

Шоу усети, че му е трудно да си поеме дъх. Раменете ѝ, дългите ѝ тънки ръце, пълните гърди, онази копринена кожа с цвят на кафе с мляко... Всичко това го хипнотизира. Той остана така няколко мига, поглъщайки я с очи, разбирайки, че тя няма нищо против да стои и да я гледа по този начин.

— Имаме ли време? — попита тя.

— Доколкото зависи от мен, изобщо няма да продължи дълго.

Джъстин Бъртън се засмя. Голяма, щедра, красива усмивка огря лицето ѝ. Беше прекрасна.

Невероятна.

Беше му обещала да го събуди след един час. Никога, откакто се помнеше, не беше спал толкова спокоен сън. Чувстваше се облекчен, не само от страстта, но за един кратък час се бе освободил от опустошаващия го вихър от мрачни чувства, задръжки и съмнения. Беше го изтощила и едновременно бе възстановила силите му. А когато дойде време да го събуди, направи го с гореща кърпа. Първо изтри лицето и устните му, после гърдите му и след това, много нежно, гениталиите му. Подсуши го, целуна го и каза:

— Време е да се пъхаш в онези мръсни дрехи и да направиш това, което си решил, мили.

„Мили“. Звучеше добре. Особено по начина, по който го каза.

— Благодаря ти — дрезгаво изрече той.

Не си казаха довиждане. Не ѝ предложи повече съвети или предупреждения. И не ѝ каза, че е записал разговора им.

Беше включил касетофона, когато тя се бе извърнала да извади кафето и закуските от кафявия плик. Шоу потисна чувството си за вина, като си каза, че беше оставил касетофона включен, защото не можеше да рискува Джъстин да види как го изключва. Но чувството за вина от това, че не изтри записа, остана да го гложди.

[1] Отдел по Жилищно строителство и благоустройство съм кметството на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

40.

Джеймс Спърлинг и Тони Импелитери също поспаха в колата, съкращавайки с три часа времето, преди Кралица Марго да ги намери паркирали на улицата срещу офиса ѝ.

Тя почука на прозореца и изрева:

— Какво правите, мамицата ви, тук пред моето място?

Спърлинг замалко да я застреля. Беше измъкнал пистолета си и го беше насочил към нея при второто потропване.

Марго отскочи назад. Бени посегна за патлака си. Импелитери се събуди и леко избута оръжието на Спърлинг към пода.

— Спокойно, партньоре.

— Дръж си скапаната играчка в джоба, по дяволите — каза Марго на Бени.

Импелитери излезе от колата.

— Боже мой, Марго, не смей да тропаш така на прозореца ми. Мамка му, за малко да получа инфаркт.

— А вие защо паркирате на моето място. Как си въобразяваш, че ще мога да си въртя скапания бизнес с една немаркирана кола пред офиса ми и двама парцаливи детективи, седнали вътре. Изглеждате пълен боклук. Имате нужда от една хубава баня.

— Хайде, изкарахме тежка нощ. Само чакахме да те видим, Марго. Ти така и не отговори на съобщенията ни.

— Нямахте нищо тревожно.

— Ами можеше поне да ми се обадиш и да ми го кажеш, мамицата му.

— Не си губя времето за такива работи.

— Добре де, добре. Все още ли нямаш нищо?

— Напротив. Имам „нещо“. Имам много нещо, миличък.

— Какво?

— Да му се не види, просто няма да повярваш, пендехо. Тия мариконс, Сините тапи, са като плъхове, бягачи от потъващ кораб.

Имах три шибани обаждания за дрога. Тази тяхна операция се дъни, миличък, и те са наясно.

— Наистина?

— По дяволите, наистина! Всички типчета от скапаната им банда, които имат поне два байта мозък в главите си, са се хванали да правят собствени удари. Гледат да намерят по кило-две, за да попълнят дупките. Никой не следи пазара в „Ню Лотс“. Снабдяването не върви. Всички са се разшавали.

— Това ли е, което си чула?

— Това е, което съм видяла, сладур. Стой днес наоколо и ще можеш да окошариш някои от тях.

— Много добре.

— Но не и на шибания ми праг. Паркирай някъде другаде.

— Ще се скрия в пресечката.

— Точно така. Ще ги проследя до домовете им или нещо такова.

Няма да те издъня.

— Благодаря. Но да ти кажа истината, на твое място не бих се тревожила толкова. Дай им малко въздух, но вярвай ми, никой от тези хора няма да се изненада, ако го спипат. Всички детективи от участъка са тръгнали да душат след тези типове. Плюс една тайфа от „Наркотици“, от „Убийства“, от „Тежки случаи“ и бог знае кой още.

— Без майтап?

— Без майтап. Ти не си единствената, забъркана в това. — Импелитери заговори тихо, макар да нямаше никой достатъчно близо, за да ги чуе. — Е, Марго, някой друг да се е свързвал с теб да иска информация?

— Не е твоя работа, скапаняк. Помагам ти, нали? Казах ти, че ще го направя, и го правя. Другите ги остави да вървят на майната си. Като стана дума, ти си този, който ще направи нужното, когато му дойде време за плащането, нали, миличък?

— Да. Добре. Само ми се обади по клетъчния и ще го направим чисто и спретнато.

— Чао.

Марго се изниза към офиса си заедно с Бени, ръмжащ зад нея. Точно преди да влезе във входа на фирмата за товарни превози, тя се обърна, за да се увери, че Импелитери се е разкарал.

Когато свиха в пресечката, Импелитери се обърна към Спърлинг:
— Слушай сега, Джеймс, ще трябва да прекараме известно време тук, окей?

— Да.

— Ще оставим тия тъпацы сами да ни се натресат, окей?

— Ясно.

— Но направи ми една услуга.

— Каква?

— Не стреляй по никого, освен ако наистина, ама наистина не се наложи, Джеймс. Не знам още колко пъти ще можем да извъртим този номер с човека на шефа на детективите, окей?

— Разбрано.

След като Шоу напусна дома на Джъстин, той се отби в жилището си да си смени дрехите.

Кафето, което беше изпил с Джъстин, беше предизвикало киселини в стомаха му. Нищо не беше ял след онази кофти китайска храна. Все още не му се хапваше нищо. Измъкна флакон „Пепто“ от кухненския шкаф и отпи голяма глътка, докато набираше съобщение на пейджъра на Уолтър.

Уолтър се отзова и Шоу отпи още от розовата течност, докато разговаряха.

— Уолтър?

— Да.

— Аз съм Шоу. Какво става в болницата?

— Моля?

Шоу преглътна.

— Тук е Шоу, по дяволите! Какво става в болницата?

— Току-що приключиха с Рахман. Той е в интензивното.

— Все още ли диша?

— Да. Едва-едва! Пазят го няколко от братята му.

— Това е добре. Как е Мейсън?

— Струва ми се, че е добре. Събуди се преди около половин час, поговори с жена си и отново заспа.

— Тя не е изпаднала в истерия или нещо такова?

— Не.

— Много добре. Да са се мяркали хора от полицията?

— Да, Де Лука и Конклин.

— Господин свързката?

— Всичко се успокои много бързо. Но той има съобщение за теб.

— Какво?

— Обади му се. Де Лука иска да говори с теб. Нервирал се е, че не отговаряш на бипъра^[1].

„Да бе, ще трябва да си оставям бипъра включен, докато спя с Джъстин Бъртън“, помисли си Шоу.

— Ще се погрижа за това. Ти се връщаш в Седемдесет и трети участък. Виж какво става там.

— Ясно.

— Ако Импелитери и Спърлинг се появят с някои гадняри, гледай да бъдат обработени както му е редът.

— Ясно.

— Имаш ли молив?

— Какво?

— Изчисти си ушите, Уолтър.

— Не те разбирам. Да не ядеш нещо?

— Да, чакай малко.

Шоу глътна още малко от течността, за да вкара достатъчно бисмут в разстроения си стомах и да угаси бушуващия вътре пожар, после изплакна устата си с шепа чешмяна вода.

— Окей, слушай сега. Първо, ще дремна малко. Междувременно, гледай да свършиш следните неща. Вдигни тревога по Санчес. Залагам десет към едно, че той беше скапанякът на мотора, който стреля в района на джамията снощи. Направи го по всички правила, човече. Наблегни на полицията за контрол по пътищата. Искам да следят за него на всяко шибано летище, автобусна спирка и железопътна гара, в това число Нюарк, особено за полети до Доминиканската република или изобщо Карибския район. Имам един познат, казва се Джош Дъв, в Пристанищната полиция. С висок ранг. Кажи му, че е заради мен. Искам всички изходи да се затворят за тоя Санчес. Гледай да осигуриш негови снимки и каквото там още трябва. Не желая да се измъкне от страната.

— Разбрано.

— И го пусни по федералната терминална мрежа. Искам всяко ченге и всеки детектив във всеки участък да знае за Санчес. Предупреди и федералните. Този тип не трябва да напуска Ню Йорк.

— Да, добре. Разбрах.

— И продължавай да търсиш следа, която да ни отведе до Арчи Рейнолдс.

— Добре.

— А когато ти остане свободно време, искам да направиш една проверка за миналото на недвижими имоти „Арбър“.

— Какво искаш да разбереш?

— Кой е собственикът, кой е изпълнителен директор, какви имоти поддържат. Можеш ли да го направиш?

— Ще ми отнеме време, но имам един познат, който може да го направи много бързо.

— Кой е той?

— Братовчед ми, Джими Уонг. Той е администратор в отдел „Сгради“. Знаеш ли какво е това?

— Не. Пък и не ме интересува. Ако може да го направи, вкарвай го в екипа.

— Имаме ли пари за Джими?

— Стори ми се, че каза, че ти е братовчед.

— Трябва да се грижа за братовчедите си, човече.

— Ще му хвърля някоя стотарка, но искам да проследи тази скапана нишка до самото й начало.

Неизвестно защо последният коментар предизвика смеха на Уонг. Кое то беше добре. Шоу се опасяваше малкият човек да не рухне от умора. Но щом имаше сили да се смее, значи можеше и да работи.

— Ще дойда там след няколко часа. Звънни ми, когато ви потрябвам. Но само по спешност. Искам да си прочистя главата и малко да дремна.

— На мен не ми ли се полага сън?

— Ти спа снощи. Видях те да напускаш. Прибра се вкъщи и спа, нали?

— Да. Цели три часа.

— Ти си млад. Три часа са много нещо. Сигурно щеше да се чувстваш по-добре, ако се беше наложило да останеш буден.

— Не и аз.

— Пий кафе. Вземи илачи. Направи каквото искаш. Мамка му, Уолтър! Свърши каквото ти поръчах.

— Добре.

— Окей. И не забравяй за нас петимата.

Шоу прекъсна линията, преди Уолтър да успее да протестира.

Отпусна се в креслото пред прозореца, гледащ към открит паркинг. Не беше кой знае каква гледка, но според стандартите на Манхатън всяка гледка, различна от вентилационна шахта, си е направо лукс.

Апартаментът на Шоу заемаше половин етаж от преустроена сграда за ателиета. Беше го съградил от нищо, след като го купи, преди цените да скочат до небесата. Беше живял в един квартал без съседни в продължение на десетина години и се бе оказал един от „щастливците“. Разполагаше с пространство и светлина. Шоу си имаше и съпруга, но самата мисъл да я завари в апартамента го ужасяваше. А сега, след като беше изпитал неистово желание към Джъстин Бъртън, мисълта да се разправя с Джейн му се струваше още по-непоносима.

Шоу разбираше, че каквото и да се случи между него и Джъстин, вероятността то да продължи във времето, бе нищожна. Но също така разбираше, че ако зависеше само от него, той не би сложил край на връзката им. Признаваше пред себе си, че докато Джъстин Бъртън го желае, той самият щеше да я желае. И щеше да продължи да я желае, дори и когато тя го напуснеше.

Защо рискува? Видът и тялото ѝ бяха достатъчен мотив и стимул. Но в нея имаше и нещо повече. Шоу желаяше жената, скрита зад тази външност. Жената с този умен, всепроникващ поглед. Жената, която можеше да тръгне напред с изправена глава и да се отнася с него като с равен, без притворство, без квалификации. Шоу не знаеше дали тази способност произлизаше от средата, в която бе израснала, но тя бе причината да желае Джъстин Бъртън до полуда.

Което означаваше, че Шоу трябваше да се оправи веднъж завинаги с Джейн и да не оставя нещата да се проточват. Независимо дали връзката му с Джъстин Бъртън щеше да продължи, или не, Шоу разбираше, че е дошло време да скъса излинялата нишка, свързваща го с Джейн. Вече се беше примирил. Съзнаваше какво го заплашва. Ако

имаше време само за една жена в живота си, то това със сигурност беше Джъстин Бъртън.

Най-трудният момент бе настъпил. Знаеше, че повече не може да отлага. Да позволи връзката му с Джейн да се протака само за да не му се налага да води битка заради жилището в Трибека, вече не си струваше цената. Не че такава битка щеше да бъде кой знае колко трудна. Джейн беше вложила парите си и собствеността беше нейна. За Шоу оставаха компенсациите по подобренията и един глок. Ако искаше да спази добрия тон, трябваше да отстъпи.

Тези размисли не оправиха киселото му настроение.

Шоу седеше там, взирайки се навън, все още усещайки мириса, вкуса, допира на Джъстин. Мислеше за неочаквания обрат, настъпил в живота му, знаейки, че нищо нямаше да излезе, докато продължаваше да се занимава с Арчи Рейнолдс и Де Лука.

Де Лука... Мрачното му присъствие бе надвиснало над Шоу. Не можеше да отлага повече разговора с него. А на всичкото отгоре Шоу наистина се чудеше какво ли щеше да си позволи да каже Де Лука по телефона за комплекса „Ню Лотс“, за Арчи Рейнолдс и за убийците мюсюлмани.

Шоу пъкна нова касета в касетофона си и го свърза с малко устройство, което позволяваше да се записва направо от приемника.

Първият звук по телефона беше ръмженето.

— Конклин.

— Шоу.

— Задръж.

— Добре.

Разбраха се.

По телефона се чу гласът на Де Лука.

— Шоу?

— Да.

— Какво става, мамка му?

— Точно каквото вие казахте...

Де Лука го прекъсна.

— Не ми казвай какво съм казал, кажи ми какво става.

— Гоним Сините тапи. Снощи спипахме един от хората им, моите заклещват втория.

— Намерили са го. Мъртъв е.

— О, добре. Значи сме елиминирали двама от главниците. Чух, че хората от участъка са спипали и третия. Четвъртият е загинал при онзи пожар в сервиза. Днес погваме втория ешелон. Щом с нас са братята мюсюлмани и редовите ченгета, за два дни нищо няма да остане от Сините тапи.

— Да, а какво става с номер едно?

— Кой, Арчи Рейнолдс ли?

— Отговори на въпроса ми.

— По следите му съм. Той е следващият. Свършено е с него.

— Не се гъбаркай с мен, Шоу! Искам това час по-скоро да приключи. Докладват ми, че снощи самият ад се е отворил там.

— Това си е една истинска, шибана война, шефе! Какво очаквате да стане? Никой не спи, никой не отстъпва. Минал е само ден и половина, за бога!

— Приключи въпроса. Не искам да получавам повече нито един шибан доклад, че на това място се е стреляло. Хвани тоя тип! Веднъж завинаги.

— Да.

— И стой настрана от жената, мамицата ти! Нямах работа там.

— За какво говорите?

— Знаеш много добре за какво говоря.

— Ако сметна, че може да ми даде информация, ще ѝ задавам въпроси.

— Няма! Тя е извън твоя периметър. Изобщо не си го помисляй.

Щрак.

Шибаният му Де Лука!

Той изключи касетофона и добави поредната касета към колекцията си. Всъщност Де Лука не беше казал нищо уличаващо. Дори не беше споменал името си. Но Шоу го беше хванал да говори по тема, с която не желаше да бъде свързан. И това беше нещо.

Шоу изключи полицейската радиостанция, телефона, всичко, освен бипъра, който се надяваше, че изобщо няма да го събуди. Умираще за един душ, но реши да си го спести за след съня.

Затвори очи и в главата му веднага закръжи гъмжило от образи: карабината на Елард Уоткинс трещяща над главата му, кървящият Мейсън, Арчи, изпразващ куршуми в тялото на Рахман, улици в хаос и пламъци, Джъстин гола, седяща в леглото си и гледаща го право в

очите, Уолтър, взиращ се в компютърния екран, пустите, опожарени улици на Браунсвил, пълни с дрога, болка и отчаяние, онова безкрайно гробище... Цялата гибелна, безмерна гмеж от всичко това... Неусетно се унесе и заспа.

[1] Бипър — сигнално устройство за телефонно повикване. — Б.пр. ↑

41.

Лойд Шоу спеше дълбоко. Уолтър Уонг работеше. Тони Импелитери и Джеймс Спърлинг наблюдаваха и чакаха. След като Кралица Марго ги разбуди, те паркираха в една пресечка западно от фирмата за транспортно обслужване, с лице към входа. Улицата в Източен Ню Йорк изглеждаше мрачна, въпреки че слънцето най-сетне бе успяло да пробие облачното небе. Разкъсани найлонови торби за смет, счупени стъкла и вестници се валяха в канавките, по тротоара, навсякъде. Въпреки че беше едва април, стръкове трева бяха поникнали през изпочупените тротоарни плочки, по опустелите улици. Вляво от тях една дълга тухлена стена, осеяна от край до край с врати и прозорци, заемаше по-голямата част от карето. Вдясно от тях половината каре беше запълнено от порутени, триетажни жилищни сгради. Върху останалата част от терена имаше празен парцел, обрасъл с изсъхнала миналогодишна трева и бурени, разделени се храсти и боклук.

Те наблюдаваха и чакаха.

Дрогирана курва, толкова мършава, че дори широкият суичър не можеше да скрие кокалестото й тяло, заведе клиента си в празния парцел. Двамата се скриха сред храстите и сметта. Нито Импелитери, нито Спърлинг искаха да си представят какво прави тя там, за да изкара пари за поредната си доза кока.

Импелитери погледна часовника си. Единадесет без малко. Бяха чакали почти два часа. Той прецени, че може би е все още твърде рано да се появят наркочилърите.

Точно в този момент едно новичко синьо БМВ спря на светофара само на половин кола дължина зад тъмносиния шевролет на Импелитери.

Той беше прехвърлил пачка снимки на криминално проявени типове и арестанти през последния час. Вече бе запаметил физиономиите на момчетата от Сините тапи, които преследваше. Фирмата за транспортно обслужване се намираше на еднопосочна

улица, така че колите трябваше да минат първо покрай колата на Импелитери, за да стигнат входа.

Импелитери беше напълно сигурен, че БМВ-то не съответства на стандарта на живот в квартала, така че когато зърна блестящата кола, той много внимателно огледа пътниците в нея. Изглеждаха му познати.

— Сниши се малко, докато тия скапаняци ни подминат — каза тихо на Спърлинг.

БМВ-то се затъркаля напред и Импелитери набра номера на Марго.

— Марго?

— Казвай.

— Слушай, покрай нас току-що минаха двама, на едно каре от твоето място. Мисля, че са тръгнали към теб. Приличат на две от нашите мутри.

— Е, и?

— Остани на телефона с мен, докато влязат. Каж ми, ако ги познаеш. Ще ги спипам, когато излязат.

— Защо не преди да са влезли, по дяволите!

— Ей, прибираме ги след като излязат, веднага си получаваеш стоката обратно и оправяме отстъпката от цената.

— О! Добре, миличък! Виж, винаги съм знаела, че си ми умничък. Почакай малко.

Марго се върна на линията.

— Не са ли в едно синьо БМВ?

— Да.

— Паркирано е отвън. Трябва да се качват насам в момента.

— И двамата ли?

— А-ха. — Гласът на Марго изведнъж стана по-делови. — Добре тогава, така ще е идеално.

— Влязоха ли?

— Точно така.

— Добре. Позна ли ги?

— А-ха.

— Сини тапи?

— Точно така.

— Окей, Марго. Страхотно.

Импелитери се обърна към Спърлинг.

— Какво предпочиташ — да караш или да стреляш?

Спърлинг се усмихна.

Импелитери подкара до лъскавата кола, спряла пред фирмата. Спърлинг излезе и се пъкна на задната седалка на БМВ-то. Импелитери продължи половин каре напред и остана на място, наблюдавайки през огледалото за обратно виждане.

Двамата мъже излязоха. Единият носеше бяла торба за смет. По обема на плика Импелитери прецени, че трябва да съдържа поне две кила дрога.

БМВ-то се отлепи от бордюра. Импелитери го остави да подмине и ги последва по протежение на две карета. Достатъчно далече. Натисна педала на газта и завъртя волана толкова бързо, че на онези в БМВ-то не им остана време да ударят спирачки, преди буферът им да се удари в дясната страна на неговия шевролет.

Белязаните решиха, че е отпран или най-малкото огънат, но преди да извадят патлаците си, Спърлинг се изправи на задната седалка и опря дулата на двата зиг зауера в тила им.

Импелитери пристъпи с широка усмивка, пъкна значката си пред очите им и каза:

— Арестувани сте, мамицата ви тъпа!

Шофьорът се извърна и изрева към Спърлинг:

— Какво правиш, мамка му? Не можеш да се качваш в колата ми!

— Защо не? — попита Импелитери. — Къде пише, че е забранено?

— Тоя е фалшиво ченге.

— Млъквай, задник такъв!

След три минути, двамата кандидат дилъри бяха закопчани с белезници и седяха на задната седалка на шевролета, чакайки в компанията на Импелитери и Спърлинг на същото място, откъдето беше започнала акцията, недалеч от входа на транспортната фирма.

След пет минути шофьорът започна да се оплаква.

— Ей, човек, кога ще ни вкарате бе? Не мога да седя тук с тия белезници. Хайде бе, човек.

Импелитери извади своя глок и го задържа на десетина сантиметра от лицето му.

— Слушай, задник такъв! Вече ти казах да млъкнеш, мамицата ти! А кажеш още една дума и те застрелвам! Взех ти оръжието. Държа

те в ръцете си. Ще те застрелям в тъпата глава и ще те изхвърля в канавката. После ще ти махна белезниците и ще кажа, че е било при самоотбрана. Схвана ли? Само кимни.

Синята тапа кимна.

Той се обърна към Спърлинг.

— По дяволите, Джеймс, струва ми се, че това подейства.

Спърлинг кимна мълчаливо.

— Все едно че хвърляш стръвта във водата, докато синичките се стрелкат насам-натам.

— А-ха.

— Схващаш ли? Синички. Сини рибки. Сини тапи. Схващаш ли?

— Схванах.

— Какво ти става бе, човек? Ядосан си, че не можа да ги застреляш ли?

Спърлинг се замисли над това, преди да ощастливи Импелитери със смислен отговор.

— Ами, може би си прав. Никакви арести, никакво писане, никакъв идиотски процес, в който адвокатите имат всички предимства, където всички доказателства са отхвърлени, където всички свидетели лъжат. Бам! И край. Приключено. Свършено.

— По-скоро бам-бам — отвърна Импелитери. — Жалко, че не е толкова просто, а?

— Да, жалко.

Докато Импелитери подхващаше поредната закачка, до входа спря друга кола. Нова групичка ухапа стръвта. В следващите четири часа те спипаха още петима кандидат дилъри, откликнали на изгодната оферта на Марго. На Импелитери и Спърлинг замалко да им свършат белезниците.

Шоу пристигна в Седемдесет и трети участък малко след три следобед точно когато Импелитери и Спърлинг вкарваха тържествено жертвите си в участъка.

Бяха извикали ченгетата от участъка да излязат и да им помогнат да наредят арестуваните на верига един зад друг. Те се затътриха — петимата арестувани заедно с пристъпващия лениво след тях

Импелитери, понесъл седем чифта обувки, навързани един за друг като скалпове.

Шоу изгледа процесията и се усмихна.

42.

В стаята на екипа Импелитери удостои Уолтър Уонг и Лойд Шоу със своята версия за славното им завоевание. Спърлинг не каза нищо, за да оспори централната роля на Импелитери. С мълчанието си той като че ли потвърждаваше всяка дума, изречена от партньора му.

Шоу остави Импелитери да говори около десет минути. Щастлив беше да им каже, че са свършили нещо адски впечатляващо. Седем спипани и всичките с дрога. Шестима от тях се оказаха в списъка на Сините тапи.

Шоу за сетен път призна, че са свършили страхотна работа.

— Така, преди да го отпразнуваме, остава да приключим с още една дреболия, без която всичко останало не струва пукната пара.

— Каква?

— Да приковем Арчи Рейнолдс.

С това празненството приключи набързо.

— Говорих с Де Лука тази заран. Продължавам да получавам същото съобщение: хванете Арчи Рейнолдс.

— Добре, добре — каза Импелитери. — Давайте да хванем тоя скапаняк и да приключваме.

— Да си открил нещо полезно? — попита Шоу.

— Нищо. Прегледах почти всичко: Федералната база, щата Ню Йорк, всеки щат източно от Мисисипи и Калифорния. Единственото ново, на което попаднах, е талон за пътно нарушение в Южна Каролина.

— От кога?

Уолтър се зарови сред купчината разпечатки, докато намери съответния къс хартия.

— Отпреди два месеца.

— Сигурно е бил там да купува оръжие — рече Импелитери.

— Не допускам да е карал собствената си кола, нали?

— Не — отвърна Уонг. — Под наем. Но не я е наел той. Наел я е Реджинал Уилсън.

— Е, той скапаняк е мъртъв, както и тази нишка — каза Импелитери.

— Какво става с оня Мелвин Браун?

— А да. Участъковите детективи го намериха във Вирджиния. Криел се е там при леля си.

— Страхотно. Кога ще пристигне?

— Не знам. Съпротивлява се срещу екстрадирането. Задържали са го за нарушаване условията на гаранция. Последното е за петнайсет до двама и пет години.

— По дяволите, няма да успеем да го докараме тук поне до една седмица.

— Зарежи го — каза Шоу. — Нямаме време за това. Заеби го, заеби тоя компютър, заеби Реджи Шантавия, заеби ги всички. Това ще го направим по класическия начин. Имаме шест души, нали? Шестима от бандата?

— Шестима са — потвърди Импелитери.

— Така. Една от тези мутри ще пропее. Един от всички тях или всички те заедно ще ни подсказат как можем да намерим шибания Арчи Рейнолдс. Така че, дайте да намерим няколко стаи за разпит и да се заемем с тези отрепки. Вие заедно ли ги държахте, като ги арестувахте?

— По дяволите, как иначе! Нямахме къде да ги сложим.

— Колко време стояха заедно?

— Ами, петимата от тях около два часа.

— Мамка му. Това вероятно изключва възможността да ги използваме един срещу друг.

— Ей, знаеш, че така или иначе ще има адвокат.

— Не и преди аз да кажа. Добре, дайте да видим кой ще се поддаде най-лесно, а после ще ги изведем оттук. Ще ги разделим на две групи. Всеки от вас тримата поема по един, а аз ще се въртя. После се залавяме с останалите трима.

Сините тапи не изненадаха Шоу. Всичките бяха съдени престъпници. И всичките се чувстваха задължени да упорстват и да отказват всякакво сътрудничество.

От първата група Шоу веднага отхвърли двама, поколеба се относно третия, после отхвърли и него и избра другите трима.

След като направиха избора си, Шоу, Спърлинг и Импелитери се събраха отново във временния офис.

— И така, ето какъв е следващият ни ход. Завеждаме тия тъпащи в Централата. Там има един добър помощник районен прокурор, който днес е старши и с когото мога да се разбера. Той ще ни сътрудничи. Кабинетът му е в Централния регистър. Той ме попита дали можем да си свършим нашата работа там, което мен ме устройва. Отвеждаме ги поотделно, откарваме ги там, регистрираме ги, след което се съсредоточаваме върху следните трима — Марвин, Джейкъбс и Мичъл.

— Ей, човече, аз трябва да се преоблека, да хапна, да се посъзвама. Има ли някаква възможност да поспим? — попита Импелитери.

— Преоблечи се, докато чакаме транспорта за арестантите. Нали си взе чисти дрехи?

— Не. Никой от нас не си е ходил вкъщи откакто започна всичко това.

— Майната му. Купи си две ризи на път за Централата. Преоблечи се в някоя гардеробна там. Вероятно ще ти остане време да дремнеш малко, докато говоря с моя шеф.

— Това място е същински лайнарник.

— На мен ли го казваш?

— Доскоро. Хайде, Джеймс.

Импелитери и Спърлинг се изнизаха. Шоу се обърна към Уолтър, чийто азиатски тен беше придобил зеленикав оттенък. Очите му се бяха скрили зад двете цепки. Шоу прецени, че му остават може би два-три часа, преди да грохне.

— Как сме, Уолтър?

— Идеално.

— Добре. Докъде стигнахме с недвижими имоти „Арбър“?

— Очаквам да получа данни за всички имоти, които те стопанисват. Правя проучване на по-важните им обезщетения и дела. Братовчед ми действа по това в отдел „Сгради“.

— Какво знаем за корпоративната им структура?

— Съдружие с цел придобиване и стопанисване на недвижими имоти.

— Искам имената на всеки съдружник или акционер.

— Акционери няма. Само съдружници са.

— Тогава на всички съдружници. Всеки, който има финансов интерес. Всеки, който изкарва пари чрез това дружество.

Уонг сви рамене.

— Не знам. Има милион начини да се вземат пари от едно място. И милион повече, ако е съдружие.

— Разбери кой е вътре, кой прибира парите. Добери се доколкото можеш повече информация.

— Това може да отнеме цяла вечност. Търсиш ли някого специално?

— Да. Комисар Бъртън, всеки член на неговото семейство, включително дъщеря му, Джъстин Бъртън, жена му, братята му, другите му деца, всеки, който е свързан с него. И Де Лука. Албърт Дж. де Лука и всеки, свързан с него.

— Мамка му, ти си луд бе, човек! Хора като тях...

— Да. Именно хора като тях. Обърни този камък и виж какво ще изпълзи изпод него.

Уолтър се извърна към клавиатурата си. Възможността да разкрие нещо за шефа на полицията и за шефа на детективите сякаш го изпълни с нова енергия. Разбираше не по-зле от Шоу предимствата, които щяха да получат, ако успееха да достигнат до такава информация.

Когато Шоу напускаше офиса на екипа, той видя как Уолтър набираще някакъв номер на клетъчния си телефон с лявата ръка, докато с дясната местеше мишката по екрана. Беше направо виртуоз.

Шоу тъкмо излизаше през вратата, когато Уолтър му подвикна:

— Ей, да не забравиш!

— Какво?

— За оня Марвин. Елис Марвин.

— Какво за него?

— Мисля, че той е братът на оня, дето го намериха с куршум в главата по-рано.

— Какво?

— Марвин и Марвин. Едно и също име. — Уолтър се зарови сред купчината хартии на бюрото си. — Проверих. Те са братя.

— По дяволите!

На Шоу му беше убягнало, но на Уолтър, въпреки че бе потънал в мъглата на смъртната умора — не. За малко щеше да пропусне да му го изтъкне. Щяха да го пропуснат.

Шоу порови сред хартиите на Уолтър, докато не намери доклада, документирал намирането на трупа на Малкия Марвин. Беше в оригиналната папка на Де Лука. Куршумът! Имаше нещо необичайно в куршума.

Той запрелиства страниците и намери доклада на съдебния лекар. Бинго! Бяха пуснали куршум 22-ри калибър в мозъка на Джеймс Марвин. Двадесет и две му се беше сторил твърде малък калибър за стрелец от гангстерска банда. Девет милиметра, 45-ти калибър, да — по-големи оръжия бяха вече на мода. Но кой беше пуснал това малко куршумче?

Ново прелистване на документи насочи Шоу към първата престрелка в комплекса „Ню Лотс“. Един от охранителите на МС-2 беше застрелян в главата. И ето, да, същото. Калибър 22.

Никой не беше поръчвал сравнителен анализ на куршумите, доколкото знаеше Шоу, но не му трябваше специална експертиза, за да стигне по-далеч в предположенията си. Вече знаеше кой беше застрелял Джеймс Марвин — Малкия. Вече знаеше, че ще намери Арчи Рейнолдс.

— Хей, Уолтър!

— Какво?

— Добра работа.

— Благодаря.

Шоу не смяташе, че Уолтър, какъвто и гений да беше, изобщо си даваше сметка какво мисли той за него. Щеше да му го обясни по-късно.

43.

Последният разговор на Арчи с Уилямс Белилката стана по телефона. Когато Арчи му позвъни от стаята си в хотел „Виста“, той знаеше, че ще бъде самоубийство да го посети лично в „Ню Лотс“.

— Старче?

— Да.

— Какво те забави толкова да отговориш на скапания телефон?

— Едва го чух, шефе. Тук е пълно с ченгета, врява и какви ли не глупости.

— Да, к'во става? Никой не ми отговаря оттам.

— Изглежда се опитват да разчистят „Ню Лотс“ днес, Арчи.

— Кой?

Белилката се затътри към прозореца. Кабелът на телефона в кухнята му едва стигна до онзи, който гледаше към Ямата. Той погледна към кипящата долу дейност и започна да описва ситуацията на Арчи.

— Дворът гъмжи от тия мюсюлмански фукльовци — охранителите. Изсипа се и цял отряд ченгета, които влизат и излизат непрекъснато. Една част от тях са тежковъоръжени, явно са от Отдела за борба с масовите безредици. Жилетки, големи пластмасови щитове и прочее. Долу, в Ямата, са паркирани и линейки. Прилича на истинска война, само дето никой не стреля.

— К'во правят ченгетата?

— Влизат и излизат, пречкат се на всички.

— Звучи като погром в панделата.

— Предполагам.

— Нищо няма да им помогне. Няма начин да имат заповеди за обиск на всички тези места. Напълно незаконно е. Никой не могат да арестуват по този начин.

— Да, ама виждам няколко души с белезници.

— Някой от моите хора?

— Ако изобщо тук има твои хора, бих казал, че лесно излизат. По един или друг начин.

— Все едно, едва ли много от тях са останали вътре. Да са намерили някои от скривалищата ми?

— Не мога да кажа. Изглежда са се поразтършували тук-там.

— Изглежда с бизнеса ми там е свършено.

— Така изглежда.

— Майната им!

— Има ли още някой от твоите хора тук?

— Ти си от моите хора, Белилка. Още си там, нали?

— Да, Арчи, още съм тук.

— Сбогом, старче.

Арчи затвори.

Белилката бавно остави слушалката на вилката. Знаеше, че няма да види повече Арчи Рейнолдс. Вероятно нямаше повече да види когото и да било от бандата на Сините тапи. До ушите му беше стигнала приказката за Уоткинс Гирата, за Реджи Шантавия и за Мелвин Браун. Останалата част от бандата се спасяваше кой както свари.

Хлапетата из целия комплекс вресяха: „Пет на нула, пет на нула“. Заклепени между ченгетата и мюсюлманите, със Сините тапи в „Ню Лотс“ беше свършено. И Арчи беше приключил с Белилката.

Старецът въздъхна, изтри с ръка умореното си лице и продължи да прави това, което беше правил винаги. Да седи вътре и да наблюдава света отвън. Как щеше да се оправя сега без парите на Арчи?

Май всичко всъщност се свеждаше до парите. Пари за дрога или пари за ядене, или пари за наем. Кой щеше да плаща сега на Белилката, за да наблюдава? Кой щеше да го подпомогне да се храни по три пъти дневно, вместо по един? Или да си плати телефона следващия месец? Или да му даде пари за прилични обувки, когато дойде следващата зима? Ами ако вдигнат наема, след като оправят това място? Тогава колко? Кога? Кой?

Промяна. Белилката знаеше, че една промяна нямаше да донесе нищо добро в „Ню Лотс“. Ни най-малко.

След краткия разговор със стареца Арчи напусна хотел „Виста“ в Долен Манхатън и прекоси магистрала Уест Сайд, като продължи пеша няколко карета нагоре покрай реката, докато не стигна до един открит паркинг. Там си плати таксата за паркиране и се качи на черния сааб.

Допускаше, че описанието на сааба ще бъде разпратено из повечето участъци в града, но разчиташе, че ченгетата в Манхатън ще бъдат по-малко склонни да го търсят, отколкото бруклинските ченгета. Освен това знаеше, че му се налага да го кара само малко нагоре по магистрала Уест Сайд, до Хенри Хъдсън и един магазин за крадени коли в Уошингтън Хайтс. Почти права отсечка. Рискът си струваше. Време беше да си осребри чиповете, да извърши някои последни приготовления и да продаде сааба.

Шоу се запъти към Централата на Голд Стрийт в Долен Бруклин, последната спирка в арестантската процедура и последния шанс за Шоу да напипа някаква нишка, която да го отведе при Арчи Рейнолдс.

Ако имаше възможност да избира арена за играта си, Шоу щеше да избере тъкмо Централата, защото мястото беше достатъчно мрачно и потискащо.

Повечето ченгета смятаха, че престъпниците, които веднъж вече са минали през системата, не се влияят от процеса на регистриране. Шоу не бе съгласен. Беше убеден, че дори закоравелите престъпници, минаващи през Централата, изпитват истински ужас.

А го изпитваха, защото знаеха, че пристигнат ли веднъж в Централата, непременно ги очаква затвор. Средният, порядъчен гражданин, който никога не е влизал в затвора, не може да си го представи. Но един престъпник, който знае, че отново ще се върне в системата, знае какво означава затвор. Това означава седмици, месеци или години да бъдеш заобиколен от опасни, жестоки престъпници, при строг режим и принизяваща духа деградация.

Шоу зави с колата си в тясната уличка, отвеждаща към входа на Централата. Остана за миг в колата, вирайки се в мрачния, страховит вход — не портал, не врата, отвеждаща към фоайе на някакво служебно ведомство, а просто един тъмен, затворнически вход в дъното на тесен, покрит с асфалт паркинг.

Там в дъното, сякаш беше твърде срамно входът да бъде откъм лицевата фасада на зданието, се виждаше една единична врата, монтирана в тухлената стена. Вратата беше желязна, винаги отворена, но зад нея се виждаше друга врата, направена от метал и армирано стъкло. Една-единствена лампа светеше над входа, ден и нощ, напомняйки на всеки, че вътре съществува свят, в който денят и нощта бяха напълно взаимозаменяеми.

Този вход в дъното на мръсния тесен паркинг на глухата улица казваше всичко. Влезеш ли през него в белезници, животът ти се променя окончателно.

Шоу слезе от колата и се запъти натам. Знаеше, че при него нещата стоят различно, но въпреки това неволно потръпна. Някои хора минаваха през този праг, оттам попадаха в килията за следствени, после се озоваваха в „Райкърс“ или в някой затвор в северната част на щата и никога, ама никога повече кракът им не стъпваше на улицата.

Искаше тези три лоши момчета от Сините тапи да минат през тази врата и да се замислят за това. Беше виждал не един закоравял престъпник да се разколебава именно пред този праг. Беше виждал не един да се прекършва точно тук.

Шоу чу бронираният камион, каращ неговите престъпници да спира на паркинга. Застана в коридора и зачака, после стана свидетел как Елис Марвин, Тусан Джейкбс и Уили Мичъл прекрачват прага свели глави, с белезници на ръцете. И да изпитваха нещо, никой не го показва.

Ченгетата, които ги бяха докарали, предадоха арестуваните на служителя, който ги заключи в три отделни килии. Шоу се качи на горния етаж да намери своя колега на име Чарлс Еджъртън.

Господин Еджъртън беше чернокож, който притежаваше такава издръжливост и сила на характера, че бе успял да съхрани спокойствието и обноските на човек, държащ на достойнството си, докато упражняваше една от най-хаотичните и невротизиращи професии на този свят.

Шоу знаеше, че той лично никога няма да е в състояние да се справи със задълженията на Еджъртън, без да набие някого, започвайки вероятно от лъжливите адвокати, некомпетентните помощник-прокурори, мудните съдии и едва накрая — безскрупулните престъпници.

Беше убеден, че по-голяма част от работата в криминалната правораздавателна система се състоеше от безсмислени хитрувания. Неизискващата много умуване всекидневна работа си взимаше своята дан. Но макар и безсмислена и досадна, системата все пак разполагаше с властта да тика хората в затвора и да променя живота им завинаги. Това беше най-тежкото бреме върху плещите на онези, които бяха част от нея. По някакъв начин Чарлс Еджъртън беше издържал на бремето на този сизифовски труд и все още успяваше да се държи като цивилизован човек. Шоу го смяташе за истински джентълмен.

Затова, когато му се налагаше да се обръща към Чарлс Еджъртън, Шоу се отнасяше с най-голямо уважение. Говореше и действаше предпазливо и обмислено. Дори когато служителят каза на Шоу, че ще трябва да изчака, той запази спокойствие. Прие наказанието да се оттегли в полицейската чакалня без възражения и коментар.

Всъщност чакаше в полицейското помещение, което представляваше гардеробна, чакалня, спалня, столова, пушалня, оригвалня, говорилня, пърдялня и оплаквалия. Тук имаше пейки, шкафчета, няколко дълги маси и разнебитени столове. Ченгетата можеха да правят почти всичко тук, докато чакаха да ги повикат. Някои се напиваха. Други приказваха. Трети се хранеха. Четвърти пушеха. Някои правеха всичко това поред през часовете, които трябваше някак си да убият времето.

Шоу си избра стол до прозореца, по-настрана от общата суматоха, и скоро главата му клюмна. Четиридесет минути по-късно нечий кънтящ в чакалнята глас го стресна. Той последва цивилния до кабинета на Еджъртън, мъчейки се да се мобилизира и главно да се събуди.

Купищата папки и хартии по бюрото на Еджъртън подсказаха на Шоу, че работата му не беше намаляла. Еджъртън седеше сред цялата тази бумащина, в бяла риза, с разхлабена вратовръзка, и изглеждаше почти същият, какъвто го помнеше от години.

Винаги беше предполагал, че Еджъртън е бивш спортист. Състезател по футбол. Изтъкнат лидер в колежа, твърде благоразумен, за да пожертва тялото си в Професионалната лига. Сега, към края на четиридесетте, с високо подстригана коса, започнала леко да посребрява, Чарлс се беше превърнал във внушителна фигура с

наднорменото тегло, което обикновено средната възраст носи. Столът му изскърца, когато се изправи да му стисне ръката.

Шоу хвана месестата му длан и отвърна на якото, но сърдечно ръкостискане.

— Чарлс, радвам се да те видя.

— Благодаря, детектив Шоу.

— Как е семейството?

— Добре е, всичко е наред. Благодаря, че се сети. Какво мога да направя за теб?

Такъв си беше Чарли, винаги учтив и конкретен.

— Знам, че си зает, Чарлс, така че ще се постарая да бъда възможно най-кратък, въпреки че това нещо има доста дълга предистория.

Чарлс Еджъртън седеше и търпеливо слушаше обясненията на Шоу. Наистина го слушаше. Не седеше само, чакайки да свърши. Не позволи нито едно телефонно обаждане да ги прекъсне.

— И какво искаш от тях? — попита Еджъртън, когато Шоу свърши.

— Трябва да стигна до Арчи Рейнолдс. Трябва да закова този тип. Незабавно!

— Какво ще им предложиш в замяна?

— Не съм съвсем сигурен. Ще имаме достатъчно срещу всеки от тях, за да ги отстраним за дълго.

— Ще имаш ли? Трябва да го имаме още сега, детектив Шоу. После ще е късно. Трябва всички патици да са ти на мушката, иначе адвокатите им няма да оставят тази работа така. Няма да я оставят, освен ако нямаш нужното, с което да ги закоवेश, и то на момента.

— Чарлс, нека да им предложиш офертата.

— И каква ще е тя?

— Не много. Нищо, което не би могъл да преживееш. Просто ме остави да го направя. Закрилай ме от адвокатите им. Няма да предложи нищо, което ти не би приел. Ще карам направо. Нямам време за размотаване. Или ще подейства от първия път, или продължавам нататък.

— Добре. Отивай да си изиграеш играта. Ще си затворя за малко очите, освен ако не ми се стори, че може да ми навреди.

— Чудесно. Само това исках. О, и още нещо!

— Какво?

— Гледай, моля те, да ги обработиш добре тия типове, за да не може никой от тях да се изплъзне. Нямам никаква представа дали някой от тях има достатъчно пари, за да излезе под гаранция, но зад всичко това стои дрога, а това означава, че имат пари. Моля те, не позволявай някой съдия да ми провали труда, Чарлс. Тия трябва да останат достатъчно дълго зад решетките, докато някой от тях не започне да поумнява. Никакви въртележки.

— Ще ги наглеждам.

— Чарлс, не допускай да се прецака документацията или да сгафиш, така че някой от тях да изскочи навън.

— Разбирам. Ще внимавам.

Шоу кимна веднъж, сякаш за потвърждение.

— Благодаря ти.

Двамата си стиснаха ръцете. Той слезе с асансьора надолу към подземията на сградата, обмисляйки следващите си стъпки, забил поглед във вратата на асансьора. Някой беше олющил по-голямата част от боята. Изглеждаше като огромна рана на асансьорната кабина, която никога нямаше да зарасне. Шоу реши, че е нарочно, за да се заличат драсканиците. Лечението изглежда не бе имало необходимия ефект. Аналогията не изглеждаше нелепа на Шоу. Той знаеше много добре какво се канеше да прави — нещо почти толкова гадно, колкото престъпленията, които се бореше да спре. Като използването на бивши престъпници мюсюлмани, за да се отърват от пласьорите на кока. Или Джъстин, пазаряща се из разни задни стаички, за да може да върши добро за хората на улицата. Или Шоу приемащ сделката на Де Лука, за да може да продължи да живее и да работи.

По-малката от двете злини. Направи това, което е редно. Не можеш да приготвиш омлет, без да счупиш яйцата. Моралните скрупубли с цялата им баналност се стовариха върху главата на Шоу, но той продължи да ги разчиства от пътя си.

„Израненият“ асансьор се приземи с тътен.

Шоу премина по студените, тесни коридори и намери Спърлинг и Импелитери, които го чакаха на пропуската.

Бяха се спрели на път към Централата, за да си купят чисти ризи. Импелитери си беше купил само една черна фланелка, каквато носеше под кашмирения пуловер. Спърлинг беше избрал риза с дълъг ръкав.

Беше я закопчал догоре под синия блейзер. Придаваше му по-изискан вид, не толкова размъкнат, съответстващ на модерния стил на Импелитери.

Шоу им каза, че всичко е уредено и тримата продължиха към първата стая за разпит.

Той ги помоли да останат с него. Трябваше да се овладее и да съдържи гнева си. Способен бе не на шега да заплаши човек със смърт. Това, което се канеше да направи беше маневра, макар в този момент наистина да изпитваше желание да убие някого. Остави се да бъде завладян от изкусителната сила на това желание. Беше си позволил наладата от садистичното усещане, особено след като негов обект бяха хора, толкова опасни, но изцяло в ръцете му като Елис Марвин, Тусан Джейкъбс и Уили Мичъл.

Шоу искаше да ги убие. И в същото време не искаше. Даваше си сметка за психическия тормоз, който щеше да последва, след като наистина си позволеше лице в лице да заплаши човека, седящ пред него, че ще му отнеме живота. Знаеше, че се налага да уталожва своя гняв, който винаги тлееше някъде вътре в него. Знаеше също така, че ако му се опънеха, щеше да избухне и ръцете му да влязат в действие.

Затова искаше Импелитери и Спърлинг да останат с него. Да го озаптят. Тяхното безчувствено отношение към хора като тези, пред които му предстоеше да застане, неминуемо щеше да рефлектира върху него. Така присъствието им щеше да му се отрази двояко.

Тримата мъже преминаха през малка стая с решетки, където на един стол дремеше Тусан Джейкъбс. Разчорлен и отпуснат, с дългите си плитки и лице — тип Боб Марли, той изглеждаше напълно безвреден. Шоу се опита да си го представи държащ пистолет или лула с кока, или как бие жена си, нещо, каквото и да е, заслужаващо упрек, камо ли присъда.

Той изрита стола на Тусан, за да го събуди. Онзи трепна, събуди се и стреснато погледна Шоу, сякаш го укоряваше за грубостта му.

— Ей, ч'век, само дремнах бе.

Шоу се взря в него и осъзна, че не би могъл да го направи. Тусан Джейкъбс беше твърде кротък и адски безвреден. Или може би само изглеждаше толкова невинен и безсилен да повлияе върху хода на събитията. Щяха да го приберат за твърде дълго време. Така му беше

писано. Нищо не може да се направи, помисли си Шоу. Дали ще живее, или ще умре, не бе негова работа.

— Тусан?

— Да, шефе.

— Ти заминаваш за дълго време. За много дълго.

— Да, шефе.

— Искаш ли малко да си помогнеш?

— Как иначе, шефе! Ще се радвам да направя нещо за теб, стига да мога.

— Каж ми сега, за да не си губя времето... знаеш ли как мога да намеря Арчи Рейнолдс?

Тусан Джейкъбс изпъна гръб и се почеса по главата, прокара длан по лицето си, помъчи се да си придаде вид все едно че наистина си блъска главата.

— Хайде, Тусан.

— Ами, шефе, ти сигурно знаеш, че той живее в Ню Джърси. Сигурен съм.

— Да, но къде?

— Ами, аз никога не съм бил толкоз близък с Арчи, нали разбираш.

— Окей, Джейкъбс, спи тогава.

Тусан се навъси, когато го оставиха. Може би беше проумял колко малко значение има личността му за Шоу.

За Уили Мичъл не беше се намерила свободна стая за разпит, затова го бяха оставили в килията му. Той поздрави Шоу с подигравателна усмивка. Хиленето му помогна гневът на Шоу да лумне като надигащ се от пъкъла адски огън и той блъсна Мичъл в гърдите.

— Ей! — възпротиви се онзи.

Шоу пристъпи към него и заби пръст в лицето му.

— Недей, лайно такова, да ми викаш „ей“! Недей да ми викаш, мамицата ти! Недей да ми се хилиш. И никакви глупости. Нито гък. Нищо. Ще седиш тук, мамка ти, и ще ме слушаш. И сам ще решиш дали да ми изпееш това-онова. Ще ме слушаш и ще си затваряш скапаната уста. После ще ми кажеш каквото искам да науча, или ще речеш „майната ти“ и ще приемеш това, което, кълна се във всеки, когото съм обичал, ще ти направя.

Шоу забеляза омразата, блеснала в очите на Мичъл. „Чудесно — помисли си той. — Мрази ме колкото щещ. Само гледай добре да ме чуеш.“

— Слушаш ли ме? Само ми кимни, мамка ти. Не говори. Каж ми сега дали искаш да ме изслушаш.

Мичъл кимна.

— Има два факта, които искам да набия в скапания ти, невеж, безполезен и тъп мозък. Два трудни за преглъщане факта. Първо, отиваш в затвора за дълго време. И второ, имам срещу теб ред обвинения. Имам срещу теб обвинение за притежаване на дрога с намерение продажба. Имам обвинение за незаконно използване на оръжие. Имам обвинение в опит за предумишлено убийство. Имам обвинение в убийство. Имам обвинение за съучастие в заговор. Имам обвинение в рекет. Имам повече обвинения от необходимото, за да те натикам в дранголника до края на живота ти. И ако таиш мисълта, че не разполагам с всичко това, знай следното: разполагам с всичките шибани свидетели, които ми трябват, за да кажат срещу теб всяко шибано нещо, което аз пожелаю. Мога да направя очна ставка и да те улича за участието ти в нападението на „Ню Лотс“ с колите, за засадата в Ямата, за пожара на сервиза, за нападението над джамията, за всяко проклето нещо, което се е случило напоследък. Второ, ще се погрижа на всяка цена да те пратят някъде, където ще те очистят. Ще намеря затвор с хора от бандите, които вие, Сините тапи, сте прецакали! Ще намеря затвор с мюсюлманите, които ще приемат за свещен дълг да отмъстят за своите братя. Ако си се ебавал с някой в шести клас, и него ще намеря и ще го поставя в една килия с теб. Заклевам ти се, ще се погрижа да направя престоя ти в дранголника най-непоносимата част от живота ти, най-ужасния ад, пред който си се изправял някога. Ако всичко това не те унищожи, първо ще те осакати и така ще те доубие. Ще бъдеш изтезаван, ще те превърнат в скапана кучка и ще те довършат само за една година.

Шоу се вгледа от упор в очите на Мичъл, търсейки страха в тях, търсейки да види дали омразата бе оставила място за него. Не можа да реши със сигурност дали го имаше, или не.

— А сега, предложението ми. Не мога и няма да направя нищо за срока, който ще ти дадат. Но ще направя нещо за мястото, където ще го изтърпиш, ако ми кажеш това, което искам. Това, за което те питам, е

просто. Нищожно. Но няма да си губя времето с теб. Сега те оставям и правя същата оферта на твоите момчета. Първият, който каже „да“ и ме убеди, че може да ми помогне, сключвам сделка с него. Ти решаваш. Ще се върна. Когато вляза отново тук, искам да чуя или да, или не, и после ще говорим. Само една дума — да или не. Десет минути.

Когато Шоу излезе, изпита онова разтърсващо, уталожено мрачно чувство, което остава, след като гневът е отминал. Не беше му останало много за Елис Марвин, освен истината.

Както се оказа, нямаше нужда от много.

Елис притежаваше нещо, което другите нямаша. Мозък. Това прави нещата още по-лоши, когато те чака затвор. Шоу може да долови пресмятанията, емоциите и осъзнаването на предстоящото как прескачат в съзнанието на Елис. Четеше го в очите му. И той му даде това, което имаше — една изстрадана истина.

— Елис — обърна се към него, — интересува ли те една сделка? Само ми кажи да или не, защото съм твърде уморен и отвратен, за да се разтакавам. Да или не?

— Да, разбира се.

— Арчи Рейнолдс застреля твоя брат, нали?

Елис се взря мълчаливо в Шоу.

— Не, не те питам, казвам ти го. Не ми трябваш като свидетел за това. Не става дума за това. Няма адвокат, както виждаш. Не искам изявление от теб. Просто е факт. Извън протокола. Арчи уби твоя брат.

Елис кимна.

— Добре. Сега ме слушай. Искам Арчи Рейнолдс. Предполагам, че след като той е застрелял брат ти, ти също го искаш. Сега ти не можеш да стигнеш до него, но аз мога. Мразя го този шибан тип! Почти го бях хванал, но го изтървах. Това не може да остане така, Елис. Арчи Рейнолдс е зло. Той е зло за теб, зло за мен, зло за всички. Докато ние с теб седим тук, той се подготвя да убива отново, да наранява хора, да отвърне на удара. Усещам го. Готов е да удари и да изчезне вдън земя. Усещам го как се изплъзва, оставяйки след себе си теб и другите да плащате за това. Теб те прибират. За дълго време. Той уби твой близък човек и може да се измъкне невредим след всичко това. Не го оставяй да го направи, Елис. Дай ми Арчи Рейнолдс. Искам това опасно копеле да ми падне в ръцете. Това е всичко, Елис. Искам Арчи Рейнолдс.

— А-ха. И какво получавам аз в замяна?

— Освен, че ще знаеш, че си помогнал да спипам този, който уби брат ти ли?

— Да.

— Ще живееш.

Шоу направи хода си без преструвки. Само едно искрено обещание, с което можеше да уреди Елис или да умре, или да живее в затвора.

Не мислеше, че решението по принцип е трудно. Смяташе, че трудното щеше да последва, когато се наложеше Елис да го убеди, че информацията, която му дава, си струва.

— Виж сега, Елис, бъди откровен с мен. Ако е само предположение, или ако ще ми седиш тук и ще се мъчиш да измислиш някаква глупост на която мислиш, че ще повярвам, недей. Нямам време за това. Нямам време за разни приказки за разкарано гадже, което държи парите му, или за майче, което е скатал някъде, или за стара леля, която го била отгледала и на която трябвало да каже довиждане, преди да замине. Каквото и да кажеш, ще трябва да го взема за чиста монета, Елис.

— Арчи няма гаджета. Всеки случай няма кучки, които да държат парите му.

— Каквото и да е, човече, само ми кажи истината, защото трябва да се хвана за нещо.

Шоу леко натърти на последното, а Елис просто седеше и го зяпаше, докато думите проникваха дълбоко в съзнанието му.

Елис Марвин беше абсолютно прав. Това, което каза на Шоу, беше правдоподобно, макар и да звучеше невероятно. И въпреки това, изглеждаше напълно логично.

— Ако Арчи си събира мангизите и се гласи да се маха оттук, той трябва да отиде при някой друг.

— При кого?

— Преди да ти кажа, к'во ще направим, тая уговорка ще я запишем ли, или к'во?

— Не се безпокой за това. Адвокатът ти нали идва?

— Мекерето му преди малко беше отвън и вдигаше шум, че иска да се види с клиента си, преди да дойдеш — намеси се Импелитери.

— Добре, Елис, излизам оттук доволен, свързвам адвоката ти с помощник районния прокурор, и те написват нещо, което гласи, че получаваш затвора, който искаш, така, както адвокатът ти пожелае. Избор между три места, вето, каквото трябва. Кажеш ли сега какво имаш за мен, мамка му? Трябва да го чуя веднага.

— Преди Арчи Рейнолдс да се разкара, можеш да бъдеш адски сигурен, че ще се види с човека, за когото бачка, с партньора му в цялата тая гадна история, оня, който се грижи за мангизите му. Ще си уреди първо нещата с него.

— И кой ще да е той?

— Еврейчето. Леон Блум. Намериш ли тоя дебел педераст, намерил си и Арчи.

44.

След три секунди шеметно мълчание, Лойд Шоу подскочи толкова рязко, че удари коляното си в стола.

— Ти спечели сделката! — изрева той на Елис Марвин и се втурна към вратата.

Поговори съвсем накратко с Чарлс Еджъртън, преди да напусне, колкото да му обясни какво беше обещал на Елис. Чарлс му каза тихо само едно „добре“ и той изхвърча от Централата, последван от Тони Импелитери и Джеймс Спърлинг.

Когато излязоха на бегом на служебен паркинг отзад, Импелитери попита:

— Накъде?

Шоу му извика в отговор:

— Краун Хайтс!

Не му се налагаше да подканя Импелитери да кара бързо. Въпреки непрестанните ругатни, трескавото натискане на газта и на спирачките, натовареният трафик в долната част на Бруклин не им позволи да напредват бързо.

Нямаха нито миг за губене сред пълзящата колона коли. Шоу трябваше да намери Блум, и то веднага.

Той удари ядосано таблото с юмрук. Понечи да изпсува, но вместо това, досещайки се, че Уолтър Уонг в момента е по-близо до Краун Хайтс от тях, включи радиостанцията. Уолтър се отзова на третото повикване.

— Да.

Шоу изрева в микрофона на радиостанцията толкова силно, че Уонг сигурно дръпна своята на разстояние.

— Спиш ли бе, човек? Звучиш ми все едно спиш.

— Може би. Не знам. Предполагам, че само съм затворил очи.

— Е, събуждай се, мамка му! Това е. Имаме следа към Арчи Рейнолдс. Качвай се в колата. Отиваш на Проспект Плейс, в Краун Хайтс, недвижими имоти „Арбър“. Офисът на Блум. Не помня точния

адрес. Беше в каре 1300. Там някъде. Отивай и го намери. Не прави нищо. Арчи може да е при Блум, или поне Блум би трябвало да знае къде да го намерим. Ако някой от тях се покаже, просто стой наблизко и ни кажи по радиото накъде отиват. Не прави нищо. Просто ги следвай. Тръгвай! Веднага!

Шоу не дочака отговор.

— Мамка му, каква е ролята на тази компания с имотите? — попита Импелитери.

— Леон Блум или този за когото той работи, плаща и на двете страни. Боже мой, допусках какво ли не, но не и това.

— Какво точно става, Шоу?

— Звучи съвсем логично. Всички тия банкрутирали имоти като „Ню Лотс“, градът се е отказал от тях от години насам. Дават ги на частни инвеститори. Едно място като „Ню Лотс“ би привлякло крупни интереси и конкуренция, освен ако не е бъкано със скапани дилъри на дрога като Сините тапи.

— И тия шибалници от компанията за недвижими имоти се справят с конкуренцията като...

— Като използват Арчи Рейнолдс да напълни мястото с престъпници и пласъори на кокаин.

— Което им гарантира, че ще го купят евтино — добави Спърлинг.

— Тогава защо, мамка му, не кажат просто на Арчи и на тия задници да се разкарат, когато го поемат? Би им спестило много неприятности.

— Може би са го направили. Или просто са пуснали мюсюлманите да го направят, за да вземат пари и за охранителната компания. Покрили са всеки източник. Първо съсипват имота или поне ускоряват процеса. После го купуват на безценица, защото няма никаква конкуренция. После го прочистват, за което им плащат. Ремонтират го и започват да прибират наемите до второ пришествие. Мамка му!

— Мамка му, и още как! Но изглежда не са могли да свият перките на това момченце Арчи. Тоя е излязъл от кожата си.

— Мисля, че Арчи се е почувствал здраво прецакан и това не му е харесало.

— Как точно са го прецакали? — попита Импелитери.

— Имам чувството, че е получил това предупреждение да се разкара малко по-рано, отколкото е очаквал. Предполагам, че когато се е намесила дъщерята на полицейския шеф, са му казали да се маха веднага — много по-рано, отколкото е очаквал. Това му отрязва печалбите от дрогата, но какво толкова. Не могат да откажат на полицейския шеф. И Арчи се е оказал прецакан.

— Избутват го и той започва война, мамка му!

— Да, и освен това имам чувството, че и мюсюлманите са го отиграли прекалено грубо, за да може Арчи да го преглътне. Може би прекалено грубо и за самия Блум. Някой е казал на Арчи къде да намери Рахман и обзалагам се, този някой е въпросният Блум.

Шоу отново удари таблото на колата.

— По дяволите! Погледни своите. Точно това ми каза Юсеф. Мислех, че има предвид ченгетата. А той е имал предвид компанията за недвижими имоти.

— Или и двете — каза Спърлинг.

— Да — отвърна Шоу. — Може и така да е, Джеймс. Може и така да е.

— Смяташ ли, че началството знае какво става? — попита Импелитери.

— Не знам. Не мисля, че знаят за връзката между Сините тапи и недвижими имоти „Арбър“. Надявам се, че не знаят.

— Какво значение има? — добави Спърлинг. — Резултатът е същият. Тази компания с недвижимите имоти прескача през главите им и какво правят те? Дръпват конците и ръководството вкарва тежката артилерия.

— Нас — додаде Импелитери.

— Екипът камикадзе — уточни Спърлинг.

— Заеби! — измърмори Импелитери. — Ако някой загине, има няколко в списъка, които...

— Блум претендира за номер едно — прекъсна го Шоу.

— Търси си куршума — измърмори Спърлинг.

— Браво, Джеймс — усмихна се Импелитери и после се обърна към Шоу: — Защо тоя шибан тип Блум не е мъртъв вече, след като е прецакал Арчи?

— Елис Марвин каза, че Арчи го използва да държи парите му. Арчи вероятно не може да си позволи да го убие. И ако Блум му е

казал как да ликвидира Рахман, сигурно му дължи и за това. Малкото, което компенсира преждевременната покана да напусне терена.

— По дяволите. Ако мюсюлманите разберат това, ще имаме още един мъртъв чифут.

— Ей, стига с тия антисемитски тъпизми. Чифут? Еврейче? Всеки път ли, когато има някаква схема, изискваща поне малко мозък, трябва да са непременно евреите?

Импелитери качи колата на тротоара, за да избегне трафика. Тримата подскочиха в седалките си и Шоу се извърна към Спърлинг.

— Ти да не си евреин?

— Да, евреин съм.

— Е, сега трябва да признаеш, Джеймс, че точно в този случай изглежда всичко е замислено от еврейски ум.

— О, хайде, Джеймс, само един евреин може да измисли подобно нещо — добави Импелитери. — Адски коварен замисъл. Прекарваш всеки да играе срещу всеки и прибиращ мангизите от разиграванията.

— Импелитери...

— Какво?

— Майната ти!

— Ей, къде ти е скапаното чувство за хумор бе, човек?

— Остана в Холокоста.

— Добре, добре. Успокой се. Имам една новина за теб, евреин или не, с тоя Блум е свършено точно както с всеки друг педал, виновен затова, че си наврях задника в огъня, за да спра тая гадост, която е натворил.

— Напълно ме устройва.

— Майната му на Блум — каза Шоу. — Арчи Рейнолдс е гадняр номер едно. Блум все пак не стреля по хората наоколо. Много път трябва да минем, преди да съберем достатъчно неща срещу него. Сега търсим Арчи Рейнолдс.

Импелитери се извърна към Спърлинг с лукава усмивка.

— Хей, Джеймс!

— Какво?

Импелитери изговори тихо и бавно:

— Само не забравяй. Бам-бам!

Спърлинг кимна.

Шоу присви очи към пътния знак, покрай който минаваха. Пресметна разстоянието до Краун Хайтс. Погледна часовника си и промърмори:

— Хайде, Арчи, хайде, копеленце, дано да си там.

Но Арчи не беше в недвижими имоти „Арбър“. Беше в Бронкс и продаваше своя сааб на собственика на един магазин за вехти крадени коли, който щеше да пренабие номерата върху двигателя на таратайката, да я преобядиса, да ѝ сложи други идентификационни номера и да я препродаде на два пъти по-висока цена от седемте хиляди, които даде на Арчи.

Арчи си беше осигурил джобните пари, без да се налага да се връща до сейфа в жилището си в Садъл Брук. И сега се зае да изпълнява методично следващите ходове от плана си.

Срещна се с основния си снабдител на кокаин, доминиканец на име Рикардо Арсел. Арсел имаше ресторант в Уошингтън Хайтс, на няколко минути пеша от магазина за таратайки. Пратките кока се напасваха добре между чувалите с продукти, които доставяха всекидневно в заведението.

Арсел знаеше за проблемите на Арчи. Той беше уредил услугите на Санчес. Сега пак щеше да му помогне с уреждането на още няколко други неща.

Двамата седнаха в едно закътано сепаре и договориха месечния пай за Арсел, ако се свърже със своя снабдител, колумбийска група, контролираща малък планински град недалеч от Богота. Сумата щеше да гарантира на Арчи тяхната протекция. А липсата на договор за екстрадиране между Колумбия и САЩ щеше да му гарантира, че дългата ръка на закона няма да го достигне.

След това Арчи взе такси до един платен гардероб в долен Манхатън, където отвори багажна клетка и прибра оттам пет пластмасови карти и пет ключа. Картите осигуряваха достъп на приносителя до пет платени гардероба в Манхатън и Бруклин, петте ключа отваряха багажна клетка във всеки един от тях. Освен картите и ключовете в клетката имаше и валиден паспорт на мъж на име Адам Еверет, но със снимката на Арчи. Арчи си беше купил паспорта преди две години точно за такива критични ситуации.

Единственото, което му оставаше да свърши, беше да вземе Кармен Санчес, за да му помогне при последната среща с Леон Блум.

Арчи знаеше, че не може да рискува да мъкне пачките с пари в Колумбия. Куфари, пълни с банкноти, невинаги минават през рентгеновия контрол на летищата. Трябваше да убеди Блум да предаде парите му на Арсел, докато той отсъства. Санчес му трябваше, за да притисне Блум.

Санчес спря пред банката в уговореното време. Караше раздрънкана хонда акорд, модел 1985, която Арчи се бе съгласил да купи срещу три хиляди долара. Той самият се канеше да стигне с нея до друг град и да вземе самолет до някъде, където снимката му нямаше да е разлепена на всеки терминал.

Санчес беше облечен в джинси и кожено рокерско яке, с червена, бяла и синя линии — алюзия с американското знаме. До него седеше някакъв мъж, който се представи като негов братовчед. Казваше се Хектор. Беше само по джинси и пуловер, като че ли не можеше да си позволи дрехите на Санчес.

Арчи се качи на задната седалка, мислейки, че непознатият наистина може да е братовчед на Санчес. Имаше същите черти на индианец от долината на Амазонка като него.

— Ей, човече — каза Арчи, — нямаме нужда чак от двама души за това нещо.

— Не се притеснявай — каза Санчес. — Няма да плащаш. Аз го вкарвам. След това се оттеглям за малко. Трябва ни някой от семейството тук да държи бизнеса.

— Ремък има ли?

— Да бе, да. — Санчес измъкна един „Смит & Уесън“ деветмилиметров, автоматичен, с пълнител с петнадесет патрона и рече: — Покажи му.

Хектор измъкна оръжието.

Арчи кимна, размърда се и напипа дръжката на своята берета под колана на леките си вълнени панталони „Джаред Барнс“, скрита под копринената риза, ретро, стил — петдесетте години — последният му комплект чисти дрехи. Разкърши рамене и се отпусна на задната седалка, мислейки си как, ако сега ченгетата се опитат да ги спрат, ще ги засипят с куршуми.

Каза на Санчес да кара към моста Бруклин.

— Браунсвил? — попита Санчес.

— Не — отвърна Арчи, — не сега. Ще ти покажа накъде. Ти само мини по моста.

45.

Лойд Шоу и екипът му се намираха на десетина карета от офиса на Леон Блум на Краун Хайтс, когато гласът на Уолтър Уонг прозвуча през пукота на радиостанцията.

— Шоу, обади се!

— Да.

— Как изглежда Блум?

— Ти къде си?

— Пред офиса на компанията. Току-що излезе един, отива към колата си.

— Дебел, мазен тип, с проскубана червена брада и еврейска шапчица на главата.

— Същият.

— Проследи копелето. Гледай да не те забележи. Ще се справиш ли?

— Разбира се.

— Направи го. Дръж ни в течение.

Шоу включи бутона на радиостанцията на приемане.

Уличното движение отново се задръсти и Тони Импелитери изруга:

— Мамка му!

— Спокойно — каза Шоу. — Изключи тази шибана сирена. Още не знаем накъде отиваме. Само задръж.

— Никакъв избор нямам при тоя трафик.

Полицейското радио запраця и отново се чу гласът на Уолтър.

— Тръгва на запад към Истърн Паркуей. Може би към моста. Още не мога да кажа.

— Следвай го. Не се приближавай прекалено.

— Страхотно! — възкликна Импелитери. — Тоя е тръгнал към нас. Минаваме по Флетбуш авеню и може би ще го прихванем.

— Добре. Давай.

Импелитери пусна сирената на колата и едва успя да се провере през задръстените улици. Въпреки това им струваше пет минути, докато излязат на Флетбуш.

Шоу вдигна микрофона на радиото и повика Уонг.

— Уолтър, къде си сега?

— Току-що минахме Атлантик авеню.

— По дяволите! — изруга Импелитери. — Сега скапанякът е пред нас.

— Не се притеснявай — успокой го Шоу. — Давай на запад. Не сме много след него.

Той натисна бутона за предаване и каза:

— Съобщи ни, ако излезе на моста или спре някъде.

— Не мисля, че отива към моста. Зави по Уилъби.

— Той е в Бруклин Хайтс — намеси се Джеймс Спърлинг.

След пет минути до тях достигна последното съобщение на Уолтър.

— Паркира. Влезе в бар „Слейдс“ на Монтагю стрийт.

— Добре, Уолтър. Ти само остани отвън. Не влизай. Пристигаме след три минути. Само изчакай.

— „Слейдс“ — повтори Импелитери. — Нещо като закусвалня. Предната част е с дълъг барплот, с маси на отсрещната стена и още няколко маси в дъното. Храната им е скапана, но трябва да е фрашкан по това време на деня.

— Шибаната Монтагю стрийт! Оживен район. Лошо място за такава работа.

Шоу погледна часовника си. Беше почти осем часът. Барът със сигурност нямаше да е празен.

Импелитери взе остър завой и изруга:

— Всяка проклета улица из тоя квартал е или еднопосочна, или води в различна от желаната посока!

— Попитай някого — посъветва го Спърлинг от задната седалка.

— Знам къде е. Трябва просто да завия. Всеки път, когато питаш някой, само те обърква. Ти да познаваш някой нюйоркчанин да ти каже „не знам, мамка му“? Не. Те ти казват...

— Ето там е. Завий — прекъсна го Шоу.

Импелитери зави по улица с три платна, но широка едва колкото за еднопосочен трафик и банкет за паркиране. От двете страни на

улицата се редяха локали, ресторанти и магазини — всичко, от веригите „Уолдънбукс“ до „Старбъкс“.

Забелязаха паркираната кола на Уонг на едно каре разстояние пред магазина на „Рейдио Шак“, точно срещу „Слейдс“.

Импелитери спря и Шоу се наведе през прозореца и попита Уонг:

— От колко време е вътре?

— Около десет минути.

Някакъв шофьор, заклещен между двата шевролета, натисна клаксон и Импелитери тъкмо се нахвана да му извика да върви на майната си, но Шоу го сграбчи за ръката:

— Задръж! Дай да не предизвикваме суматоха отсега. Спърлинг, излез и наблюдавай бара. — После извика на Уонг: — Уолтър, последвай ни и спри на пресечката. Да разкараме колите от улицата.

Спърлинг се скри във входа на един супермаркет срещу бара, докато двете коли се измъкнаха.

След две минути Импелитери, Шоу и Уонг се появиха на тротоара, крачейки към Спърлинг. Точно преди да стигнат до него пред „Слейдс“ спря бяла хонда. И четиримата детективи видяха как Санчес паркира и излезе, следван от Хектор и Арчи.

Шоу се обърна да погледне към отсрещната страна, все едно че говореше на Импелитери. Уонг продължи да крачи, но долови с периферното си зрение, че двамата спряха и се обърна. Спърлинг остана на място, объркан от появата на тримата мъже.

Щом Арчи и другите влязоха в бара, Шоу махна с ръка на Спърлинг да дойде в карето, където беше той с другите двама от екипа.

Първите думи, които излязоха от устата на Спърлинг, бяха:

— Това са те! Черният...

— Е... Арчи Рейнолдс — довърши изречението Шоу.

— Вероятно.

— Не. Не, вероятно. Това е той. Сигурен съм.

— Сипахме ги! — процеди Импелитери.

— Не, още не сме — охлади ентусиазма му Шоу.

Извърна се и погледна към ресторанта. Половината от тротоара пред заведението беше запълнен с маси, повечето от които бяха заети с вечерящи на открито клиенти. Отстрани на отворената врата имаше два големи витринни прозореца, ала това не помогна на Шоу да види

много от вътрешността на заведението. Реши, че и вътре има много хора.

— Защо, по дяволите, са избрали точно това място за срещата си? — затюхка се Импелитери.

— По средата между Краун Хайтс и Манхатън е. Близко до моста — обясни Спърлинг.

— Това няма значение — намеси се Шоу. — Сега са тук. По дяволите, няма никакъв начин да ги хванем вътре! Дори да минат покрай тези хора, които ядат отвън.

— Какъв е планът? — попита Уонг.

— Добре, слушайте. Не можем да чакаме да излязат оттук. Този тип няма да ни се измъкне пак. Трябва да заемем позиция веднага.

Шоу се огледа още веднъж, мъчейки се да избере най-добрия начин за действие.

— Така. Вътре в бара не можем да ги хванем. Не можем да ги нападнем и докато минават покрай масите отпред, така че, когато излязат, изчакваме ги, докато стигнат платното и тръгнат към колата си. Когато се приближат до колата ще бъдат далече от хората в бара и от минувачите по тротоара.

— Блум и Арчи са ме виждали, така че Антъни, Джеймс, вие двамата влизате вътре. Сядате на маса, от която можете да ги държите под око. Уолтър, ти изчакваш няколко минути, след което влизаш след тях. Заемаш позиция край вратата. Аз оставам тук, навън.

— После какво? — попита Импелитери.

— Когато те тръгнат да излизат, тръгвате след тях, не прекалено плътно, просто излизате след тях. Аз ще бъда в колата им. Когато излязат на улицата, вие поемате Санчес и другия. Аз ликвидирам Арчи.

— Защо просто не чакаме отвън? — попита Импелитери.

— По-добре е да ги ударим от две страни, вие зад тях, а аз отпред. Плюс това не знам дали това заведение няма заден изход. Съмнявам се, но държа този тип Арчи да е пред очите ни.

— Окей. Добре — сви рамене Импелитери.

— Аз какво правя? — попита Уонг.

— Ти чакаш тук, докато излязат отвътре, после само ставаш и заставаш на прага. Дръж оръжието в ръката си. Дръж го ниско до крака си, за да не го види никой. Не искам клиентите да започнат да се

измъкват навън, но дръж шибаната ютия в готовност. Ако някой от бандата се усети и се втурне обратно вътре, стреляш по тях. Просто насочваш шибания патлак и стреляш. Не искам никой от тях да има време да се върне обратно и да вземе заложници.

Уонг направи гримаса, но кимна. За всички останали беше очевидно, че Шоу беше възложил на Уонг най-лесната задача, но въпреки това тя изглежда го притесни.

— Разбра ли? — притисна го Шоу. — Ще се справиш ли? Просто не бива да им позволиш да се върнат обратно?

— Да, да. Разбрах — изломоти Уонг стреснато.

— Добре, Уолтър. Ще се справиш. Така. Значи всеки от нас си знае задълженията.

Другите трима кимнаха.

— Много добре. Недейте да дебнете открито този тип. Той сигурно е дал газ в момента. Бяга. Цялата му операция се издъни. Просто го раздавайте спокойно, изпуснете въздух, приближете се, спипайте който трябва и сме приключили. Край на всичко. Закопчаваме тримата пишльовци и Де Лука може да ни целуне задниците. Да тръгваме.

Импелитери и Спърлинг нагласиха оръжията си така, че да могат да ги извадят бързо и без повече приказки се отправиха към бара.

Шоу включи полицейската радиостанция и започна да търси началството. Но скоро изключи радиото и извади клетъчния телефон. Реши, че няма полза да влиза в спорове с някой шеф от средно ниво как точно да действа. Набра направо номера на Де Лука.

Импелитери и Спърлинг влязоха в ресторанта. Минаха покрай Санчес и Хектор, седнали близо до входа на ъгъла на дългия бар. Погледнаха през тях и потърсиха с очи Арчи и Блум. Видяха ги. Бяха до отсрещната стена, в дъното, Арчи с гръб към тях, Блум — с лице. Бързо заеха маса в средата на предното помещение до стената срещу бара. Импелитери седна така, че да може да наблюдава масата на Арчи. Спърлинг държеше под око доминиканците.

— Боже мой — промърмори Импелитери, — това място никак не е голямо.

— Няма значение — отвърна Спърлинг. — Добре е. Повечето хора се хранят отвън. Аз виждам стрелеца му и другия с него. Ти гледай нашето момче.

Импелитери бързо се огледа. Барманът и една сервитьорка стояха в края на бара до служебното помещение. Друга сервитьорка влезе от улицата с табла в ръка. Импелитери си представи как се изпречва на пътя им, когато се затичат навън. Забеляза, че всички маси в предната зала срещу бара бяха празни, с изключение на тяхната и една маса зад тях, заета от някаква семейна двойка и хлапето им. Малкият седеше гордо в количката си и си играеше с връзка пластмасови ключове, докато майка му търпеливо буташе парченца пиле на грил в устата му.

В отделението отзад имаше още шест маси. Пространството завиваше наляво, следователно помещението имаше Г-образна форма. Освен Арчи и Блум, две от масите отзад бяха заети от вечерящи. На едната седяха мъж и жена, а на другата три момичета и един младеж. Импелитери остана с впечатлението, че са колеги, решили да вечерят заедно след работа.

Той сведе поглед, разшава се на стола си и прегледа менюто.

— Мамка му, колкото по-скоро тия типове се разкарат оттук, толкоз по-добре.

Спърлинг, както обикновено, не изрази никакво мнение. Беше се отпуснал на стола си и гледаше тъпо напред, държейки Санчес и Хектор под око.

Импелитери погледна крадешком към Арчи. Не можеше да види лицето му, нито какво говореше на Блум, но следеше движенията на главата му. Изглежда говореше доста рязко. Можа обаче да види по-голяма част от лицето на Блум. Евреинът не изглеждаше особено респектиран от Арчи. Отговаряше му с кратки изречения и свивания на раменете. Импелитери имаше чувството, че Блум се опитва да успокои Арчи, но изглежда усилията му не даваха резултат.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, не е по моя вина! — каза Блум.

— Върви по дяволите! Първо ме напъха във всичко това. Уж беше уредил далаверата. Занимавах се с всички тия говна и ала-бала.

После, след по-малко от шест месеца, заеба всичко и затръшна кепенците.

— Да не мислиш, че аз съм го решил? Да не мислиш, че съм им казал да те разкарат? Откъде да знам, че щерката на шефа на полицията ще вземе да се спазари точно за това място? Щом това стана, всичко се промени.

— Да бе, всичко се промени. Всичко се промени, но не за вас, педерастите. За мен се промени. Аз съм прецаканият.

— Какво ти става? — изгледа го ядно Блум. — Това е бизнес. Нещата се променят. Понякога за добро, понякога за лошо. Днес настъпва една промяна. Утре — друга. Ще се появят други обекти. Нови възможности. — Блум вдигна ръце. — Извинявай, трябва да се изпикая.

— Къде тръгна, мамицата ти?

— Трябва да отида. От пиенето е.

— Много пиеш, мамка му.

— Да, и ям много, освен това. Може би трябва и да се издрискам, като съм тръгнал така и така.

Арчи се надвеси над него.

— Побързай, дебелак, че само на дрисък ще ми станеш!

— Добре, добре. Успокой се. Една минута ми дай.

Блум плъзна стола си назад и измъкна туловището си изпод масата. Тоалетните се намираха в дъното на малък коридор зад тях, срещу кухнята.

Санчес се надвеси от бара и проследи с поглед Блум.

Спърлинг пък следеше Санчес.

Импелитери забеляза леката промяна във фокуса, когато Спърлинг се вторачи в Санчес.

— Какво гледа тоя? — попита Импелитери партньора си.

— Блум току-що вдигна дебелия си задник от масата, за да отиде до кенефа, предполагам. Спокойно, не привличай вниманието му.

Спърлинг се отпусна, когато сервитьорката се приближи до тях.

— Какво да ви донеса? Ще вечеряте ли?

— Да — кимна Импелитери.

Спърлинг се намръщи при мисълта да си поръчва храна. Импелитери го изгледа окуражително.

— Малко бързае. Я да поръчаме всичко наведнъж. Две бири „Бас“ и два бургера. Нали правите бургери?

— Разбира се. Как ги искате?

С шибани узита вътре, помисли си Импелитери.

Арчи се извърна да види какво става зад него. Движението му привлече вниманието на Импелитери и той неволно го погледна. Очите им се срещнаха само за миг, преди Импелитери бързо да извърне поглед към сервитьорката.

Онзи стана нервен. Изправи се и тръгна към предното помещение.

Импелитери придвижи ръката си под масата и стисна дръжката на пистолета. Арчи мина покрай тяхната маса и Импелитери леко се отпусна.

Сервитьорката записа поръчката им и се отдалечи.

— Какво става, мамка му? — попита Импелитери.

— Говори с аверите си.

Арчи спря до Санчес и го попита:

— Следиш ли го?

Санчес кимна.

— Това е той. Просто исках да съм сигурен, че знаеш кой е — рече Арчи и тръгна да се връща към масата си. Тъкмо когато сервитьорката, обслужваща външните маси, пристъпи към вратата с поднос, пълен с питиета, Уолтър се появи.

За миг се оказа, че Уолтър, Арчи и сервитьорката се срещнаха на вратата и се наложи всеки от тях да отстъпи настрани, за да направи път на другия.

Спърлинг видя как Уолтър се отдръпва от пътя на Арчи, но не можа да се въздържа да не направи гримаса. Когато Уолтър забеляза, че за малко щеше да се блъсне в Арчи, нещо му прецрака. Арчи го погледна за секунда, обърна се и продължи към масата си.

Спърлинг кимна на Импелитери, когато Арчи мина покрай тях.

— Та какво казваш за „Дребосъците“? — каза Спърлинг.

— А?

Арчи отмина.

Уолтър бързо зае позиция близо до изхода и взе менюто.

Блум се върна от тоалетната. Изглеждаше изненадан, че Арчи стои прав и попита:

— Какво правиш?

— Млъкни, мамицата ти, и седни!

Двамата заеха местата си.

— Е, и какво ще правим сега? — попита Блум. — Защо сме тук?

Арчи извади един плик.

— Благодарение на теб и на тая говнярщина с мюсюлманите за мен тука стана напечено. Още някои подробности за уреждане и изчезвам оттук, докато нещата не се закроят.

Арчи плъзна плика към Блум.

— Вътре има пет карти и пет ключа. В плика има листче с пет адреса. Дръж ги отделно. Картите и ключовете са за пет различни сейфа. Картите те допускат. Ключовете ти отварят вратичките.

— Да.

— Парите ми са разделени в тия пет сейфа. Който има картите и ключовете може да ги вземе. Трябва да се грижиш за мангизите ми, докато ме няма. Ще ти се обадя и ще ти кажа на кого да платиш на ръка или на кого да изпратиш пари. Първо обаче да се уредя.

— Само това ми трябваше — завъртя очи Блум. — Да си чувал случайно, че има банки?

— Коя шибана банка ще се занимава с мен? Слушай...

Блум вдигна ръка.

— Не се притеснявай. Ще го направя.

— Ще го направиш и още как, по дяволите! — Арчи посочи през рамото си към Санчес, дебнещ до бара. — Виждаш ли го оня там?

Блум погледна през рамото на Арчи и видя Санчес, чиито хищни животински очи се бяха впили в него.

— Да. Още когато влязохте с него. Защо е тук?

— За да ти вземе кройката, Блум. Сега вече познава лицето ти. Гледа те достатъчно. Само да направиш няк'ви глупости, само да ме прецакаш, той и партньорът му знаят по кого да стрелят. И вярвай ми, ако не им се обаждам редовно да ги озаптявам, ще те намерят и ще ти пръснат задника.

— Ама какво говориш? Ти сега заплашваш ли ме? Смяташ, че трябва да го направя, а ме заплашваш? Така ли си въртиш бизнеса?

— Дебел еврейски педераст, защо ми излизаш с тия номера? — озъби се Арчи. — Ти ме прецака с „Ню Лотс“. Накара ония шибани мюсюлмани да изгорят хората ми...

Блум повиши тон:

— Идеята не беше моя. Нямам нищо общо. Аз ти казах къде да го намериш. Не исках това да продължава повече.

Арчи не го доизслуша.

— И седиш тук и ми пробутваш глупости! Не на мене тия!

Гласът на Арчи беше станал достатъчно висок, за да го чуят всички в ресторанта.

— Скапано, тоя шибалник си изтървава нервите — промърмори Импелитери.

Спърлинг стисна дръжката на пистолета си.

Санчес се изправи, за да вижда по-добре Арчи.

Арчи измъкна беретата и започна да крещи на Блум:

— Върни ми шибания плик!

Блум го напъха в джоба си, разбрал, че е прекалил.

— Върни си ми шибания плик — пресегна се Арчи.

Блум напъха плика още по-дълбоко в предния джоб на сакото си.

— Не, казах ти, че ще го направя, и ще го направя.

— Дай ми го! — изрева Арчи.

Барманът понечи да излезе иззад барплота. Импелитери не можеше да позволи това да се случи. Той се изправи и посочи с пръст бармана.

— Ти! Върни се на мястото си!

Арчи и Санчес моментално се извърнаха към Импелитери.

Блум понечи да се измъкне изпод масата.

Санчес посегна към оръжието си. Спърлинг измъкна пистолета и се изправи. Хектор, забелязал движението на Санчес, посегна за своето. Импелитери извади глока си и изрева към Арчи:

— Спри! Полиция, остави оръжието!

Арчи се обърна към Блум, който почти бе успял да се измъкне изпод масата.

— Ти ли ми нагласи това, мамка ти?

Без повече приказки той вдигна беретата и изстреля един куршум в окото на Блум. Импелитери се прицели в Арчи и дръпна

спусъка, тъкмо когато Арчи се обърна и стреля по Импелитери, улучвайки го в лявата ръка. Изстрелът го отхвърли към стената.

Санчес се извърна мълниеносно и се прицели в Импелитери. В този миг Спърлинг откри огън. Обръщането спаси Санчес и куршумът не го улучи смъртоносно. Порази само рамото му и Санчес се блъсна в барплота. Хектор на свой ред откри огън по Спърлинг.

Барът за миг като че ли се взриви. Хората вътре залегнаха на пода, запищяха, покрили главите си с ръце. Онези навън пък изпаднаха в паника, заобръщаха маси и се заблъскаха, докато се опитваха да избягат.

Уолтър измъкна револвера си и застана до изхода, без да знае по кого по-напред да стреля. Знаеше единствено, че не трябва да допусне никой да се измъкне.

Импелитери успя да се изправи, за да стреля повторно по Арчи, но един от хаотичните изстрели на Хектор го улучи в левия крак и той се срина върху масата зад него.

Спърлинг пусна три куршума в Хектор, събаряйки го върху бара, но Санчес успя да се съвземе и стреля по Спърлинг. Спърлинг се стовари тежко на пода, но се извърна към Санчес и отново откри огън. Двата мъже продължиха да стрелят един към друг от пода.

Отвън Шоу бе заел позиция до хондата. Когато чу първия изстрел в заведението, той измъкна пистолета си и се затича. Докато бягаше, изрева в полицейската радиостанция:

— Десет-тринадесет, десет-тринадесет, офицери под огън! „Слейдс“, Монтагю стрийт! „Слейдс“, Монтагю стрийт!

Втурна се към бара, но налетя на едър мъж, бягащ панически от масите на тротоара пред ресторанта. Блъсна го настрани и изрева:

— Полиция, полиция, отдръпни се!

Отстрани някаква жена, после залегна, когато един от предните прозорци се разби и по тротоара се разхвърчаха стъкла.

Дори отвън стрелбата в ресторанта оглуши Шоу. Барът беше дотолкова изпълнен с дим от изстрелите, че не можеше да се види какво става вътре.

Арчи се беше добрал до служебните помещения зад бара, отделящ салона за хранене. Изстрелите на Импелитери го бяха принудили да се отдалечи от трупа на Блум, но той все още искаше да си прибере плика. Импелитери беше долу на пода, обездвижен,

заклещен зад някаква маса, с пистолет, насочен към Арчи. Бореше се да не изгуби съзнание, стиснал в две ръце оръжието си.

Шоу най-сетне нахлу в бара, сниши се и присвил очи от пушека, насочи напред пистолет. Изтича покрай Уолтър, стърчащ край входа, и го бутна на земята.

Стрелбата беше престанала, с изключение на изстрела на Импелитери към мястото, където се бе прикрил Арчи.

Изруга, посягайки с лявата си ръка към Уолтър, за да го притисне към пода.

— Стой така, Уолтър! Стой долу.

— Шоу! — изрева Импелитери. — Той е отзад.

Арчи се показа от укритието си. Дори сред дима от стрелбата, писъците, трясъка на счупено стъкло и кръв, той разпозна Шоу. Пусна два бързи изстрела в неговата посока. Импелитери се обърна и стреля по Арчи, но той вече се бе скрил и се бе понесъл по малкия коридор, водещ към тоалетните.

Той пусна още два изстрела за всеки случай.

— Задръж огъня — изрева Шоу.

Добра се до Импелитери, видя кръвта по него и инстинктивно посегна да го опипа.

Арчи достигна кухнята, напредвайки към задния вход.

— Давай! — изрева Импелитери. — Давай! Той е отзад. Не му позволявай да се измъкне, по дяволите!

Шоу скочи и се затича, препъвайки се в някаква жена на пода. Профуча покрай кухнята и тоалетните и се озова навън в двора зад ресторанта.

Арчи не се виждаше никакъв, но на Шоу му се стори, че чу някакъв шум от другата страна на дървената ограда, издигаща се високо над тухлена стена, разделяща задния двор на ресторанта от градината на градската къща, чиято предна фасада гледаше към другата улица.

Шоу се озърна. Другите две стени бяха увенчани с противоциклонна ограда. Имаше стълби, вентилационна шахта, купчина стари вещи, боклук, сред които ръждясал умивалник и печка. Оградата завършваше с бодлива тел. Той чу изстрели и трясък на счупено стъкло от другата ѝ страна. Напъха глока в колана си и се затича към задната стена. Трябваше да прескочи противоциклонната

ограда вдясно, да стъпи на тухлената стена и да се хване за дървената ограда.

Подострените по върховете летви се забиха в ръката, в стомаха и в хълбока му, докато се прехвърляше през оградата. Височината откъд беше почти три метра. Той провисна на оградата, отблъсна се от стената и се пусна, без да вижда добре терена долу. Приземи се лошо. Десният глезен силно го заболя, сякаш го бяха шибнали с камшик. Стъпалото му се изкълчи и той падна, удряйки дясното си коляно и набивайки ръка в каменните плочи, покриващи пътеката в задния двор.

Успя да се изправи, без да обръща внимание на болката, и закуцука към плъзгаща се стъклена врата, която беше разбита с изстрел. Скочи през отвора, плъзгайки се с усилие по армираното стъкло, натрошено по теракотения под. Заопипва около себе си и острите стъклени парчета израниха ръцете и коленете му. Изпълзя от купчината стъкла, след което успя да се изправи, дишайки тежко, стиснал зъби от болка, кървящ, но движещ се със сетни сили напред.

Усети, че се е озовал в кухня. Помещението беше тъмно. Измъкна глока, почти сигурен, че ще се изправи пред някой пазещ с карабина дома си собственик. Чу шум пред себе си, залитна напред и удари бедрото си в ръба на някаква маса. Завъртя се наляво, тъкмо когато Арчи се показа иззад ъгъла и се прицели в главата му. Експлозията от изстрела заслепи Шоу, той рязко се сниши и залегна, като в същото време започна да стреля напосоки пред себе си. Стори му се, че чу стъпки и затръшване на врата.

Превъртя се, примигвайки, все още заслепен от изстрелите, като се мъчеше да се съвземе и да се изправи на крака. Успя да се надигне, залитайки замаяно, посегна слепешката към стената в тъмната стая и тръгна пипнешком напред. Придвижваше се натам, накъдето предполагаше, че трябва да е изходът за жилищните помещения.

Забеляза бледа светлина пред себе си. Добра се до някаква полуотворена врата, бутна я яростно и пристъпи в общ коридор, водещ към главния вход на градската къща. Сниши се и се огледа за Арчи. Надяваше се, че няма да се натъкне на нова засада. Коридорът беше чист. Затича се към предната врата, бутна я и се спусна по стъпалата, водещи към улицата.

Погледна наляво, но не видя нищо. После надясно. Арчи тичаше с бясна скорост и беше почти с цяло каре пред него.

Кафеникави каменни зидове и фасади на градски къщи се редяха от двете страни на тясната тиха улица, осветена само от уличните лампи на пресечките. Внезапната тишина дезориентира Шоу, който се движеше със сетни сили. Арчи вече приближаваше пресечката.

В този миг Шоу чу сирените. Като че ли цялата Монтагю стрийт се изпълни с полицейски коли, но всички бяха на едно каре вдясно от него. Отпред, на червения светофар бе спряло такси. Синьо-бяла патрулна кола изпищя по пресечката пред таксито и се насочи към Монтагю. Светофарът превключи на зелено. Арчи се втурна към таксито. Светлината беше вече зелена, но таксито не тръгваше. Шоу искаше да изреве на шофьора да потегля, но водачът беше твърде изплашен да излезе на пресечката при всичките тези сирени, които виеха наоколо.

Арчи се втурна през улицата към шофьора на таксито. Шоу вдигна глока, прицели се и стреля по него. Той дори не се обърна, а посегна към вратата на таксито, с беретата в ръка. Вдигна оръжието и застреля таксиджията, докато онзи се обръщаше да погледне към силуета, който изведнъж бе изникнал до прозореца му. Един изстрел. Кракът на шофьора отпусна педала на спирачката. Таксито поднесе и се блъсна в колата, паркирана до бордюра, двигателят замря.

Шоу се затича натам с всички сили. Арчи измъкна трупа от таксито, скочи вътре и включи двигателя. Таксито обаче не помръдна.

Шоу прекоси улицата.

— Стой! — изкрещя той.

В този миг двигателят запали. Шоу вдигна глока, но Арчи натисна газта. Детективът спря и се прицели в таксито, ала чу зад себе си скърцане на спирачки и плъзгане на гуми по асфалта и се обърна. Една синьо-бяла кола се приближаваше по инерция към него. Той вдигна настрани свободната си ръка, пристъпвайки назад, но не беше достатъчно бърз. Патрульът го блъсна в левия хълбок, отпращайки го върху капака. Главата му се удари в предното стъкло. Останал без въздух, Шоу се превъртя и падна на платното. Помъчи се да запази съзнание, дишайки дълбоко. Чу как колата продължи напред и ченгетата отвориха вратите.

— Аз съм ченге — изпъшка той. — На служба съм. На служба съм... — Помъчи се да се изправи на крака и да извади значката си

пред двамата униформени полицаи, които се втурнаха към него с насочени пистолети.

Накрая отчаяно вдигна значката си, надявайки се, че няма да го застрелят. Спомни си онази нощ, когато едни други ченгета за малко да го убият на улицата в Бруклин.

Чу как единият полицай изрева:

— Не стреляй! Ченге е.

Шоу усети как нечий ръце го повдигнаха.

— Той е в онова такси! Дръжте онова такси!

— Добре ли сте? — попита униформеният.

— Влизайте в патрулната кола. Не изпускайте шибаното такси — повтори Шоу.

Сякаш мина цяла вечност, докато влязоха в патрулната кола. Таксито на Арчи вече беше набрало скорост и отминало три-четири пресечки нагоре по улицата, преди ченгетата да се понесат след него.

Арчи чу сирените и кракът му натисна докрай газта. Не можеше да различи откъде идват. Единствената му мисъл беше да се измъкне от района, да увеличи разстоянието между себе си, онзи бар и сирените. И тогава мерна в огледалото мигащата синьо-червена лампа зад себе си.

— По дяволите!

Блъсна яростно волана с юмрук. И тогава забеляза момичето. На около половин каре пред него. С ученическа раница на гърба. Пързаящо се на летните си кьнки, маневриращо по улицата, отбягвайки тесните тротоари и бордюри.

Арчи се усмихна и натисна още по-здраво вече стигация почти до пода педал на газта.

Шоу и ченгетата чуха сблъсъка и писъка едновременно. И после видяха телцето, вече отпуснато, да излита нагоре в дъга, ударено с такава ужасяваща сила, че прелетя над покрива на колата, подскочи и се плъосна на пътя им.

Ако Шоу шофираше, сигурно щеше да мине направо през тялото, без да спре. Но не и полицаят, който караше. Той рязко удари спирачките. Внезапното спиране отхвърли Шоу назад. Той се надигна само за да мерне за последен път жълтото такси, завиващо надясно.

Двете ченгета изхвърчаха от колата да видят момичето.

Шоу се пресегна напред, пръстите му се добраха до радиото на патрулната кола и той отчаяно натисна бутона. Със сетни сили събщи да спрат всички таксита в района. Опита се да надвика какофонията от статичен пукот и дрънкане в полицейския ефир. Повтори съобщението отново и отново, знаейки, че е безполезно. Най-сетне се предаде и се отпусна назад на седалката.

46.

Тони Импелитери седеше на пода, опрял гръб в стената. Беше покрил лицето си с окървавена салфетка. Двама медицински работници се занимаваха с него, почиствайки и превързвайки раните от куршуми в ръката и в крака му.

Бяха минали десетина минути, когато Лойд Шоу успя да се върне с куцане в опустошения ресторант. През това време улицата и заведението се бяха изпълнили с ченгета, медицински екипи и детективи. Даваха първа помощ на ранените и отнасяха загиналите.

Шоу си проправи път към Импелитери.

— Много ли е зле?

— Адски! Кажи ми, че си го спипал, Шоу! Хвана го, нали? Някой трябва да го е спипал. Кажи ми, че някой е хванал тоя педал!

— Не.

— Боже мой, мамицата му!

Шоу извърна глава от Импелитери и се огледа за Уолтър Уонг. Той също седеше на пода, опрял гръб в бара, изпружил крака, все още с блуждаещ поглед. Не забеляза кръв по него, освен няколко пръски по яката и предниците на бялата му риза.

Помещението вонеше на барут и изпражнения. Поне един от мъртвите се беше изпуснал, издъхвайки. И сякаш положението не беше достатъчно гадно, та Шоу чу някой и да повръща.

Все още не беше видял Джеймс Спърлинг. Той присви очи към друга група ченгета и медици и забеляза мършавото тяло на Спърлинг, сгърчено между две маси. Някакъв висок мъж в костюм правеше огледа. Шоу се затътри натам. Спърлинг изглеждаше по-мъртъв от всеки мъртвец, който бе виждал през живота си. Лицето му и приживе не беше особено изразително. Сега, вече мъртъв, всичките му мускули се бяха отпуснали и устата му се беше отворила леко надолу, сякаш издъхвайки беше пуснал едно последно „О“.

Шоу се взря в мъртвия мъж. Не каза нищо и не се опита да се приближи повече. Не смяташе, че има право да променя каквото и да

било в смъртта, която бе споходила Спърлинг.

Издърпа един стол и седна недалеч до тялото. Огледа се, мъчейки се да прецени колко убити има. Видя труповете на Санчес и Хектор. Видя и още една група близо до задното помещение и предположи, че се занимават с някой пострадал клиент, без все още да знае, че там лежеше тялото на убития Леон Блум.

Някой помогна на Уолтър да се изправи и той пристъпи към Шоу. Отпусна се съкрушено на един от столовете с вид на човек, който е забравил собственото си име. Примигна, преглътна и продължи да се визира в нищото, без да промълви нито дума.

Медицинският персонал беше стабилизирал Импелитери. Поставиха го на носилка. Докато го откарваха, той видя Спърлинг, напъна се да се надигне въпреки пристегналите го колани и изрева:

— О, Джеймс, Джеймс...

Шоу съобрази, че до този момент Импелитери не беше разбрал, че Спърлинг е застрелян. Когато носилката премина близо, Импелитери посегна към тялото на Спърлинг. Медиците се помъчиха да го задържат. Той се надвеси от носилката с изкривено от болка лице и повторно простена:

— О, Джеймс, Джеймс...

Беше целият облян в кръв. Спърлинг също. Шоу скочи на крака, стисна ръката на Импелитери и промълви:

— Не, недей, Тони. Той си отиде.

Импелитери понечи да се освободи, но силите му бяха на привършване.

— Пусни ме. Пусни ме, по дяволите!

— Не, недей, Тони.

Импелитери изрева към медиците:

— Почакайте, по дяволите, почакайте!

Шоу се изправи пред него, блокирайки пътя му към Спърлинг. Импелитери вдигна очи, осъзнавайки, че Шоу нарочно беше застанал между него и мъртвия му партньор, но без да разбира защо. Стисна ръката на Шоу и той я постави обратно на носилката и я задържа там, помагайки на санитарите да го изнесат навън.

— Какво, за бога, правиш?

— Свърши се, Тони. Остави.

Импелитери погледна още веднъж назад към Спърлинг, после се вкопчи със здравата си ръка в Шоу и го придърпа към себе си, взирайки се в него със здравото си око, пламнало от гняв и омраза.

— Хващаш този скапаняк, Шоу! Хващаш го и го убиваш, мамка му! Чу ли ме? Мамицата му, застрелваш го като шибан пес, какъвто е всъщност. Просто го убиваш...

Шоу стисна китката на Импелитери и той най-сетне се отпусна на носилката.

Детективът остана на прага на ресторанта с изкривено лице, гледайки как го откарват. Искаше да му обясни защо не можеше да му позволи да докосне Спърлинг, но осъзна, че моментът не е подходящ.

Името на мъртвия се бе появило в списъка с детективи на Де Лука, защото Джеймс Спърлинг имаше СПИН. На Джеймс му беше ясно, че няма да мине много време, преди колегите му детективи да разберат, че е серопозитивен. И знаеше, че това щеше да бъде краят му. В полицията винаги е имало хомосексуалисти сред ченгетата. И Спърлинг знаеше, че той не е единственият със СПИН, но можеше да предположи какво щеше да последва, когато се разчуе. Вече бе преживял прехвърлянето на стрелковия полигон. От тук нататък щеше да става само още по-лошо. Нямаше да му кажат директно. Но изолацията и отхвърлянето щяха да се задълбочат. Бавно, неотменно, като самата болест, Спърлинг знаеше, че в един момент ще се окаже съвсем сам, работещ някъде на някаква административна служба, нямаща нищо общо с работата на един детектив.

Затова беше приел предизвикателството на Де Лука. Само Шоу знаеше защо — защото то предлагаше на Спърлинг възможността да умре достойно, както се полага на едно истинско ченге. Да загине при изпълнение на служебния си дълг. С колегите ченгета, сражаващ се рамо до рамо с тях.

Шоу хвърли последен поглед към суматохата, кипяща зад гърба му, след което излезе навън. Вдигна един преобърнат стол и седна. Думите на Импелитери отекваха в съзнанието му, но нещо сякаш се бе откъснало от него, заменено от хладина и безразличие, от болезнена празнота. Той си представи как дърпа спусъка по Арчи Рейнолдс и не изпита нито помен от разкаяние, камо ли от неохота.

Импелитери си беше отишъл. Мейсън си беше отишъл. Спърлинг си беше отишъл завинаги. Уолтър изглеждаше толкова

изчерпан, че също изглеждаше извън строя.

Бяха толкова близо, а сега всичко се бе превърнало в пълен, окончателен провал.

И сякаш за да стане още по-лошо, до бордюра спря черен немаркиран автомобил и от него излезе Албърт де Лука.

Шоу остана седнал и изгледа с пълно равнодушие приближаването му.

Шефът закричи по тротоара, облечен в тъмен костюм, бяла риза, синя вратовръзка на шарки акцентирани в жълто, позволявайки на почти неиздрасканите кожени подметки на обувките си да докоснат тротоарната настилка.

Албърт де Лука, кралят на следствието, помисли си Шоу. Дори сред тази кървава воняща гмеж.

Де Лука забеляза Шоу, докато минаваше покрай него, погледна го косо и каза:

— Не ставай.

Шоу забеляза колко бяла изглеждаше ризата му и колко стилна бе вратовръзката му, изрядно защипана със златна игла под възела, за да пада елегантно върху безупречната риза, твърде изискана и чиста за такова място, където нещо гадно можеше лесно да я опетни.

Детективът седеше и продължаваше да мисли как Де Лука ще издраска кожените подметки на лъснатите си до блясък обувки. Може би дори щеше да нареже токовете им върху всичките тези счупени стъкла. Със сигурност щеше да ги изцапа с това, по което стъпваше. Жалко за обувките.

Изчака навън, докато Де Лука, шефът на детективите, накара своя помощник да се разшава. Движещият се труп, Конклин, увисна на прага, за да надзирава кой има право да влиза в бара, докато екзалтираният Де Лука ощастливява мъртвите и ранените с присъствието си. Поне тези, които бяха останали.

Шоу сметна, че е твърде късно просто да стане и да си тръгне. Какво пък. Ако Конклин се опита да го спре, той просто ще го удари през лицето и ще го избута от пътя си.

Нещо в апатичното лице на този надут полицейски началник силно безпокоеше Шоу. Вездесъщият организатор. Човекът, който придвижваше хода на нещата. Първопричината на злото, което се беше

развихрило около Де Лука, човекът, който беше предизвикал събитията, довели до касапницата в ресторант „Слейдс“.

Шоу се замисли за кървавата баня вътре, за двойната игра на Леон Блум и на недвижими имоти „Арбър“, за исканията на Де Лука, за натиска, за преплитането на интереси. Замисли се как всичко това бе довело дотам, че ченгета като Спърлинг, Импелитери и Мейсън да платят за него — да ги стигнат куршумите и да потънат в собствената си кръв, когато адът се развихри.

В този момент Шоу вероятно беше в състояние да застреля Конклин, само ако посмееше да го провокира с нещо. В този момент той беше готов да застреля всеки, изпречил се на пътя му.

Насили се да извърне очи от Конклин и се взря в екипа, правещ оглед на престъплението — медицинските служители и униформени ченгета, плъпнали навсякъде наоколо.

Видя как Де Лука се насочи към една маса наблизо. Сега дяволът щеше да го изгледа сардонично и да му съобщи, че с него е свършено. Майната му, каза си Шоу. Майната им на всички!

Де Лука изглежда го беше прочел изписано на лицето му, когато придърпа стол и седна на масата срещу него. Той видя пред себе си човек, стигнал до ръба, на който не му пукаше повече какво говори или с кого говори. Или който бе готов да го застреля, след като му съобщеше решението си.

Но Де Лука не беше стигнал до поста шеф на детективите с глупост и боязън. Той притежаваше силно развит инстинкт и безскрупулна натура. Беше достатъчно умен, за да съобрази нещата и да заговори на Шоу спокойно.

— Как си, детектив Шоу? Медицинският екип прегледа ли те?

— Само съм понатъртен тук-там. Няма с какво да ми помогнат.

— Трябва да се приберете у дома.

— Какво значи това? На буницето ли ме изхвърляш? Вече съм история, а?

— Успокой се.

— Как така да се успокоя? Това ли е следващият ти ход, Де Лука? Вече приключваш с нас, така ли?

— Казах успокой се. Мога да разбера какво си преживял. Не съм дошъл тук да нагнетявам обстановката. Покривах теб и хората ти през купища трупове и ранени из цял Бруклин. Не се дръж сега така с мен.

Шоу си помисли за пистолета. После за кроше. Представи си как юмрукът му се стоварва в лицето на Де Лука. Но изведнъж нещо в главата му просветна. Моментът беше напълно подходящ Шоу да се върне към истинското си аз. Но за първи път в живота си, в миг на просветление, той избра по-добрия начин. Ръцете му останаха отпуснати, а устата здраво стисната. Шоу осъзна, че деликатното поведение на Де Лука целеше само едно: да го вкара в разговор. Де Лука не знаеше всичко, с което разполагаше Шоу.

Той си наложи да диша бавно, осъзнавайки колко близо се бе оказал до това да избълва всички обвинения и подозрения и даде воля на гнева си. Преглътна с мъка, решен да не дава на Де Лука това, за което беше дошъл.

Вместо това Шоу повтори въпроса си:

— Само попитах — аз вече минало ли съм?

Де Лука се отпусна на стола и изгледа Шоу. После пробва да подходи към него по друг начин.

— Как е Импелитери?

— Не знам. Прострелян е.

На лицето на Де Лука се изписа фалшива загриженост.

— Съжалявам. Мейсън е добре. Утре ще бъде изписан.

Като някой шибан политик, помисли си Шоу. Конклин трябва да го бе заредил с прясна информация, преди да седне тук и да говори с него.

— Аз нямах възможност и време да се свържа с него.

— Знам.

— Какво стана с Арчи Рейнолдс? — попита Шоу. — Някой залови ли го?

— Не. Подозирам, че се е измъкнал от района. Ще го намерим, бъди спокоен. Защо Леон Блум е бил тук?

— Питай него.

— Той е мъртъв. Ти откъде разбра, че той ще се среща тук с Арчи Рейнолдс?

— Чиста случайност.

— Какво?

— Разбрах и това е. Ти, какво, разпитваш ли ме?

Де Лука се облегна назад. Разбираше, че Шоу няма да му каже нищо.

— Дали те разпитвам? Погледни се само. Да, разпитвам те, защото с теб е свършено, Шоу. Ти си освободен. Прецакан. Прибирай се у дома. Иди и се скатай там, в пещерата си, докато не ти наредя да се върнеш.

— Да се върна за какво?

— Ще ти кажа.

Де Лука прояви разум да не му го каже. Не искаше точно сега да рискува да тласне Шоу към ръба. Не и докато седеше тук, пред него. Твърде мръсен номер щеше да бъде.

На Шоу не му пукаше. Толкова му беше писнало от Де Лука, колкото и на Де Лука от Шоу.

— Той се измъкна с такси.

— Кой?

— Арчи Рейнолдс. Намериха ли таксито?

— Не мисля.

— Може да е навсякъде.

— Какво толкова може да направи, по дяволите? — Де Лука хвърли някакъв оцапан с кръв плик на масата. — Знаеш ли какво е това?

Шоу погледна бегло към плика.

— Беше в джоба на Блум — каза Де Лука.

Шоу не отвърна нищо, но предположи, че картите и ключовете имаха нещо общо с парите на Арчи.

— Знаеш ли какво е това?

— Мога само да предполагам — отвърна Шоу.

Де Лука стана и погледна за последен път Шоу.

— Довиждане, детектив. Прибирай се вкъщи.

Вкъщи, помисли си Шоу. Какво всъщност значи „вкъщи“?

47.

Преди да си тръгне, Лойд Шоу се върна в ресторанта и взе бутилка „Джак Даниълс“ от рафтовете на бара, една от малкото, които не бяха пръснати от куршуми.

Никой не понечи да го спре. И никой не го спря, докато отпиваше от нея, карайки към Манхатън.

Но когато влезе в жилището си, върху креслото му лежеше нещо, което го накара да остави шишето.

Тя знаеше къде да го остави, за да го види лесно.

Беше една от нейните папки за правни документи, със синя корица. Шоу мразеше сините корици. Те винаги предвещаваха неприятност.

Не изпита никакво желание да чете документите. Дори не ги докосна. Но върху тях Джейн беше оставила бележка, в която той се зачете.

„Скъпи Лойд,

Това нещо отдавна стоеше в списъка ми. Нали знаеш, че обичам да си правя списъци. Навик. Първо ми беше в списъка наум. После, преди много, много месеци, го записах на хартия. Когато си правя нов списък, прехвърлям онова, което не съм свършила от стария. Взemanето на документите за развод се местеше от списък в списък, Лойд. Непрекъснато отлагане. Но най-сетне го направих. Отървах се от това бреме. Може би тази последна седмица най-сетне ме подтикна да го направя.

Ти през това време или отсъстваше, или се държеше все едно че не съществувам. Не мога да продължавам да се притеснявам за теб, Лойд. Не ми действа никак добре. Това е период от живота ми, с който трябва да скъсам. Налага се. И заради двама ни. Предполагам, че бих предпочела да

ти връча документите лично. Но както вече казах, ти напоследък изобщо не се мяркаш тук. И очевидно не работиш в Първи полицейски, така че не можах да те намеря и там.

Налага се да обсъдим въпроса с жилището. По закон (знам, че много мразиш тази фраза), то до голяма степен ми принадлежи, тъй като по-голяма част от парите за него бяха мои. Но аз си давам сметка за целия труд, който си вложил в него, и то струва нещо. Имам предвид трудът, разходите по благоустройството и всичко останало. Така че трябва да поговорим. Доколкото разбирам, ти сам няма да можеш да изплащаш вноските по ипотеката, така че, предполагам, ще трябва евентуално да изкупя твоя дял. Разберем ли се веднъж по тази точка, останалото лесно ще го придвижим. Нека да поговорим.

Джейн“

Шоу задържа бележката в ръката си, но отказа да я погледне повече, след като я прочете.

Период от живота ѝ, с който трябвало да скъса. Моят труд бил струвал нещо. Нещо? Колко?

Бележка. На нея дори не беше ѝ стискало толкова, колкото на Де Лука. Той поне му каза в лицето, че е свободен и не му трябва повече.

Той поклати глава при спомена за арогантността ѝ. Тя беше толкова самоуверена, че си въобразяваше, че може да диктува условията и да го напътства какво да прави. Или може би, ако лично бе изговорила всички тези неща, които беше написала, те нямаше да прозвучат толкова безсърдечно. А Шоу щеше да кима мълчаливо и накрая да се съгласи. Да се премести на север в Масачузетс и да се приюти сред спокойствието, тишината и картините си с чаша „Джак Даниълс“ в ръка.

Всички искаха да се махне.

Той постави бележката върху студеносиния пакет документи и се замисли за Джейн. Бедната! Какво ли бреме беше станал за нея. Да се мотае в тези нейни списъци толкова дълго, да се мотае в живота ѝ. Тя обаче щеше да му плати, за да напусне. Колко мило от нейна страна.

Така всичко ще бъде наред. По-честно някак си. По-малката от двете злини. Същото онова проклето оправдание, белязало всички неуспехи в скапания му живот, включително брака му, оказал се пълен провал, и съсипания живот на всички онези нещастници от „Ню Лотс“.

Шоу извърна очи от белите страници. Не искаше дори да си помисли какво ще му коства да подпише този малък заплашителен документ.

Тръгна към банята, като започна да свлича дрехите от себе си, хвърляйки ги по пода.

Под пречистващите водни струи пак си каза майната му. Едно жилище и толкоз. Каквото и да е било някога, те двамата вече не значеха нищо един за друг. Нека да си го запази.

Загърна се в хавлиения халат, извади портфейла си и откри визитната картичка на Джъстин. Обади се в апартамента ѝ. Никакъв отговор. Нямаше дори телефонен секретар. Погледна часовника си. Десет без малко. Позвъни в общинския център. Лицето, което се отзова му каза, че в момента Джъстин води друг разговор. Шоу спомена, че е спешно. Наистина спешно.

След няколко минути чакане и скърцане със зъби, Джъстин се обади.

— Ало?

— Аз съм, Шоу.

— О, чудех се кой ли може да е. Току-що говорих с баща ми.

— Значи си чула.

— Да. Толкова съжалявам. Един от твоите хора...

Шоу я прекъсна, сменяйки темата. Не искаше да обсъжда това с Джъстин.

— Да, да. Ти още ли си там?

— Почти привършвам. Цял ден съм тук, мъча се да намеря места за тези хора. Почти приключихме. Последните ще напуснат утре.

— Виж, Джъстин, трябва да се махнеш оттам веднага. Арчи Рейнолдс все още е на свобода. Съмнявам се, че би се осмелил да се приближи, но той е на ръба. Луд е. Те ще го хванат. Няма да трае дълго, но искам да се махнеш засега оттам. Напусни веднага „Ню Лотс“, докато всичко това не свърши.

— Добре. Само довършвам работата с няколко от моите хора, преди да ги изпратя да се приберат. Веднага затваряме. Тръгвам си

след няколко минути. Всичко ще бъде наред.

— Внимавай! Не се отделяй от охраната си.

— Не се безпокой. Ще внимавам. Кога мога да те видя? Какво става с теб?

— Не знам. Аз... Няма значение. Ти кога ще се прибереш у вас?

— След час-два.

— Добре. Обади ми се, когато се прибереш.

— Добре, мили. Ще ти се обадя.

Шоу затвори телефона и се приближи до прозореца, пренебрегвайки болката в глезена. Надникна навън към почти празния паркинг.

— Къде си се заврял, мамка му? — промърмори той.

Сграбчи телефона и набра номер на пейджър. Все още разполагаше с Уолтър Уонг. Все още разчиташе на себе си. Нямахте да се предаде.

Зачака, прехвърляйки грижливо случилото се в главата си. Всичко се свеждаше до парите. Сега Арчи имаше нужда от пари. Без тях беше мъртъв. Ключовете към неговите пари бяха в ръцете на Де Лука. Нямахте начин да се добере до сейфовете, но имаше осезателна нужда от пари.

Мина повече време, отколкото Шоу очакваше, но най-накрая телефонът иззвъня.

— Уолтър?

— Да.

— Тук е Шоу. Добре ли си?

— Да, да, предполагам.

— Къде си в момента?

— В някаква болница. Чакам да ме прегледат. Не съм сигурен...

Все още беше в шок. Личеше по говора.

— Уолтър, дадох ли ти някакви лекарства? Успокоителни? Нещо друго?

— Не, не. Аз само съм...

— Знам, като пребит си, но ми трябваш.

— Какво? За какво?

— Можеш ли да намериш телефон?

— Да, да, има някакъв телефон тук, в стаята.

— Тогава се обади на твоя братовчед в отдел „Сгради“ и го попитай дали е намерил онази информация за недвижими имоти „Арбър“.

Последва дълга пауза. Шоу си помисли, че Уонг може съвсем да се е унесъл. Или че събира кураж да му каже да върви на майната си.

Най-сетне Уолтър отговори:

— Какво? По дяволите, Шоу! За какво ти е?

— Блум е мъртъв. Може би Арчи е тръгнал по следата. На него му трябват парите. И предполагам, той все още смята, че недвижими имоти „Арбър“ или този, който стои зад фирмата, му дължи парите. Това е единственото на което разчитам, Уолтър.

— Нямаме нищо.

— Уолтър, само това. Само направи това и край!

— Аз дори не знам дали ще го намеря.

— Пробвай. Опитай у дома му. Не знам как ще го направиш, но просто го намери.

— Какво каза Де Лука? — попита Уолтър.

— Майната му на Де Лука! Не ме оставяй сега, Уолтър. Направи само това последно нещо. Добери се до информация за недвижими имоти „Арбър“.

— Аз не съм дезертър — изстреля в отговор Уолтър.

— Тогава го направи.

— Добре, добре...

— Обади ми се като намериш нещо.

— Окей.

Шоу затвори.

„Какво правя аз, по дяволите — зачуди се той. — Не мога ли просто да нарежа всичко и да се махна?“

Отговорът беше „не“. Всички можеше да са приключили с Лойд Шоу, но Лойд Шоу не беше приключил с Арчи Рейнолдс.

Той се изтегна в леглото. Умираще за сън. Иначе нямаше да е в състояние да продължи. Затвори очи. След минута беше потънал в дълбок, безпаметен сън.

Когато телефонният звън отново го върна към действителността, можеше да са минали десет минути или десет часа. Няколко мига Шоу

нямаше представа нито за времето, нито за мястото. Пресегна се за телефона, очаквайки да чуе гласа на Уолтър, гласа на Джъстин — всеки друг глас, но не и този, който чу.

48.

Арчи Рейнолдс беше подкарал бясно таксито, провирайки се на зигзаг по еднопосочните улици, като се мъчеше да се отдалечи колкото се може повече от воя на сирените, докато не се озова на странична улица. Той забави, без изобщо да знае къде се намира, но убеден, че трябва незабавно да се отърве от таксито.

Спря до бордюра и се измъкна навън. Намираще се на не повече от десетина метра от метростанцията на ъгъла до зала „Бъро“. Паркира таксито, добра се до ъгъла и изчезна в подземната станция.

Като се изключи едва доловимата миризма на кръв от тъмните му панталони и леката драскотина на главата, Арчи изглеждаше почти нормално. Той слезе бавно по стъпалата с намерението да се смеси с рехавата тълпа на перона.

Сега, след като успя да се измъкне от бойното поле, той започна да мисли как го бяха разкрили. Кое беше онова шибано ченге? Вече на два пъти го изненадваше от засада. „Само ми се покажи още веднъж, педераст, и си мъртъв! Гарантирам ти го“, закани се наум той.

Купи си билет и слезе по най-близкото стълбище до платформата на метрото. Нямаше никаква представа кой влак минава през тази станция и накъде отива. Надвеси се над релсите и надникна в тъмното, изгаряйки от нетърпение влакът да се появи.

Отдалече забеляза светлините на приближаващия се локомотив.

— Хайде, педераст, давай!

Влакът идваше, все по близо и по-близо.

Изведнъж Арчи дочу пращенето на полицейски радиостанции над главата си. От другата страна на станцията долови стъпките на тичащи хора и пращенето на още радиостанции.

Той сниши глава между раменете си и пристъпи към идващия влак. Постара се да не извъръща лице към другата страна на станцията, но с ъгълчето на едното си око забеляза първия слизащ по стъпалата полицаи. Влакът почти беше стигнал платформата от неговата страна. Още един миг и щеше да го прикрие от погледа на ченгетата.

— Хайде, по дяволите, хайде!

Ала тъкмо преди да навлезе в станцията той зави наляво, сякаш за да изиграе лоша шега на Арчи, и се понесе към друга платформа.

Арчи изпсува и се затича към края на платформата, наблюдавайки как влакът завива наляво и се отправя към друг сектор на подземния терминал. Той стигна до края на платформата и скочи на релсите, изоставил всякаква предпазливост. Затича през релсите, докато не се добра до далечния край на платформата за северната част на Манхатън. Ако само го забележеха как тича между релсите — край!

Влакът „Север“ навлезе в станцията. Арчи се вкопчи в мазния ръб на платформата и се набра нагоре. Вратите се отвориха. Проехтя познатия звън, после вратите започнаха да се затварят. Арчи се хвърли и успя да се хване за последната врата на вагона, преди да се е затръшна под носа му.

Водачът забеляза червената предупредителна светлина. Натисна бутона и вратите се отвориха за миг. Беглецът се провря и влезе във вагона. Вратите се плъзнаха обратно и влакът потегли към Северен Манхатън. Той се отпусна на една от празните седалки.

Арчи беше забелязал камиона за химическо чистене при първото си посещение в жилищната сграда на Джъстин. Опита се да си спомни по кое време го беше видял. Погледна часовника си. Десет и пет. Може би имаше шанс.

Веднага щом зави по Хорейшо стрийт, той се огледа дали камионът за химическо чистене или колата с охраната на Джъстин Бъртън бяха паркирали пред сградата. Не ги видя.

Продължи да крачи покрай парадния вход на жилищната сграда на Уест стрийт. Сякаш по поръчка камионът за химическо чистене се появи, на път към горната част на града. Мъжът се усмихна.

Когато камионът забави, за да завие по Хорейшо стрийт, Арчи просто пристъпи пред него, вдигна ръка и се усмихна в отговор.

Може би, ако Арчи беше по-гаден наглед, по-едър или заплашителен, корейчето зад волана щеше да мине покрай него или да даде заден и да се разкара бързо от мястото. Но Арчи изглеждаше добре облечен и дружелюбен. Кръвта по тъмните му панталони не личеше. Така че Еди Ли спря.

Еди се гордееше със своята учтивост и трудолюбие. Той се стараеше да не бъде рязък и груб като повечето корейци, работещи в ателието за химическо чистене. Никой портиер досега не бе имал проблеми с Еди. Арчи също.

Един бърз изстрел, насочен към шофьорската седалка, две карета шофиране до близкото пазарище за месо, където напъха тялото на Еди под голям метален купол на който пишеше „РАЗВАЛЕНО“, и Арчи вече беше готов да прибере Джъстин. Куршумът беше заседнал в черепа на Еди, така че дори нямаше много кръв в шофьорската кабина на камиона.

Той подкара към служебния вход на жилищната сграда на Джъстин, паркира камиона, после измъкна голяма количка за мръсно бельо, върху която беше закрепен кош. Внимателно подбра чистото бельо, предназначено за комплекса „Уест Коуст“ и подкара количката към предния вход.

Когато портиерът попита какво е станало с Еди, Арчи му отвърна:

— Болен е. Извикаха ме от другото ателие да го заместя.

— И друго ателие ли имат?

— Аха. Даже две. Едното на Уошингтън Хайтс, другото в Мидтаун.

Портиерът се намръщи, но Уошингтън Хайтс като че ли обясняваше защо са извикали чернокож да замести Еди.

Той прегледа бельото и се увери, че имената и адресите на наемателите са верни. Дрехите бяха за „Уест Коуст“, а следователно и Арчи.

Портиерът го остави да вземе пакетите, принадлежащи на живущи в „Уест Коуст“, и да ги постави в коша зад бюрото му. Дори му помогна да натовари торбите с мръсно бельо обратно в количката. После Арчи прилежно се запъти към служебния изход, като мина покрай няколкото асансьора, водещи към апартамента на Джъстин.

Ако портиерът наистина беше обърнал внимание, щеше да забележи на екрана на видеокамерата при асансьорите, че Арчи взема асансьора към осмия етаж, вместо да излезе през служебния изход. Но той дори не погледна към проклетия екран.

Арчи знаеше, че е твърде вероятно Джъстин да живее на осмия етаж. Спомняше си кои лампи бяха светили онази нощ. Но беше

длъжен да провери.

Когато се озова на осмия етаж, той награби няколко пакета дрехи и започна да чука по вратите на апартаментите, докато нечий глас не му отговори зад поредната заключена врата. Арчи знаеше, че обитателят го наблюдаваше през шпионката на вратата.

— Химическо чистене. Дрехи за Бъртън.

Каза го много дружелюбно.

— Тук не живее Бъртън — отвърна женски глас. — Не е ли доста късно за доставка?

— Сега доставяме нощните пакети. Просто ги донесох вместо портиера.

Жената въпреки това не отвори вратата, но отговори:

— Сгрешили сте. Бъртън е от другата страна на коридора. Осем-Д.

— О, благодаря. Благодаря ви. Извинете.

Арчи се усмихна, обърна се и звънна на Осем-Д, знаейки, че Джъстин не си е вкъщи, но за да види и чуе съседката отсреща, че се опитва да предаде доставката.

Арчи изчака секунда-две, след което подкара количката си обратно към асансьора.

Двадесет минути по-късно вратите на асансьора на осмия етаж се отвориха. Джъстин излезе от кабината, придружена от единия детектив от тричленната ѝ охрана.

Като повечето работещи жени, завръщащи се у дома, ръцете ѝ бяха пълни с покупки. Носеше куфарче, дамска чанта, пазарска торба, пъхната и в нея поща и връзка ключове.

За нейно нещастие тя наведе глава, мъчейки се да улучи ключа за входната врата на жилището си и не видя Арчи. Детективът обаче го видя в коридора до количката с бельо. Изглежда го подозрително, но само за миг. Арчи вдигна ръка и го застреля право в междувеждието.

Точно в този момент Джъстин се обърна, с пълни ръце, смутена и объркана. Арчи я удари с юмрук в слънчевия сплит, с достатъчно сила да прати в нокаут деветдесеткилограмов мъж. За крехката женска фигура на Джъстин ударът беше достатъчно силен, за да спре пулса ѝ за две секунди, да парализира диафрагмата ѝ и тя да изпадне в безсъзнание.

Арчи я изрита в тила, просто за всеки случай, после я сграбчи през кръста и я вдигна. Тежестта ѝ го накара да изпусва. Той пхна коляно под лявото ѝ бедро и успя да я тръшне в количката с бельо.

— Шибана кучка!

Стисна отново юмрук, стовари го в лицето ѝ и се изплю върху него.

— Кучка!

Уталожил малко гнева си, той събра куфарчето, бакалските стоки и пощата и захвърли всичко, с изключение на ключовете, в количката, целейки се в лицето на Джъстин.

Откри ключа за апартамента ѝ, завлече вътре мъртвото ченге и го просна на пода. Точно тогава полицейската радиостанция изпраща.

— Всичко наред ли е, Фил?

Арчи измъкна апарата от джоба на мъртвия детектив, натисна бутон „предаване“ и произнесе с възможно най-добрата имитация на говор на бял човек:

— Да-а. Всичко е наред.

— Окей — беше отговорът, който последва.

„Окей, педераст такъв“, каза си наум Арчи и натика радиостанцията в задния си джоб.

После затръшна вратата и стисна дръжката на количката. Джъстин беше паднала на хълбок, почти по гръб, краката ѝ стърчаха, полата ѝ се беше вдигнала до кръста, разкривайки дългите ѝ крака, обути в ефирни чорапогащи. Арчи дръпна левия ѝ крак и надникна между бедрата. Беше безпомощна и гротескно разголена — по-лошо, отколкото да е гола.

— Ще ми бутнеш, кучко, няма как.

Той сгъна дългите крака на Джъстин и ги напъха в количката, покри я с денковете мръсно бельо и я вкара в асансьора.

Асансьорът го свали до партера, без да спира. Арчи и количката му за химическо чистене завиха, минаха по коридора и излязоха през служебния изход за по-малко от минута.

Двамата полицаи, останали пред входа на Джъстин, само мярнаха излизания през служебния изход на улицата камион, който откарваше дъщерята на полицейския шеф пред разсеяните им погледи.

49.

Когато Лойд Шоу най-сетне вдигна слушалката на звънящия телефон, очаквайки да чуе гласа на Джъстин Бъртън или на Уолтър Уонг, в ухото му прозвуча скръбният глас на лейтенант Конклин.

— Задръж за шефа.

Неочакваното обаждане така обърка Шоу, че му се стори да чува „Слава на шефа“. Дори докато чакаше да го свържат с Акулата, той не успя да се разсъни достатъчно, за да го отреже.

— Шоу, Де Лука е.

— М-да.

— Буден ли си?

— Почти.

— Яви се в кабинета на шефа. Веднага!

— Какво?

— Чу ме. Тръгвай към Първи полицейски. Яви се в кабинета на шефа.

Шоу се събуди окончателно.

— Защо? Какво има?

— Просто го направи. Ще разбереш, когато стигнеш там.

Шоу се изправи, едва сега проумял чутото.

— Чакай, чакай малко, какво става, по дяволите?

— Ще разбереш, когато отидеш там. Побързай!

— Каж ми защо трябва да ходя там или просто забрави.

— Шоу...

— Ти ми каза, че съм освободен. Прати ме вкъщи. Какво става, мамка му?

— Шоу, просто стани и иди веднага там!

— Трябва ли ми адвокат?

— Не, не ти трябва адвокат. — Последва пауза. После Де Лука каза: — Арчи Рейнолдс е отвлякъл дъщерята на шефа. Ти си в списъка на исканията му. Отвън пред сградата те чака една синьо-бяла кола. Тръгвай веднага!

Телефонът замлъкна, както и нещо в душата на Шоу.

Гърдите му се свиха, гърлото също. Ледена тръпка пролази в стомаха и в слабините му. Усети, че не му достига въздух.

Потърка лице, за да се освободи от мъртвешката хватка, която изведнъж го бе стиснала за гърлото. Седна, после се насили да стане и сърцето му лудо заби от усилието.

Той промърмори едно „не“, което премина във вик. Остави безсилен потока страх, тревога и ярост да изригне навън. Раздвижи се, намери дрехите си, облече се, награби ключове, пари, оръжие, клетъчен телефон, полицейска радиостанция, бигър и екипировка, мъчейки се да се движи бързо и в същото време да не забрави нещо, което можеше да му потрябва. Допълнителни боеприпаси, помисли си той. Не, не, те ще го снабдят с всичко необходимо. Но въпреки това се хвана как рови в долното чекмедже на дрешника, за да намери някой резервен пълнител за глока.

Отказа се да търси пълнител. Нямахше време за нищо друго. Не трябваше да се бави нито миг повече, иначе щеше да започне да крещи.

Синьо-бялата кола, с мигаща сигнална лампа и светнати фарове, наистина го чакаше долу. Той се плъзна на предната седалка, все още неспособен да мисли, но поне напълно буден. Как го е направил? Какво се е случило? Преди колко време? Как, по дяволите, е успял при цялата тази охрана? Въпросите изникваха един след друг в ума на Шоу и всеки от тях усилваше още повече яростта и страха му.

Десет минути по-късно той премина през лабиринта от коридори на Първи полицейски участък. Един служител от администрацията, чиято лична карта висеше на врата му, го посрещна и придружи до асансьора, водещ направо до офиса на полицейския шеф.

Шоу най-сетне се почувства на себе си. Полагаше усилия да не мисли за Джъстин. Съсредоточи се над това да изтласка образа ѝ от съзнанието си, да потисне чувствата си към нея. В противен случай те заплашваха да парализират действията му.

Погледна си часовника. Наближаваше полунощ. Беше спал едва два часа. Незабавно го прониза мисълта, че в този момент можеше да бъде с Джъстин. Представата за нея, застанала на прага на жилището си, усмихната очаквателно, разкъса сърцето му. Шоу се спря навреме. Забрани си да мисли за нея и да храни повече илюзии.

Когато пристъпиха в просторния офис, детективът усети, че е постигнал самоконтрол. Това, което видя, не го изненада особено. Вътре цареше хаос. Помещението гъмжеше от полицейски персонал, цивилни и служители от системата на правораздаването. Разни началници крещяха въпроси и даваха нареждания, изпращайки по задачи подчинените си. Други просто си стояха видимо незаети с нищо. Като че ли никой не контролираше положението.

Шоу забеляза капитан Парнъл и неколцина от бившите си партньори от отдел „Углавни престъпления“ в ъгъла. На тях се възлагаха случаите с отвлечения, но изглежда все още никой не бе прибягнал до услугите им.

Поне два екипа от отдел „Техническа осигуровка“ се движеха из помещението, инсталирайки допълнителни телефонни линии и устройства за свръзка и запис.

Командващият личната охрана на полицейския шеф стърчеше навъсен близо до групичка свои подчинени. Сред просторния офис се виждаха още униформени началници и цивилни секретари. Двама командири от СВТ^[1] също бездействаха в очакване да им наредят да предприемат някакви действия.

Шоу забеляза дори няколко души от федералните служби. Изглежда предполагаха, че Арчи може да е преминал границите на щата, с което отвлечането автоматично се превръщаше във федерално престъпление.

Той се огледа за Де Лука и неговия помощник, но не ги видя никъде.

Наблюдаваше отстрани целия този хаос и си мислеше колко порочна е системата в такива случаи. Така не можеше да се свърши работа. Твърде много хора, твърде малко контрол и липса на истинска организация.

Шоу реши, че никой не се беше осмелил да узурпира властта на шефа на полицията, и поради това нито един от останалите шефове не бе поел командването на операцията.

Нямаше съмнение, че Арчи се кани да убие Джъстин Бъртън, но предприетата операция по залавянето му бе обречена на провал поради липсата на строга организация и контрол.

Служителят от администрацията, който го беше довел, се появи отново.

— Изчакайте тук. Ще ви извикат след минута.

Шоу кимна, без да го удостои с поглед.

Докато мъжът се отдалечаваше, той усети как бипърът запулсира на бедрото му. Присви очи към малкия екран от течен кристал, разпозна номера на клетъчния телефон на Уолтър Уонг и моментално извади телефона, за да му се обади.

Пристъпи навън в коридора и запуши с пръст лявото си ухо, за да заглуши какофонията, която цареше наоколо.

— Уолтър, къде си? Какво стана? — Едва чуваше гласа му.

— На път за Седемдесет и трети участък. Братовчед ми се обади. Събрал е куп говна за недвижими имоти „Арбър“.

— Какво е открил?

— Не знам. Дори не го е принтирал. Само е свалил няколко файла и ги е пуснал през модема до нашия компютър в Седемдесет и трети.

— Кога?

— В момента привършва.

— Кога ще имаш информацията?

— Когато стигна, трябва да е там. Не знам с какво разполага. Не знам колко време ще ми отнеме да разпечатам всичко. Ще бъда там след петнадесетина минути.

— Добре, обади ми се, когато пристигнеш. Ще оставя бипъра включен.

Шоу усети потупване по рамото. Обърна се и видя зад себе си Конклин, който го гледаше втренчено.

— Насам.

Помощникът го поведе по коридора. В дъното двамата минаха през някаква странична врата и се озоваха в по-малък кабинет.

Тук нямаше толкова хора и бе по-тихо и спокойно.

Де Лука се появи отнякъде и въведе Шоу при началника.

Уилям Бъртън седеше зад масивно дървено писалище, върху което се виждаха само телефон, касетофон и жълта служебна папка. Шоу беше виждал и бе слушал много за този човек по разни поводи. Уилям Бъртън, с благородната си осанка, внушаваща уважение, със строгия си сив костюм, синя риза и вратовръзка на райета беше самото олицетворение на полицейски шеф. Но Шоу нямаше представа дали

изобщо беше в състояние да изпълнява функциите си в този критичен момент.

Беше погълнат от съдържанието на някаква папка. Шоу реши, че това е неговото досие.

Други двама мъже в костюми стояха близо до писалището, облежани на решетката на радиатора, със скръстени ръце и здраво стиснати зъби. Шоу разпозна в единия от тях агент на ФБР, прикрепен към офиса в Ню Йорк. Предположи, че и другият е федерален агент.

Технически екип от трима полицаи седеше около сгъваема маса до отсрещната стена. Два високоговорителя, инсталирани на масата, пукаха от статичния шум. Единият от специалистите намали звука. Цивилен мъж със слушалки на главата седеше от другата страна на масата и следеше излъчванията.

Телефонът на полицията беше със специално предназначение, свързан с всички налични проследяващи и записващи устройства. Чрез него обажданията на Арчи Рейнолдс щяха да достигнат направо до шефа.

Шоу добре знаеше, че при всяко отвличане, водещият преговорите е ключовият елемент. Приемаше се, че никой роднина не би могъл да бъде в адекватно емоционално състояние, за да води ефективно преговори с похитителите. Изглежда Уилям Бъртън вече бе нарушил това основно правило.

Без обяснения или предисловия Де Лука представи Шоу.

— Господин началник, това е детектив Шоу.

Той пристъпи напред.

Мъжът зад писалището вдигна очи. Не стана, за да се ръкува. Шоу също не протегна ръка.

— Вие се занимавате с този Рейнолдс, нали? — премина направо на въпроса.

— Да.

— Той държи дъщеря ми. Знаете ли какво иска?

— Не съвсем. Може да иска пари или безпрепятствено да се измъкне от страната. Но ако наистина държи дъщеря ви, знам, че ще пусне куршум в главата ѝ в момента, в който реши, че повече няма нужда от нея. Ако не го е направил вече.

По израза на лицето на началника Шоу разбра, че никой досега не се бе осмелил да му даде толкова откровена прогноза. На Шоу му

беше все едно.

— Звучите твърде убедено.

Предизвикателството накара Шоу да отметне глава. Той погледна Бъртън в очите.

— Абсолютно сигурен съм. Арчи Рейнолдс е убиец. Чудовище. Той ще дръпне спусъка без никакво колебание. Без нито секунда колебание. За мен той не е човешко същество.

Лицето на шефа на полицията се сгърчи. Шоу не беше сигурен дали изражението му бе предизвикано от него самия, или от отговора му.

— Сигурен сте, че все още е жива?

— Надяваме се да е така — отвърна Бъртън.

— Надявате се! Говорихте ли с него? Той съобщи ли ви исканията си? — Шоу се обърна към Де Лука: — Да не искате да кажете, че сте разговаряли с него, без да изискате доказателство, че е жива?

Никой не отговори.

— Господин началник, всички знаем процедурата. Защо вие...

— Не ми дръжте такъв тон, детектив — вдигна ръка шефът. — И не ми задавайте въпроси. Тук аз задавам въпросите.

Шоу пренебрегна думите му и продължи да говори. Пристъпи напред и опря ръце върху писалището.

— Ако той се поколебае да ви даде да говорите с нея по телефона, смятайте, че е мъртва. Надявам се, че не вие преговаряте с него. Невъзможно е един родител да се справи. Дори и да е професионалист.

— Свършихте ли? — Гласът на Бъртън остана спокоен, но Шоу долови стаената в него ярост.

Шоу отстъпи назад.

— Изглежда вие сте част от неговите искания — продължи Бъртън. — Той държи да занесете парите. Трябва да чакате в офиса отпред. Останете тук и бъдете готов да изпълните указанията ми.

— Кога се очаква да се обади отново?

— Скоро. Излезте навън и чакайте.

Началникът се обърна към Де Лука смятайки, че Шоу ще се подчини на заповедта му. Шоу обаче не помръдна. Бъртън заговори на Де Лука.

— Не! — прекъсна го Шоу.

— Какво? — Бъртън отново се извърна към него, сякаш не вярваше на ушите си.

— Чухте ме. Казах, не!

— Отказвате да се подчините на заповедта ми?

— Така ще я убиете! Няма да участвам в това.

Шоу се обърна, готов да напусне. Де Лука го сграбчи за ръката.

— Шоу!

Той се извърна с лице към шефа, свил юмруци. Погледът на Шоу накара Де Лука неволно да отпусне хватката си.

Гласът на полицейския шеф прозвуча напрегнато.

— Главен детектив!

— Да, сър.

— Изведете го оттук! Вие сте прав. Той е неуправляем. Не искам да участва в операцията. Уволнен е! Приберете му оръжието и значката на излизане.

Де Лука отпусна хватката си.

Шоу хвърли последен поглед към мъжа зад писалището. Разбираше, че този човек бе решил да съхрани властта и авторитета си с цената на една грешка, която можеше да се окаже фатална. За миг му се дощя да опита отново, но Де Лука настоя:

— Хайде!

Шоу поклати глава, било от неприязън, било от съчувствие, след което излезе, следван от Де Лука.

Когато се озоваха в коридора, Шоу зави и продължи да крачи към асансьора, без да се обръща назад, без да го интересува повече нито Де Лука, нито шефа на полицията, нито който и да било друг. Стигна до асансьора и блъсна с длан бутона за надолу, изпитвайки желание да удари главата си в стената.

— Шоу! — извика след него Де Лука.

Той се извърна.

— Искаш да вземеш оръжието и значката ми? Само опитай! Давай! Искаше да ти кажа „майната ти“. Е, добре. Майната ти! Майната ви на всички. Вие ще я убиете. Той, ти, всички вие!

Асансьорът пристигна и вратите се отвориха. Де Лука набута Шоу в клетката, пристъпи след него и изрева:

— Млъкни!

Вратите се затвориха и Де Лука се извърна към него.

— Шоу, ти си прав. Добре, прав си.

Гневът му тутакси утихна.

— Имаш ли нещо, детектив? Някакви следи? Каквото и да е?

— Аз н... Не знам. Може би. Не е много.

Де Лука бръкна в джоба си и извади карта и връзка ключове.

Подаде ги на Шоу.

— Колата ми е на паркинга. Вземи я. Картата е пропуск за него.

Второ ниво под партера. Мястото е обозначено.

Вратите на асансьора се отвориха. Шоу излезе навън.

— Тръгвай и направи каквото можеш.

[1] Специално въоръжение и тактика — група за специални операции към правораздавателните органи на САЩ. — Б.пр. ↑

50.

— Хайде, кучко! Събуди се!

Арчи Рейнолдс зашлеви Джъстин Бъртън през лицето.

Болката я върна в съзнание. Бодещът, който усети, когато вдиша, я накара напълно да дойде на себе си.

— Ставай, мамка ти!

Арчи я повлече за китката по пода на фургона за химическо чистене и я измъкна на улицата. Тя се плъосна на настилката, натърти бедрото си и ожули коляно.

Той пристъпи към нея и я изрита злобно.

— Казах, ставай, мамка ти!

Едно жълто такси беше паркирано до фургона за химическо чистене, с работещ двигател и отворена задна врата. Джъстин се олюля, мъчейки се да се изправи, но се свлече на колене.

— Ставай и влизай в таксито!

Тя усети как Арчи я изрита отзад и я отпрати към отворената врата. Вдигна ръце, за да омекоти удара, но не можа да предпази лицето си от стоманения ръб. За миг ѝ причерня, после болката я върна в съзнание.

— Лягай на пода!

Преди да успее да се подчини, той я бутна между седалките и затръшна задната врата.

— Стой долу! И не се опитвай да се изправяш или да викаш, мамка ти!

Арчи подкара, а Джъстин остана да лежи по гръб долу, безпомощна над трансмисията на таксито, затиснала вързаните си ръце. Помъчи се да седне. Таксито се натресе в бабуна и тя нададе остър писък.

Изви се леко настрани и изпъшка от болка при следващото друсване.

Чу как Арчи набира номер на клетъчния си телефон. Престана да се бори, легна кротко и се помъчи да чуе разговора.

— Дайте ми да говоря с него! Веднага! — Минаха по-малко от пет секунди, преди да продължи: — Взе ли парите? Добре. Намери ли онова ченге? Добре. Предай му шибаните пари и го подготви. Ще ти кажа къде да ги донесе.

Тя чу леко бибиждане. Арчи бе изключил телефона.

Таксито внезапно сви в страни и спря. Задната врата се отвори.

Първият ритник се стовари в темето ѝ. Последваха още в раменете, лицето и гърдите. С вързани на гърба ръце, беше напълно безпомощна да се предпази.

— Сега ще трябва да научиш един шибан урок, кучко. Ще си седиш на задника кротко и ще си държиш устичката затворена, докато аз не ти кажа да проговориш.

Почти всяка негова дума беше придружена с ритник.

— Разбра ли ме, а, кучко?

— Да, да — изхлипа тя.

— Извъртиш ли ми номер, убивам те на място! Схвана ли?

— Да.

— И само как ще те убия! Ти прецака работата. Заради теб започнаха всички тия говна. Така че млъквай, мамка ти, и престани да шаваш!

— Съжалявам...

— Да знаеш само как ще има да съжаляваш.

Когато Арчи престана да я ритва, Джъстин почти бе изгубила съзнание.

— Сега ставай, мамка ти, и седни на задната седалка с наведена глава или ще те пребия до смърт.

Толкова я болеше, че не успя да помръдне.

— Ставай! — изрева той.

Тя успя някак да се намести на задната седалка, сгуши се и се предаде на болката, макар да не смееше да заплаче.

Беше ѝ счупил носа. Дясното ѝ око бе започнало да се подува и да се затваря. Две ребра на гърба ѝ бяха счупени, а челюстта ѝ като че ли беше разместена.

Ако можеше да избира, би предпочела да умре. Но и това нямаше да смири гнева, който предизвикваше у Арчи. Джъстин се бе превърнала в олицетворение на всичко, което той мразеше. Беше чернокожа личност, в каквата той не можеше да се превърне. Беше

привилегирована, образована, защитена и с достатъчно власт, за да може да му отнеме всичко, за което се бе борил и за което бе убивал. И отгоре на всичко беше жена.

Арчи Рейнолдс щеше да мрази Джъстин Бъртън, дори и след смъртта ѝ. Щеше да я мрази чак в гроба ѝ, че и в отвъдното.

Високоговорителите във вътрешния кабинет на началника на полицията замлъкнаха, но гласът на Арчи Рейнолдс като че ли продължи да отеква в стаята.

Бъртън бавно остави слушалката и вдигна глава към мъжете, събрани в кабинета му.

Спокойно, все едно че ставаше дума за банални задължения, той зададе въпроси на всеки един.

— Така. Как са организирани екипите ни?

Шефът на отдел „Полицейско разузнаване“, Уолтър Питърсън, веднага му даде отчет. На Де Лука не му убягна, че тъкмо човекът, отговарящ за детективите, допуснали похищението, беше поставен да ръководи операцията.

Питърсън се постара да звучи компетентно.

— Разполагаме с около двадесет екипа с проследяващи устройства, съсредоточени в два пункта. Единият е в Манхатън, другият в Бруклин — кварталите, в които смятаме, че Арчи е изградил мрежата си. Имаме също така около тридесет екипа със скенери, заели позиции по всички главни магистрали, в границите на петте квартала, които се опитват да засекат всяко предаване от клетъчния телефон на похитителя. Всички екипи са координирани с нашите отделения за електронно разузнаване тук. Разполагаме с още хора, готови да се включат на всеки етап от операцията.

— Как е въздушното разузнаване? — попита Бъртън.

— Твърде рисковано е да го използваме. Хеликоптерите се забелязват лесно. По-добре да го издирваме с необозначени коли.

Бъртън посочи с пръст към Де Лука.

— Искам опитен човек от отдел „Тежки случаи“, който да прилича на Шоу. Осигурете ми го. Когато дойде, да е облечен в дрехи, подобни на неговите. Тъмни панталони, кожено яке.

— Той знае как изглежда Шоу, господин началник.

— Той изобщо няма да се приближи достатъчно, за да забележи разликата.

Бъртън се обърна към Рикардо Мендес, началника на техническия отдел.

— Предавателите готови ли са?

— Да, сър.

— Погрижете се човекът на Де Лука да е на линия.

Де Лука престана да слуша, излезе от кабинета, мъчейки се да реши кой, по дяволите, можеше да изпрати на закление при един психопат убиец.

Шоу паркира скъпата кола на Де Лука на служебния паркинг на Седемдесет и трети участък и взе стъпалата до малкия кабинет на втория етаж по две наведнъж.

Уонг седеше пред компютърния екран, клатеше глава и си мърмореше нещо на китайски.

— Какво имаш? — попита Шоу.

— Мамка му! Тридесет-четиридесет страници боклук.

— Боклук? Какво искаш да кажеш?

— Не знам, форматът на текста пристигна прецакан. Текстът се е слял в един макрос, буквите са се смесили. Пълна каша! — Уонг се извърна към него. — Не знам, Шоу. Опитах се да го преформатирам по три различни начина. Ужасна бъркотия. Може да ми отнеме дни, докато го оправя.

— Каж ми да го разпечата и да го изпрати по факса.

Уонг поклати глава.

— Не знам. Доста е изнервен. Ще се наложи да се върне в офиса си.

Шоу се отпусна в стола и прехапа устни от ярост. Нямахше да си позволи да се развика на Уонг. Нямахше право. Човекът се бе опитал да направи всичко по силите си и продължаваше да прави всичко възможно.

— Не получи ли поне отчасти ясен текст?

Уонг посочи екрана.

— Искаш ли да опиташ да хванеш ти нещо? Ела и виж сам.

Шоу погледна компютърния екран. Виждаха се участъци с думи и редове, други, които мигаха, трети, в които нямаше нищо, освен безразборна смесица от символи и букви, четвърти, които представляваха само цветни ивици...

Той отново се отпусна на стола. Абсурдно беше, че бе оспорил заповедта на шефа на полицията, залагайки живота на Джъстин с тази последна, отчаяна надежда.

51.

Арчи Рейнолдс вкара таксито в паркинга на един крайпътен „Макдоналдс“ в Източен Флетбуш и остана на шофьорската седалка около десет минути, потънал в мисли.

Джъстин Бъртън лежеше на задната седалка, мъчейки се да се бори с болката. Счупеният ѝ нос се бе подул толкова, че трябваше да диша през устата. Здраво завързаните ѝ ръце също бяха започнали да отичат и се бяха превърнали в друг източник на непоносима болка.

След малко започна да избира някакъв номер по клетъчния си телефон. Началникът на полицията веднага се отзова на линията.

— Готов ли си с ченгето и с парите? Прати го на оня площад край реката близо до Батъри Парк, срещу хотел „Виста“. Да застане сам при лодките. Той и никой друг. Никакви кабели, никакви наблюдения, никакви глупости. Ако видя някой друг, освен него, тя е мъртва.

Бъртън най-сетне се престраши да поиска да говори с Джъстин.

— Трябва ми доказателство, че дъщеря ми е жива.

— Трябва ти, а?

— Да, трябва ми.

— Ей, мамка му! Нямах проблем.

Арчи вдигна телефона и я удари със заключващия лост по бедрото. Тя изпищя от болка.

— Кажи си името, кучко.

Джъстин се подчини моментално.

— Чакам — изкрещя Арчи в слушалката. — Не се ебавай, иначе ще я намериш на дъното на реката.

Викът на Джъстин изкара баща ѝ от нерви. Той успя да се овладее с огромно усилие на волята. Погледна с надежда към техническия екип и попита:

— Засякохте ли нещо? Каквото и да е? — В гласа на Уилям Бъртън се долавяше нотка на отчаяна молба.

Техническият ръководител поклати глава.

Някой започна да разгъва карти на Долен Манхатън върху дългата маса.

— Подготви човека си, но да не тръгва, преди да му наредим — обърна се началникът към Де Лука. — Господа, как ще стане размяната?

— С лодка или нещо такова. Той ще е до водата.

— Уведомете Пристанищната управа.

— Обектът се намира близо до бруклинския тунел Батъри.

— Близо е и до магистрала Уест Сайд. Би могъл да тръгне към горната или долната част на града. Или към Ню Джърси.

— Там има парк, онзи Център за Световна търговия, лабиринт от сгради, както и цял куп линии на метрото, които се съединяват на това място.

Всички реагираха, но никой не знаеше отговора.

Арчи отново сръга Джъстин със стоманения лост, този път в корема. Това не го задоволи и той се прицели ожесточено между краката ѝ.

— Те ще се опитат да ме убият, нали? — просъска той и я удари с юмрук в лицето. — Нали?

И още по-силно.

— Нали?

— Да, да!

— Точно така. — Арчи насочи върха на лоста към Джъстин. — Ще се опитат, но запомни едно нещо, кучко! Няма нищо по-опасно от един негър, дето му дреме на оназ работа, че ще пукне.

Арчи подкара колата и излезе от паркинга. Никой на този свят не можеше да има каквато и да било представа къде отива или какво смята да прави.

52.

Докато хеликоптери, лодки, мобилни отделения, детективи, служители от пътния контрол и патрулиращи полицаи се организираха да блокират Долен Манхатън, Арчи Рейнолдс шофира около пет минути и стигна целта си. Паркира таксито между две порутени сгради, скрито под някакъв навес. После пое между сградите, теглейки Джъстин Бъртън през отломки и смет, които запълваха всяко открито пространство в Браунсвил. Изчака, докато не се увери, че на улицата няма никой, после бързо я прекоси и прекрачи прага на единственото място, където никой нямаше да се сети да потърси Джъстин Бъртън — „Ню Лотс“.

Беше се добрал до заветната си цел, готов да осъществи пъкления си план, преди да напусне „Ню Лотс“ завинаги.

Лойд Шоу вече се бе отчаял. Той седеше пред компютъра на Уолтър Уонг, взираше се в подлудяващия текст на екрана, отбираше отделни думи, списъци, имена и адреси и се мъчеше да открие някаква зависимост сред всички тези разбъркани купчини цифри. Колкото повече се напругаше, толкова повече му убягваше логиката.

Уонг звънеше непрекъснато, мъчейки се да се свърже с братовчед си.

Най-сетне се умори да го прави и безсилно остави слушалката, затвори очи и главата му клюмна.

Шоу отблъсна стола си от компютърния екран. Стана, затворил очи и стиснал зъби. Плесна челото си с ръка, сякаш това можеше да пробуди някаква идея или мисъл, или късче информация, някъде дремещи дълбоко в съзнанието му.

Смесица от гняв, умора и безсилие го обгърна като мъгла. Той се сви с лакти върху коленете, стиснал глава между ръцете си.

Имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Бракът му беше приключил. Вече нямаше дом. Всичко, което той, Мейсън,

Импелитери, Спърлинг и Уонг, бяха постигнали, всички рискове, които бяха поели, за да изпълнят искането на Де Лука, се бяха оказали напразни.

Но всичко това губеше значение пред реалната заплаха да загуби Джъстин.

Шоу не беше сигурен дали това беше любов, страст или копнеж. Не знаеше дали е умора от битката, или просто акт на отчаяна необходимост да намери смисъл да живее, да успее да излезе от затворения кръг, в който се въртеше от години. Не можеше да си обясни защо, но бе сигурен, че ако Джъстин Бъртън умре, той окончателно ще загуби всичко. Щеше да настъпи моментът да захапне глока, да се оттегли в Масачузетс и да нарисува последното платно със собствената си кръв, бликнала от тила му.

Арчи предпазливо преведе Джъстин на десетина метра навътре от оградата, докато не достигна един прозорец на първия етаж на сграда Б. Скрита зад бодлив храсталак, от стената напред се издаваше дървеният еркер на пристройка, използвана преди за доставка на стоката. Арчи пристъпи, отвори прозореца, после се върна. Опря пистолета в тила на Джъстин и ѝ нареди да влиза.

Прекошиха празното помещение и излязоха през една странична врата в Ямата.

Наскоро монтирани лампи с висока мощност осветяваха двора, но двамата бяха на безопасно разстояние от кабината на пазачите при портала. Арчи бързо закрачи през Ямата, влачейки Джъстин, и влезе в сграда Д.

Сините тапи се бяха омели от нея, но ремонтните работи тук все още не бяха започнали. Коридорите все още бяха мрачни, много от апартаментите — разбити и празни, със зейнали входни врати. Докато Арчи тикаше Джъстин пред себе си към тъмното стълбище, тя усещаше под краката си хрущенето на стъкла, долавяше миризма на гнило и пробягващите насам-натам плъхове.

Двамата тихо влязоха в един празен апартамент на четвъртия етаж. Арчи избута Джъстин пред себе си с дулото на пистолета, притиснато в тила ѝ. През прозорците проникваше някаква светлина, така че Арчи успя да намери бутилката от бира с втъкната в гърлото

свещ. Запали фитила и примигващата светлина освети помещението достатъчно, но не толкова, че да привлече нечие внимание отвън.

Арчи бутна заложенката си на пода и мушна ръка под полата ѝ, но Джъстин стисна крака и му попречи да бръкне по-надълбоко между тях. Това изглежда развесели Арчи.

— Ще вземеш да ме възбудиш. Знаеш го, нали? Като си играеш така, сама ще се подмокриш. Нали, мила?

Джъстин не отговори.

Арчи посегна още два пъти към вагината ѝ, смеейки се, после изведнъж се озлоби, сграбчи горната част на чорапогащника ѝ и го дръпна надолу.

Джъстин продължаваше да стиска крака, мъчейки се да прикрие триъгълника между бедрата си. Арчи държеше беретата в свободната си ръка, но продължаваше непохватно да сваля чорапогащника ѝ.

Ръцете на Джъстин бяха завързани, но краката ѝ оставаха свободни. Тя се стегна, готова да го изрита, решена да не му позволи да я изнасили без съпротива. Но Арчи изглежда все още не бе решил да я изнасилва. Той натика пистолета в колана си, след което събра на топка разкъсания чорапогащник и затъкна устата на Джъстин.

Издърпа колана от полата на Джъстин и стегна глезените ѝ с него. После отстъпи назад.

— Така. Да не се опиташ да направиш някоя глупост, докато си върша работата.

Арчи се отдръпна от нея и се скри в сянката на горящата свещ. Тя не чу шума от отваряне или затваряне на врата, но усети, че е напуснал стаята.

Веднага се изправи в седнало положение и се добра до стената. Така успя да оправи полата върху бедрата си и да се облегне на стената. Сгъна крака и седна на една страна, мъчейки се да не притиска отеклите и болящи я части на тялото, където Арчи я бе ритал.

Усилията ѝ обаче се оказаха безполезни. Ръцете ѝ бяха завързани на гърба в неудобно положение и болката пронизваше цялото ѝ тяло. Дясното ѝ око беше съвсем отекло и затворено, челюстта я болеше, а най-лошото бе, че заради отока и съсирената кръв в ноздрите ѝ беше почти невъзможно да диша нормално с чорапогащника, натикан в устата ѝ.

Тя се огледа наоколо. Единствената мебел в стаята беше някаква дървена маса до стената.

Задърпа ръце, но веднага усети, че не ѝ стига дъх. Обхвана я паника. Усети нужда от повече въздух и задиша на пресекулки. Започна да кашля, задави се. Задушаваше се. Отчаяно се помъчи да вдиша през ноздрите, усети как сърцето ѝ заби учестено и започна да губи съзнание.

Не можеше да се остави да умре по този нелеп начин.

Мобилизира цялата си воля, концентрира се, наложи си да се успокои и да възстанови що-годе нормалното си дишане, като поеме леко въздух през запушения си нос.

Тя захапа найлоновата тъкан в устата си, разшири ноздри напук на болката и си каза, че няма да позволи на това животно да я надвие. „По-бавно... Съсредоточи се... Да не си посмяла да му помогнеш да те пречупи.“

И Джъстин впрегна цялата си воля, за да се защити от болката и страха. Решително напълни дробовете си с въздух, малко по малко, след което го изпусна силно през ноздрите си, от които изхвърчаха съсирена кръв и слуз. Олекна ѝ и тя опита пак, усещайки секрета по устните и брадичката си. „Добре — каза си, — добре. Нека само да се опита да ме изнасили.“

После си припомни един съвет за такива случаи. Беше насъбрала достатъчно страх в себе си, за да ѝ помогне да изпразни пикочния мехур и дебелото си черво, ако онзи звяр ѝ се нахвърли. Да видим дали ще му хареса, когато ми посегне следващия път.

Замайването и паниката ѝ заглъхнаха, но тя продължи да се бори за въздух, като хапеше и стискаше синтетичната материя, напъхана в устата ѝ. Всяко движение на челюстта ѝ причиняваше непоносима болка, но тя продължаваше. Успя да я събере на плътна топка и я избута в единия край на устата си. Отвори си малка пролука и хрипливо засмука въздух.

Главата ѝ започна да се прояснява. Силата и решимостта ѝ нарастваха с всяка изминала секунда. Настрои съзнанието си за битка. Когато ѝ налетеше щеше да използва дългите си силни крака. Или главата си, или раменете, или зъбите, ако съумееше да освободи устата си. Щеше да го изрита безмилостно и или да го надвие, или да го вбеси дотолкова, че да я убие. Вече беше изтърпяла достатъчно. Дълбоко в

себе си осъзнаваше, че няма особен шанс срещу него. Но не можеше да е сигурна. Може би това, което всъщност искаше, бе да го провокира да я убие. И колкото по-бързо, толкова по-добре.

Изведнъж Джъстин чу странен шум навън в коридора — шум от плискане и разливане, и въпреки счупения си полузапушен нос, успя да долови миризмата на бензин и още нещо.

53.

През този последен час, който Лойд Шоу прекара, агонизирайки мислено в патрулната стаичка в участъка, той ту се бе молил, ту бе ругал. Или ругатните, или молитвите помогнаха, или пък стана чудо, но отговорът дойде от само себе си. Или може би като следствие от рутинната къртовска полицейска работа.

Ако някой имаше заслуга, то тя принадлежеше на Уолтър Уонг.

Защото той беше прекарал толкова много време в Седемдесет и трети участък, че всеки тук знаеше, че работи върху случая „Ню Лотс“. Някъде около два часа през нощта, един детектив на име Джон О’Дуайър нахлу в малката стая с къс хартия в ръка.

Когато Шоу го видя, отначало си помисли, че са го изпратили, за да си искат стаята обратно. Той се стегна в очакване на този последен удар под кръста.

Но О’Дуайър просто ги попита:

— Момчета, някой от вас да иска да говори с един човек от онова място, „Ню Лотс“?

— За какво? — вдигна глава Шоу.

— Не знам. Някакъв старец е на телефона. Бил там по време на пукотевицата от колите. Човекът настоява да говори с някого.

— Нападението с колите?

— Да.

Шоу почти беше готов да каже на О’Дуайър да предаде на човека, че ще му се обади, ако прецени за нужно. Но реши, че ще е по-просто да вдигне телефона и да го направи.

— Добре, прехвърли ми го.

— Той е на трета линия.

Шоу натисна мигащия бутон.

— Тук е детектив Шоу, с какво мога да ви помогна?

— Казвам се Уилямс. Живея тук, в „Ню Лотс“.

Тишина.

— Да. Има ли някакъв проблем?

— Ами, вижте, аз върших една работа за един от хората, които отговаряха за нещата тук.

— За кои неща?

— Нали се сещате. Продажбата и прочее.

— Продажбата?

— А-ха.

— За какъв вид работа става дума, господин Уилямс?

— Е, нищо незаконно, нали разбирате. Не беше разнасяне и продаване...

— За прах ли става въпрос?

— Точно. Не съм си цапал ръцете с тази работа.

— А какво точно сте правил за него?

— Ами, нали разбирате, плащаше ми и аз му правех разни услуги.

— Така. Значи, вие сте работил за него. И той ви е плащал.

— Но тази работа приключи.

— Да.

— Та си помислих, че и вие можете да се възползвате от услугите ми.

Шоу придърпа стола си.

— Ами сигурно можем. Но не съм толкова сигурен какво точно предлагате?

— Детектив Шоу ли казахте?

— Да. Лойд Шоу.

— Вие ли сте старшият?

— Да, господин Уилямс...

— Белилката. Викат ми Белилката. Предполагам, че е зарад бялата ми коса.

На Шоу му се дощя да изкрещи. Какво искаше този изкуфял старик? Но нещо в гласа на Уилямс, мъдрият тон или по-скоро старческото му хитруване, го възпря. А и фактът, че звучеше трезво и предпазливо, събуди интереса на Шоу.

— Значи отдавна живеете там?

— Да, така е.

— Предполагам, че сте видял какво ли не.

— Виждам почти всичко, което си струва, детектив Шоу.

— Това ли сте осигурявал на твоя работодател? Информация.

— Да, точно така.

— И за кого по-точно работехте?

— Ами, нали разбирате, не е за по телефона. Главният им, нали се сещате.

— Да не е Арчи? Арчи Рейнолдс?

— Е, не бих казал да, но не бих казал и не. Нали разбирате...

Шоу изведнъж се усети, че заговори по-бързо.

— И него вече го няма наоколо, за да се ползва от услугите ви?

— Не съвсем.

— Белилката, ако имаш информация за продаване, купувам я!

— Ще обсъдим ли цената?

— Купувам я! Не се притеснявай за цената. Ще останеш доволен от нея. Гарантирам ти го. Но нямам време да го обсъждам сега. Какво знаеш за Арчи Рейнолдс?

— Знам къде е.

— Сега?! Знаеш къде е той в момента?

Шоу вече се бе изправил на крака.

— Къде е, Белилка?

— Ами, виждате ли...

— Господин Уилямс, давам ви тържествената си мъжка дума, ще се погрижа за вас. Повярвайте ми, кажете ми и то веднага!

Уолтър се надигна. Шоу вече беше бръкнал в джоба си за връзката ключове от колата на Де Лука.

Тържественият глас на стария благодетел отекна в слушалката.

— Той е в „Ню Лотс“. Преди малко влезе в сграда Д, преди около петнадесет, двадесет минути. Това е последната сграда, нали знаете. Единствената, която все още е в предишния си вид.

— Преди двадесет минути?

— Ами, аз се опитвах да се свържа с някой...

— Сам ли беше?

— Не. Беше малко тъмно. Не можах да различа точно кой беше с него, но ако трябва да предполагам, бих казал, че беше онази жена, която ръководи центъра от другата страна на улицата. Нали разбирате, дъщерята на полицейския началник. Не знам дали го знаете.

— Да, знам го. Сега ви оставям на телефона с един от моите детективи. На него ще кажете точното си местоположение и така

нататък. Ще се видим скоро, господин Уилямс. Вие сега сте в жилището си, нали?

— Да, сър.

— Останете там. Останете на телефона, продължете да наблюдавате и не мърдайте оттам!

Шоу подаде телефона на Уолтър.

— Измъкни всичко, което можеш от този човек.

— Ти какво ще правиш?

Време за решение. На живот или смърт. Нямахше път назад. Разполагаше с няколко секунди.

Шоу погледна часовника си. Ако уведомише началството, знаеше, че щяха да мобилизират всичките си сили и Арчи щеше да ги усети. Той не можеше да поеме такъв риск. Но щеше ли да успее сам?

— Изчакваш тук двадесет минути — обърна се той към Уолтър.
— Двадесет минути. След това се обаждаш в Първи полицейски участък. Даваш им информацията. Арчи Рейнолдс, засечен в сграда Д, „Ню Лотс“, с Джъстин Бъртън. Двадесет минути, броени отсега.

Шоу извика последните думи, докато тичаше надолу по стълбите.

Арчи се върна в апартамента, изливайки след себе си сгъстения от желатина бензин. Смрадливата смес покри пода и стените на стаята.

Решимостта на Джъстин се изпари. Завладя я истински ужас. Тя присви крака и се сгърчи настрани от плискащата се течност, но не успя да опази краката и бедрата си от хладната, лепкава смес. Вече почти предусещаше нечовешката болка — можеше да си представи как кожата ѝ става на мехури и пламва, когато Арчи я подпалва.

Той постави на пода контейнера и се извърна към нея.

— Това говно го бях скатал тука преди време. Още едно контейнерче изсипах по стълбището. Външните коридори да знаеш само как са подгизнали. Скоро тук ще стане истински ад. Ще съжалявате, че сте се забъркали с Арчи Рейнолдс.

Джъстин не можеше да стори нищо друго, освен да го гледа втренчено. Умът ѝ беше съвсем блокирал и тя стоеше занемяла, без да може дори да кимне.

— Ако извадя тоя боклук от устата ти, ще пициш ли?

Джъстин успя да поклати глава. Каквото и да е, само да може да диша. Каквото и да е, само да забави драскането на клечката кибрит.

— Добре, сега, не се ебавай с мен, кучко. Не мърдай, докато не махна тая скапания от тебе.

Автоматичният нож щракна в ръката на Арчи и се отвори.

Той се приближи, но Джъстин остана неподвижна и той извади парцала от устата ѝ. Тя разтърси глава и се изплю. Не изпищя. Не каза нищо. Просто остана така, прилепена до стената, и задиша през устата, поемайки миризмата на зловонната запалителна смес.

Арчи преряза колана около краката ѝ, след което се отдръпна предпазливо назад, сякаш очакваше, че тя ще го изрита.

— Ти сега ще умреш заради това, което направи! Е, струваше ли си да умираш? Заради този твой тъп общински център?

Джъстин прочисти гърлото си и отвърна:

— А ти? Струва ли си ти също да умреш?

— Майната ти! Кой казва, че ще умра? Имам мангизи в джоба. Свивам друга кола и се разкарвам оттук, когато това място пламне. Ако ме спипат, майната му, поне няма да умра сам като теб.

Джъстин преглътна.

— Е? Кажи, струва ли си? — повтори той.

— Да.

— Защо? За да помагаш на една тайфа скапани дрогирани кучки и на сбърканите им хлапета, за които на тях и бездруго не им пука. Повечето от тия кучки оставят хлапетата си да умрат сред боклуците, стига това да означава още една лула с кока. Какво, мамка му, си мислеше, че можеш да направиш за тях?

— Да им помогна да спрат.

— Какво да спрат? Да се друсат?

— Да.

Арчи се разсмя.

— Говна! Майната ти, ти да не си се напушила бе, момиченце? Глупости! Знаеш ли какво?

— Какво?

— Тези кучки от твоя център? Те идват ей тука и си купуват говната от мене. Друсат се и после се връщат да отмъкнат каквото успеят от теб. Нищо няма да спреш.

— Но теб те спряхме, нали?

— Да бе, и кои сте тези „ние“? Ти и оня дебел задник Блум, и неговите негри мюсюлмани? Оня педераст вече е мъртъв, мила. Мюсюлманинът също. Напълних му задника с олово. Ченгетата не можаха да ме спрат. Шибаното ченге, което се навърташе около теб? Ще му пръсна задника, преди всичко тук да свърши. Просто ще го направя, мамка му, преди да се махна. Ще ми дойде точно където го искам. В момента стърчи край Хъдсън. Мога да го разкарвам из целия град, да си седя до него и да му пусна куршум в главата, когато си поискам. Ще свърша, преди да се е усетил. Мамка му! И никой не може да ме спре да подпаля и твоя задник, да срина това място до земята. Е, какво постигна, освен че бяха избити толкова хора? Нищо няма да се промени. Дрогата няма да изчезне от този квартал. И да не съм аз, ще бъде някой друг негър, който ще я шитка. Тия хора нямат нищо друго. Друсачите и не искат друго.

Джъстин прояви достатъчно благоразумие, за да не го прекъсва. Докато говореше, нямаше как да я запали.

— Нито едно шибано нещо, което ти можеш да им дадеш, няма да им е по-скъпо от праха, скъпа. Нито едно шибано нещо. Какво, по дяволите, те накара да си въобразиш, че ще успееш?

Джъстин се насили да отговори, все едно че Арчи заслужаваше отговор, разбирайки, че колкото повече говори, толкова по-дълго ще живее. Може би някой щеше да ги чуе. Може би някой щеше да забележи отвън примигващата светлина. Някъде дълбоко в себе си тя все още вярваше, че Шоу ще я намери.

— Но те са човешки същества, нали? Нима наистина смяташ, че искат да живеят по този начин? Че единственото, което им е останало, е прахът?

— Какво друго им е останало, мамка му? Работа? Семейства? Място за живеене, където няма да дойде някой и да им отнеме това, което имат при първа възможност? Ти ли ще промениш всичко това?

— Може би. Поне за малцина.

— Ха. За да го направиш, в този скапан лайнарник ще ти трябва нещо повече от ченгета и мюсюлмани. Стискало ти е много, маце, да дойдеш тук. Да предизвикаш цялата тая бъркотия. Но нищо не направи, освен че предизвика смъртта на един куп хора и само премести тая свинщина на друго място.

— Не съм съгласна. Все още смятам, че тези хора трябва да получат шанс.

— Да бе, как не! Какво знаеш ти за това, мамка му? Да си опитвала някога от прашеца? Могло е да ти свърши работа.

— Не е нужно да го опитвам, за да знам как съсипва живота на тези жени и деца.

— Да бе, жените си падат по коката, нали? — Арчи бръкна в задния си джоб и измъкна пластмасова торбичка, пълна с шишенца със сини тапи, и я хвърли на пода до Джъстин. — Това са последните. Тук бях складирали кила от тая гадост. Всички, които живеят тук, са се възползвали. Грабелите са колкото могат. И ти трябва да го опиташ, преди да ти подпалия задника. Ще те издигне малко в небесата.

— Не го прави. Какво ще стане с другите хора в тази сграда? Защо трябва да го правиш? Само за да убиеш мен ли? Защо трябва да пострадат всички останали?

— По дяволите, те ще изхвърчат навън, когато подушат пожара. Ако не успеят навреме, майната им. Поне ще запомнят да не се бъркат на Арчи другия път.

— Ако го направиш, ще те хванат. Ще те издирят където и да отидеш. Просто напусни. Те не знаят къде си. Все още можеш да се измъкнеш.

— Мислиш ли, че и бездруго няма да ме издирват? Мислиш, че ще си отида кротко от тоя свят? Да си свия къдравата главица и да се измъкна, надявайки се, че белият човек няма да ме намери и да ме накара да платя? Майната му! Хайде, вдигай си задника, време е да се обадим на татенцето ти. Искаш ли да поговориш с него?

— Да.

— Тогава си вдигни задника, момиче, и не ми създавай неприятности, че ще те гръмна и ще се свърши.

Въпреки раните и вързаните си отзад ръце, Джъстин успя да се изправи на крака без помощта на Арчи.

Немаркираната кола на Албърт де Лука беше с мощен двигател, снабдена с пълен комплект мигащи фарове отпред и отзад, както и с буркан отгоре. Шоу докосна спирачката само два пъти през петте минути, които му трябваша, за да стигне до „Ню Лотс“.

Той спря колата точно пред порталната врата. Закрачи бързо към кабината на пазачите с пистолет и значка в ръцете, преди двамата охранители да успеят да го спрат.

— Полиция, отворете вратата!

Те натиснаха бутона и го пуснаха. Шоу бързо се приближи към тях.

— Извикайте Юсеф. Кажете му, че Арчи Рейнолдс е там, вътре, и че аз влизам за него. Дръжте портала затворен, докато той пристигне. Никой да не влиза или да излиза. Никой! Кажете на Юсеф. — Шоу не изчака за отговор. — Коя сграда е Д?

Пазачът посочи крайната сграда в дъното на Ямата. Шоу се втурна тичешком, взирайки се натам, мъчейки се да мерне някаква светлина, някакво движение, какъвто и да е знак, но не можа да види нищо, освен едно злоещо, тъмно, заплашително здание. Последната спирка в „Ню Лотс“.

Джъстин се извърна към масата. Арчи я бутна напред и тя залитна. Удари се в ръба на масата и се преви върху нея. Понечи да го изрита, но той ловко отстъпи настрана, след което блъсна силно главата ѝ в плота на масата, във влажното желе на напалма. Тя усети как зловонната течност напои блузата ѝ.

Продължавайки да притиска главата ѝ в масата той се премести, взе клетъчния телефон със свободната си ръка и набра Първи полицейски участък. Отсреща му отговори операторката.

— Тук е Арчи, скъпа, дай ми полицейския шеф.

— Бъртън слуша.

— Тук е Арчи Рейнолдс. Къде са ми шибаните пари?

— Вие къде сте? Не можем да ви ги предадем, без да знаем къде сте.

Арчи заобиколи масата, продължавайки да притиска главата на Джъстин.

— Да бе, ама що ми се струва, че ченгетата ви са плъзнали из целия район.

— Човекът е сам. Където вие казахте. Имате думата ми...

— Майната ѝ на думата ти!

Шоу нахлу в антрето на сграда Д. Натисна бутона на асансьора. Нищо. Нито светлина, нито звук. Затича към стълбището, дръпна вратата и се задави от острата, задушлива миризма на бензиновата смес.

Втурна се нагоре по стълбите и блъсна вратата на първата площадка. Не видя нищо, освен мрак. Върна се на стълбището, готов да извика името на Джъстин и да предупреди някого, ако имаше все още жива душа в сградата. Ала не посмя да вдига шум, за да не го усети Арчи. Миризмата ставаше все по-силна. Той инстинктивно се понесе нагоре към източника ѝ, към източника на злото.

— Майната ти, на теб и на парите ти! — изрева Арчи. — Колко ченгета си пратил да тичат из този град бе, скапаняк? Колко скенера си наредил да засекат тоя клетъчен телефон, а? Бас държа, че имаш лодки, говняр, и че там е фрашкано с душещи ченгета? Пратил си оня задник да стърчи там с мангизите, така ли? Надявам се, че все някой ще го обере.

В ъгловия си кабинет в Първи полицейски участък, Уилям Бъртън внезапно осъзна каква беше истинската цел на човека, който държеше дъщеря му. Хората около него се стъписаха, забелязали страха, парализирал шефа им.

Нещо в него се прекърши.

— Къде е дъщеря ми? — изрева той.

Когато Арчи се измести зад Джъстин, въпреки че главата ѝ беше прикована в лепкавата смес, тя изрита напосоки към слабините му. Опитът не сполучи. Арчи избегна ритника, макар кракът ѝ да го засегна леко в хълбока. Това изглежда го развесели.

— О-хо! Виж я ти, кучката? Твойто момиче току-що се опита да ме ритне. Тя е ей тука, шибалник такъв, опита се да ме нападне. Трябва да я арестувате, скапанячката, за телесна повреда.

Бъртън се изправи зад бюрото си и изкрещя на техническия екип:

— Намерете го! Намерете го!

Арчи зверски изрита Джъстин между бедрата, разтваряйки краката ѝ, за да може да застане между тях и започна да тика

нарастващия си член. Джъстин се гърчеше и мъчейки се да го отблъсне, запищя:

— Махни се от мен! Махни се...

Арчи не можеше да я задържи с една ръка. Той хвърли клетъчния телефон на пода, за да може да я подхване с двете. Письците ѝ изпълниха кабинета на баща ѝ.

Два етажа по-долу Шоу дочу шума от боричкането и писъците, и се затича нагам. Настъпи хлъзгава буца бензинова смес и падна, удряйки коляното си в ръба на стъпалото. Изкълчи повторно глезена си и изкрещя от болка.

Сграбчи перилото на стълбата, опипа терена и се запрепъва нагоре. Дробовете го боляха, не му достигаше въздух. Сърцето му блъскаше неистово и вонята на бензин пареше гърлото му, докато се мъчеше да потисне пъшканията си, за да чуе по-добре какво става горе. Различи женски глас.

Джъстин се завъртя и загърчи с такава ярост, че накрая Арчи я блъсна с юмрук в бъбреците и болката я парализира за миг. Докато дърпаше полата ѝ нагоре, той изрева към телефона:

— Мамка му, човече, виж я ти как се бори! Но въпреки това ще я начукам в задника и после ще ѝ пусна куршум в главата.

Той избута полата ѝ над бедрата и започна да сваля ципа на панталоните си.

— Човече, ама на нея ѝ харесва. Кучката се е подмокрила! Влажна и топла е, миличката.

В ъгловия си кабинет на Първи полицейски участък началник полицията Уилям Бъртън зарева, закрепя заплахи и псувни по телефона, но те излизаха през микрофона на клетъчния телефон, паднал на пода, като тънки, слаби шумове, заглушени от отчаяния вой и писъците на дъщеря му.

В този момент обаждането на Уолтър Уонг достигна до командния център в Първи полицейски участък, добавяйки още повече объркване към царящия там хаос. Никой не чуваше нищо от лаещия смъртни заплахи към Арчи Рейнолдс Уилям Бъртън.

Арчи не чуваше нищо, освен Джъстин Бъртън.

Той измъкна члена си от панталоните. Натисна с колене между бедрата ѝ, принуждавайки краката ѝ да се разтворят още малко, притискайки я в масата. В отчаянието си Джъстин заопипва слепешком с вързаните си ръце, надявайки се да хване гениталиите му. Арчи се отдръпна, после хвана връвта, с която бяха вързани ръцете ѝ и ги дръпна рязко нагоре, почти измъквайки ги от раменните стави. Така успя да я прикове към масата. Лицето ѝ се оваля съвсем в бензиновата смес. Мазната течност възпламени отворените ѝ рани и очите ѝ. Тя започна да се дави.

Шоу изкачи следващата група стъпала и вече различи ясно задавените хрипове на Джъстин. Нахлу в коридора, забеляза бледата, примигваща светлина, затича се, препъна се, но вече не можеше да се спре.

— Джъстин! — изкрещя той.

Арчи се спря, нахлузи панталоните си и посегна светкавично към пистолета. Измъкна го от колана си, а с другата ръка продължи да я притиска. Опря дулото на беретата в извитата ѝ глава.

С едно последно, отчаяно усилие, Джъстин замахна с вързаните си ръце, изви гръб и отхвърли Арчи назад. Пистолетът се отклони от главата ѝ. В този миг Шоу нахлу в стаята и Арчи се извърна. Шоу се хвърли напред и замахна слепешком, блъскайки се в него.

Джъстин усети, че се е освободила от тежестта на Арчи върху гърба си. Чу как двамата мъже паднаха на пода. Извърна се с лице към тях и замига яростно, за да прогледне.

Арчи се приземи на хълбок, заедно с Шоу и ръката с пистолета му се оказа притисната под него.

— Шоу! — изрева Джъстин.

Шоу посегна към Арчи, без да поглежда към нея, докопа главата му, премествайки тежестта върху лявата си ръка, търсеца да докопа гърлото на Арчи. Измъкна глока с другата и се прицели в лицето му.

Джъстин изкрещя:

— Не стреляй! Бензинът!

Шоу се поколеба, Арчи използва момента, изви се яростно и го отхвърли от себе си, измъквайки беретата. Шоу изпусна глока и посегна към пистолета на Арчи. Усети как чукчето на спусъка се плъзга назад под дланта му. Успя да напъха пръст между чукчето и затвора. Помъчи се да измъкне оръжието от ръката на Арчи, но онзи му нанесе силен удар, който премаза ухото му.

— Махай се, Джъстин! — изрева Шоу. — Бягай!

Джъстин се поколеба, погледна горящата свещ и отново Шоу.

— Махай се! — изрева той.

Тя се понесе към вратата.

Шоу усети нов парещ удар, този път в слепоочието. Всеки миг щеше да изгуби съзнание. Не можеше да понесе още един такъв удар. Той пусна беретата, за да парира ново замахване. Арчи понечи да дръпне спусъка, но Шоу блъсна чело в лицето му.

Носът на Арчи изпука. Непоносимата болка само усили яростта му. Той дръпна спусъка отново и отново, но изстрел не последва. Оръжието беше празно.

Шоу се надигна да го удари, но Арчи го улучи в слепоочието с беретата.

Двамата мъже се изправиха на крака, отстъпвайки в защита.

Шоу се огледа като примигваше, за да проясни погледа си. Увери се, че Джъстин е избягала и сви надясно, за да е сигурен, че е блокирал вратата. Чу гласа ѝ, докато тичаше по коридора и крещеше:

— Излизайте навън! Бягайте!

Арчи се приведе, дишайки на пресекулки.

— Шибаната кучка пак запя нейното: „Да спасим хо... хората“. Е, сещаш ли се, хонки^[1], само твоя задник няма да спаси.

Арчи запокити празната си берета към Шоу. Той се сниши и пистолетът профуча над него. Арчи посегна за ножа си. Шоу чу металическо изщракване и видя проблясването на острие досами дясното си бедро.

Арчи се приведе ниско, изхрачи кръв и слюнка към Шоу, стискайки ножа.

Усети как страхът го стисна за гърлото. По стойката му прецени, че знае как да си служи с хладно оръжие. Щеше да подходи ниско, с изтеглена назад ръка, готов да забие острието в ребрата му, да разкъса я дроб, я бъбрек...

Шоу отстъпи назад. Разбираше, че успешната блокада на ножа беше почти невъзможна. Онзи запристъпва бавно, изчаквайки го да опре гръб в стената, където нямаше да има никаква възможност за отстъпление.

Шоу се удари в стената и Арчи се усмихна, готов за фаталното замахване.

И тогава, видял зловещата, демонична усмивка на чернокожия, нещо в Шоу се преобърна. Нещо му подсказа, че часът на смъртта още не е настъпил. Той се отказа да проследи ножа. Изправи се с протегнати ръце и го подкани:

— Хайде! Хайде!

Арчи замахна лъжливо веднъж с лявата ръка. Последва светкавично промушващо движение с дясната. В опита си да избегне лъжливия удар, Шоу щеше да се наниже на ножа, насочен към стомаха му. Но той не се подлъга и пръв се хвърли към Арчи.

Дясната ръка на чернокожия се спусна към него и той се оказа твърде близо за фаталното промушване. Усети разкъсваща болка в бедрото си, но това вече нямаше значение. Двете му ръце се впиха в гърлото на Арчи.

Онзи понечи да отстъпи назад за нова атака, но Шоу изръмжа и го повдигна от пода, извъртя го и го запокити в стената. Заблъска главата му с такава сила, че мазилката се орони и не спря, докато ножът не издрънча на пода. Арчи се отпусна. Шоу падна на пода заедно с него, продължавайки да го стиска за гърлото, възседна го, стисна го още по-здраво и му изви врата. Чу как започна да се дави и да се извива немощно в ръцете му. Продължи да го натиска, надигна главата му още веднъж и я блъсна в пода. Арчи все още продължаваше да се съпротивлява. Шоу се напрегна и усети как изтръгва живота от тялото на Арчи. Помисли си за Де Лука и за Мейсън, за Импелитери и за Спърлинг. Спомни си лицата на децата, които бе видял в „Ню Лотс“ и на техните съсипани, пропаднали майки. Сети се за Джъстин. Чу Арчи да се дави в предсмъртен хрип. Усещаше, че умира в ръцете му. Отново си помисли за Джъстин. И за себе си. И тогава отпусна хватката си. Просто махна ръце от гърлото на чернокожия.

Изправи се, останал без дъх, зашеметен, и се опря, за да не падне на стената. Погледна Арчи и видя как главата му бе отметната на една страна и как дясната му ръка се придвижва нагоре към отеكلото гърло.

В нов изблик на сляпа ярост Шоу го изрита зад ухото, преобърна го, измъкна белезници от сакото си и ги щракна на китките му.

Намери глока, духна свещта, сграбчи го за яката и го повлече навън от потъналата в сумрак стая.

Коридорът и стълбището се изпълваха с объркани, изплашени хора, опитващи се да се измъкнат от пропитата с бензин сграда. Шоу си запробива път през тълпата, теглейки Арчи надолу.

Отначало хората от „Ню Лотс“ го пускаха да мине, мъжете, жените и децата, старите и младите, хората, които Арчи бе изтезавал, с които се бе гаврил, които бе тероризирал. Но докато стигне последната стълбищна площадка, те вече бяха разбрали кого мъкнеше зад себе си.

— Убийте това копеле! — изрева някой.

Шоу вдигна глока, държейки тълпата далече от себе си. Когато се добра до входа усети първия ритник в гърба на Арчи. Обърна се с насочен пистолет. Тълпата зад него отстъпи. Той разбра, че няма да може да измъкне тялото, ако го нападнат. Вече едва ги удържаше.

Когато го извлече под лампите на Ямата, Арчи се свести. Помъчи се да стъпи на крака, но Шоу продължи да го тегли, като не го остави да се изправи.

Добраха се до средата на Ямата и детективът го пусна. Онзи се превъртя върху асфалта и се изправи на едно коляно, мъчейки се да вдиша през отекия си гръклян, закашля се и се задави от кръвта, която продължаваше да се лее от носа му. Със закопчани отзад ръце той с мъка се изправи. Тълпата започнала приижда. Някой хвърли камък, който го улучи в рамото. Той се обърна и изръмжа:

— Назад!

Някой се изхрачи в него, една жена се спусна и издра лицето му. Той понечи да я изрита, но тя се отдръпна невредима.

— Застреляй ме, шибалник! Ти, ченге такова, дръпни шибания спусък! — изрева Арчи.

Шоу му хвърли последен поглед, обърна се и си тръгна. Зад гърба му сякаш избухна ураган — юмручни удари, ритници, свистене на ножове. Чу се писъкът на Арчи. Шоу продължи да се отдалечава. Едва сега си даде сметка, че можеше и да не успее. Изведнъж всичкото заболя. А после усети Джъстин до себе си и я прихвана през кръста. Двамата се облегнаха един на друг, затътриха крака към желязната порта.

Полицейски сирени изпълниха нощния въздух.

Първите патрулни коли вече пристигаха. Един хеликоптер закръжи в небето над Ямата, насочил ярките си светлини към голямата площадка и люлеещата се маса от хора, струпани около Арчи.

Когато Шоу и Джъстин се добраха до портата, някой поднесе запалена клечка кибрит към прогизналите от бензин дрехи на Арчи. Докато Шоу излезе от „Ню Лотс“, обитателите му бяха превърнали Арчи Рейнолдс в кървава, полуобгоряла маса плът.

[1] Обидно обръщение към бял човек от чернокожите в САЩ. —
Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

В следващите три дни Лойд Шоу понесе търпеливо констатациите на докторите, които се изредиха да обясняват какъв късмет е имал, че е оживял. Полицейското началство проведе пет разпита с него. Накрая им заяви, че това е всичко, което могат да научат от него, и пое към своето ателие в Масачузетс.

Преди да си замине, Шоу отиде на погребението на Джеймс Спърлинг заедно с Орестъс Мейсън, Антъни Импелитери и Уолтър Уонг. Мейсън изглеждаше добре, отслабнал с близо пет килограма, докато се възстановяваше. Импелитери пък изглеждаше страховито с превръзка на окото и с бастун. Уолтър като че ли най-бързо се бе възстановил, макар да бе малко по-разсеян от обичайното.

Шефът на детективите, Албърт де Лука, беше дал дума на Шоу, че смята да спази своята част от уговорката, но никой от мъжете не заговори за това. След погребението те си стиснаха ръцете, определиха си дата за обща вечеря след месец, смятайки, че този срок ще бъде достатъчен, за да могат спокойно да осмислят преживяното.

Шоу се върна към рисуването и любимия си „Джак Даниълс“. Уискито беше добро, но червеният цвят на платната дразнеше очите му. Започна да мисли в сиво, кафяво и черно.

Пет дни след като бе пристигнал в ателието, телефонът иззвъня. Шоу остави телефонния секретар да запише обаждането, но когато чу гласа на Джъстин, грабна слушалката.

Тя му съобщи, че се намира на автобусната спирка в Хартфорд и го попита дали не би могъл да я вземе оттам. Нямахше представа как да стигне до „плевнята“ му.

Шоу я намери да го чака на автобусната спирка. Шал покриваше главата ѝ и по-голямата част от лицето, а слънчеви очила скриваха очите. Той се постара да бъде много внимателен с първата прегръдка и целувка. И с всичко останало след това.

Почти не продумаха на път към ателието. А когато пристигнаха, говориха за всичко друго, но не и за „Ню Лотс“. Стараеха се просто да

бъдат милостиви един с друг.

Джъстин излизаше на дълги разходки с черния лабрадор на госпожа Макгъвърн. Старата дама понякога идваше да чисти — грижлива и внимателна в старанието си да не нарушава уединението им.

Когато се спуснеше нощта, Шоу си пийваше доста за разлика от Джъстин, след което се отдаваха на дълги и нежни ласки. Поради раните ѝ, Шоу трябваше да бъде много нежен с нея, от което сексът ставаше някак по-наситен, по-чувствен, а удовлетворението — по-голямо.

Бяха оцелели. И използваха всяка възможност да си дарят взаимно удоволствие.

Болезнените отоци по кадифената иначе кожа на Джъстин късаха сърцето на Шоу, въпреки че чувствата му към нея преливаха отвъд всичко, което бе изпитвал някога.

Най-трудно му беше да понесе мисълта за онова, което бе преживяла. Особено в моментите, когато докосваше местата по нея, които все още я боляха. Тя потръпваше и нещо вътре в него започваше упорито да го души.

Самата мисъл за това, което беше изтърпяла, фактът, че занаятчицата щеше да живее с кошмарите за Арчи Рейнолдс, го изпълваха с гняв и съжаление. Изглежда никога нямаше да се измъкне напълно от горчивата хватка на тези чувства, колкото и осезателно Джъстин да му напомняше, че все пак е жива и то благодарение на него.

В следващите дни те сякаш се опознаха и обикнаха наново. Шоу никога не си беше представял колко топлота и нежност има в нея. Дори в онези мигове, когато бяха заедно в Ню Йорк, когато се бяха намерили, работата и различията между тях някак ги разделяха. Сега, за първи път в живота му, една жена го караше да чувства, че тъкмо той е нейният избраник, а тя — неговата. Беше преминал през всичко това, за да я спечели, и сега близостта им беше заслужен подарък.

Той знаеше, че ще прекара остатъка от живота си с Джъстин. Тя щеше да е винаги до него и тази мисъл го изпълваше с благодарност. Приемаше нейната преданост като скъпа награда, но не споменаваеше за това, от страх магията да не изчезне.

Времето минаваше бавно. Първата седмица им осигури възможност да свикнат с промяната.

Но по средата на втората Шоу намали уискито и започна да придружава Джъстин по време на разходките ѝ. Един късен слънчев следобед те за пореден път поеха на разходка с Ели — лабрадора. Април на смъртния ужас беше отминал, прелял в спокоен и топъл май.

Отдалечиха се на около три километра от имението, по обрасла с трева пътека, минаваща през рядка горичка. Стигнаха до крайната си цел — малко езеро сред мочурлива ливада.

Седнаха на един дънер, с лице към водата. Джъстин погледна захождащото слънце, а Шоу неуловимите отблясъци по водната повърхност. Помисли си, че си заслужава да се опита да нарисува нещо толкова ефимерно като танцуващата по водата светлина. Езерото можеше да бъде километър дълбоко, но за Шоу животът беше тук, на повърхността, където можеше да улови играта на светлината. Слънчевите лъчи правеха всичко видимо и живо, въпреки че не проникваха и един сантиметър под повърхността.

Той изглеждаше спокоен, потънал в мислите си, но Джъстин наруши тишината.

— Говорих с баща ми.

Шоу само кимна, без да каже нищо. Разбираше, че няма нужда да настоява. И Джъстин не бе склонна да го принуждава. Но сам усещаше, че е време да поговорят.

— И какво те пита той?

— Ами, много неща. Но главно искаше да се увери, че съм добре.

— А ти какво му отговори?

— Казах му, че наистина съм добре. Или че скоро ще бъда.

— Аха.

— И за теб говорихме.

— Така ли?

— И за това, че благодарение на теб съм жива и се възстановявам.

Джъстин го погледна усмихнато.

Той осъзна, че може да гледа усмивката на Джъстин цял живот и всеки път когато я види, сърцето му да трепва.

— И той как го възприе?

— Е, не го приема като мен, но ти е благодарен.

— Ти ме обикна заради случилото се?

— Да, заради случилото се и заради онова, което ни предстои.

— Джъстин, не съм сигурен дали думата „любов“ дори отчасти се покрива с това, което изпитвам към теб.

— О?

— Да.

Шоу забеляза, че думите му й харесаха. Тя се огледа, уж търсейки кучето на госпожа Макгъвърн.

— Е, и какво предстои от тук нататък, Лойд?

— За нас двамата ли говориш?

— Не, за нас не се безпокоя. А какво ще правиш ти от тук нататък?

— Още не съм решил.

— Защо?

— Защото всичко се свежда до това да продължа да бъда ченге още около година, а не мога да си го представя дори за миг.

— Защо не?

— Не знам — сви рамене той. — Напоследък ми е много добре като не мисля за някои неща.

— Знаеш ли, те ще приемат твоето решение, каквото и да е то.

— Кой са те?

— Баща ми и Де Лука.

— Баща ти сигурен ли е?

— Не мисля, че има нещо относно теб, за което той да е сигурен. Просто не те познава достатъчно добре, но отлично съзнава колко ти е задължен. Може и да не го признава пред теб, но го знае.

Шоу отново се загледа в отблясъците на залязващото слънце.

— Преди да напусна, Де Лука ме извика. Остави онзи Конклин да пази на вратата и ми издекламира речта си.

— Речта си?

— Да-а. Започна да ми говори как съм взел правилното решение, но съм действал в разрез с нормите. Продължи в този дух. Помислих си, че най-накрая ще ми каже какво великодушие проявява отдела като не завежда съдебно производство срещу мен. Не ми се щеше да чуя точно това. Заявих му, че не ми пука. Казах му, че е потънал до гуша в мръсотия. Казах му, че имам запис как Леон Блум говори с Конклин. Казах му още, че техният човек, Блум, е използвал Арчи Рейнолдс и неговата банда, за да съсипят жилищния комплекс. Не му спестих и че

разполагам с информация кой какво е получавал от недвижими имоти „Арбър“, която ще изнеса при евентуален съдебен процес. Но му заявих, че всичко това изобщо не ме интересува. Важното беше, че той се опита да ме задържи в отдела. Продължих по въпроса за сделките, за това що е чест, за натиска, упражнен от баща ти, за това, че жертват хора като мен заради гадостите, които самите те са забъркали. Искях да разбере, че играта ми е ясна.

— И каква беше реакцията му?

— Той седеше и ме слушаше спокойно. Накрая каза, че не знам и половината от истината.

— Шегуваш се!

— Не. Тогава дойде моят ред да седя и да слушам. Разказа ми за корейците.

— За корейците ли?

— Оттам идват парите на недвижими имоти „Арбър“. Целият район се изкупува от тях. Каза ми, че те са стиснали за гушата не само отдела, притиснали са кмета и заплашват, че ще прекратят финансовата си подкрепа. И че не били единствените. Имало замесени банкери, строителни магнати, членове на Градския съвет и други висши чиновници, които надигнали вой до небето. Корейците, пресата, политиците — всички оказали натиск. Твърде много трупове имало в Браунсвил и това засягало интересите на разни хора. Каза ми, че само защото баща ти проявил глупостта да ти позволи да се забъркаш там и че само защото Блум е оплескал работата с онази банда продавачи на дрога, не означавало, че той или баща ти са си изцапали ръцете.

— Ти спори ли с него?

— Не. Защото след като ми разказа всичко това, той заби пръст в гърдите ми и рече, че всичко това нямало никакво значение.

— Всичко това нямало значение?!

— Каза, че независимо кой е прав и кой си е изцапал ръцете... всичко това се свеждало до едно и също нещо, поне според него.

— И кое е то?

— Ами, че след всички сключени сделки, съюзи и отправени заплахи, след като всеки измъкне каквото успее, идва ред на ченгетата, които разчистват мястото и нещата пак потръгват. Хора като Импелитери, Уонг, Мейсън и Спърлинг, които застават рамо до рамо с

насочени оръжия, оправят бакиите. За втори път чувам тази теория. Без нас, цивилизацията била обречена. И наистина си вярва.

— А ти?

— Предполагам, че и ти няма как да не вярваш, но не в това е проблемът, Джъстин.

— А в какво?

— Знам, че винаги е имало и ще има хора като Де Лука и като баща ти. Въпросът е дали аз искам да бъда един от тях. Въпросът е дали искам да ме поставят в ситуация, при която трябва да загърбя всичко човешко у мен и да дръпна спусъка. Едва ли бих могъл да се примиря с мисълта, че съм просто един от цивилизованите убийци.

Джъстин го гледаше и недоумяваше.

Шоу усети, че се налага да бъде ясен докрай.

— Някой трябваше да убие Арчи Рейнолдс. Или поне да се погрижи друг да го стори.

Джъстин кимна. Беше го разбрала.

— Сигурна съм, че ще вземеш правилното решение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.